

המשפחה לזמן הזהיר בזהר הרקיע

ספר

זהר

היומי

לימוד זהר היומי

ספר הזהר המחולק ל-354 ימות השנה



זהר היומי לחודש אלול

שבט תשס"ט - עידן בית שמש תובב"א



הוצאת:



"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

**Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784**

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' – ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה – שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע' גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד הזוהר
שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' **לחם שבין ללם לזהיר בזהר הרקיע**



ספר הזוהר

השלם והמגן

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א – כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמדו מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיפה ומשערורות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים. באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם. והוה וזוהר שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.

(תיקוני זוהר, תיקון ל')

ל' עמי שומע ל' בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מִנְפֹתָהּ ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לַחֹדֶשׁ אֱלוּל

3.....	סדר הלימוד ליום א אלול [יום 326 בשנה]
11.....	סדר הלימוד ליום ב אלול [יום 327 בשנה]
24.....	סדר הלימוד ליום ג אלול [יום 328 בשנה]
32.....	סדר הלימוד ליום ד אלול [יום 329 בשנה]
40.....	סדר הלימוד ליום ה אלול [יום 330 בשנה]
48.....	סדר הלימוד ליום ו אלול [יום 331 בשנה]
61.....	סדר הלימוד ליום ז אלול [יום 332 בשנה]
69.....	סדר הלימוד ליום ח אלול [יום 333 בשנה]
76.....	סדר הלימוד ליום ט אלול [יום 334 בשנה]
84.....	סדר הלימוד ליום י אלול [יום 335 בשנה]
91.....	סדר הלימוד ליום יא אלול [יום 336 בשנה]
98.....	סדר הלימוד ליום יב אלול [יום 337 בשנה]
104.....	סדר הלימוד ליום יג אלול [יום 338 בשנה]
110.....	סדר הלימוד ליום יד אלול [יום 339 בשנה]
116.....	סדר הלימוד ליום טו אלול [יום 340 בשנה]

124.....	סדר הלימוד ליום טז אלול [יום 341 בשנה]
129.....	סדר הלימוד ליום יז אלול [יום 342 בשנה]
135.....	סדר הלימוד ליום יח אלול [יום 343 בשנה]
142.....	סדר הלימוד ליום יט אלול [יום 344 בשנה]
150.....	סדר הלימוד ליום כ אלול [יום 345 בשנה]
157.....	סדר הלימוד ליום כא אלול [יום 346 בשנה]
164.....	סדר הלימוד ליום כב אלול [יום 347 בשנה]
170.....	סדר הלימוד ליום כג אלול [יום 348 בשנה]
177.....	סדר הלימוד ליום כד אלול [יום 349 בשנה]
184.....	סדר הלימוד ליום כה אלול [יום 350 בשנה]
191.....	סדר הלימוד ליום כו אלול [יום 351 בשנה]
198.....	סדר הלימוד ליום כז אלול [יום 352 בשנה]
205.....	סדר הלימוד ליום כח אלול [יום 353 בשנה]
212.....	סדר הלימוד ליום כט אלול [יום 354 בשנה]



תפילה קודם לימוד הזהר

רבו העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. פמאמר נעים זמירות ישראל ”גל עיני ואפיטה נפלאות מתורתך”. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א אלול [יום 326 בשנה]

אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, עלך אתמר (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך, דלעילא. ואמך, דא פנסת ישראל. ותגל יולדתך, דא ברתיה דרבי פנחס בן יאיר חסידא. אלעזר ברי אימא, הא קורבנא דבהמה, קרבנא דעופי מאי. דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. אמר ליה, לא חמינא, אבל אסתפלנא מהאי מלה דבהמה, מלה דעופי. ולא אימא, בגין דלא חמינא, ועד כען לא שמענא.

אמר ליה אלעזר, יאות אמרת. אבל רזא דקרבנין סתרין סגיאי תמן, ולא אתמסרו לגלאה, בר לזכאי קשוט, דרזא דמאריהון לא אתפסי מנייהו. סתרא דקרבנין, דא איהו סתרא, לאינון מאנין (ס"א חיון) קדישין. ד' דיוקנין חקוקין בכסא, ודא איהו כורסיא ופרנסא דמלכא קדישא. פני שור. פני גשר. פני אריה. פני אדם. פני אדם דכליל לכלהו. וכל אנפין מסתכלין אלין לאלין, ואתכלילין אלין באלין, ומנייהו מתפשטין לכמה סטרין ורבוון, עילא ותתא, דלית לון שיעורא ומנינא וחשבון.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

פני שור, אתפשט לבעירי רוחא מניה, לארבעה זיינין, ואתפלילין בחד, ואלין אינון: פרים, וכבשים, ועתודים, ועזים. ואלין קיימין לקרבנא. ובגין דמנהון הו, אינון חייילין קדישין דמתפשטי מההוא פני שור, מתקרבין ליסודא דלהון, ואתהנון מההוא יסודא ולבושא דלהון. ואי לא דהו להו יסודא דהאי עלמא, לא מתקרבין תמן.

כגוונא דהוי נייחא לשכינתא קדישא, מרוחיהון דצדיקייא, ואתקריבת לקבלא רוחא דההוא זכאה, ואתהנאת מניה, בגין דמנה הוה ההוא רוח. כף אלין אתהנון מסטרא דיסודא דלהון, ואתהנון מההוא לבושא דמתקרבי ליה, (ס"א דהא) רוח מלבושא (ס"א כך אלין מתהנון מההוא לבושא דמתקרבו מסטרא דיסודא דלהון, דהא חלבא ודמא לבושא) דרוחא דלהון הוה. ובגין כף אתהנון מנייהו.

פני נשר אתפשט לעופא רוח מניה. ונשר בתרין סטרין איהו. ורזא דא (בראשית א) ועוף יעופף, תרין רוחין. ובגין כף אתפשט ונחתא (ס"א ונשר בתרין סטרין איהו. ימינא ושמאלא ורזא דא (בראשית א) ועוף יעופף, ובגין כך תרין רוחי מתפשטו מניה ונחתו) מימינא ומשמאלא קרבנא דעופי.

דף רמ"א ע"א

מכל סטר דכ"א, לא אתקריב אלא יונה ותורים, דאינון בקשוט לזווגייהו, (דף רמ"א ע"א) מכל שאר עופין. והם נרדפין, ולא רודפין. ומחיימנא דא לדא, נוקבא לבר זוגו. ועל דא קרבנא מנייהו. ונחתתי ומתקרבי אינון רוחין קדישין, ואתהנין מיסודא ועקרא דלהון.

ואי תימא, היך אתפשט זעיר מהאי יונה, או משפנינא דא, לכמה סטרין חייילין דלית לון שיעורא. או מן בעירא חדא אוף הכי. תא חזי. חד שרגא דקיק דליק, אתמלייא מניה כל עלמא. תו אעא דקיק, אדליק לרבבא.

עד הכא קרבנא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית למשאל, ד' דיוקנין אינון, דחקיקין בכסא, מאי טעמא לית קרבנין מאחרנין. אלא ודאי מפלהו אית קרבנא. אריה חקוק בכורסייא, בשעתא דקרבנא שלים, אריה נחית ועאל באשא, ואכיל ואתנהי מתמן. אדם חקוק בכורסייא, אדם עקרא דכלא, ומקריב תמן רוחיה ונשמתייה, ואדם עלאה אתהני מאדם תתאה, וכל זינא אתקריב לזיניה, ואתהני מניה מדיליה ממש, ומיסודא דיליה.

ואי תימא, הא אריה דלית ליה יסודא לתתא בההוא קרבנא. אריה פליל בכלהו, דהא לימינא הוי, ובגין כף אכיל בכלהו, וכל שאר לא אכלין (ס"א מניה) מזיניה, בגין דימינא הוא. הא כל ד' דיוקנין דחקיקין בכסא, מתקרבין לקרבנא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ובגין כך הוי קרבנא שלים. וכד אתהגון מעקרא ויסודא דלהון, פדין נחת רוח לאדלקא בוצינין עלאין.

כהני וליואי וישראל, יהבי (ס"א אינון) יסודא ועקרא לאינון דרגין עלאין דלהון. וכל דרגא יהיב ליסודיה ד' דיוקנין דכורסייא בקדמיתא. פדאמרן זינא לקבל זיניה, ומתקרבי אינון בקדמיתא זינא לזיניה. פני שור פלהו פנים דמתפשטן לאינון זינין פדקאמרן, פלהו מתקרבי לעקרא ויסודא דלהון. פני נשר, פדאמרן. פני אריה, פדאמרן. פני אדם, דמקריב רוחיה ונשמתייה מתקרבי לגבי אדם עלאה.

כהנא דמיחד שמא קדישא, מתקרבי לגבי כהנא עלאה. ההוא דעאל לבית קדש הקדשים. ואתקריב דא, ואדליק בתקוניה בנהירו דאנפין (ס"א דאתון), לקדמות כהנא דלתתא. ליואי די מנגני בחדוה, ההוא סטרא דלהון חדי, ואנהיר אנפין. ישראל דקריב, (ס"א דקיימו) על קרבנא בצלותא, דהא צלותא על כלא הוה. אתער לגבייהו ישראל סבא (ס"א עילאה), סתמא (ס"א חוטמא) קדישא, ואנהיר אנפין.

כל זינא לזיניה, וכל מלה בתר יסודא דיליה אזלא ואתערו דרגין תתאין לדרגין עלאין, ואף על גב דכלהו מתערין, ואתערו דרגין דחקיקין בפסא, לגבי דרגין דארעא, יסודא דלהון. ואינון דרגין עלאין דמטמרן, פלהו מתערי ומתקרבי לסעודתא, ומתעדני. אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל, לא לדרגי עלאי, ולא לדרגי תתאי, ולמתהני שום הנאה, ולא לאושיט ידא בקרבנא, עד דמלכא עלאה אכיל ואתהני, ויהיב לון רשו.

לבתר דיהב לון רשו, כל חד וחד אתהני ואכיל (כדקא יאות). וזינינו דכתיב, (שיר השירים ה) אריתי מורי עם בשמי, אלין אינון דרגין עלאין. מורי עם בשמי, אכלי ואתהני פדקא יאות. (ס"א דא דרועא ימינא, בירכא שמאלא). אכלתי יערי עם דבשי, דא יעקב ברחל, דא אכילה פדקא יאות. שתיתי ייני עם חלבי, דא דרועא שמאלא, בירכא ימינא. הא פלהו דרגין (ס"א קרבנין) עלאין, דאתהני בהו מלכא קדישא בקדמיתא. ודא מיכלא דיליה והנאה דיליה. עד הכא מיכלא דמלכא עלאה בקדמיתא.

דף רמ"א ע"ב

מכאן ולהלאה, יהיב רשו לד' דיוקנין דחקיקין בכורסייא, ולכל אינון דמתפשטן מנייהו, לאתהני ולמיכל. הדא הוא דכתיב, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אכלו רעים, אלין אינון ארבע דיוקנין דאמרן. שתו ושכרו דודים, כל אינון דמתפשטי מנייהו, וכלהו אכלי ומתפשטי, ואתהגון פדקא יאות, ואנהירו

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אנפין, ועלמין פלהו בחדוה, (דף רמ"א ע"ב) וכל חד וחד, בין דרגין עלאין, ובין דרגין תתאין, ביסודא דלהון מתקרבין ומתהנין. דא איהו רזא וסתרא דקרבנא כדקא חזי.

אתו רבי אלעזר ורבי אבא ושאר חברייא, ואשתטחו קמיה. אמר רבי אבא, אלמלא לא אתמסר אורייתא בטורא דסיני, אלא דאמר קודשא בריך הוא, הא בר יוחאי אורייתא וסתרין דילי, דיי לעלמא. ווי כד תסתלק מן עלמא. מן ינהיר בוצינין דאורייתא, כלא יתחשך מההוא יומא. דהא עד דיייתי מלכא משיחא, לא ליהוי דרא כדרא דא, דרבי שמעון שרי בגויה.

אמר רבי שמעון, על רזא דא, אסיר ליה לבר נש לטעום כלום, עד דייכול מלכא עלאה, ומה איהו. צלותא. צלותא דבר נש, כגוונא דא, בקדמיתא, מזמנין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא, על אינון בריין, דמתפשטי רוחין דלהון, על עופי ובעירי, לקרבנא בריין דרוחא דלהון יסודא בהאי עלמא מנייהו, והיינו (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי, דהא בריין דאתחזיין לקרבנא רוחא דילהון, מתפשט עלייהו ארבע דיוקנין, מזמנן על קרבנין אלין. והיינו דקאמרן, והאופנים וחיות הקדש, וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר כהנא רבא דקא מייחד שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וכו'. יחודא דקא מייחד, היינו (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ולבתר ליואי, דקא מתערי לנגוונא, היינו (דברים יא) והיה אם שמוע וגו', השמרו לכם פן יפתה וגו'. דא נגוונא דליואי, בגין לאסתרא סתרא (ס"א לאתערא סטרא) דא, בקורבנא דא. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב ונכון, ישראל סבא דקיימא על קרבנא, (קרבנא עילאה הא דרגין) דאיהי י' דרגין עלאין פנימאין דכלא, קיימא על פתורא.

אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל, ולאשיט ידא לקרבנא, עד דמלכא עלאה אכיל. והיינו ג' ראשונות, וג' אחרונות. פיון דאיהו אכיל, יהיב רשו לד' דיוקנין, ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו, למיכל.

כדין אדם, דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר דיוקנין, מאיך ונפיל על אנפוי, ומסיר גרמיה ורוחיה לגבי אדם דלעילא, דקיימא על אינון דיוקנין, דכליל כל דיוקנין, לאתערא ליה עליה כדקא חזי, והיינו (תהלים כה) אליך יי נפשי אשא, לאתערא (תלת) דיוקנין אחרנין, וכל אינון דמתפשטי מנייהו. (תהלה לדוד) והיינו (תהלים קמה) יביעו ירננו. יאמרו. וכלהו אכלין ואתהנין כל חד וחד כדקא חזי ליה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דיליה ביה (ס"א דלביה), הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים כ) יַעֲנֶה יי בְיוֹם צָרָה. (עאקו) כְּעוֹבְרֵתָא דִּיתְבָּא בְּעֵאקוּ, לְאַתְהֶפְכָּא כְּלַהוֹן סִיגוֹרִין עֲלִיהָ דְּבַר נָשׁ. וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכְכָה לוֹ וְגו'.

רבי שמעון הוה אזיל לטבריא, פגע ביה אליהו, אמר ליה שלמא עליה דמור. אמר ליה רבי שמעון, במאי קא עסיק קודשא בריך הוא ברקיעא. אמר ליה בקרבנות עסיק, ואמר מלין חדתין משמד, זכאה אנת, ואתינא לאקדמא לך שלם, ומלה חדא בעינא למשאל מנד, לאספמא. במתיבתא דרקיעא שאלתא שאילו, עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתיה, והא כתיב (שיר השירים ה) באתי לגני אחותי כלה וגו', אכלתי יערי עם דבשי וגו'. מאן דלית ביה אכילה ושתיה, איהו אמר אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי.

דף רמ"ב ע"א

אמר רבי שמעון, וקודשא בריך הוא מאי קא אתיב לון. אמר ליה, אמר קודשא בריך הוא, הא בר יוחאי יימא. ואתינא למשאל מנד. אמר רבי שמעון, כמה חביבו חבב קודשא בריך הוא לכנסת ישראל, ומסגיא דרחימו דרחים לה, שני עובדוי ממה דהוא עביד. דאף על גב דלאו אורחוי במיכלא ומשתייא, בגין רחימותא, אכיל ושתה. הואיל ואתי לגבה, עביד רעותה. פלה עיילת לחופה, ובעת למיכל, לית דין דייכול חתנה בהדה, אף על גב דלאו ארחיה למעבד הכי. הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֹתִי כֹלָה. הוּאִיל וְאַתִּינָא לְגַבְהָ, וְלִמְעַל בְּהֵדָה לְחוּפָה, (דף רמ"ב ע"א) אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי וְגו'.

וילפינן מדוד, דזמין לקודשא בריך הוא, ושני עובדוי ממה דארחוי דקודשא בריך הוא, וקודשא בריך הוא קביל ועביד רעותיה. זמין למלכא ומטרוניתא בהדיה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קלב) קוּמָה יי לְמִנּוּחֲתָךְ אֵתָהּ וְאֶרֶוֹן עוֹנֶה. מְלָכָא וּמִטְרוֹנִיתָא כְּחֵדָא, בְּגִין דְּלֹא לְאַפְרָשָׁא לֶוֶן, שְׁנֵי מְאַנִּין, וְשְׁנֵי עוֹבְדֵין דְּמְלָכָא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים לב) כְּהִנֵּיךְ יִלְבְּשׁוּ צְדָק וְחִסְדֵיךְ יִרְנְנוּ בְּעִבּוֹר דָּוִד וְגו', כְּהִנֵּיךְ יִלְבְּשׁוּ צְדָק, לוֹיִיךְ מִבְּעֵי לִיהָ, דְּהָא צְדָק מְסֻטְרָא דְלִיּוֹאֵי אִיהוּ. וְחִסְדֵיךְ יִרְנְנוּ, לוֹיִיךְ יִרְנְנוּ מִבְּעֵי לִיהָ, דְּהָא רְנָה וְזִמְרָה בְּלִיּוֹאֵי נִינְהוּ, וְאִיהוּ שְׁנֵי וְאִמְר, כְּהִנֵּיךְ וְחִסְדֵיךְ, דְּאִינּוֹן מְסֻטְרָא דִּימִינָא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד לאו אורח דילי הכי. אמר דוד, בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך. תקונא דאנא תקינת, לא תשנה ליה. אמר ליה, דוד, הואיל וזמינת לי, אית לי למעבד רעותך, ולא רעותי. וילפינן מהאי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אורחא דעלמא, דמאן דמזמן לאחרא, ההוא דאתי לגביה, אית ליה למעבד רעותיה, אף על גב דלאו אורחיה בכך.

כך (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וגו', הואיל ואתא חתן לגבי פלה, אף על גב דלאו אורחיה למשכב. אלא בכרים וכסתות, ואיהי יתבה ליה אבנין למשכב, כלא יקבל ברעותא דלבא. הדיא הוא דכתיב, וישכב במקום ההוא, על אינון אבנין, אף על גב דלאו אורחיה בכך.

אוף נמי הכא, אכלתי יערי עם דבשי אף על גב דלאו ארחוי בכך, בגין רחימו דכלה. ועם כל דא בביתא דכלה ולא באתר אחרא. באתריה לא אכיל ולא שתי, באתר דילה אכיל ושתי. הדיא הוא דכתיב, באתי לגני. מלאכין דשדר קודשא בריך הוא לאברהם, לא אכלו ולא שתו באתרייהו, בגין אברהם אכלו ושתו. אמר ליה, רבי. חייך, מלה דא בעי קודשא בריך הוא למימר, ובגין דלא למחזק טיבו לגרמיה, קמי כנסת ישראל, סליק מלה לגרמך, זכאה אנת בעלמא, דמארך משתבח בך לעילא. ועלך פתיב, (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. (במדבר כ"ח) את קרבני לחמי לאשי וגו', רבי יודאי אמר, בקרבנא אית עשן, ואית ריח, ואית ניחח. עשן: אינון מארי דרוגזא. דכתיב, (דברים כט) כי אז יעשן אף יי. אינון אתהנון מעשן. ועשן רוגזא, בחוטמא איהו. ריח: אינון דאקרון תפוחין. אמר רבי אבא, פתפוחים. הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) וריח אפיך פתפוחים. (במדבר כ"ח) את הפכש אחד תעשה בבקר. מאי בבקר. דא בקר דאברהם. דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. מנלן דהאי בקר דאברהם הוא. אמר רבי אלעזר, מהכא, (בראשית מד) הבקר אור. בקר אור לא פתיב, אלא הבקר אור, ודיא אור קדמאה, דברא קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית, ועל דא תעשה בבקר, בבקר דאשתמודעא. ולקבל בקר דאברהם, אתקריב קרבנא דא. קרבן דבין הערבים, דא יצחק, ולקבל ערב דיצחק אתקריב. מנלן. דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. וערב דיצחק הוא, והא אוקימנא.

רעיא מהימנא פקודא דא לתקריב מנחה בכל יום, ולתקריב קרבן מוסף שבת. ואבתריה להסדיר לחם הפנים ולבונה. וקרבן מוסף בראש חדש. בוצינא קדישא, בכל יומא צריך לשדורי דורנא למלכא בידא דמטרוניתא. אי איהי ברשו בעלה, צריך תוספת, כגון מוסף בשבת ובראש חדש, ומוסף דכל יומין טבין.

דאיהי רשות היחיד דיליה ועמודא דאמצעייתא איהו בעלה דהאי רשות. ויעקב דתקן צלותא דערבית, איהו דרגא דיליה דעמודא דאמצעייתא. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, תפלת ערבית רשות, דאף על גב דבגלותא דדומה ללילה, דשלטין תמן סמאל ונחש, וכל ממנן דאכלוסין

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דיליה, ושכינתא נחתת בגלותא עם ישראל, איהי ברשו דבעלה אשתכחת, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן.

דף רמ"ב ע"ב

ובגין דא (בראשית כח) ויפגע במקום, לית פגיעה, אלא פיוסא. כגון (רות א) אל תפגעי בי. כנסת ישראל פייסת ליה, דלא יזוו מינה, דקודשא בריך הוא איהו מקומו של עולם. מאי עולם. דא (דף רמ"ב ע"ב) שכינתא. תרגום עולם, עלמא, לישנא דעולמא, כמה דאת אמר, העלמה. ומה כתיב ביה, (בראשית כח) וילן שם, אתפייס עמה, למיבת תמן בגלותא עם שכינתא. ואי תימא דיעקב פייס לה, שפיר. ובגין דאיהי בכל ליליא, דאיהו גלותא, ברשו בעלה, אוקמוה תפלת ערבית רשות. ופירושא אחריןא, איהו תבן למיכל לבערין חומריים בקל וחומר. נחתו מארי מתניתין, ואשתטחו קמיה, וחדי בהאי מלה, וקשרו לה בכמה קשרין דרזין סתימין. ואעטרו לה, וסליקו לה לגבי חבריא דאשתארו תמן.

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, בגין דא בשאר צלותין איהו חובת, דשטר חוב עלייהו, לסמכא לה בצדיק חי עלמין, דביה כל הסומך גאולה לתפלה, אינו גזוק בכל אותו יום. ובמאי סמיכת על יסוד. בדרועא ימינא. הדא הוא דכתיב, (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכר שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחוינה לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בכורף.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, בך אתמר (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף. בגין דגוף וברית חשבינן חד. ובגין דא עלף אתמר, והנה קמה אלומתי וגם נצבה. דכף תפלה מעומד. וכן כל הזקף זוקף בשם. ובצדיק, כל הכורע כורע בכורף, והיינו ותשתחוינה לאלמתי. דאנת אחיד בימינא ובשמאלא, בגוף וברית. ולבתר תסתלק עליהו לבינה, למפתח בה חמשין תרעין דחירו לישראל. לקיימא, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ובגין דא צלותא דשחרית חובה, דערבית רשות.

בערבית איהו השכיבנו, דשכיבת בין דרועי מלכא בגלותא. כד ייתי צפרא, פסח אחיד ביה בימינא. אבל בדרועא שמאלא דיצחק, תשרי. (בראשית כד) ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, מן גלותא. ובגין דלא נפקי מסטרא דדינא, יעקב (בראשית מח) שכל את ידיו, ושוי שור בימינא, אריה בשמאלא. ובגין דא (תהלים קי) נאם יי לאדוני שב לימיני, דא צדיק, לקבליה משיח בן יוסף, ואמר ליה שב לימיני, דרועא דאברהם, בגלותא דישמעאל, עד אשית אויביך הדום לרגליך.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בהוא זמנא, יתער רוח יתירה תוספת על ישראל, הדא הוא דכתיב, (יואל ג) אשפוך את רוחי על כל בשר, ויהוי נייחא לישראל מאומין דעלמא, (אסתר ט) ונוח מאיביהם. כגוונא דשבת, דאתוסף בבר נש נפש יתירה בשבת, ואית לון בה נייחא, אי בנפש יתירה אית לון נייחא, דאיהי נוקבא, כל שכן ברוחא דאיהו דכורא.



סדר הלימוד ליום ב אלול [יום 327 בשנה]

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל כחדא, חד איהי. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואלפנא מקל וחומר דתיובתא, דכל ישראל כחדא, בכל זמנא דחורין פלהו, מתקבלי. הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) כִּי אֶלְהִינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֱלִינוּ, דשם יי מוכתר עלייהו בכתריה, דאיהו פתר עליון. והאי איהו נשמה יתירה דכל ישראל, בשבת יומין טבין. ובגין דא תקינו בכל יומין, למחתם בשם ידוד, דאיהו חותם דכל ברכאן דצלותין, ולא אמרין מוסף בלא פתר. ובשבת, תקינו למימר במוסף, פתר יתנו לך יי אלהינו.

אבל לכל חד מישראל, הכי נחית ליה נפש יתירה, כפום דרגא דיליה. אי הוא חסיד, יתבין ליה נפש יתירה ממדת חסד, כפום דרגא דיליה. אי איהו גבור, ירא חטא, יתבין ליה נפש יתירה, ממדת גבורה. ואי איהו איש תם, יתבין ליה נפש יתירה, ממדת אמת. ונפש יתירה דא מלכות, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, וכפום מדה דבר נש. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, דאתמר ביה, (משלי א) להבין משל ומליצה. או בנביאים, או בכתובים. הכי יתבין ליה נפש יתירה, דאתקריאת פתר מלכות.

ואי חכם, כמה דאוקימנא המחפים לכל אדם, דאתמר (תהלים קד) פלם בחכמה עשית, יתבין ליה נפש יתירה מתמן. ואם הוא מבין דבר מתוך דבר באורייתא, יתבין ליה נפש יתירה מבינה. ואם הוא חכם בנביאים ובכתובים, יתבין ליה נפש יתירה מנצח והוד. ואי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית, אות שבת, אות יומין טבין, אות תפילין, יתבין ליה נפש יתירה מצדיק, ובכל אתר, נפש יתירה ממלכות.

דף רמ"ג ע"א

ואי איהו בר נש מפל מדות אליו, יתבין ליה פתר בשם ידוד, פידוד (דף רמ"ג ע"א) אלהינו בכל קראנו אליו. אין קדוש פידוד. מעלמא דדכורא, דאיהו תפארת, מלך מוכתר בכתר עלאה, דבה ימלוך בשכינתיה, דאיהי נפש יתירה. וכתר נשמה יתירה, יהו"ה, רוח, דאתמר (יואל ג) אֶשְׁפּוֹף אֶת רוּחִי עַל כָּל בֶּשָׂר, ואיהו פליל " ספיראן מעילא לתתא, כגוונא דא: " חכמה. ה' בינה. ו' פליל שית ספיראן, מחסד עד יסוד. ה' מלכות. כ' מן פידוד אלהינו, פתר על רישיה. והאי איהו נשמה דאתוספא ביום שבת.

ובגין דעלת העלות, מופלא ומכוסה בהאי פתר, ואתפשט בשם יהוה בשבתות וימים טובים, לית שולטנותא לסמאל ולנחש ולכל ממנן דיליה, ולית ליה שלטנותא לגיהנם, נוקבא בישא דסמאל, ולא למשריין דיליה, פלהו מתטמרין מן קדם משרייתא דמלכא, כגוונא דיתטמרין אומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא, פד יתגלי משיחא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות צורים (ישעיה ז) ובנקיקי הסלעים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

קמו תנאין ואמוראין, ואמרו, רעיא מהימנא, אנת הוא שקיל לכל ישראל, ממולא מפל מדות טבין, ודאי בך שרייא, תהוא דאתמר ביה, (שמואל א ב) אין קדוש כידוד אליהו. אנת פתר על כל חד וחד מישראל, פי אין בלתך בר נש, דיהא פתר עלך, לא נשיא, ולא חכם, ולא מבין, ולא חסיד, ולא גבור, ולא תם, ולא נביא, ולא צדיק, ולא מלך. אנת הוא בדיקנא דקודשא בריך הוא, ברא בדיקנא דאבוהי, כגוונא דישראל, דאתמר בהון, (דברים יד) בנים אתם ליי אליהם. אשלים פקודין דמארך, דלית פקודין מאלין דילך, דלא יתעטר ביה קודשא בריך הוא ושכינתיה עילא ותתא, בכתר עלאה, בכל מדה ומדה.

פתח ואמר, תנאין ואמוראין, דכד תהו קרי לכלהו, לרבי שמעון בכלל עמהון בכל זמנא, אמר לון, אנא משבחנא לכו, פפום נדיבות דלכון, דאתון בני נדיבים אברהם יצחק ויעקב. לית מאן דיכיל לשבחא לכון, אלא מרי עלמא, דאפילו אורייתא פלה עד אין סוף, בכו היא תליא. כגוונא דאתמר באורייתא, (איוב יא) ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים, הכי שבח דילכו. אבל יתקיים בכו, מה דאתקיים בי, דחדינא ביקרא דאחרן אחי, כמה דאוקמוה, הלב ששמח בגדולת אחיו, ילבש אורים ותומים.

ותנאין ואמוראין, כל מוספין דשבתות וימים טובים, כל מוסף דאמרינן ביה פתר, מהכא אשתמודעין. וכל צלותין דישראל, ריחא דלהון, פריחא (שיר השירים ג) דמר ולבונה וכל אבקת רוכל, בשאר יומין. אבל בשבתות וימים טובים, חשיב עליה מפל מיני בשמים.

בגין דביומין טבין, סלקין מפל אבקת רוכל, דאתמר ביה, (בראשית לב) ויאבק איש עמו. דצלותא דאיהי פגימה, אתאבק עמה סמאל, לאגחא עמה בההוא פגימו דעבירה, בההוא אבק דדא, ודא סליק עד שמיא.

אבק דיעקב, לאולפא זכותא על צלותא, בכמה משריין דחובין (ד"א דוכון) דאינון (ס"א חילין) חבילין ומשריין, דמתכנשין עמיה, לאולפא זכו עלה. ואבק דרגא דסמאל, סליק בכמה משריין דחובין, לאולפא חובין עלה, ודא צלותא דערבית, דאקרי סלם דיעקב, דבה (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אלין דסלקין חובין, ונחתי זכוון תחותיהו, ואלין סלקין זכוון, ונחתי חובין תחותיהו. ומשפילין לון בכמה קרבין.

דאינון מארי תריסין, במלחמתה של תורה, עד דישתמע קרבא לטורין רברבין, דאינון אברהם יצחק ויעקב, הדא הוא דכתיב, (מיכה ו) שמעו הרים את ריב יי. ריב דצלותא. ריב דאורייתא. והאי קרבא דצלותא דערבית, עד עלות השחר. דרבן גמליאל אוקמה, עד עלות השחר. דתפלת ערבית זמנה כל הלילה, אלא דחכמים עבדו גדר עד חצות.

ובגין דא ויאבק איש עמו עד עלות השחר, מאן שחר. צלותא דערבית. דשיעורה עד בקר דאברהם, דאיהי ארבע שעות (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. בריש שעתא קדמאה, בסוף השחר, (דאיהו) נצח יעקב, דתמן (תהלים כב) למנצח על אילת השחר, לנטלא נוקמא מסמאל, דנגע

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בִּירְךָ שְׂמֵאלָא דִּיעֵקֵב, דְּאִיהוּ הוּד, דְּבִיהַ אַתְמַר (איכה א) נְתַנְנִי שׁוּמְמָה כָּל הַיּוֹם דְּוָה, הוּד, מְסִטְרָא דְּהוּד, אֶלְפָּ חֲמִישָׁא, אֲשֶׁתְּאַרְתּוּ בִּי מִקְדָּשָׁא חֲרֵבָה וִיבִשְׁתָּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, דָּא הוּד דִּילְךָ רַעִיא מְהִימְנָא, דְּבִיהַ אַנְתָּ חֲרַב, מִנְּבוּאָה דִּילְךָ מִשְׂמֵאלָא, וּבְגִין דְּאַנְתָּ (ישעיה סג) מוֹלִיךְ לִימִין מְשָׁה דְּאִיהוּ נְצַח, רִישָׁא דְּשַׁחְרִין, (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים, פִּתַּח דוּד לְמִנְצַח עַל אֵילַת הַשַּׁחַר, דְּבִיהַ יִיתִי מְאָרִי נְצַחֵן קְרַבִּיא. וּבְגִין דְּנְצַח וְהוּד תְּרִין שַׁחְרִין, אוֹקְמוּהָ בְּמִתְנִיתִין מְאִימְתִי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִין, וְלֹא אָמַר בְּשַׁחַר. אֶלָּא בְּשַׁחְרִין תְּרִין.

דף רמ"ג ע"ב

וְתִרִין מְשִׁיחִין יִתְעֲרוּן לְגַבְיָהוּ, מְשִׁיחַ בֶּן דוּד, לְקַבֵּל נְצַח, וְאַתְקַשְׁר בְּבִקְר דְּאַבְרָהָם, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים טו) נְעִימוֹת (דף רמ"ג ע"ב) בִּימִינָהּ נְצַח. הוּד בְּגַבְוֵרָה, דְּבִיהַ מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם אַחִיד. אַנְתָּ בְּאַמְצְעִיתָא, דְּדַרְגָּא דִּילְךָ תְּפַאֲרַת, דְּאַתְקַשְׁר בְּךָ עֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא. וְיִסוּד חֵי עֲלָמִין בְּדַרְגָּא דִּילְךָ. וְחֻכְמָה בִּימִין, הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וּבִינָה לְשְׂמֵאלָא, הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יְצִפִּין.

אִיהִי הַקְּשֶׁת גְּבַר, וְהִיא אִיהוּ לְבוּשָׁא דְּשִׁכְיָנְתָא. לְבוּשָׁא דְּצַדִּיק, דְּאַתְקַרִי בְּרִית הַקְּשֶׁת. וְאִיהוּ אוֹת שַׁבַּת, וְאוֹת יוֹם טוֹב, וְאוֹת תְּפִילִין, וְאוֹת בְּרִית מִלְּהָ. וְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאַן דְּלֹא אִיהוּ רְשִׁים בְּהִיא אוֹת, לֹא יִיעוֹל בְּמִרְאָה דָּא, בְּחֲדָר דָּא. וְהִיא אִיהוּ מְטָה, דְּעֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא מְטָה בִּיהַ כְּלָפֵי חֶסֶד לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים, לְמִיָּהב לֹון זְכוּוֹן, בְּח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא. וּמְטָה כְּלָפֵי חוּבָה לְרִשְׁעִיא, לְמִידָן לֹון בְּגַבְוֵרָה לְדִינָא, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוֹן. וּבְעֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא מְאָרִיךְ עַל בִּינּוּגִים. וְהִיא אִיהוּ ש'.

תְּלַת גְּוּוּנִין דְּקְשֶׁת, אוֹת בְּרִית הַקְּשֶׁת, בַּת יְחִידָה, שַׁבַּת מְלַכְתָּא. וְאִית לָהּ שִׁית דְּרָגִין, תְּחוֹת שׁוֹלְטָנוּתָא, דְּאִינּוֹן שֶׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה, דְּכִלְיָלִן בְּמִטְטְרוֹן. דְּעֲלִיָּהוּ אַתְמַר, (שמות כג) שֶׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ. אֲבָל בַּת יְחִידָה, שַׁבַּת לִידוּד, הַעוֹשָׂה בַּהּ מְלַאכָה יוֹמַת.

יְהוּה אַתְקַרִי בְּאוֹת ה'. וּמְסִטְרָא דָּא, יד"ו לִימִנָא. דְּאִיהוּ ה' שְׁלִימוֹ דִּילִיה. וְהִכִּי לְכֹל סְטְרָא בְּשִׁית סְטְרִין, ידו, דוי, ויד, יוד, דוי, ודי. אִינּוֹן ח"י אַתּוּוֹן, דְּכִלְיָלִן בְּצַדִּיק חֵי עֲלָמִין. וְאִיהִי רְבִיעִית הַהִין בְּכֹל סְטְרָא.

וְאִיהִי ה"א, מְסִטְרָא דְּשְׂמָא מְפָרֵשׁ, יו"ד ה"א וְא"ו. יו"ד בְּחֶסֶד, ה"א בְּגַבְוֵרָה, וְא"ו בְּתַפְאֲרַת. כַּד שְׁלֵטָא הַאי ט"ל, אֶסְרוּ חֲכָמִים אַרְבַּעִים מְלַאכּוֹת חֶסֶר אַחַת. וְאַתְקַרִיאוּ אֲבוֹת מְלַאכּוֹת, עַל שֵׁם דְּאִינּוֹן לְקַבֵּל אֲבָהוֹן, דְּשְׁלִיט עֲלֵיהוּ ט"ל, דְּאִיהוּ אַרְבַּעִים חֶסֶר אַחַת.

וּבְאַלִּין אַרְבַּעִים מְלַאכּוֹת חֶסֶר חַד, לְקַה עֲשֶׂרָה מְלַקִּיּוֹת לְאַדָּם. וְעֲשֶׂרָה לְחוּה. וְעֲשֶׂרָה לְנַחֲשׁ. וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא. וּבְגִין דְּט"ל שְׁלֵטָא בְּשַׁבַּת דְּאִיהוּ ה', אִין לֹוקִין בְּשַׁבַּת. וְהִיא ט"ל לֹא אִיהוּ כְּט"ל דְּחוּל, מְסִטְרָא דְּעַבְד מְטְטְרוֹן. וְאַרְבַּעִים מְלַאכּוֹת חֶסֶר אַחַת, הֵם הַזּוֹרַע וְהַחֹרֵשׁ וְכו'.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

סבא סבא, שכִּינְתָּא אַתְקְרִי אַרְיָן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה 50) וְהָאֲרִיץ הָדוּם רִגְלֵי. מִסְטְרָא דְחֶסֶד אַתְקְרִיאת מִיָּם. וּמִסְטְרָא דְגְבוּרָה אַתְקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטְרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אוּר. וְאִיהִי אַרְיָן, קִרְקַע לְכַלְהוּ.

וּבְגִין דְנִשְׁמַתָּא יִתְרָה אֲתַפְשֵׁטָא בְשִׁכְיִנְתָּא, דְאִיהִי שְׁבַת מְלַכְתָּא, דְאֲתַמַּר בָּהּ (תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה, מְשֵׁם אִיהִי מְלָכוֹת, דְשִׁלְטְנוּתָהּ עַל אַרְעָא, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין ואבנין) וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמַתָּא יִתְרָה דְבִשְׁבַת, בָּהּ תוֹלְדִין דִּילָהּ, אֵית נִיחָא לְאַרְעָא, דְאִיהִי שִׁכְיִנְתָּא.

וּבְגִין דְשִׁכְיִנְתָּא עֲלָאָה אֲתַפְשֵׁטָא בְאַרְעָא, דְאֲתַמַּר בָּהּ (במדבר יט) פָּרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, אֲסוּר לְחַרוֹשׁ בְּשִׁבַת חֲרִישָׁה בְשׁוּר. דְאֲתַמַּר (תהלים קכט) עַל גְּבִי חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים. וְשִׁכְיִנְתָּא תִּתָּאָה אִיהִי פָּרָה אֲדוּמָה מִסְטְרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה, מִסְטְרָא דְחֶסֶד, דְאִיהוּ דְרָגָא דְאַבְרָהָם, דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית יז) הִתְהַלַּךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, מִסְטְרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטְרָא דְשִׁכְיִנְתָּא עֲלָאָה דְאִיהִי חִירוֹ, בְּאַתְרַּךְ דְאִיהִי שְׁלֵטָא (במדבר א) וְהָזָר הִקְרַב יוֹמָת, לִית רְשׁוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מְלֵאךְ הַמּוֹת, דְאֵינּוּן מִסְטְרָא דְגִיחָנָם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמֵין דְחוּל, אַמְרִין יִשְׂרָאֵל, (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין דְבְּיוֹמֵין דְחוּל, שִׁכְיִנְתָּא תִּתָּאָה אֲתַלְבֶּשֶׁת בְּאֵלֵין קְלִיפִין דְמִיתָה דְדִינָא. וּבְשִׁבַת אֲתַפְשֵׁטָא מִנִּיּוּהוּ, בְּגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי דְאִיהוּ בֵּן י'ד, יד'ו, אֲתַחַבֵּר בְּה"א. בְּהִיּוּא זְמַנָּא נִיחָא אֲשֶׁתְּכַחַת לְה"א, וְכָל מָה דְאִיהוּ תַחוּתָהּ, וְלֹא צְרִיךְ לְמִימַר בֵּיהּ וְהוּא רַחוּם. וּמֵאַן אֵינּוּן (ס"א תַחוּתָהּ). תַחוּת י' יִשְׂרָאֵל. וְכָל אַתְרַּךְ דְיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְחִין, נְטִירוֹ אֲשֶׁתְּכַחַת וְנִיחָא.

וּבְגִין דָּא, אֲסוּר לְמַחְרַשׁ בְּאַרְעָא, וְלְמַעַבְדָּ בָּהּ גּוּמוֹת, דְהוּי כְּאִילוֹ עֲבִיד פְּגִימוֹ בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, דְאִיהִי שִׁכְיִנְתָּא. וְאֲסוּר לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּכָלִים דְאַרְעָא בְּשִׁבַת. וְאֲפִילוֹ לְטַלְטֵל אֲבָן. וְלֹא כְּלִי בְעַלְמָא. דִּיהוּי נִיחָא לֹון בְּזַכּוֹ דְשִׁכְיִנְתָּא דְאַתְקְרִיאת אַבְנָא, דְכְתִיב בָּהּ (בראשית כח) וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצְבָּה, בְּצִלּוֹתָא. עֲמִידָה אִיהִי לְיִשְׂרָאֵל, דְבְּגִינָה אֵית לֹון קְיוּמָא בְּעַלְמָא. וְעָלִיהּ אֲתַמַּר, (בראשית מט) מְשֵׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל. (זכריה ג) עַל אֲבָן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם, (תהלים קיח) אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים.

דף רמ"ד ע"א

וּבְגִין דָּא (שמות לא) וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשְּׁבַת לַעֲשׂוֹת אֵת הַשְּׁבַת לְדוֹרְתָם בְּרִית עוֹלָם. צְרִיךְ לְנַטְרָא לָהּ בְּדִרְתָּם, דְלֹא יִפְקוּן מְרֻשׁוֹת הַיְחִיד לְרֻשׁוֹת הַרְבִּיבִים. וְהֵאֵי אִיהוּ דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, יְצִיאוֹת הַשְּׁבַת שְׁתַּיִם שְׁהֵן (דף רמ"ד ע"א) אַרְבַּע, הוּצָאָה מְרֻשׁוֹת לְרֻשׁוֹת, וְהַכְּנָסָה נְמִי יְצִיאָה קְרִי לָהּ. וְאֵינּוּן סְמָאל וְנַחֲשׁ, צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנַטְרָא לֹון, דְלֹא יִיעֲלוּן לְדִירָה דְשִׁכְיִנְתָּא, דְאִיהִי רֻשׁוֹת הַיְחִיד. מֵאַן רֻשׁוֹת הַרְבִּיבִים. חֲלָלָה שְׁפַחָה זּוּנָה נְדָה גּוּיָה, רֻשׁוֹת דְסְמָאל וְנַחֲשׁ, וְשְׁבַעִין מְמַנֵּן דְעַמִּין.

(ע"כ רעיא מהימנא)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

פתח ואמר, (שיר השירים ה) באתי לגני וכו', עד חלבי חסר. נדפס בפרשת ויקרא דף ג' ע"ב. ובחבורא קדמאה, (בדף רמ"א ע"א) אריתי מורי עם בשמי, דרועא ימינא בירכא שמאלא. אכלתי יערי עם דבשי, יעקב ברחל. שתיתי ייני עם חלבי, דרועא שמאלא בירכא ימינא. דרועא ימינא בירכא שמאלא, אינון חסד עם הוד. יעקב ברחל, עמונדא דאמצעיטא במלכות. דרועא שמאלא בירכא ימינא גבורה בנצח.

ואמאי שני מדות דיליה הכי. אלא רוא דנימא הכא, דוד אמר הכא, (תהלים קלב) כהניף ילבשו צדק וחסידים ירננו. ואתמר התם, ולויף מפעי ליה למימר. אמר קודשא בריך הוא לאו ארח לשנות מדותי, אלא בתר דזמינת לי, אית לי למעבד רעותך. ומחכא אוליפנא, דבעל הבית דזומין אפילו למלכא, אית ליה למעבד רעותיה. ובגין דא אוקמוה, כל מה שאומר לך בעל הבית עשה חוץ מצא. ועם כל דא דרזא דא שפיר איהו, הא פתיב (מלאכי ג) אני יי לא שנית, ובכל קרבנין לא פתיב בהון אלא לידוד, איך יכיל למחוי דישני דרגין דשמיא בקרבנא.

אלא, אריתי מורי: יוצר אור. עם בשמי: אהבת עולם. אכלתי יערי: שמע ישראל. עם דבשי: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. שתיתי ייני: והיה אם שמוע, עד ויאמר. עם חלבי: מן ויאמר, עד אמת. אכלו רעים: ג' ראשונות, וג' אחרונות. שתו ושכרו דודים: שאר ברכאן דצלותא.

ובחבורא קדמאה, סתרא דקרבנא, פרים וכבשים ועתודים ועזים, אינון ד', פני שור. פני נשר וגו', שתי תורים או שני בני יונה, וצריך לפרשא. אריה נחית לגבי שור, דאיהו שמאלא, לאתקשרא חסד בגבורה. אדם נחית לגבי נשר. דרגא דיעקב. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, שופריה דיעקב שופריה דאדם קדמאה הוה. ומאן גרים לאסתלקא לאתקרי ישראל, דכתיב, (בראשית לב) לא יעקב יאמר עוד שמך פי אם ישראל יהיה שמך, דיהוי ישראל עקר לאפרשא בינייהו. (ע"כ רעיא מהימנא) (רמ"ז ע"א ובחבורא קדמאה סולת למנחה וכו').

(במדבר כ"ח) ועשירית האיפה, אמאי. אלא עשירית האיפה, לקבל פנסת ישראל. דאיהי עשיראה דדרגין, ואצטריכא לאתייהבא בין תרין דרועין, ואיהי סלת נהמא, ואיהי נהמא. ובגין דאיהי נהמא, לא אתפקד על נהמא דחמשת מינין, דאיהי חטה, ושעורה, ושיפון וכו', ממנא דעלמא. ולא שוי ממנא עליהו, אלא קודשא בריך הוא בלחודוי.

דף רמ"ד ע"ב

ובגין דא, מאן דמזלזל בנהמא, וזריק ליה בארעא, עניותא רדיף אבתריה. וחד ממנא אתפקד על דא, ואיהו רדיף אבתריה, למיהב ליה עניותא, ולא יפוק מן עלמא, עד דיצטריך לברין. ועליה פתיב, (איוב טו) נודד הוא ללחם איה. נודד הוא, ויהך מטלטל, וגלי מאתר לאתר, ללחם איה הוא. ולית (דף רמ"ד ע"ב) מאן

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דישגח עליה, הדא הוא דכתיב איה. מאן דירחם עליה, בגין דלא ישבח. (ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא מאן דמזלולא)

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא, מאן דמזלול בפרורין דנהמא, וזריק לון באתר דלא אצטריך. האי כל שכן מאן דמזלול בפירורין דמוחא, דאינון טפין דזרע, דזריק לון בארעא, דאתמר בהון (בראשית ו) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או דזריק לון בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שכן וכל שכן מאן דמזלול בפירורין דנהמא דאורייתא, דאינון קוצי אתוון, ותגי אתוון, דאתמר עליהו כל המשמש בתגא חלה.

כל שכן מאן דמסר רזין דאורייתא, וסתרי קבלת, וסתרי מעשה בראשית, או סתרי אתוון דשמא מפרש, לאנשים דלאו אינון הגונים, דשליט עליהו יצר הרע, אשה זונה, דאתמר עליה, (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד כפר לחם. ולית לחם אלא כ”ב אתוון דאורייתא. ולית כפר, אלא אפילו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא)

ובחבורא קדמאה, לא גלי רזא באלין פרורין, אלא בארץ פשט, ולא יחיב בהון שיעורא. אבל אוקמוה מארי מתניתין, דשיעורא דפירורין פזית לפחות, כל שכן אי אינון כפיצה. דמארי מתניתין דקדקו עליהו, עד פזית עד כפיצה לברכא עליהו.

רעיא מהימנא וארץ רזא, א”ח הוא ט’ פרורין, שלש לכל סטר, תלת מן ד’, תרין עשר. רביעית איהו שלימו, לאשלמא ביה עשר. ולאשלמא ד’, דאינון ידוד. מאי עשר. אינון: יו”ד ה”א וא”ו ה”א. קוצא דאת ד’ מן אחד, שיעורא פזית. י’ מן ידוד, שיעורא דיליה כפיצה.

איהי ד’, שלימו דמרפבתא דאדם, ושלימו דארבע אנפין דאדם. ובגין דא, (במדבר ו) ישא ידוד פניו אליך. ואוקמוה מארי מתניתין, והכתיב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (דברים יא) ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם, עד פזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים. ורבנן דמתניתין ואמוראין, כל תלמודא דלהון, על רזין דאורייתא סדרו ליה.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי קמי קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואמר הכי, קודשא בריך הוא יהא רעוא דילך, למיהב לון מזונא שלימתא, לתקנא לגבך, ולגבי מטרוניתא עלאה עלמא דאתי, דאתמר עליה, (תהלים כב) פי ליי המלוכה ומושל בגוים. ולגבי מטרוניתא תננינא, דאתמר בה זמנא תננינא, (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. לתקנא פתורא שלימתא, מכל עדונין, ומכל מאכלין.

ואנא מזמן עמך, לכל מארי מתניתין, ולמארי מקרא, ולמארי תלמוד, וכל שכן למארי סתרי תורה דילך, פלה דילך, מטרוניתא קדישא דילך, עלאה ותתאה, וכלא ברשות דעלת כל עלאין, אדון כל האדונים, מלך על כל המלכים דעילא ותתא, דאיהו יחיד בלא תננינא, ולית את ונקודה דמשתתף בהדיה, ולא שנוי גוויין דאינשא. דאיהו מארי כל מפתחאן, דרזין דהויות, ושמהן וכנויין, וכל רזין גניזין דחכמתא, דתפתח לון פלהו ליקרא דילך, עלת על כל עלות. אנא מתחנן

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

קדמך, דתפתח לון ליקרא דילך, דיקרא דילך איהו מאבי ואמי דשמיא, ואב דכל ישראל, ואם דלהון, דאתמר בה (משלי א) ואל תטוש תורת אמך, ועמך לית שותפו דאם בעלמא.

קם זמנא תננינא, ואמר מארי מתניתין, נשמתינ ורוחין ונפשין דלכון, אתערו כען כולהו, ואעברו שינתא מנכון, דאיהי ודאי משנה, ארח פשט דהאי עלמא. דאנא לא אתערנא בכו, אלא ברזין עלאין דעלמא דאתי, דאתון בהון (תהלים קכא) הנה לא יגום ולא יישן.

פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע וארח מברך. ועוד אוקמוה, צריך לדקדק בה' מן המוציא. ותרינ תהין אינון, לקבל שתי הלחם. שתי כפרות דשבת. י, איהי כפיצה לכל חד וחד. ומאן איהו בעל הבית דבוצע. דא ו'.

אדהכי, הא סבא דסבין קא נחית לגביה, ואמר, רעינא מהימנא חוזר בך. דהא לחם איהו ו', שתי כפרות דיליה, כמה דאמרת אינון ה' ה'. ודאי ו' איהו לקבל יעקב. ה' ה' לקבל לאה ורחל. י, כפיצה לכל חד.

אמר ליה, סבא סבא, והא בכמה אתרין אוקמוה, דיעקב איהו בעל הבית, ויוסף אורח, דדרגיה יסוד חי עלמין, כליל ח"י ברכאן דצלותא, ובגין דא אוקמוה עליה, (משלי י) ברכות לראש צדיק. אמר ליה הכי הוא, וכלא קשוט. כל רזא באתריה, מה דאנא אמרית, ומה דאת אמרת. אבל תהוא דפליג נהמא מאן הוא.

אמר ליה, סבא אנת בדיוקניה, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא אדם דמרכבתא עלאה, דאנפין דיליה יהוה. ובגין דא, ו' לחם, דאינון ה' ה'. ושיעורא דאוקמוה כזית וכפיצה, הא אתמר כזית באן שמא משערינ, דהא אוקמוה רבנן דאין עושין מצות חבילות, אוף הכי, לא יהיבין תרין שיעורין באת י, למחוי כזית וכפיצה. אלא תרי אלפא ביתות אינון, אית י' עלאה, ואית י' זעירא, י' מן ידוד, עלאה. י' מן אדני, זעירא. ואלין תרין, חד בכזית, וחד בכפיצה, ברזא דא יאהדונהי. אתא סבא ונשיק ליה.

אדהכי קם בוצינא קדישא, פתח ואמר, ודאי כען מתחברין (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו, חדו חבריא ואמרו, זכאה הוא מאן דזכי למיכל מהאי נהמא, דאתמר ביה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. וזכאה נפשא, דאתמר בה (ויקרא כב) מלחם אביה תאכל. (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל בו. דקודשא בריך הוא ביה אתמר, (מלאכי ב) הלא אב אחד לכלנו. ונפשא דאתעסקת באורייתא, מלחם אביה תאכל.

ומאן גרים לה דאכלת מלחם אביה. בגין דתבת בתיובתא (דף רמ"ה ע"א) ואתאחדת (נ"א ואתחדת) כנעוריה. דא הוא דכתיב, (ויקרא כב) ושבה אל בית אביה כנעוריה, כגון (איוב לג) וישוב לימי עלומיו. כגוונא דאילנא דקציצו ליה, ואתחדש בשרשוי. והאי איהו רזא, דמאן דמית בלא זרע.

ועוד אית רזא אחרא, דלבתר ייתי בגלגולא, ויתחדש כמלקדמין. והיינו אלמנה וגרושה, דאתתרכת מגנתא דעדן, ובגין דא אתקריאת גרושה, כגון (בראשית ג) ויגרש את האדם. ומאן גרים לה. בגין דזרע אין לה, דמית בלא בנין. ושבה אל בית אביה כנעוריה, דתבת בהאי עלמא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בהוא נער בן יבם, והיינו ושבא אל בית אביה פנעוריה. ולבתר דזפת לזרע מלחם אביה תאכל. וכל זר לא יאכל בו וגו'. (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצה, לאיש זר.

אמר רעיא מהימנא, הלל ושמאי, דאתון, חד מסטרא דרחמי, וחד מסטרא דדינא, דאינון חסד וגבורה, דרגין דאברהם ויצחק. ואתון מגזעיהו, אתפנשו הכא, אתון ותמנין תלמידים דהוו ליה להלל. ואוף הכי תלמידי בית שמאי, לסעודתא דמלכא.

הא אוקמתון, אתון וחברייא דעמכון, מארי דהוראות, דאוקמתון, אין הבוצע רשאי למיכל, עד שיענו אמן מארי סעודתא, ולית מארי סעודתא רשאי למיכל, עד שיאכל הבוצע. ודאי כד בצע בעל הבית, ובצע לאינון מארי סעודתא, לאו לכלהו משער שעורא חדא, דלאו אורח אלין בוצעין, לבצוע בשוה, דלזמנין יהיב לדא כביצה, ולדא כזית.

וכד עונין אמן על האי בציעא, קדם דייכול בעל הבית, מחברין תרין שיעורין כחדא, בכזית וכביצה, יאהדונגהי, אמן, דא לאו איהו על האכילה, אלא על הפציעה, לבתר דאינון שיעורין מצטרפין באמן, ייכול בעל הבית. והיינו (שיר השירים ה) אריתי מזרי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי, ולבתר אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אכלו רעים, מארי סעודתא. דיהון בנין בדיקנא דאבוהון.

הא הכא לחם בשתי כפרות, ושיעורו כזית וכביצה. מאי ניהו לחם הפנים דפתורא דמלכא. אלא הא אוקמוה, דאית ליה תריסר אנפין. ומאי ניהו. אלא אינון ד' אנפי אריה. ד' אנפי שור. ד' אנפי גשר. ואינון (במדבר ו) בִּרְכֹךָ יְדוּד. יָאֵר יְדוּד. יִשָּׂא יְדוּד.

ומגלן דלחם הפנים איהו מפתורא דמלכא. דכתיב, (יחזקאל מא) וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ידוד. ז"ה: י"ב אנפין. ואוף הכי, מאן דאית ליה, בעי לתקנא ולסדרא על פתוריה, ארבע כפרות בכל סעודתא דשבת, לתלת סעודתי תריסר אנפין.

ואי תימא לאו אינון אלא שית מדאורייתא, משום לחם משנה. אלא לא ניכול למדכר ו', בלא חבריה, ו', שית מלעילא לתתא, ושית מלתתא לעילא. לקבל שית דרגין דכרסייא עלאה. ושית דרגין דכרסייא תתאה. שית באתכסייא. ושית באתגלייא. (דברים כט) הנסטרות לידו"ד אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם.

ולחמי תודה אינון מ' חלות, י' רקיקין. י' רבוכין. י' (קרח קע"ט ע"א) של חמץ. י' של מצה. הא אינון מ'. לקבל י' מן ידו"ד. ד' אנפי אדם. י' מן ידו"ד, ד' אנפי אריה. י' מן ידו"ד, ד' אנפי שור. י' מן ידו"ד, ד' אנפי גשר. האי איהו תקונא קדמאה דפתורא דמלכא, דאינון י' דברים דצריך בר נש לאנהגא בפתורא דשבת.

חד, לתקנא פתורא כמאן דאכיל קמי מלכא. הדיא הוא דכתיב זה השלחן אשר לפני ידו"ד. תננינא, נטילת ידים, עד שעורא דגזרו רבנן, דאינון חמש קשרין, דבהון י"ד פרקין. ואוף הכי י"ד פרקין אינון, דיד שמאלא. ואינון כ"ח פרקין. לקבליהו כ"ח ידו"ד, דאינון כ"ח אתון דקרא קדמאה דעובדא דבראשית. דאתמר בהון, (במדבר יד) ועתה יגדל נא פח ידוד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ועשר אצבעו, רמיזי לעשר אמירן דעובדא דבראשית. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאן דמזולזל בנטילת ידים, נעקר מן העולם. אמאי. בגין דאית בהון רזא דעשר אמירן, וכ"ח אתוון, דבהון אתברי עלמא.

תליתאה, כוס דברכה, דתקיננו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ואורח רזא, כוס (דברים לג) מלא ברפת יי. כוס בגי' אלהי"ם. ומתמן נשמתא, דאיהי על שמיה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. ה' אצבעו. דאינון לקבל ה' ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים בינה (דף רמ"ה ע"ב) מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' זמנין עשר. באת י', דאיהו י' דברים דתקיננו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, ה' אתוון, בחשבון ה'.

ואוקמוה בכוס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שיהא תוכו כפרו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למחוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדושה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדושתיה מלגו ומלבר בלא מיא. אוף הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדושתה מלגו ומלבר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באת י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהף ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדפרת שמא קדישא, למחוי בגלוי הראש.

דאת י' מן ידוד, איהי אתעטף באור, ואתעביד אויר. (והיינו אוירא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באויר, והיינו אור דאתעטף ביה פד ברא עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עושה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור? יהי אויר. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטרם נתהווה כל דבר, נתהווה ההויות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. והיינו חבית: ח' פי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יין אית מניה תרין גוונין, תוור וסומק. יין, ע' אנפין. הא ע"ב. ולקבל תרין גוונין דיין, איהי זכור ושמור דשבת, וע' תיבין דקדוש ויכל"ו, הא ע"ב.

מלא, הדא הוא דכתיב כוס (דברים לג) מלא ברפת יי. ואוף דאיהו מלא מיינא דאורייתא. בר נש הכי צריך למחוי שלים, כמה דאת אמר (בראשית כה) איש תם: גבר שלים. כמו (בראשית לג)

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ויבא יעקב שלם, הכי צריך למהוי נשמטא שלימתא, ולא יהיה בה פגם, (ויקרא כא) דכל אשר בו מום לא יקרב. אוף הכי אלם עם י”ה, הוא אלהים, כחושבן כוס. (שם י”ה) איהו מלא, והפוך אלם ותמצא מלא. אימתי. כד אית תמן י”ה. והיינו (שמות יז) כי יד על כס י”ה. אדנ”י חושבניה ו”ה. עמודא דאמצעייתא מלא מן (תקונים ע’ ע”א) תרווייהו. ובגין דא שריא עליה אדם, דהוא שמא מפרש.

מקבלו בשתי ידיו, כגוונא דאורייתא, דהוה בתרין לוחין, ה’ דברן בלוחא חדא, לקבל ה’ אצבעאן דיד מינא. וה’ בלוחא תניינא, לקבל ה’ אצבעאן דיד שמאלא. ואתייהבו בימינא דהיינו ביד ימין. ובגין דא, שני לוחות אבנים הוריד בידו, ולא בידיו. והאי איהו דאסהיד קרא, (דברים לג) מימינו אש דת למו.

ונותן עיניו בו, בגין דהאי כוס, דאיהו לקבל ארעא דישראל, דאתמר בה, (דברים יא) תמיד עיני יי אלהיך בה. ועיינין דלעילא, אינון שבעין סנהדרין, ומשה ואהרן עלייהו. תרין עיינין עלאיין. חד עין ימין, וחד עין שמאלא, ואינון ע”ב, כמנן ביין. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפה, בגין דאת ה’ איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י’, דאיהי טפה, דביה אתפתחת ה’ בה’ אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרוך, דא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון, הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתייהבת מחסד, דאיהו רחמי, מין ה’.

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להארץ על פתוריה, בגין עניים. ורזא דמלה, בגין דצדקה יאריך יומיו, דלא יתקצרונ. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמטא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, דא הוא דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה ואורך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא (דף רמ”ז ע”א) לתחית המתים, דלבתר דייקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שתישאה, שלא יהא גרגרן ובלען על פתוריה דמלכא, כגוונא דעשו דאמר (בראשית כח) הלעיטני, ארץ הלעטה, אלא בארץ טחינה. אוף הכי, מאן דאפיק מלין דצלותין או דאורייתא מפומוי, בעי לאפקא לון בהטחנה שלמים, ולא בהלעטה חסרים. ולא עוד, אלא בגין סכנה דשמא יקדים קנה לושט.

שביעאה, מים אחרונים. ואוקמוה, מים ראשונים מצוה. ואחרונים חובה. ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך לסלקא אצבען, בגין דלא יתדרון משקין ויטמאו את הידים. ואית מרבנן דאמרי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דאחרונים משום מלח סדומית, שלא תסמא את העינים. ואי הכי אפקין לון מחובא. וסתרי מילין, אלין דאמרו עלייהו חובה, ולא ארח ארעא לסתרא גאונים מלין, (ס"א מאלין דאמרי עליהו) אלא דאתקרי עלייהו, (דברים יז) על פי התורה אשר ירווד.

ולא עוד, אלא דאמרו עלייהו ג' קדושות, הדא הוא דכתיב, (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים. והתקדשתם אלו מים ראשונים. והייתם קדושים אלו מים אחרונים. פי קדוש, זה שמן ערב. אני יי, זו ברכה. ואמצעיים, בין גבינה לבשר. ובגין דא, והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני יי. זכאין עמא, דמאריהון ישוי לון לגביה.

אוף הכי והתקדשתם, בשעת תשמיש. מים ראשונים דזרע בר נש, מצות. אחרונים דנוקבא, חובא. ואמצעיים קא רמיו, וכגבינה תקפיאני. הדא הוא דכתיב, (איוב י) הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני. והאי איהו דקא רמיו, בין גבינה לבשר, דאתמר ביה (איוב י) עור ובשר תלבישני.

תמינאה, לשלשה צריך כוס. אמאי. בינה איהי תליתאה מעשר ספיראן, מעילא לתתא. ובגין דא פחות משלשה לא צריך כוס. (ד"א) לשלשה צריך כוס, קא רמיו קדושה לך ישלשו. ולא עוד, אלא דאורייתא לא נחתא פחות מג', כהנים, לויים, ישראלים. תורה, נביאים, וכתובים. בירח תליתאי, ביום תליתאי. ודא בינה, יד"ו. ובגינה אתמר, שלש משמרות הו"י הלילה. מלכות ה' רביעית, עלה אתמר ארבעה משמרות הוי הלילה. וש' דתלת ענפין לקבל תלת משמרות. ו דארבע ענפין, לקבל ארבעה משמרות.

תשיעאה, כוס של ברכה, רביעית לוג, ושיעורא דיליה, לקבל ה', רביעאה דשם ידו"ד. עשיראה, בעשרה אומר נברך לאלהינו. ושכינתא תתאה, איהי רביעית, ועשירית. רביעית לשם ידוד. עשירית לעשר ספירין. דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וכמה צריך בר נש לנטרא גרמיה, דלא לזרוק מלין אליו באתר דלא אצטריך. כמו מאן דזריק נהמא. כל שפון מאן דזריק נהמא דאורייתא, לבר מפתוריה, דאיהי שכינתא. דאתמר בה, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי. (ע"כ רעיא מהימנא).

ובחבורא קדמאה, תלת אינון דגרמין ביש לגרמייהו. תרין בהאי עלמא, וחד בעלמא אחרא, ואלין אינון: מאן דלייט גרמיה, דתנינון חד ממנא אתפקד קמיה דבר נש, ובשעתא דלייט גרמיה ההוא בר נש, האי ממנא, ושבעין אחרנין דממנן תחותיה, בטלין החיא מלה, ואמרי אמן, וסלקי לה לעילא, ודיינין לה, ואיהו רדיף אבתריה, עד דעביד ליה, ואשלים ליה ההוא מלה.

מאן לך רב ממשוה, דאמר (שמות לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת, ואמר לצורך, ואף על גב דקודשא בריך הוא עביד רעותיה, עם כל דא לא אשתזיב מעונשא, והא אתמר דלא אדכר בפרשת ואתה תצוה, ואתמחי מתמן. והא אוקמוה. מאן לן רב מדוד מלכא, דאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי

מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי, מאי בעוד רשע לנגדי. ההוא ממנא דאתפקד על דא, ונטיל תהיא מלה לאבאשא ליה לבר נש.

דף רמ"ו ע"ב

וחד מאן דזריק נהמא, או פירוורין דנתמא בארעא, וקא עביד ביה זלוולא, כמה דאתמר. הני תרי בהאי עלמא. וחד בההוא עלמא, מאן דאוקיד שרגא במוצאי שבת, עד לא מטו ישראל לקדושא דסדרא, בגין דקא מחלל שבתא, וגרים לנורא דגיהנם לאתוקדא, עד לא מטא (דף רמ"ו ע"ב) זמניה.

חד דוכתא אית בגיהנם, לאינון דקא מחללי שבתא. פיון דאיהו אוקיד שרגא עד לא מטא זמניה, חד ממנא אית בגיהנם במוצאי שבת, ואוקיד בקדמיתא לההוא דוכתא, ואמר האי דוכתא דפלגיא. וכל חייבין דגיהנם, מסייעי לאוקדא ההוא דוכתא. ההוא ממנא קארי ואמר, (ישעיה כב) הנה יי מטלטלך טלטלה גבר ועטך עטה. חייבין דגיהנם אמרי, (ישעיה כב) כדור אל ארץ רחבת ידים שמה תמות וגו'. בגין דאיהו גרים לון לאתוקדא, עד לא מטא זמניהו. הא לן תלתא, דגרמי ביש לגרמייהו, כמה דאתמר.

השלמה מההשמטות (סימן יב)

(בראשית כ"ח) ויחלום והנה סולם, דא צלותא. מצב ארצה, דמצלין בני נשא לה בארעא דאיהי שכנתא ומטאת לשמיא דאיהו קודשא בריך הוא, דאתמר (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. ורזא דמלה (תהלים ח) ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר הודך על השמים.

ובזמנא דמודע לון קודשא בריך הוא, שכנתא דסלקא בההיא צלותא. מיד (בראשית כ"ח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, בההוא בר נש. כולהו פתחין גדפיהו לקבל שכנתא (בההיא) בההוא צלותא. הדא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. והאי איהו עולים שכנתא על גדפיהו. ויורדים בו, מאי בו, בקודשא בריך הוא.

וקודשא בריך הוא נחית עלייהו לקבלא שכנתא, ומתייחד קודשא בריך הוא בו (בההיא) בההוא צלותא. דשכנתא איהי מצוה כלילא משם הוי"ה, יהו"ה איהי חיה דיליה, ומצוה בלא מחשבה לית לה סליקו.

ומחשבה איהו אדם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, תפארת מצוה, מלכות כלילא מארבע חיוון דמרכבתא כלילא מארבע אתוון איהי נוקבא דיליה אנפין דיליה, אנפי רחמי. בגינה אמינא, (שמות ל"ג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ומסֵטֶרָא דְצַדִּיק אֶתְקַרֵי אַחֲרוּי, חַיָּה כְּלִילָא ח"י חוֹלְיִין דְּאִינּוֹן מֵאֲחֹר דְּבֵר נֶשׁ
לְקַבֵּל ח"י נְעֻנְעִין דְּלוֹלֵב דְּדוּמָה לְשִׁדְרָה דְּבִיָּה ח"י חוֹלְיִין. אִיהוּ אַחֲרָא לְעוֹבְדָא
דְּבְרָאשִׁית, וְקָדָם לְמַחְשְׁבָה דְּאֶתְמַר בָּהּ, יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשְׁבָהּ. מָה לָּאוּ הֲכִי
בְּאָדָם, דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע דְּאִיהוּ אַחֲרָא לְמַעֲשָׂה וְקָדָם לְפּוֹרְעָנוֹת.

קָמוּ תַנְאִים וְאִמּוֹרָאִים וְאָמְרוּ, רַעֲיָא מְהִימְנָא, יִתְקִיִּים בְּךָ הָאִי קָרָא (ישעיה ס"ב)
אַל תִּתְנוּ דְמִי לוֹ. דְּהָא עֲלֵאִין וְתַתְאִין מְקַנְנִין בְּצוּלְמָא דִּינְךָ. מְשִׁירִיִין דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְּאִינּוֹן מְמַתִּיבְתָא עֵילָאָה וּמְשִׁירִיִין דְּמֵטְרוּנִיתָא דְּאִינּוֹן מְמַתִּיבְתָא
תַתְאָה, עֲלֵךְ אֶתְמַר (בראשית כ"ח) וְהִנֵּה מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים וְגו'. בְּךָ סִלְקִין מְשִׁירִיִין
דְּשְׁכִינְתָא בְּצוּלְתָא דִּילְךָ, וְנַחְתִּין מְשִׁירִיִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא בְּכַמָּה שִׁירִין וְנִיגוּנִין בְּצוּלְתָא. וְאַנְתָּ הוּא קְרִיבּוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּצוּלְתָא דִּילְךָ דְּאִיהִי קְרִבְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ. (במדבר כ"ח) בְּצוֹ אֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת קְרִבְנֵי לַחֲמֵי דְּתַקִּינוּ מְאָרִי מַתְנִיתִין קְרִבְנִין בְּצוּלְתָא מְסֵטֶרָא
דִּימִינָא, דְּתַמָּן אִישׁ חֶסֶד כָּהֵן. וְתַקִּינוּ זְמִירוֹת דְּאִינּוֹן שִׁיר דְּלוֹיִם אֲבַתְרִיִּיהוּ
מְסֵטֶרָא דְּגַבְוֵרָה. וְהוּד דְּרָגָא דְּדוּד מְלִכָא אֶתְקַשֵּׁר בְּשִׁמְאָלָא. וְאַתְרֵן דְּדְרָגָא דִּילְיָה
נְצ"ח אֶתְקַשֵּׁר בְּחֶסֶד. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים ט"ז) נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח.



סדר הלימוד ליום ג אלול [יום 328 בשנה]

לְבַתֵּר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא, כְּלִיל בְּרַכּוֹ וּקְדוּשָׁה, אִיהוּ קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, וּבְרַכָּה מְסֻטְרָא דִּימִינָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (במדבר ו) דִּבְרַ אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּקְדוּשָׁה מְסֻטְרָא דְלוּיִם עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא קְשׁוּר יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וְאִיהוּ קְשׁוּרָא דְתַפְּלִין דְרִישָׁא דְאִיהִי אִימָא עֵילָאָה תַּפְּלִין עַל רִישֵׁיהּ, כְּמָה דְאֻקְמוּהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין בְּתַפְּלִי דְמְאָרִי עֲלֵמָא, מַה כְּתִיב בְּהוּ. וְאִיהוּ קְשׁוּרָא דְתַפְּלִין דִּיד דְאִיהִי שְׂכִינְתָא תַתָּאָה וְהִיא אִיהוּ דְאֻקְמוּהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין, הִרְאָהוּ לְמֹשֶׁה קְשׁוּר שֶׁל תַּפְּלִין. שׁ שֶׁל תַּפְּלִין מֹשֶׁה, כְּלִיל תַּלְתַּת עַנְפִין דְאֲבָהֶן לְעֵילָא, דְתַקִּינוּ תַּלְתַּת צְלוֹתִין דְאִינוּן סִימָן שְׂמִ"ע, דְאִיהִי שְׁחַרְיִ"ת מְנַח"ה עֲרַבִ"ת, מ"ה דִּילָךְ צְלוֹתָא דְשִׁבְתַּת דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית א) וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגו'.

וְאַנְתָּ כְּלִיל מְרַכְבָּה תַתָּאָה דְאֶהְרֹן דּוּד וּשְׁלֵמָה וְאָדָם קְדַמָּאָה לְעֵילָא וּבַת זִוְגִיָּה לְתַתָּא, אִם כָּל ח"י דְאִיהוּ צְדִיק חֵי עֲלָמִין. וּבְגִין דָּא אֶהְרֹן אָף עַל גַּב דְאִיהוּ יְמִינָא אֻקְמוּהּ רַבְנָן בֵּיהּ, אֶהְרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְמְטְרוֹנִיתָא.

יַעֲקֹב אִיהוּ כְּלִיל תַּלְתַּת אֲבָהֶן דְבֵיהּ רַכִּיב אָדָם קְדַמָּאָה, דְלָאוּ לְמַגְנָא אֻקְמוּהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין, שׁוֹפְרִיָּה דִיעֲקֹב כְּשׁוֹפְרִיָּה דְאָדָם קְדַמָּאָה.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, רַעֲיָא מְהִימְנָא חֲזִינוּ דְכַפֵּל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁמֵךְ. וְאָמַר, מֹשֶׁה מֹשֶׁה, לְאֲכַלְלָא לָךְ בְּמִרְכַּבְתָּא עֵילָאָה וּבְמִרְכַּבְתָּא תַתָּאָה, לְאֲכַלְלָא בְּךָ אָדָם קְדַמָּאָה מְסֻטְרָא דְאֲבָהֶן, וְלְאֲכַלְלָא בְּךָ חוּהּ מְסֻטְרָא דְאֶהְרֹן דּוּד וּשְׁלֵמָה. לְמָה לֹא כָפַל שֵׁם יַעֲקֹב הַכִּי.

אָמַר לֵיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בְּגִין, דְקָרָא לֵיהּ יַעֲקֹב וַיִּשְׂרָאֵל. יַעֲקֹב לִישְׁנָא דְעֲקֹב דְהֵינּוּ נֻקְבָּא. דְאֲתַמַּר, עֲקֹבוּ שֶׁל אָדָם הִרְאָשׁוֹן הָיָה מְכַהֵה גְלָגַל חֲמָה. וְאֲתַקְרִי יִשְׂרָאֵל דְתַמָּן רֹאשׁ דְכוּרָא, רִישָׁא לְנוֹקְבָא דְהֵינּוּ עֲקֹב. וְהִיא אִיהוּ דְאָמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְחוּיָא, (בראשית ג) הוּא יִשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאֲתָה תִשׁוּפְנִי עֲקֹב. וְדָא גְרָם שְׂכִינְתָא בְּגִלּוֹתָא דְאֲתַמַּר בְּהּ, (משלי כ"ב) עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת ה'.

חֲדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֲדוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין וְאָמְרוּ, פּוּמָא דְשְׂכִינְתָא סִינִי, מֵאֵן יָכִיל לְמִיקָם (קמי) פּוּמָךְ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּיהּ מְמַלְלִין בֵּיהּ וְשִׁתִּין רְבוּא דְמִתְיַבְתָּא עֵילָאָה וְשִׁתִּין רְבוּא דְמִתְיַבְתָּא תַתָּאָה מְמַלְלִין בֵּיהּ עַל פּוּמָךְ. וְעַלְךָ אֲתַמַּר, וְהִנֵּה מְלָאכִי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בּוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דבר אחר והנה סולם, פתח רבי שמעון ואמר, סיני דא סולם ואיהו קל ורוא דמלה הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ע"ב, יו"ד ה"י וי"ז ה"י. ועוד ע"ב י', י"ה, יח"ו, יהו"ה. ק"ל יו"ד, יו"ד ה"א, יו"ד ה"א וא"ו, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אתון קדמאין סלקין לע"ב אתון, ואינון תולדין דילהון סלקין ק"ל. ע"ב ק"ל סלקין (ש"ז ע"א) מאתן ותרין כחושפן ב"ד. ואנת הוא רעיא מהימנא, עלך אתמר (תהלים ב) נשקו בר. ואנת רב לתתא רבן של כל ישראל רבן דמלאכי השרת, בר לעילא, בר לקודשא בריך הוא ושכינתיה.

אתמר לגבי דוד (שמואל ב י"ד) גם יי העביר חטאתך לא תמות, בהאי גם אתכפר דוד. והאי איהו שיעורא דחלה, מ"ג ביצים ותוספת חומש ביצה, רמיז (ויקרא ה) וחמישיתו יוסף עליו.

זכאה צלותא דנפקא מפומך, כגוונא דקודשא בריך הוא נחית על טורא דסיני ואתמר ביה (דברים כ"ט) כי אשר ישנו פה וגו'. הכי בר (כד) אנת תשתדל באורייתא וצלותא קודשא בריך הוא פניש עלאין ותתאין וכל אינון נשמתינ דהווי וכל דעתידין למהוי וכל משיריין דמלאכים ונחית בצולמא דילך לקבלא צלותא דילך ואורייתא דילך. בגין דמחשבתא דילך ליחדא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בכל משיריין דיליה עילא ותתא באורייתך ובצלותך.

קודשא בריך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. וכגוונא דאיהו אמר אנכי, וכלהו אמרו (שמות כ"ד) נעשה ונשמע, הכי קודשא בריך הוא עביד לכל משיריין דיליה דכלהו שתקין ושמעין למלוך, בגין דרעותך בהון ליחדא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בכל משיריין דיליה.

וכל מה דקודשא בריך הוא אבטח למעבד לך פמה טבין דלית לון סוף, פלהו אמרו נעשה ונשמע. ובגין דא (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גבורי פח עושי דברו לשמוע בקול דברו, ואתתקף בך. דהא קודשא בריך הוא ושכינתיה וכל משיריין דיליה אסתכמו למעבד כל רעותך ויתיר, מה דאיהו פתוב על ידך. ולא נפיל מלה זעירא מכתית ידך דלא אתקיים.

זכאה בר נש דמאריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא פדיוקניה למהוי שקיל מילולין פומוי באורייתא וצלותא כמלוי בטורא דסיני. ולית חד דפתח פומוי לקטרגא ליה אלא פלהו עלאין ותתאין באסכמותא חדא וברעותא חדא: (עד

כאן מהשמטות)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא דוכתינ וכו' עד על אתון (נדפס בספר ויקרא דף ט"ז

ע"ב)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דבר אחר (בראשית כח) ויחלום והנה סלם, רעיא מהימנא, מה ל' אסתלק על כל אתוון, הכי את עתיד לאסתלקא על כל ברין. בגין דאסתלק לשמא דיו"ד ה"י וא"ו ה"י. דביה י"י, דחושבניה ל'. דבקדמיתא הוית בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יאא, בי"ג מכילן דרחמי, דאינון אחד. בען תסתלק באל, דאיהו י"א. דתרין שמחן סהדין, הלא אל אחד בראנו. הךא הוא דכתיב, (מלאכי ב) הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו.

ובג' יודין אלין, יתקיים בך, (ישעיה נב) רום ונשא וגבה מאד, במ"ה. דהכי סליק מא"ד, לחשבן אד"ם. ובהפוך אתוון, מאד הוא אדם. ירום: בארבע אנפין דארית, דאינון (במדבר ו) יברכך ידו"ד. ונשא: בארבע אנפין דשור, דאינון ישא ידו"ד בשמאלא. וגבה מאד: יאר ידו"ד, באמצעיתא. ודא יוד הי ואו הי, ישא ידו"ד פניו אליך וישם לך שלום. רביעאה ידו"ד, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

מסטרא דימינא, אתקריאת אבן. וכמה אבנין מפולמין יקירין אשתכחו מנה, דמנייהו מיא דאורייתא נפקין. ובגיניהון אתמר, אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסתכנו בנפשכם. לא תימרון דאינון מים, מים ממש. משום (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. דאלין מים, דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור. ובגין דהאי נהורא נביע במבועא דמיא, (ישעיה נח) אשר לא יכזבו מימיו, אתקרי מים.

ומסטרא דשמאלא, האי אבן דאיהי י', אתקרי גחלת. ומתמן עשר ספירן פשלהבת קשורה בגחלת. ואית לה ד' גוונין, (ועשרה) אינון, יוד הא ואו הא. ידו"ד. ואיהי יד הגדולה בימינא, יד החזקה בשמאלא, עמודא דאמצעיתא, מתמן איהי יד רמה, כליל ממ"ב גוונין.

ובגין דאיהי מסטרא דימינא אבן, ומסטרא דשמאלא גחלת, בה נטיל קודשא בריך הוא נוקמא, מישמעאל ואדום, דאינון אישין נוכראין, ומים הודונים. וממנן דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם, ממונה על אומה דעשו. נחש ממונה על אומה דישמעאל, ואיהו רהב דממנא על מיא.

בימינא דאברהם, דדרגיה חסד, נטיל נוקמא מישמעאל, וממנא דיליה. ובשמאלא דיצחק, דדרגיה פחד, נטיל נוקמא מעשו, וממנא דיליה. בתרין משיחין, דאינון חד מימינא, משיח בן דוד. וחד משמאלא, משיח בן יוסף. ובדרגא דיעקב, דאיהי לקבליה, ברזא (בראשית מח) דשכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאלא. שור לימינא, דישמעאל. בגין דיהודה גלה בעשו, אשתכח ימינא דקדושה, עם שמאלא דעשו. ושמאלא דקדושה עם ימינא מסאבא דישמעאל, (בראשית מט) עד פי יבא שילה, רעיא מהימנא, בדרגיה תפארת ישראל, נטיל נוקמא מערב רב.

בתלת דרגין אלין, יפקוד (ג"א יפקוד) כהנים לזים וישראלים, מן גלותא. ובהון נטיל נוקמא, מעשו וישמעאל וערב רב. כגוונא דערב רב מעורבין בעשו וישמעאל, הכי יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב דתרווייהו. והכי מתערב שילה, עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהא שלשלת

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דתרווייהו, כההוא זמנא דחזא בלעם בנבואה דיליה, דהכי מתקשרי תרין משיחין ברעיא מהימנא, בתלת אבהן, בגלותא בתרא.

דף רמ"ז ע"א

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו. וכלא לקיימא קרא, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך. בההוא זמנא מתברין קליפות, דהוו מסחרין לשכינתא. מיד אתגלייא אבנא חדא מתלת אבנין, דאינון סגולתא. דעלייהו אתמר, (יחזקאל א) ויהי בשלשים שנה, ואינון יי ברביעי, אבנא רביעאה. (דף רמ"ז ע"א) בחמשה לחדש, אבנא חמשה. לקבלייהו, (שמואל א יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. ואינון לקבלייהו חמש תיבין, דאינון שמע ישראל ידו"ד אלהינו ידו"ד. (יחזקאל א) ואני בתוך הגולה, דא שכינתא, בה קודשא בריך הוא אחד. ו' בתוספת ואני, הוא נהר, צדיק חי עלמין. (בראשית ט) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, מאי עדן. דא בינה, נהר דנפיק מנה, דא ו', בן י"ה, דרגא דרעיא מהימנא, ורעיא מהימנא, נפיק מאימא עלאה, ואתפשט בשית ספיראן עד צדיק, ומניה אשקי לגנתא (רעדן), דאיהי שכינתא.

מאי כפ"ר. כ', פתר. ב', בינה. ר', ראשית חכמה. כתר בימינא, חכמה בשמאלא, בינה באמצעיתא. רכב לעילא לעלת העלות. י' ספיראן פלהו, אתפללו בנהר, דאיהו אתפשט עד צדיק, דאיהו כל, כליל כלא. ובגיניה אוקמוה, (דניאל ד) אילנא רבא ותקיף, ומזון לכלא ביה. מניה תליא כלא. כד חמא שכינתא מגו קליפין, חזא עמה עשר ספירן. (ע"כ רעיא מהימנא) (עין רכ"ז ע"ב) (ס"א ובחבורא קדמאה)

סלת למנחה, לאעלאה להאי סלת, קמי מלכא עלאה למנחה. בין תרין דרועין.

רעיא מהימנא (זה בא אחרי דרועין) ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא,

מהאי אשתמודע, הני מילין סתימין אינון, וצריך למפתח לון קמי חברייא, אברהם יצחק דתקיננו שחרית ומנחה, אתמר עלייהו, (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ, דא יצחק. וימיני טפחה שמים, דא אברהם. דדרגין דלהון חסד ופחד. דאתמר עלייהו (ישעיה סב) נשבע יי בימינו, ובזרוע עזו, אינון תרין דרועין דמלכא, דאיהו ידו"ד, עמודא דאמצעיתא. סלת דיליה, דא שכינתא ותאה, נהורא דיליה, סלת נקייא מסטרוי בלא פגימו דחשוכא, ובלא תערובת חשוכא כלל. דהכי אינון חשוכין עם נהורין, כבר קדם מוץ ותבן.

ובחוביהון דישראל, מתערבין חשוכין בנהורין, וכגוונא דדש בר נש תבואה, ולבתר איהו בורר לה, כבורר אוכל מתוך פסולת. כך ישראל, צריך למעבד ברוחיהון, כד אתערב בהון חשוכין. ורזא דמלה, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. דבהכי אתבר חשוכא, דאיהו יצר הרע, דמכסי על רוחא, כמוץ דמכסה על חטה. או כענן, דמכסה על שמשא, ולא מנח ליה לאנהרא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ובזמנין דחשף, דאיהו יצר הרע, מכסה על יצר הטוב, דאיהו אור. איהו כמאן דתפיס בבית האסורין דיצר הרע. ואוף הכי, כד יצר הטוב איהו תפיס ברשו דיצר הרע, הכי אינון תפיסין חילין דיצר הטוב, ברשו דחילין דיצר הרע. ובזמנא דיתבר בר נש רוחיה, בכל אברין דיליה, קדם ידו”ר, מה פתיב. (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשף הגלו.

אבל שכינתא איהי סלת נקיה, דלית חשוכא וקבלא יכיל לאתערבא בה. איהי פגפון, דלא מקבלא הרפה ממין אחרא, דלאו איהי מינה. והאי סלת בין דרועי מלפא איהי יתבא, בלולה בשמן פתית. (ע”כ רעיא מהימנא).

(ובחבורא קדמאה) בלולה בשמן פתית, בשמן, בההוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי פתית. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי פתית. אלא רמוז הוא דקא רמזו לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן פתית כדקא יאות לה, לא הוי אלא פתית (ס”א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמזו לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיב)

דף רמ”ז ע”ב

וצדיק איהו דכתיש (דף רמ”ז ע”ב) כתישין, ואפיק מפל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא כתיש, לא יפוק תהוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, ותהוא נגידו, לא אתהני מזינה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מזינה מפל שייפין. ועל דא בלולה בשמן פתית, לאתהנאה ולאנתנא מזינה. (אמר רעיא מהימנא)

רעיא מהימנא (שייך לקמן סוף ע”ג (נ”ל דצ”ל ע”ב)) אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא,

כמה מתיקין מילף, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן פתית. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תננינא, בלולה בשמן פתית. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקיימת, אלא במי שממית גרמיה עליה. ועוד אמרו, בזמן שאתה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן פתית, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן פתית, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו. ועוד בלולה בשמן פתית, דא צדיק חי עלמין, דנגיד טפין קדישין, דאינון פירורין פזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י. ושני עשרונים, י. ושלושה עשרונים לפר, י. י. ואינון עשרון לכפש, וב' עשרונים לאיל, ושלושה עשרונים לפר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ורוא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינן ברוא דא ג ורמיזו דילהון לקבל תלת מוחין. חד מוח הזכרון. תניינא מוח המחשבה. תליתאה מוח הדמיון. הדמיון והזכרון סלקין מן לבא המחשבת נחתא על לבא ומקבלין לה עליהו כמלכא בגין דהאי אדם דאיהו מחשבה דרכיב ושלטי על חיוא תליתאה ונחית עלה לגבי תרין חיוון ופתחין גדפיהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא פתר עליון על חכמה ובינה.

עשרון ושני עשרונים, רמיון לתלת חיון דמרפבתא עלאה. דאינון: גדולה, גבורה, תפארת. שלשה עשרונים, רמיון: לנצח, הוד, יסוד. מרפבת המשנה. רביעית החין: דא מלכות קדישא, ה' רביעאה מן שם ידו"ד. דאיהו ארבע אנפי אדם. (ע"כ רעיא מהימנא).

רביעית החין, רגלא רביעאה לכרסייא עלאה, ואיהו עולה תמיד לגביה בכל יומא ויומא, עד מחשבתא עלאה, דלית לה סוף. ובגין דא, עולה קא אתיא על הרהור הלב.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה אמר, רעיא מהימנא, תהיא תגא דזרקא, איהי יוד, רביעית. אוף הכי בחיה דשמה אדם, דארבע אנפין דיליה דאינון ידו"ד, מקף שופר הולך סגולתא. תלת חיוון, דאינון תריסר שבטין. (ע"כ רעיא מהימנא).

ובחבורא קדמאה, עולת תמיד, איהי רגל רביעאה לכרסייא עלאה, דא עולה תמיד בכל יום, מאינון יומין שית דבראשית. בשבת על חד תרין, בגין דיתוסף בה נהירו ושלמיא כדקא יאות, והא אתמר.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, מלכו. בשית ספירן איהי עולה תמיד לגבי ו', דאחיד בהון. בן י"ה, גניו בפינה. ובאן ספירה מאינון שית סליקת לגביה. ביומא תליתאה, דאקרי תפארת. דביום השבת אתוסף עמיה נפש יתירה, דאיהי בינה. ה' עלאה. י' אות בשבת, חכמה עלאה. מלך מעוטר בכתר, ובגין דא, בתפלת מוסף פתר תנוו לך.

ובראשי חדשיכם, וכי כמה רישין אית לה לסיחרא. אלא אינון תרין נקודין, כגוונא דא נקודה תתאה סיחרא, תרין רישין דילה, תרין נקודין דאינון עלה, סגול. בקדמיתא הוה פתר עלי תרי מלכין כגוונא דא, והות סגולתא. ולבתר דאמרת אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, לכי ומעטי את עצמך. ונחיתת לרגלוי דתרין מלכים, כגוונא דא והיינו סגול, מה דהות סגולתא, אתהדרת סגול.

ורוא דמלה, לקבל תרין נקודין, דאינון תרין מלכים, קא רמיז פרים בני בקר שנים, ולקבל נקודה עטרה על רישיהו, אמר, ואיל אחד, כמו פתר אחד. בתר דאמרת אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אזעירת גרמה אוף הכי, ושעיר עזים אחד לחטאת. איל דיצחק, אתהדר שעיר. אתהפך מרחמי לדינא, ואתזעיר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ובגין דא שעיר עזים אחד לחטאת, ולא אמר לעולה, למהוי פתר. ומנלן דאית זרידה בחטאת, שנאמר (ויקרא ט) ויזר מעשות החטאת. ואמאי שתף עולה עם חטאת בזרידה. אלא לאולפא, דעולה הוה בקדמייתא מדת הרחמים, ולבתר אתהפכת לדינא בזרידה, ואתקריאת חטאת, וכלא חד.

דף רמ"ח ע"א

ובגין דא, הביאו עלי (דף רמ"ח ע"א) כפרה, עלי הוה סיהרא פתר ודאי, כגוונא דא ולבתר אתמעייטת, ונחתת לרגלין דיליה, כגוונא דא ובזמנא דא הביאו עלי כפרה, איתמר בה, (ויקרא ו) היא העולה, סליקת מרגלוי. דאתמר בה, (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי. למימר בה, השמים כסאי. והאי איהו רזא, (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. דמהפך דינא לרחמי. ורזא דמלה, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. כגוונא דא, דוד"י. ידוד.

ועוד, כפש א' ושני כבשים בני שנה תמימים, לקבל תלת ספירן. שבעה כבשים בני שנה, לקבל שבע ספירן. שבעה כבשים, אינון ו' יומין דסיהרא. בני שנת, בנוי דסיהרא, דאקרי שנה. דאיהי חדא מאינון שנים קדמוניות. (ע"כ רעיא מהימנא).

ובראשי חדשיכם וגו'. וכי כמה ראשין אינון לסיהרא. והא לית רישא לסיהרא, אלא שמשא, דאיהו רישא לגבה. אלא ראשי תרין בכל ירחא וירחא. ואינון יעקב ויוסף, דמתחדתי על סיהרא. ועל דא בעו לחדתא לה.

פרים בני בקר שנים, אלין אינון דאמרה סיהרא, דהיך ישתמשון בה כחדא, ואזעירת גרמה תחותיהו. ואיל אחד, דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל. אלא בגין דאתער תמן עשו, אתכניש אברהם, דלא יחמי ליה, ומאן איהו שעיר דראש חדש. (תרי נוסחי) ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שעיר אתכניש אברהם, ולא אשתכח תמן, יצחק, אשתכח תמן, דרחימו דיליה לגביה, כחמרא על דודדייה. יעקב אשתכח תמן, לתברא אנפוי. יוסף דאיהו שור (ס"א שטן) דיליה, לגבי רחל.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, ודאי בני שנה אתקריאו על שם חמה, (נ"א מלכות) אימא קדישא, דאתמר בה פני משה כפני חמה. (ס"א סיהרא דאקרי שנה דאית בה שנה יומין, כחושבן) שנה אית בה שנה יומין, כחושבן שנה לא תעשה. ואיהו על דא לשמאלא. אימא עלאה, סיהרא בימינא. אסורה בריתא לאבא דאיהו לימינא חסד. ואיהי כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא לשמאלא. בריתא עם אבא לימינא דחסד. (ואיהי כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא בריתא עם אבא לימינא) ורזא דמלה, (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. חכמה אבא. ארץ בריתא. כונן שמים דאיהו ברא, עם אימא דאיהו תבונה, והאי איהו ידד"ו, הויות באמצע.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ועוד ושעיר עזים אחד, תרין שעירין אינן, דאתמר עליהו (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד ליי וגורל אחד לעזאזל. שעיר ליי, בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אחד לידויד לחטאת. אחד: מסטרא דיהודא. אבל שעיר דעזאזל, לא כתיב ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שוחד, לתברא רוגזא דסמאל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יהיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וישקי ליה מיא. ורזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם וגו'. ובדא יתהדר רחמנו דבר נש, דלא דיי דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למהוי ליה סניגורא, ואתהדר רחמיו.

דף רמ"ח ע"ב

ואמאי הוה שלחין ליה ביד איש עתי, פגים. בגין דסטרין אחרנין פלהו מארי מומין, ואתקריאו שעירים, דכתיב, (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ואתמר בהון, (ויקרא יז) ולא ינבחו עוד את זבחייהם לשעירים. דעליהו אתמר, (דברים לב) ינבחו לשדים לא אלוה. ובשעיר דא, אתפרש מכלא, ונושא כל חובין דישראל עליה, כמה דאת אמר, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. ועוד, בתר דנטיל איהו ונשא. קודשא בריך הוא נושא עון. (שמות לד) מאי בין נושא לנשא. נשא: מטולא. נושא: סליקו דמטולא. (ובחבורא קדמאה) (ע"כ רע"מ)



סדר הלימוד ליום ד אלול [יום 329 בשנה]

ושלשה עשרונים, תלת דרגין קדמאין דילה, דכל חד וחד עשר, כגוונא דלעילא עשרונים, חד מעשרה. ושעיר חטאת אחד, אמאי אקרי חטאת. בגין דאיהו חטאת, ומסטרס דחטאת הוא. אמר רבי אלעזר, והא כתיב ליי. (דף רמ"ח ע"ב) אלא ליי אתקריב ודאי, דכתיב לכפר. לתברא אנפין, וכלא יתקריב למקדשא, אלא יתבי חולקא חדא לסמאל, ואכיל ליה, ולא אחיד בשאר קרבנין. ודא איהו לחודיה, דלא אשתתף אחרא עמיה למיכל ביה.

איהו אתהני בגו סעודתא דמלכא בחולקא דא, ועל דא חדי, ואתפרש מישראל, ולא מקטרגא עליהו. ואי לאו דהוה מיעוטא דסיהרא, לא הוה יתבי ליה בסעודתא דמלכא פלום. וכי במיעוטא דסיהרא מאי קא עביד. אלא בגין דקריב ויניק, ונטיל חילא לעמיה, מגו סטר שמאלא דסיהרא, ואתתקף ביה. ובשעיר דא אתפרש מכלא, ואתהני בהאי. ובגין דקודשא בריך הוא אזעיר לה לסיהרא, מקרבין ליה להאי שעיר, בגין דיתפרש מנה, ולא יתקריב למקדשא. ועל דא תנינן, הביאו עלי כפרה. עלי: בגיני, דאזעירת לה, בגין סבת דיילי אתון צריכין דא.

רעיא מהימנא (גם זה רעיא מהימנא) (במדבר כ"ח) ובראשי חדשיכם, אינן יעקב ויוסף. (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף, דמחדתי על סיהרא. אשפחנא בספרא דחנוך דאמר, כמה דבראש חדש, דאתדכיא סיהרא לאתקרבא בבעלה, אצטריך למיהב לסטרא אחרא חולקא חדא, בההוא זינא דילה. אוף הכי נמי אצטריכת לאתתא, בשעתא דאתדכיא לאתקרבא בבעלה, למיהב חולקא חדא לסטרא אחרא, בההוא זינא דיליה.

ומאן איהו. ההוא חולקא טופרהא בטנופא דלהון. וזעיר מריש דשערא, בגין דבעי לאסרקא רישא, ולאכרכא לון דא בדא, ולא זייל אבתרה ההוא סטרא בישא, לאבאשא לה, ואתפרש מנה בכל סטרין. ומה תעביד, מההוא שערא וטופרין. לבתר דתכריך לון כחדא, אצטריך לאנחא לון באתר דלא עברין תמן בני נשא, או בגו חורין תמאין דחצרא, ותגניז לון תמן. (ועוד ובראשי חדשיכם אמרו, שייך כאן)

ועוד ובראשי חדשיכם אמרו רבנן דמתניתין, דכד הוה מקדשין ירחין על פי בית דין, הוה משיאין משואות בראשי ההרים, והוה אמרין כזה ראה וקדש. לזמנין סהרא הוה כגוונא דא הוה מסתכלא לעילא בקרנא. ולזמנין מסתכלא לתתא כגוונא דא לזמנין מסתכלא למזרח כגוונא דא כ לזמנין למערב כגוונא דא לזמנין לדרום ולזמנין לצפון והאי איהו כ אסתכלותה דילה לשית סטרין דכליל לון תפארת דאיהו ו' גדולה גבורה תפארת. נצח הוד יסוד.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

נקודת דנגיד עליה מלגו, היא חכמה. וההיא חוט דאסחר עלה, איהו פתר. וההיא נקודת איהו לזמנין עטרה, ולזמנין כסא, למיתב עליה, לזמנין שרפרף להדום רגליו.

ואמאי אתקריאת לבנה. על שם לבון ההלכה, דאיהי מלגו, (תהלים מה) כל כבודת בת מלך פנימה. ובאשא דבינה דנחית עלה איהי מתלבנת. ורזא דמלה, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים כשלג ילבינו. ומאי דהות אדני דינא, סומקא בגבורה, דתמן בינה. אתלבנת מסטרא דחסד, דתמן חכמה, ואתהדרת ידור.

ומה גרים לאתהפכא מדינא לרחמי צדיקים גמורים דסיהרא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהי קליפא דיליה חשוכא, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שפחה. (ויקרא יג) ושפלה איננה והיא כהה, ולית לה מדילה, אלא ההוא חוט דנהיר בה, דאיהו לוח לה בליליא, דאיהי גלותא. ואתעבר מנה ביממא, דאיהו עלמא דאתי, דביה (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

דף רמ"ט ע"א

אבל סיהרא דעץ החיים, ההיא נקודה דלגו מנה, איהי כמבועא דלית ליה פסק, דכתיב בה, (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ואתקריאת אילת אהבים מסטרא דחסד, דהיינו (ירמיה לא) אהבת עולם אהבתיה על פן משכתיך חסד. ותרין קרנין אית לה מן נהורא, כגוונא דא לזמנין האחת גבוה מן השנית כגוונא דא: לזמנין קרנין אינון שוין. (ע"כ רעיא מהימנא).

(דף רמ"ט ע"א) **רעיא מהימנא** אמר רעיא מהימנא בההוא זמנא אלין מארי חכמתא וכו'

עד אתעבר נחש מעלמא (נדפס בפרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב ואחריו נמשך מה שכתוב בסמוך) ואי תימא דלע' תחיל ולב' שנין אולידת, בתר אלה ומאתן, פחושפן רע"ב. הא פתיב (ישעיה סו) בטרת תחיל ילדה. ורזא דמלה, (ישעיה סה) והיה טרם יקראו ואני אענה עוד וגו'. ומאי (ס"א יומא) בטרת. אלא קדם דישתלימו, שבעין ותרין שנין, בתר אלה ומאתן, אינון חבלים דיולדה, יתגליין ב' משיחין בעלמא. ובההוא זמנא (תהלים כט) ובהיכלו פלו אומר כבוד, והא אוקמוה (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו. בההיא שעתא, אלין מארי תורה יהון נכבדים. אלין דסבילו פמה חבלים וצירין פיולדה, והווי מבוזין בין עמי הארץ, יהון נכבדים. ומיד (תהלים כט) ל' למבול ישב, לרשיעיא. אין מבול, אלא דינין דמבול. כגוונא דנפתחו (בראשית ז) מעיינות תהום וארובות השמים נפתחו ביומי טופנא, אנה הכא יתערון דינין לגבייהו עילא ותתא, עד דלית סוף ותכלית, וכל בוויין וקלנא, דעבדו אומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא, לשם יהוה ולעמיה, וכמה חרופין דסבילו ישראל מנייהו על שם יי, מפלהו נטיל נוקמא קודשא בריך הוא, ועל דא אתקרי, (נחום א) נוקם יי ונוטר ובעל חמה לגבייהו. ובחדש הראשון, מאן ראשון. דא ניסן. תמן אולידת תהיא חיה, לקיים מה דאוקמוה מארי מתניתיין, בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. ובי"ד דיליה, (שמות יז) ויאמר פי יד על כס יי, תמן אומי לאעברא מעלמא ורעא דעשו עמלקיים, בההוא זמנא (שמות יב) משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו: (הושע ז) משך ידו את לוצצים. בההוא זמנא, כה אמר יי

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

לְרוּעִים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. וְאוֹמֵר, (יחזקאל יג) וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ. וְאֵלֶּיךָ אֵינֶנּוּ רוּעִים דְּעָנָא, פְּרָנְסֵי דְרָא. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר עַלְיֵיהּ, (הושע ב) הִנֵּה אֲנֹכִי מִפְתִּיחַ וְהוֹלְכְתִיחַ הַמִּדְבָּרָה. (יחזקאל כ) וְנִשְׁפָּטְתִי אִתְּכֶם וְגו', כַּאֲשֶׁר נִשְׁפָּטְתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם דְּקָטִיל לֹון בְּמַכַּת חֲשָׁד. (ע"כ רעיא מהימנא) (ר' אלעזר וכו' שהוא בהפך הדף)

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי אַבָּא פָתַח, (תהלים מב) כַּאֲלֵל תַּעְרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם פֶּן נִפְשֵׁי תַעְרוּג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ, פְתִיב הֵכָא אֵיל וְכַתִּיב הֵתָם אֵילַת בְּגִין דְּאֵית דְּכָר וְאֵית נוֹקְבָא (ואף על גב דאית דכר ונוקבא, כולא חד. האי איל, איהו אקרי דכר. ואיהו אקרי נוקבא. הדא הוא דכתיב כאיל תערוג ולא כתיב יערוג. וכלא חד. אילת השחר).

מֵאֵי אֵילַת הַשַּׁחַר. אֵלָּא דָּא אֵיחֵי חֲזִיהַּ חֲדָא רַחֲמֵנִית, דְּלִית בְּכָל חַיּוֹן דְּעֵלְמָא רַחֲמֵנִית פְּוֹתָהּ. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּדַחֲקִית לָהּ שְׁעָתָא, וְאַצְטְרִיכַת לְמִזּוֹנָא לָהּ וְלְכָל חַיּוֹן. אֵיחֵי אֲזֻלַּת לְמַרְחִיק לְאַרְחַ רַחֲמֵיךָ. וְאַתִּיאַת וְאוֹבִילַת מִזּוֹנָא. וְלֹא בְעָאֵת לְמִיכָל, עַד דְּתִיתִי וְתַתְּהַדֵּר לְאַתְרָהּ. אֲמַאי. בְּגִין דִּיתְפַּנְשׁוֹן לְגַבְהָ שְׂאֵר חַיּוֹן, וְתַחֲלֵק לֹון מֵהֵוּא מִזּוֹנָא. וְכֹד אֲתַת, מִתְפַּנְשִׁין לְגַבְהָ כָּל שְׂאֵר חַיּוֹן, וְהֵיא קִימָא בְּאַמְצְעִיתָא, וּפְלַגַּת לְכָל חַד וְחַד. וְסִימָן, (משלי לא) וְתָקַם בְּעוֹד לִילָה וְתַתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ וְגו'. וּמִמָּה דְּפְלִיגַת לֹון, אֵיחֵי שְׁבַעָה, כַּאֲלוּ אֲכָלָה יִתִּיר מִיכְלָא מְכָלָא. (אימתי פליגת לון).

וְכֹד יִיתִי צַפְרָא דְּאַקְרֵי שַׁחַר. יִיתִי לָהּ חַבְלִים דְּגִלוּתָא. וּבְגִין דָּא, אֲתַקְרִיאַת אֵילַת הַשַּׁחַר. עַל שֵׁם קְדֻרוּתָא דְּצַפְרָא. דְּחַבְלִים לָהּ פִּיולְדָהּ. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה כו) כִּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק בְּחַבְלֵיהָ וְגו'. (אמר רעיא מהימנא בהווא זמנא שייך אחרי זה)

אֵימְתִי פְלַגַּת לְהוֹן. כֹּד צַפְרָא בְּעֵי לְמִיתִי. בְּעוֹד דְּאֵיחֵי לִילְיָא, וְקְדֻרוּתָא סְלִיקַת לְאַנְהָרָא. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר, וְתָקַם בְּעוֹד לִילָה וְתַתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ וְגו'. פִּיּוֹן דְּאַנְהָרָא צַפְרָא, כְּלָהּ שְׁבַעִין בְּמִזּוֹנָא דִּילָהּ.

כְּדִין, קָלָא חֲדָא אֲתַעַר בְּאַמְצְעִיתָא דְּרַקִיעַ, קְאָרִי בַחֲלִיל וְאֲמַר, קְרִיבִין עוֹלוּ לְדוּכְתֵיכֶן. רַחֲמֵיךָ. פּוֹקוּ. כָּל חַד וְחַד לִיכְנֹשׁ לְאַתְרֵיהּ דְּאַתְחַזִּי לֵיהּ. פִּיּוֹן דְּאַנְהָרָא שְׂמֵשָׁא, כָּל חַד וְחַד אֲתַכְנִישׁ לְאַתְרֵיהּ. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קד) תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאֲסֹפּוֹן וְגו'. וְאֵיחֵי אֲזֻלַּת בִּימָמָא, וְאַתְגַּלִּיא בְּלִילְיָא. וּפְלַגָּא בְּצַפְרָא. וּבְגִין כְּדִין אֲקָרִי, אֵילַת הַשַּׁחַר.

דף רמ"ט ע"ב

לְבַתֵּר אֲתַתְקַפַּת כְּגִיבֵר וְאֲזֻלַּת, וְאַקְרֵי אֵיל. לְאֵן אֲתַר אֲזֻלַּת. אֲזֻלַּת שְׁתֵּין פְּרָסֵי מֵהֵוּא (דף רמ"ט ע"ב) אֲתַר דְּנַפְקָא, וְעָאֵלַת לְגוּ טוֹרָא דְּחֲשׁוּכָא. (ומתמן ארחת מזונא)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא, ארח לרגלה חויה חדא עקימא, ואזיל לרגלה. ואיהי סלקא מתמן, לגבי טורא דנהורא. פיון דמטת תמן, זמין לה קודשא בריך הוא חויה אחרא, ונפיק ומקטרגא דא בדא, ואיהי אשתזיבת. ומתמן נטלת מזונא, ותבת לאתרה, בפלגות ליליא. ומפלגו ליליא, שריא לפלגא, עד דסליקת קדרותא דצפרא. פיון דאנהיר יממא, אזלת, ולא אתחזיאת, כמה דאתמר.

ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא, מתכנשין לגבה כל שאר חיון, והיא סליקת לריש טורא רמאה, ואתעטפת רישהא בין ברכהא, וגעת גועה בתר גועה, וקודשא בריך הוא שמע קלה, ואתמלי רחמין, וחס על עלמא. והיא נחתת מריש טורא, ורהטת, וטמירת גרמהא. וכל שאר חיותא אבתרהא רהטין, ולא משפחין לה. הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים. מאי על אפיקי מים. על אפיקי מים מהנהו דאתיבשו, ועלמא צחי על מייא, כדן תערוג.

בשעתא דאתעברת, אסתימת, פיון דמטא זמנא למילד, געאת ורמאת קלין, קלא בתר קלא, עד שבועין קלין, כחושבן תיבין (תהלים כ) דיענך יי ביום צרה, דאיהי שירתא דעוברתא דא. וקודשא בריך הוא שמע לה, וזמין לגבה. כדן אפיק חד חויה רברבא, מגו טורי חשוף ואתי בין טורין, פומיה מלחכא בעפרא, מטי עד האי איל, ואתי ונשיף לה בההוא אתר, תרי זמני.

זמנא קדמאה נפיק דמא, ואיהי לחיך. זמנא תניינא, נפיק מייא ושתו כל אינון בעירן די בטוריאי, ואתפתחת ואולידת. וסימנך (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. וכתיב ותשת העדה ובעירם.

בההוא זמנא דקודשא בריך הוא חס עלה על (ס"א עובדא) עוברתא דנחש (ס"א דחיה) דא. מה כתיב, (תהלים כט) קול יי יחולל אילות ויחשוף יערות וגו', קול יי יחולל אילות, אינון חבלין וצירין, לאתערא אינון שבועין קלין. מיד ויחשוף יערות, לאעפרא (נ"א לאתערא) ההוא נחש, ולא תגלייא חיה בינייהו למיהך. ובהיכלו, מאי ובהיכלו. בהיכלו דקודשא בריך הוא, כל אינון אכלוסין, פתחין ואמרין כבוד. מאי כבוד. (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו. (במדבר כ"ח) ובחדש הראשון, מאן חדש הראשון. דא איהו חדש, דהאי חיה אתגלייא ביה ואתתקפת ביה, ונפקא לעלמא בארבעה עשר יום. בארבעה עשר, אלין שאר חיותא, דאינון י' י' לכל סטר, בד' סטרין דעלמא. ובספרי קדמאי, איהו י', וחד לכל סטר לארבע סטרין, ואינון ארבע עשר. פיון דאינון ארבע, מתחבראן ומתתקנן עם אינון עשר דבסטרא דימינא, כדן י"ד, בחדוה לאתתקנא חיה דא (ס"א לאתקנא סיהרא חיה דא) בתקונהא.

דף ר”נ ע”א

רבי אלעזר אמר, ודאי הכי הוא. ותא חזי, פתיב (שמות יב) משכו וקחו לכם צאן וגו', משכו, (בבורא קדמאה) מאי משכו. כמאן דמשיך מאתר אחרא, לאתר דא. משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין. יומין עלאין אינון שס"ו, (דף ר"נ ע"א) כחושבן משכו. יומין תתאין, זמנין דאינון שנ"ה, ובזמנא, דאתנהרא סיהרא באשלמותא, סליקו למהוי אינון יומין שס"ה, כחושבן משכו חסר חד.

משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין, למהוי פלהו כחדא בבורא חדא. ומאן משיך לון. אינון עשר דלסטר ימינא, דכתיב בעשור. בעשור, בעשרה מבעי ליה, מאי בעשור. אלא (תצוה ק"פ ע"א) ט' אינון לכל סטר, ונקודה חדא דאזלא באמצעיטא. כגוונא דא, וההיא נקודה אשלימת לעשר ועל דא בעשור כמה דאתמר זכור ושמור לשמושא בעשרה אינון יומין תשע בההוא נקודה. לחדש הנה יומין דלסטר ימינא בגין לאתחברא זאת בזה למהוי פלא חד.

ובזמנא דאינון ד' אתקשרו לד' סטרין (מתחברין) בהדייהו. כדין אולידת ההוא חיה וחויא אזיל ליה ובההוא זמנא מקדשין לעילא להאי חיה וקראן לה כבוד. וכדין אתקדש מועדא. מה דלא הוה עד השתא, וכען קראן לה כבוד, הדא הוא דכתיב, (תהלים כט) ובהיכלו פלו אומר כבוד. (אמר רעיא מהימנא מילין אלין שייך כאן)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, מלין אלין סתימין, וצריך למפתח לון לגבי חבריא, דמאן דסתימין לון גניזין דאורייתא, איהו מצער לון. דלרשיעייא נהורין דרזין, אתחורין לון חשוכין. ואיהו מתלא לממונא דאיהו גניז, מאן דחפר ליה, עד דגלי ליה, ולא איהו דיליה, אתהדר בסוכלתנותיה בחשוכא וקבלא. ולמאן דאיהו דיליה, נהיר ליה. ובגין דא, אית לבר נש לגלאה רזין סתימין דבאורייתא.

בעשור: ט' אינון לכל סטר, לקבל ט' ירחין דיולדה, כחושבן א"ח. מאן יולדת. ד' מן אחד. א"ח, איהו ט', לד' סטרין דאת ד', ואינון ארבעים. א"ח זכור, ד' שמור. הא ארבעין ותרין.

אשתאר כבוד, דאתמר ביה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ואיהו כבוד ל"ב, ד' זמנין לכל סטר דאת ד', הרי ס"ד לד' סטרין, רנ"ו. ואוקמוה, כבוד לעילא, ל"ב לתתא. ובגין דא מייחדין בכל יומא תרין זמנין, דאמרן בהו תרין זמנין כבוד, דאיהו ס"ד. ותרין זמנין ד' ד' מן אח"ד, הרי ע"ב. הרי ד' דאח"ד, שלימו דמ"ב שמהן. ושלימו דע"ב שמהן. ובגין דא אמרין במזמור לדוד (תהלים כד) מי זה מלך הכבוד יי עוזו וגבור. ובזמנא תגיינא מי הוא זה מלך הכבוד. (ע"כ רעיא מהימנא) (אמר רעיא מהימנא מילין אלין שייך כאן).

מאן היכלו. דא היכל עלאה פנימאה, דתמן מתקדשא כללא. תמן מקדשין למאן דחזי לאתקדשא. הין מקדשין ליה בההוא היכלא. בקדמייתא אתפתחו

תרעין, וחד מפתחא סתימא, אתקין ופתח תרעא חד, לסטר דרום, פדין עאל כהנא רבא בההוא פתחא, ואזדרו בהימינו, ותקונוי. ואתעטר בעטרא דקדושה ולביש חושנא ואפודא, ומעילא דשבעין זגין ורמונין, דאינון (שמות כח) פעמון זהב ורמון. וציץ נזרא דקודשא על מצחיה, דאתקרי ציץ נזר הקדש, ואתקשט בד' בגדי זהב, ובד' בגדי לבן. ועל ההוא ציץ מ"ב אתוון מלהטן ביה, ומנצצן עליה, ונהיר כל ההוא היכלא בנהורין עלאין. (רעיא מהימנא אסתחר ההוא היכלא לקמן וכו')

דף ר"נ ע"ב

אסתחר ההוא מפתחא, ופתח סטרא אחרא דבסטר צפון, פדין עאל לוי, מעטרא דיעקב, דאפריש לקודשא בריך הוא. וכנור דעשר נימין עמיה, ואתעטר בעטרוי, וכדין אסתחר מפתחא, ופתח בההוא היכלא חד תרעא, ההוא תרעא דקיימא באמצעיתא, עמודא דלסטר מזרח (דף ר"נ ע"ב) עאל ואתעטר בשבעין עטרין, ואתעטר בארבע אתוון, דאינון תריסר. ואתעטר בגלופין דמאתן וע' אלה עלמין, ואתעטר בעטרין דסייפי עלמא עד סייפי עלמא, בכמה לבושי יקר, בכמה עטרין קדישין.

אסתחר ההוא מפתחא, ופתח ליה כל תרעין גניזין, וכל תרעין דקדושין טמירין, ואתקדש בהו, וקיימא תמן כמלכא. מתברך בכמה ברכאן, מתעטר בכמה עטרין. פדין נפקי כלהו בחבורא חדא, מתעטרין בעטרייהו כדקא יאות. כיון דנפקי אתער ליה בקשוטוי.

והאי חיה אתערא, ואזעירת גרמה, מגו רחימו דשירתא, היך אזערת גרמה מגו רחימו דשירתא, אזערת גרמה זעיר זעיר, עד דאתעבידת נקודה חדא. כיון דאיהי אזעירת גרמה, (בשירתא) פדין פתיב, (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי, מסטרא דשמאלא. היאך אחיד לה. אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו.

ואי תימא, כיון דאיהי נקודה חדא, איך יכיל לאחדא בנקודה זעירא. אלא לגבי עילא, כל מה דהוא מלה זעירא, דא תושבחתא, ודא עלוייא ורב ברבו עלאה. מיד כהנא רבא אתער לה, ואחיד לה, ותביק לה, דאלו הוות רברבא, לא יכלין לאחדא כלל. אבל כיון דאזעירת גרמה, ואיהי נקודה חדא, פדין אחדין בה, וסלקין לה לעילא, כיון דסלקין לה, ויתבא בין תרין סטרין אלין, פדין ההוא עמודא דקיימא באמצעיתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין, ברחימו דחבורא חדא. פדין (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, ברחימו דנשיקין מתדבקן דא בדא, בלא פרודא, עד דנקטא נפשא דענוגין כדקא יאות.

בשעתא דנקטא נפשא דענוגין פדקא יאות, ובעיא לפקדא לחילהא, מתכונשין כלהו, וקרין לה מגו היכלא קדישא, כבוד כבוד כבוד. בהיכלא קדישא אבא ואמא, פתחי ואמרי מקודש מקודש. פדין ירחא אתקדש פדקא יאות. וכדין פתיב, ובחדש הראשון, ראשון ודאי, ועל דא משכו וגו'. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא בשמשא, ומה דהות (נקטא) נקודה חדא, כד נחתא אתפשט זעיר זעיר, ואתמלייא, ואתעבדת ה', מלייא מפל סטרין, מתקדשא פדקא יאות.

דף ר"נ ע"א

רעיא מהימנא (דף ר"נ ע"א) אסתחר ההוא היכלא, ופתח תרעא אחרא דסטר דרום (ד"א צפון) בשבעין ותריין עטרין. לבתר אפתח תרעא תליתאה, לסטר מזרח, בחמשין (ותריין) נהוריין, דחמשין תרעין דבינה. לבתר אפתח תרעא אחרא דלסטר צפון (ד"א מערב), בע"ב עטריין, וכלהו רמ"ח בחושבן תיבין דפרשיין דקריאת שמע. ומה דבקדמיתא ההיא חיה הות זעירא, בההוא זמנא אתרביאת, חדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו, דאיהו כבוד עלאה ותתאה.

כד מטי לח"י עלמין, דביה ח"י ברכאן דצלותא, ופתח ביה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. פדין עמודא דאמצעיתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין דשפון, ואינון נצח והוד, דלשון איהו צדיק ביניהו. לשון למודים בההוא זמנא, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, פדין קראן לההיא חיה כבוד כבוד אבא ואמא, מקודש מקודש. פדין ירחא אתקדשא פדקא יאות, פדין ובחדש הראשון ראשון ודאי.

דף ר"נ ע"ב

וכדין משכו. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא קדישא בשמשא. דאתמר ביה, (תהלים פד) פי שמש ומגן יי אלהים (צבאות). ומה דהות נקודה זעירא, (ס"א כגוונא דא) אתמלאת בסיהרא, וכדין איהי החדש מלא. (דף ר"נ ע"ב) וסיהרא אתמלייא כגוונא דא. מלא כל הארץ כבודו. בקדמיתא חסר, וכען בשלימו. (ע"כ רעיא מהימנא) (ר' חייא פתח וכו')

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, כגון לישנא דאיהו מקל לכל אנשי ביתיה, ואיהו לישנא דאת ר', ואיהו מטה דביה עשר אותיות, וביה מחא קודשא בריך הוא על ידוי י' מחאן. ובגין דכל מחאן הוה מסטרא דה' ה', רבי עקיבא אומר, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של חמש מכות וכו', אמור מעתה וכו'. ואת ה' סלקא באת י' לחמשין מחאן, חמש זמנין חמשיין, אינון ר"ן. ובגין דא, ועל הים לקו ר"ן מכות.

אמר יוסף, כל מיטב ארץ מצרים רעמסס היא, וההיא ארעא אפרישו לדחלן דלהון, לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבון לאינון [ח ס ר כ א נ ק ט ע ר י א מ ה י מ נ

[א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

.... מכלא. ולא עוד, אלא דאתמר בהו, (שמות יב) ומקלכם בידכם, לאתכפיא כל דחלן דמצראי, תחות ידיהו. ובגין דאינהו בכורות ממנו, כתיב (שמות יב) ויז הכה כל בכור.

בתר כל דא כתיב, (דברים טז) לא יאכל חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני. וכתיב (שמות יב) כל מחמצת לא תאכלו. אמר רעיא מהימנא, אמאי מני דלא למיכל חמץ שבעת יומין, ולמיכל בהון מצה. ואמאי לא יאכל, ואמאי לא תאכלו. אלא ז' ככבי לכת ואינן: שצ"ם חנכ"ל. ואינן מסטרא דטוב ורע, נהורא דלגו מצה. קליפה דלבר חמץ. ואינן חמץ דכר מחמצת נוקבא.

מצה דלגו שמורה. ואינן, (אסתר ב) שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. ואתמר עליהו, (שמות יב) ושמרתם את המצות. מצה איחי שמורה לבעלה, דאיהו ו'. וביה אתעביד מצה.

ומאן דנטיר לה לגבי יה, דגניזין במ"ץ מן מצה, ואינן. י"ם ה"ץ. ומני קודשא בריה הוא לברך לה שבע ברכות ליל פסח, דאינן שבע הנערות דילה, שצ"ם חנכ"ל. ומני לאעברא מנהון חמץ ומחמצת, דאינן עננים חשוכין דמכסיין על נהורין, דשבעה ככבי לכת, דאתמר בהון (בראשית מא) ותבאנה אל קרבנה ולא נודע פי באו אל קרבנה ומראיהו רע, חשוף פאשר בתחלה. דכל פך חשוכא דעננין דלהון, דלא יכלין נהורין לאנהרא להון, ובגין דא ולא נודע פי באו אל קרבנה. (ע"כ רעיא מהימנא).



סדר הלימוד ליום ה אלול [יום 330 בשנה]

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'. אימרא דאיהו פסחא אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דלהון, הוה אמרא. בגין דמצראי פלחין למזל טלה, ובגין כך פלחין לאימרא. תא חזי, כתיב (שמות ח) הן גזבה את תועבת מצרים. מאי תועבת מצרים. וכי על דשנאין ליה, כתיב תועבת מצרים. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דילהון, אקרי תועבת מצרים. כמה דכתיב, (דברים יח) כתועבת הגוים, דחלא דשאר עמין.

דף רנ"א ע"א

תא חזי חכמתא דיוסף, דכתיב, (בראשית מז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, ואוליף לון למימר, אנשי מקנה היו עבדיך. וכי מלכא דהוה שליט על כל ארעא, ואבא למלכא, עביד כדא, ועביד לאחוי דישנאון (דף רנ"א ע"א) להון, ולא יחשבון להון. (למעבד להון רועי צאן) אלא ודאי תועבת מצרים, דחלא ואלהא דילהון אקרי הכי, ועל דא כתיב, (שמות ח) הן גזבה את תועבת מצרים.

אמר יוסף, כל (בראשית מז) מיטב מצרים היא ארץ רעמסס, וההיא ארעא אפרישו לדחלא דלהון, לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבו לאינון דרעאן לדחליהון, כדחליהון. אעביד לאחי דירתון ההיא ארעא, ויסגדון לון מצראי, ויחשבון לון כדקא יאות. והיינו דכתיב, (בראשית מז) כי תועבת מצרים כל רועה צאן, מחשבין לון כדחליהון.

אמר רבי יוסי, והא תנינן כמה דאתפרע קודשא בריך הוא מאינון דפלחי לעבודה זרה, הכי אתפרע מעבודה זרה ממש, וכי יוסף עביד לאחוי עבודה זרה. אמר ליה, לא עביד יוסף לאחוי עבודה זרה, אלא עביד לון לשלטאה על עבודה זרה דילהון, ולאכפיא עבודה זרה דילהון תחות ידיהו, ולרדאה לון במקל. (אמר רעיא מהימנא כגון, בסוף דף שקודם זה) אמר יוסף, אי ישלטון אחי על עבודה זרה דילהון, כל שפן דישלטון על גרמיהו, ובגין כך אותיב לון במיטב ארעא, ואשליט לון על כל ארעא.

ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דילהון הוה אימרא. אמר קודשא בריך הוא, מבפשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי, ותפשו ליה, ויהא אסור ותפיש בתפישא דילכון, יומא חד ותרין וג', וביומא ד', אפיקו ליה לדינא, ואתכנשו עליה.

ובשעתא דמצראי הוו שמעין קל דחלא דילהון, דתפיש בתפישא דישראל, ולא יכלין לשזבא ליה, הוו בכאן, והוה קשיא עלייהו, כאילו גרמייהו אתעקידו לקטלא. אמר קודשא בריך הוא, יהיה תפיש ברשותיכו, יומא בטר יומא, ארבעה יומין, בגין דיחמון יתיה תפיש, וביומא רביעאה אפיקו ליה לקטלא, וייחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא, ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד לון קודשא בריך הוא, אינון דיגין דיעבדון בדחליהון.

דף רנ"א ע"ב

לבתר דייגין ליה (דף רנ"א ע"ב) בנורא, דכתיב, (דברים ז) פסילי אליהם תשרפון באש. אמר קודשא בריך הוא, אל תאכלו ממנו נא. דלא יימרון ברעותא ובתיאובתא דדחלנא, אכלין ליה הכי. אלא אתקיננו ליה צלי, ולא מבושל, דאלו מבושל יהא טמיר, ולא יחמון ליה, אלא תקונא דיליה דיחמון ליה הכי מוקדא בנורא, בגין דריחיה נודף.

ותו רישיה עליה כפוף על קרסולוי, דלא יימרון דחיה, או מלה אחרא הוא, אלא דישתמודעון ליה, דאיהו דחלא דלהון. ותו, דלא ייכלון ליה. בתיאובתא, אלא על שבעא, ארח קלנא ובזיון. ותו, עצם לא תשפרו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא, ולא ייכלון לשזבא ליה. ועל דא פתיב, (במדבר לג) ובאליהם עשה ה' שפטים. דיגין סגיאין. תו ומקלכם בינכם, ולא חרבא ורומחא ושאר מאני קרבא.

אמר רבי יהודה, הא אוקמוה, דמצראי פלחי למזל טלה, ובגין כף פלחין לאימרא. אמר רבי יוסי, אי הכי, טלה יפלחון, ולא אימרא. אמר ליה, כלא פלחין, אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא, ובגין כף פלחין לכלא. אמר ליה הכי שמענא, דכל בעירא רבא (ס"א דצאן) דחלא דלהון הוה, ועל דא קטיל קודשא בריך הוא כל בכור בהמה. והא אתמר דאלין אינון דרגין דלעילא, דאקרון הכי.

אמר רבי אלעזר, פתיב (שמות יב) כל מחמצת לא תאכלו, וכתיב (שמות יג) לא יאכל חמץ. אלא דא דכר, ודא נוקבא. אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, בדא (זה שייך ברעיא מהימנא אחר קרבנא) פתיב לא תאכלו, ובדא פתיב לא יאכל, אמאי לא פתיב לא תאכלו. אלא, נוקבא דאיהי אסטיאת ארחהא, באזרה ודאי, דכר דאיהו אחיד בחוטא דדכיו יתיר, בבקשה. ועל דא פתיב, לא יאכל, לא תאכלו.

אמר ליה אבא, והא פתיב (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ. אמר ליה, אסגי תבין יתירין ליקרא לקרבנא. אבל בקדמיתא בבקשה לא יאכל. אבל לבתר באזרהא,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

לא תאכלו, דהוא קשיא מתרווייהו. מחמצת מאי טעמא. בגין דריחא דמותא אית תמן. חמץ, דכר. מחמצת, נוקבא. (משלי ה) רגליה יורדות מות, ברישא וסיפא דתיבה, תשכח לה. ובגין דא מאן דאכיל חמץ בפסח, איהו אקדימת ליה מותא, ולינדע דמית הוא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, כתיב (שמות יב) ונכרתה הנפש ההיא.

מצה, אמאי (ס”א אתקריאת מצה). אלא הכי תנינן, שדי: בגין דאמר לעולמו די, דיאמר לצרותינו די. אוף הכי מצה, בגין דקא משדד דמברחת לכל סטרין בישין, ועביד קטטה בהו, פגוונא דשדי דמוזוזה, דמבריח לשדים ומזיקים דתרעא, אוף הכי איהי מברחת לון מפל משפני קדושה, ועביד מריבה וקטטה בהו. כמה דאת אמר, (שמות יז) מסה ומריבה. על דא כתיב מצה. והא מסה בסמך איהו. אלא תרגומו דמסה, איהו מצותא.

רעיא מהימנא רבי שמעון פתח ואמר, גער חית קנה עדת אפירים בעגלי עמים. גער חית קנה, דא קנה דאתאחד ביה עשו, דאיהי קרתא דרומי רבתא, דנעץ גבריאל קנה בימא רבא, ובנו עליה כרך גדול דרומי. קנה דחמץ. וכד ייתי פורקנא לישראל, יתבר ליה. הך הוא דכתיב גער חית קנה עדת. ומתעבר מיד חמץ מעלמא. מחמצת דיליה רומי. ויתגליא מצה בעלמא, דאיהי בי מקדשא דבית ראשון ובית שני.

אמר בוצינא קדישא (ס”א רעיא מהימנא), דאינון לקבל בת עין ימין, ובת עין שמאל. ואינון לקבל (לחם משנה) רומי רבתי, רומי זעירא. לקבל תרין ענגין, דמכסין על בת עינא ימינא ושמאלא. ואינון לקבל שאור וחמץ. ועד דאלין יתבערון מעלמא בל יראה ובל ימצא חד מנייהו, בית ראשון ושני לא יתגליין בעלמא.

ואסוותא דענגא עינא, דאחשיף לבת עינא ימין ושמאל, מה יהא אסוותא דלהון. מרה דעגלא. והיינו (ישעיה כז) שם ירעה עגל ושם ירבץ. שם ירעה עגל, דא משיח בן יוסף, דאתמר ביה (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ושם ירבץ, דא משיח בן דוד. חד אעבר רומי רבתי. וחד אעבר רומי זעירא. וגבריא”ל דמיכאל לקבלייהו אינון.

ובגין דא ח’ דאיהו חוטא זעירא, תבר לה, וייעול ח’ באתרהא. דבקדמיתא קנה וסוף קמלו. קנה שלטנותא דרומי, וסוף לכל מלכין, דעתיד קודשא בריך הוא לתברא ליה. גער חית קנה, גער חיה בישא, ח’ מן חמץ, ואתבר רגליה מן מחמצת, דאתמר בה (משלי ה) רגליה יורדות מות. ועוד גער חית קנה, יתבר רגל קוף מן קנה, וישתאר הנה. מיד הנה יי אלהים בחזק יבא, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתן. הנה: ס’ בתר אלה ומאתן.

ואמר (שמות מט) בוצינא קדישא, (בראשית מ”ז) כל הנפש לבית יעקב ששים ושש. ששים, לאתערותא דמשיח ראשון. ושש, לאתערותא דמשיח שני. אשתארו ו’ שנים לע”ב, לקיים בהו,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

(ויקרא כה) שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך ואספת את תבואתה, דאתמר (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה.

אם כן, מה כתיב לעיל (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. אלא ארבע גאולות עתידין למהוי, לקבל ארבע כוסות דפסח. בגין דישראל מפורזין בארבע פנות עלמא, ואיגון דיהון רחוקין מאומין, אקדימו לרנו. ותניינן, לשתין. ותליתאין, לשתין ושית. ורביעאין לע"ב.

ופורקנין אלין, יהון בארבע חיון, בשם ידוד דרכיב עלייהו. הדא הוא דכתיב, (תבוק ג) פי תרכב על סוסך מרכבותיך ישועה. דלקבליהו, יתער לתתא ארבע דגלין, ותריסר שבטין. ברזא דידוד מלך, ידוד מלך, (שמות טו) ידוד ימלוך לעולם ועד. תריסר אתון איגון, לקבל תריסר שבטין, וי"ב אנפין דתלת אבהו, דאתמר עלייהו האבות הן הן המרכבה. ואיגון עשר שבטין, אלה שנין. תרין שבטין, מאתן שנין. ומי"ב אתון, תליין ע"ב שמחו, דאיגון ע"ב שנין, בטר אלה ומאתן.

ואיגון כ"ד, לכל חיה מתלת חיון. כ"ד רזא דיליה, (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר. ואיגון תלת כמות, מן כ"ד צורות. פת אחת אומרת קדוש, וכת תניינא אומרת קדוש, וכת תליתאה אומרת קדוש. מיד אתער שמאלא במ"ב אתון, דעבד דינא בעמלק.

(דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניה בדרך מארי מקרא. בכל עין, מארי משנה. דאיגון באפרוחים, דמקננין בענפי אילנא. אית דאמרי, בכל עין, אלין ישראל. (דה רנ"ב ע"ב) דאתמר בהו, (ישעיה סה) פי כימי העץ ימי עמי. או על הארץ, אלין מארי תורה (ד"א משנה), דאתמר בהו, על הארץ תישן וחי צער תחיה ובתורה אתה עמל. אפרוחים: אלין פרחי כהונה. או ביצים: אלין דון לון קודשא בריך הוא מקרני ראמים ועד ביצי כנים. והאם רובצת על האפרוחים, בזמנא דהו קרבין קרבנין. מה כתיב לא תקח האם על הבנים.

חרב פי מקדשא, ובטלו קרבנין, מה כתיב, שלח תשלח את האם. וגלו הבנים, ותיינו ואת הבנים תקח לך, מסטרא דא דאת ו', דאיהו עולם ארוך דאתמר ביה (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שכלו ארוך.

ובאתר דקרבנין, תקינו צלותין, ומצפצפין בקלין דשירין. בקול דקריאת שמע, לגבי עמודא דאמצעייתא דאיהו לעילא. דהא אימא וברתא בגלותא, ומיד דנחית, קשרין לה בברתא, דאיהו יד כהה, למהוי קשיר ו' עם ה', בשית ספיראן. מיד מלחשין לגבי חכמה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אח"ד פבו"ד, גימטריא מ"ה מן חכמה. דנחית ליה לגבי אמה, ומיד דנחית, קשרין ליה עמא בקשורא דתפילין דרישא. ובגין דא בארבע פרשין דתפילין, קדש לי, חכמה. והיה פי יביאך, בינה. שמע ישראל תפארת, כליל ו' ספירן, בשית תיבין. והיה אם שמוע, מלכות, יד כהה. צלותא כתר כ' על רישיה, אין קדוש כידוד, דסנדלפון קושר כל צלותין, ועביד לון כתר.

"זֹהַר הַיּוֹמָי" לַיּוֹדֵד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוּל]

בַּהוּוֹא זְמַנָּא צְרִיךְ לְסַדְרָא מְנוּרָא (ס"א פתורא) לְסַעוּדַתָּא דְמַלְכָּא, וּמְשַׁכְּנָא וּמְנַרְתָּא וְאֶרְוֹנָא וּמְדַבְּחָא, וְכֹל מִיְנֵי שְׁמוּשָׁא דְבֵיתָא דְמַלְכָּא. וְלֹא בְּתַר פְּתוּרָא אֲזִילִין דְּלֹא עוּבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא אֲזִילִין אֶלָּא בְּתַר פְּתוּרָא דְאִיהוּ עוּבְדֵי יְדֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיהוּ שְׂכִינְתָּיה. מְשַׁכְּן דִּילִיָּה, פְּתוּרָא דִּילִיָּה, מְנַרְתָּא דִּילִיָּה, אֶרְוֹנָא דִּילִיָּה, מְדַבְּחָא דִּילִיָּה, אִיהִי כְּלִילָא מְכַל מְאִנֵּי שְׁמוּשָׁא לְמַלְכָּא עֲלָאָה.

אִינְהוּ אִינוּן דְּמִתְקַנֵּי חֲמֵרָא וְנִהְמָא דְמַלְכָּא עֲלָאָה, דְאִתְמַר בְּהוּ אֶת קַרְבְּנֵי לַחְמֵי לְאִשֵּׁי, דְלִית לְקַרְבָּא לִיָּה לְגַבִּיָּה אֶלָּא אֲלִין דְאִתְקַרְיָאוּ אִשֵּׁי יי. וּבְגִין דָּא אֶת קַרְבְּנֵי לַחְמֵי לְאִשֵּׁי. דְעֲלִיָּה אִתְמַר, (מְשַׁלִּי ט) לְכוּ לַחְמוּ בְּלַחְמֵי. וְאִתְקַרְיָ לַחֵם הַפְּנִים, דְאִינוּן י"ב אַנְפִּין, (בְּמַדְבַּר ו) בְּרַכְךָ יְהוָה, יְאֵר יְהוָה, יִשָּׂא יְהוָה, תִּרְיֶסר אַנְפִּין דְתַלְתַּת חִינוּן.

מֵאֵי לַחֵם דְאֲלִין פְּנִים. דָּא נִהְמָא דְאָדָם, דְאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְאִית לִיָּה נִהְמָא בְּאַרְבַּע אַנְפִּין, דְאִינוּן אַרְבַּע אַתוּן יוֹד. הֵאִי נִהְמָא דְפְתוּרָא דְמַלְכָּא, אִיהוּ סִלְתָּא נְקִיָּה.

כְּבִשְׁן דִּילִיָּה, דְאֹפְהָ בֵּיה נִהְמָא, שְׂכִינְתָּא. תַּמָּן אִתְבְּשַׁל וְאִשְׁתְּלִים. וּבְגִין דָּא, אִין בּוּצְעִין אֶלָּא מֵאֲתַר דְגַמְר בְּשׁוּלָא. כְּגוּוֹנָא דְשְׁלִימוּ דְפְרִי, אִיהוּ גַמְר בִּישׁוּלוּ. וְהֵאִי אִיהוּ אַדְנִי, גַמְר וּשְׁלִימוּ דִידוּד, דְאִיהוּ לַחֵם הַפְּנִים. אַדְנִי, כְּבִשְׁן דִּילִיָּה. דְאִיהוּ כְּבוּשָׁה תַּחוּת בְּעֲלָה. וּבְגִינָה אִתְמַר, (שְׁמוֹת ט) וְהָרַסְתִּי עֵשֶׂן כָּל מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יי בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשֶׂן כְּעֵשֶׂן הַכְּבִשְׁן. וְלֹא כְּכַבֶּשֶׁן דְאֵשׁ דְהַדְיוּט, אֶלָּא כְּכַבֶּשֶׁן, דְבֵיה כְּבֵשׁ רַחֲמֵי לְעַמִּיָּה, כַּד מְצַלִּין וּבְעוֹנוֹ בְּעוֹתִין, כֵּן יְכַבְּשׁוּ רַחֲמֵיךָ אֶת כְּעֶסֶךָ. וּבֵיה כְּבִשְׁן דְרַחֲמֵי לְמַה לְךָ.

וּבְנִהְמָא דְאֹרִיָּתָא, אִית סִלְתָּא דִּיהֵב לִיָּה מַלְכָּא, לְאִינוּן דְאִתְמַר עֲלִיָּהוּ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. מִיכְלָא דְצַדִּיקֵיָּא. וְאִית נִהְמָא דְאֹרִיָּתָא, דְאִיהוּ פְסוּלְתָּא, לְאִינוּן עַבְדִּין וּשְׁפָחוֹת, דְבֵי מַלְכָּא. וּבְגִין דָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא אִתְמַר (מְשַׁלִּי לֹא) וְתַקֵּם בְּעוֹד לִילָה וְתַתֵּן טֶרֶף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, דְאִינוּן מְאָרֵי מְתַנִּיתִין. וּבְגִין דָּא אִתְמַר בְּמִיכְלָא דְמַלְכָּא, וְעֲשִׂירִית הָאִיפָה סוּלַת וְדָא, וְדָא יו"ד מִן אַדְנִי, אִיהִי עֲשִׂירִית. וְדָא סִלְתָּא דְהִיכְלָא דְמַלְכָּא אִשְׁבַּחַת (ד"א דְמִיכְלָא דְמַלְכָּא אִשְׁתַּכַּחַת).

קוּם בּוּצְיָנָא קַדִּישָׁא, אַנְתָּ וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִךְ, וּרְבִי אַבְבָּא, וּרְבִי יְהוּדָה, וּרְבִי יוֹסִי, וּרְבִי חֲזִיָּא, וּרְבִי יוֹדָא, לְתַקְנָא דְרוֹנָא לְמַלְכָּא, וְלַקְרָבָא כָּל אַבְרִין, דְאִינוּן יִשְׂרָאֵל, קַרְבְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַהוּא דְאִתְקַרְיָ נְשֻׁמָּה, לְגַבִּי אַבְרִים שְׂכִינְתָּא קַדִּישָׁתָא, אִשׁ שֶׁל גְבוּהָ. דְאִחִיד בְּעַצִּים, דְאִתְקַרְיָאוּ עַצֵי הַעוֹלָה, דְאִינוּן עֵץ הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. עַצֵי הַקֹּדֶשׁ אִתְקַרְיָאוּ, אִינוּן מְאָרֵי תוֹרָה, דְאִתְאַחֲדִית בְּהוּן אֹרִיָּתָא, דְאִתְמַר בְּהָ (יְרֵמִיָּה כג) הֲלֹא כֹה דְבַרִי כָּאֵשׁ נָאִם יי.

וְאִתְמַר בְּהָ, עוֹלָה לֵיָּי, קַרְבֵּן לֵיָּי, אִשָּׁה לֵיָּי, וְאִתְמַר אֶת קַרְבְּנֵי לַחְמֵי לְאִשֵּׁי. וְהֵא פְתִיב דְלִית לְקַרְבָּא קַרְבֵּן אֶלָּא לֵיָּי, מֵאֵי נִיהוּ, אֶת קַרְבְּנֵי לַחְמֵי לְאִשֵּׁי. אֶלָּא אַרְחָא, דְמֵאֵן דְקָרִיב דְרוֹנָא, לְמַקְרָב לִיָּה לְמַלְכָּא, וְלְבַתֵּר אִיהוּ פְלִיג לִיָּה, לְמֵאֵן דְבַעֵי. אוּף הַכִּי יִשְׂרָאֵל, מְקַרְבִּין אֹרִיָּתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (דָּף רנ"ג ע"א) דְאִיהוּ לַחְמוֹ, וְאִיהוּ יִבּוּ, וְאִיהוּ בְּשֶׁר דִּילִיָּה, וְאִתְמַר בְּהָ,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

(בראשית ב) עָצַם מַעְצָמֵי וּבִשָּׁר מִבְּשָׂרֵי. בִּשְׂר קָדֵשׁ, דְּאוֹקְמוּהָ עַלֶּה מְאֲרֵי מִתִּבְתָּאן, בְּבִשָּׁר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עֲסֻקִינוּ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאֵי עֲבִיד מִהֵהוּא דוֹרוּנָא. לְמַלְכָּא דְאָכִיל עַל פְּתוּרָא. דְקָרְבִין עַל פְּתוּרִיהּ מִכָּל מִין וּמִין, סֶלֶת, וּבִינּוּנִי, וּפְסוּלֵת. וְאִיהוּ פְּלִיג מִפְּתוּרִיהּ, לְכָל מְאֲרֵי סְעוּדָתָא, לְכָל חַד כְּדָקָא יְאוּת, עַל יְדֵי מְמַנְן דִּילִיהּ. וּמִהֵהוּא נְהַמָּא, דְאִיהוּ סֶלֶת, דְמַלְכָּא אָכִיל, אִיהוּ מְנִי לְמִיּהֵב לְאִינּוּן דְרַחֲמִין גְּבִיהּ. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, אֵת קָרְבְּנֵי לְחֵמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נְחוּחֵי. דְהֵינּוּ (דְּבָרִים יח) אִשֵּׁי יִי וְנִחְלָתוּ יֶאֱכֹלֵן (וְדָא הוּא הוּא דַּתְמַר בֵּיה (מְשָׁלִי ט) לְכוּ לַחֲמוּ בְלַחֲמֵי וּשְׁתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי). הָאֵי אִיהוּ מְסֻטְרָא דְאִילְנָא דְחַיִּי. אֲבָל מְסֻטְרָא דְעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, מְנִי לְמִיּהֵב בִּינּוּנִי, לְמַלְאָכִים. וּפְסוּלֵת לְשַׁדִּין וּמְזִיקִין, דְאִינּוּן מְשֻׁמְשִׁין לְסוּסוֹן וּלְפְרֻשִׁין דְמַלְכָּא.

וְאוּף הַכִּי דְפְרֻשִׁין דְמַלְכָּא, הוּוּ מְאֲרֵי מְשֻׁנָּה, דְאִינּוּן כְּמַלְאָכִים. מְשֻׁמְשִׁין לֹון שְׂדִים יְהוּדָאֵי, דְאִינּוּן רְשִׁימִין בְּאוּת שְׂדֵי, (ס"א באות י) וְאִית שְׁדִין וּמְזִיקִין מְסֻטְרָא דְמִסְאָבוּ, דַּתְקָרְיָאוּ שְׂדִים עוּבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעוֹמֵת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ מְאֲרֵי מִתְנַתִּין, דְאִינּוּן ג' מִינִין מִינְיָהוּ, חַד מִין דְלַהוּן כְּמַלְאָכֵי הַשָּׁרֵת. וּמִין תְּנַיִנָּא, כְּבִנֵי אָדָם. וּמִין תְּלִיתָאֵי, כְּבַעֲרִין. וְאִית בְּהוּן חֲפִימִין בְּאוּרִייתָא דְבִכְתָּב וּדְבַעַל פֶּה. אֲתַקְרִי יוֹסֵף שִׂדָּא, עַל שֵׁם דְאוּלִיד לִיה שֵׁד. וְלֹאוּ לְמַגְנָא אֲמַרוּ מְאֲרֵי מִתְנַתִּין, אִם תְּרַב דוּמָה לְמַלְאָךְ יִי צְבָאוֹת תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאֲשַׁמְדָּאֵי מַלְכָּא, הוּא וְכָל מְשַׁפְּחָתִיהּ, הָא אוֹקִימָנָא דְאִינּוּן שְׁדִין יְהוּדָאֵי, דַּתְכַּפִּיין בְּאוּרִייתָא, וּבְשֻׁמְהוּן דְאוּרִייתָא.

דף רנ"ב ע"א

וּבְנֵי אַהֲרֹן, בְּגִין דְעַרְיָכוּ קָרְבַּנְהוּן, בְּגִין דָּא אֲתַעֲנָשׁוּ, דְכַלְהוּ קָרְבַּנִין אִף עַל גַּב דַּתְקָרְיָבוּ לְגַבֵּי מַלְכָּא, אִיהוּ פְּלִיג לֹון לְכָל חַד כְּדָקָא חֲזוּי. וְנִטְל לְחוּלְקִיָּה מַה דַּתְחֲזוּי לִיהּ. (ע"כ רעיא מהימנא).

רְבִי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים סח) גָּעַר חֵת קָנָה עֵדֶת אֲבִירִים בְּעַגְלֵי עַמִּים. גָּעַר חֵת, דָּא חֵיהּ דַּתְאֲחַד בְּה עֲשׂוּ. קָנָה: תְּנַיִן, דְבִיּוּמָא דְנִסְב שְׁלֵמָה מַלְכָּא בַת פְּרַעֲה, בָּא גְבַרְיָאֵל, נְעֵץ קָנָה בִּימָא רַבָּא, וְעַלִּיהּ אֲתַבְּנֵי קָרְתָא דְרוּמֵי. מְאֵי קָנָה. דָּא דְכוּרָא דְהָאֵי חֵיה (דף רנ"ב ע"א) בִּישָׂא, דְאִית לִיה סְטְרָא זַעֲרָא בְּאַחַדְוֹתָא דְקַדוּשָׁה. וְדָא אִיהוּ קָנָה, דְנַעֲיץ בִּימָא רַבָּא. וּבְגִין כֶּף אִיהֵי שְׁלֵטָא עַל עַלְמָא, וְעַל שׁוּלְטָנוּ דָּא כְּתִיב, (ישעיה יט) קָנָה וְסוּף קָמְלוּ. קָנָה, שׁוּלְטָנוּתָא וְרֵאשׁ לְכָל מַלְכוּוֹן. תּוּ קָנָה, דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַבְרָא לִיה כְּקָנָה דָּא.

תָּא חֲזוּי, בְּמַצְרִים אִיהֵי שְׁלֵטָא, וּמְנָה נַפְקוּ כְּמָה שְׁלֵטָנִין לְזַנְיָהוּ, וְכִלָּא בְּרוּזָא דְחַמִּץ, כִּיּוֹן דְתַבְרָ לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲפִיק חַמִּץ וְאָעִיל מְצָה. בְּמָה. בְּחוּטָא זַעֲרָא מַכְלָא, תַּבְרָ ח' חַמִּץ, וְאֲתַעֲבִיד מְצָה. אִינּוּן אֲתוּוּן. אֲלָא דְתַבְרָ ח' דְהָאֵי חֵיה, דְאֲקָרִי חַמִּץ. וְעַל דָּא אֲקָרִי חֵיה קָנָה, דְנֹוח לְאַתְבְּרָא כְּקָנָה דָּא. בְּמָה אֲתַבְרָ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בְּחוּטָא זְעִירָא כְּנִימָא, תְּבַר ח' וְאַתְעֵבֵר מְאִיתְנָה, וְהוּה מְצָה. וְעַל דָּא כְּתִיב, גְּעַר חֵיט קָנָה, גְּעַר בְּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְבַּר ח' חֲמִין, וְאַתְעֵבֵד ה'. (ס"א ואתעבר ח' חמין ואתעבד)

וְזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְתַבְרָא לִיה לְהוּא קָנָה, כְּגוּוֹנָא דָּא, יְתַבַּר רַגְלִיה דִּק' מְקָנָה, וְיִשְׁתַּאֵר הֵנָּה. (ישעיה מ) הֵנָּה יִי אֱלֹהִים בְּחֹזֶק יָבָא וְזִרְעוּ מוֹשְׁלָה לֹו הֵנָּה שְׁכָרוּ אֲתוּ וּפְעוּלָתוּ לְפָנָיו. מְאִי וּפְעוּלָתוּ. דָּא פְעַל דְּתַהִיא ק' (ס"א פְעוּלָה דְּתַהִיא חֲמִין) דִּיתַבַּר לָהּ, וְאִיהִי פְעוּלָה לְפָנָיו, אִיהִי יַעֲבַר רַגְלִיהָ, וְיִהִי הֵנָּה (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הֵנָּם וְגו'.

וּבְחַבְרָא קְדַמָּאָה (במדבר כ"ח) וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה וְגו'. אָמַר רַבִּי אַבָּא, יוֹם הַבְּפוּרִים, מֵאֵן יוֹם. דָּא נָהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, דְּאִיהוּ יוֹמָא מְאִינּוֹן בְּכוּרִין עֲלָאִין. וְדָא אִיהוּ דְּאוּרִייתָא תְּלִיא בֵּיהּ, וְאִיהוּ אִפִּיק כָּל רְזִין דְּאוּרִייתָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ אִילְנָא דְּחַיִּי, פְּרִי אִילְנִין אֲצַטְרִיכוּ לְאִיתָאָה.

רעיא מהימנא (במדבר כ"ח) וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה וְגו'. רַבִּי אַבָּא אָמַר, יוֹם הַבְּפוּרִים אִינּוֹן בְּפוּרִים עֲלָאִין דְּאוּרִייתָא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (שמות כג) רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תְּבִיא וְגו'. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, כְּגוּוֹנָא דְּבְכוּרִים לְאַמְהוֹן, אוֹף הָכִי אֲתַקְרִיאוּ פִּירוֹת בְּפוּרִים, דְּפִירוֹת דְּאִילְנִין, (הושע ט) כְּבַפּוּרָה בְּתַאנְתָּ, הָכִי יִשְׂרָאֵל קְדַמוּנִים וּבְפוּרִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּל אוּמִין דְּעֲלָמָא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (ירמיה ב) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִידוּד' וְגו'. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות כג) תְּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ. וּבְגִין דָּא אוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן (ישעיה ט) וַיֹּאכְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה. יַאֲשֻׁמוּ רְעָה תְּבֵא אֲלֵיהֶם.

אוֹף הָכִי ו' דְּכָלִּיל שִׁית סְפִירָאן, וְאִיהוּ בֵּן י"ד, אֲתַקְרִי בְּכ"ד. וְכָל עֲנַפִּין דְּנַפְקִין מִנִּיה דְּבְהוֹן רֵאשִׁין, כְּגוּוֹנָא דָּא אֲתַקְרִיאוּ בְּפוּרִים. ו' אִיהוּ נָהַר, מְאִינּוֹן בְּפוּרִים עֲלָאִין, וְהוּא נָהַר נְפִיק מֵעֵדֶן. וְדָא אִיהוּ דְּאוּרִייתָא תְּלִיא בֵּיהּ. וְכַד נְפִיק נְפִיק כָּל רְזִין דְּאוּרִייתָא, וּבְגִין דְּאִיהוּ אִילְנָא דְּחַיִּי אוּרִייתָא, הֲדָא הוּא (נ"א חֲדָא הִיא) דְּכְתִיב, (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וּפְקוּדִין דִּילָהּ דְּמִיין לְאִיבָא פְּרִי דְּאִילְנִין, אֲצַטְרִיכוּ לְאִיתָאָה.

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאִי תִימְרוּן אָמַאי בְּפוּרִים, דְּלְהוֹן אֲתַקְרִיאוּ מִנְחָה חֲדָשָׁה, מִשִּׁית יְרַחֵן לְשִׁית יְרַחֵן. וּמְבַר נֶשׁ דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (דברים כ) פִּי הָאָדָם עֵץ הַשֹּׁדֶה לְתַשַּׁע יְרַחֵן, אוּ לְשִׁבְעָה. וּבְעִירָא אוֹף הָכִי, (ויקרא כב) שִׁבְעַת יָמִים יִהְיֶה תַּחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, לְקַרְבָּא קַרְבְּנָא קָדָם יִי. וְעוּד סְפִירָאן, בְּהוֹן שֵׁם יְהוָה, וְכָל כְּנֻיִין דִּילָהּ, אָמַאי אֲתַקְרִיאוּ בְּשֵׁם חִיּוֹן.

אָלָא מִנְחָה חֲדָשָׁה בְּאַרְח רְזָא, דָּא שְׂכִינְתָא. מִשִּׁית יְרַחֵן לְשִׁית יְרַחֵן, אִינּוֹן שִׁית סְפִירָאן, דְּאֲתַקְרִיאוּ שְׁנַיִם קְדַמוּנִיּוֹת לְבְרִיאַת עֲלָמָא, דְּאִינּוֹן שִׁיתָא אֲלִפֵּי שְׁנַיִן חוּי עֲלָמָא, מִסְטְרָא דְּאִימָא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

עֲלָאָהּ. וּמִסְטָרָא דַּאימָא תַּתָּאָהּ, אַתְקַרִּיאָו יַרְחִין. וּבְגִין דְקַדְמוּ לְעֲלָמָא, וְכַל בְּרִין, אַתְקַרִּיאָו בְּכוּרִים.

דף רנ"ג ע"ב

וּשְׂכִינְתָא מְנַחָה חֲדָשָׁה, מִסְטָרָא דְחַיָּה, דַּאֲתַמַּר בֵּהּ (יחזקאל א) וּדְמוּת פְּנִיָּהּם פְּנֵי אָדָם. וְאִיהוּ תַשַּׁע לְחֻשְׁבוֹן זְעִיר דְחַנוּף. אִיהוּ בַר נֶשׁ (דף רנ"ג ע"ב) דַּאֲתִיילִיד לְתַשַּׁע יַרְחִין דְעוּבְרָא, דַּאִיהִי עֲשִׂירָאָה. וּבְדָא פְּלִיל מְכַלְהוּ, וְאַתְקַרִּי בֶן בּוּכְרָא, עַל שֵׁם אוֹת בְּרִית, דַּאִיהוּ י', טַפָּה קַדְמָאָה דַּאֲתַמְשֵׁף מְנִיָּה זֶרַע יוֹרָה כַּחֲזָן. דַּאִיהוּ ו', וְאִיהוּ י', סְלִיק עַל ו', כְּאִיבָא דְסְלִיק עַל עֲנַפָּא דַּאִילָנָא.

וְאַף עַל גַּב דְכַמְהָ עֲנַפִּין אֵית בַּאִילָנָא, וְכַמְהָ תַּאֲנִים עֲלִיָּהּ, אֵינּוֹן דַּאֲקַדְמוּ בְּקַדְמִיתָא, אַתְקַרִּיאָו בְּכוּרִים. אֲלִין אֵינּוֹן רִישֵׁין דְכַלְהוּ. כְּגוּוּנָא דְלַהוֹן אַתְמַר (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רַאשֵׁיכֶם. (ישעיה מ) שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרֵאוּ מִי בְרָא אֱלֹהִים. (במדבר א) שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

שָׂאוּ שְׁעָרִים רַאשֵׁיכֶם. שְׁעָרִים אֲלִין, אֵינּוֹן חֲמִשִּׁין תַּרְעִין דְּבִינָה. דַּאִיהִי מְתִיבְתָא דְלַעֲיָלָא. וְשָׂאוּ פְתַחֵי עוֹלָם, דְּמְתִיבְתָא תַּתָּאָהּ, דְּכָל מָאן דַּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא לְסוּף מְתַנְשָׂא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (משלי ל) אִם נִבְלַת בְּהַתְנַשָּׂא. וְאוּקְמוּהָ מְאֵרִי מְתַנִּיתִין, כָּל הַמְנַבֵּל עֲצָמוּ עַל דְּבַרֵי תוֹרָה, לְסוּף מְתַנְשָׂא, וְיָבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, וְלִית כְּבוֹד אֱלֹהִים תוֹרָה.

מְהַכָּא, מָאן דִּילִיף אוּרִייתָא דַּאֲתַקְרִיאַת כְּבוֹד, אַקְרִי מֶלֶךְ. וְלֹא תִימָא בְּהוּא עֲלָמָא דַּאֲתִי וְלֹא יִתִּיר, אֲלֹא מֶלֶךְ בְּתַרִּין עֲלָמִין, בְּדִיּוּקְנָא דְמְאֵרִיהָ. וּבְגִין דָּא כְּפּוֹל פְּסוּקָא תַרִּין זְמַנִּין, חַד מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. תַּנְיִינָא מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. שָׂאוּ שְׁעָרִים רַאשֵׁיכֶם, מְאִי רַאשֵׁיכֶם תַרִּין זְמַנִּין. אֵינּוֹן חֲזִין דְּמַרְכַּבְתָּא עֲלָאָהּ, וְחִין דְּמַרְכַּבְתָּא תַּתָּאָהּ. וּבְחַבּוּרָא קַדְמָאָה (ע"כ רעיא מהימנא).



סדר הלימוד ליום ו אלול [יום 331 בשנה]

רבי שמעון פתח קרא ואמר, שאו שערים ראשיכם וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל שאו שערים ראשיכם, אלין אינון תרעין עלאין, תרעין דסכלתנו עלאה. ואינון חמשין תרעין. ראשיכם, אינון ראשים מאן אינון. אלא, כל חד וחד, אית ליה רישא לאתפשטא ולמיעל דא בדא, ולאכללא דא בדא.

אשכחנא בספרא דחנוך, שאו שערים, אלין אינון תרעין דלתתא מאבהן, ואינון תלתא בתראין. ראשיכם: אלין אינון ראשי אלפי ישראל, ואינון אבהן עלאי, ואינון ראשין דאינון תרעין. ובגין אלין דאינון אופנים, דסחרן ונטלין לון על פתפייהו, אמרי שאו שערים ראשיכם, שאו למאן. לראשיכם. דאינון ראשין עלייכו, ושלטנין עלייכו. והנשאו פתחי עולם. אלין אמקון וארבע אינון דלתתא.

דף רנ"ד ע"א

ויבא מלך הכבוד, דא מלכא עלאה דכלא, דאיהו מלך מההוא כבוד, דנהיר לסיהרא, ומאן איהו. יי צבאות. ויבא, לאן אתר. למיעל אורייתא בארונא, בחבורא חדא, כדקא יאות. וכיון דהאי עאל לאתריה, פדין אורייתא עאל בארונא. ואתחבר חבורא חדא, אורייתא עלאה, באורייתא (דף רנ"ד ע"א) דבעל פה, מתחברו לפרשא מילין סתימין.

אימתי. בשבועותיכם. למניינא דאתון מונין. דבכל שעתא דישראל עבדין חושבנין לירחין וזמנין, קודשא בריך הוא אתקין תיבה גו אינון רקיעין, ואעבר פרוזא, הא בני לתתא, קדשו ירחא, קדשו זמנא, אתקדשו פלכו לעילא. ועביד לכל חילי דבשמיא, דמתקדשין כחדא בעמא קדישא, וכלהו נטרי כחדא, נטירא כחדא, ועל דא בשבועותיכם, למניינא דאתון מונין אינון שבע שבתות.

וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין לתתא, בטהוא דרגא דאתאחד בהו, באינון שבע שבתות. (ס"א באינון שבע שבתות. וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין דלעילא, בטהוא דרגא לתתא דאתאחד באינון שבע שבתות). ואי תימא, והא שיתא אינון ולא יתיר. אלא פדין אימא יתבא על אפרוחין, ואשתכחת רביעא עלייהו. ואנן מפרחין לה, ונטלין אינון שית בנין. בהאי דרגא דלתתא, לקיימא דכתיב, (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'.

רב המנונא סבא אמר, בהאי יומא, לא נטלין ישראל אלא חמש בנין, ואינון חמשה חומשי תורה. ואי תימא שית אינון. אלא שבע אינון, בחד צפורא

דאשפחת בין גדפהא דאימא. וישראל, ידעי למיצד צידא טבא, רבא ויקרא. מה עבדי. מפקי מתחות גדפהא דאמהא, ההוא צפורה, בלחישו דפומא מלחשו לגבה, לחישו בתר לחישו.

וההוא צפורה דחייש (ס"א דרחים) לאינן לחישין, ולאיןן קלין, דקא מלחשי לגבה. ואף על גב דאיהי תחות גדפי אמהא, זקיף רישא ואסתכלת לגבי ההוא לחישו דקלא, ופרחת לגבייהו, ונפקת מתחות גדפהא דאימא. כיון דישראל נטלי לה, אתקיפו בה, ולחשין לה, וקשרין לה בקשורא דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי לה ישראל בההוא קשורא, ואיהי בעאת למפרח ולמיזל, ולא יכילת למיזל לה.

דף רנ"ד ע"ב

ובעוד דהיא קשירא בידייהו, אינן מלחשי בקליהון, ואיהי מצפצפא בהדייהו, (דף רנ"ד ע"ב) ופרחת לעילא, ונחתת. וכל אינן בנין דתחות גדפי אמהון, כיון דשמעי ההוא צפצפא דאחתהון, ולחישו דההוא קלא, מיד נפקי מתחות גדפהא דאמהון, ופרחי לגבי ההוא צפורה, וישראל נטלי לון, ואחדי בהו. ואלמלא ההוא צפורה דקא אחדי בקדמיתא, אינן לא פרחי לגבייהו לעלמין, ולא יכלין לאחדא בהו.

היך צדין צידה דהאי צפורה קדישא. מתקנין לקמא מיכלא יקירא בחדווה, וכל ענוגין, ועאלין לבי כנשתא ולבי מדרשא, ומצפצפון לגבה בקל לחישו כדקא יאות. ואיהי דמטמרא תחות גדפהא דאימא, זקפת רישא, וחמאת פתורין מתקנן, וצפצופין לגבה כדקא יאות. נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר, ובה אחדין כל אינן בנין.

ומשלחין לההוא דרביעא עלייהו ואזלת. בגין דהא מן רקיעא שביעאה ולעילא, במכוסה ממך אל תדרוש. שלח ליה, דלא תיכול לאדבקה ועל דא כתיב, (דברים כב) שלח תשלח וגו'.

מקרא קדש, דא קריאה וצפצופא, דעבדין לההוא צפורה קדישא בקדמיתא. וכיון דאחדין בה שאר יומין, אקרון מקראי קדש. האי צפורה אקרי קדש, דכתיב, פי קדש היא לכם. ובגין דאיהי קדש, איהי קראה לכולהו ואתיין לגבה. ובגין כך אקרון מקראי קדש.

איהי קראה, וישראל מצפצפון בהדה, וקראן אוף הכי. ועל דא אינן אתיין לגבייהו, ואחדי בהו. בגין כך (ויקרא כג) אלה מועדי יי מקראי קדש אשר תקראו אותם. מקראי קדש, בצפצופא דלהון, ובההוא צפורה קדישא קדש, דקרא לון.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, מלין אלין, כמה סתימין אינון, למאן דלא ידע, וגליין למאן דינדע בהו. ודאי ההוא צפורה איהו שכינתא. קן דילה, דא בי מקדשא. וישראל אינון אפרוחין, דאימא יתבא עליהו. הדא הוא דכתיב, (דברים כב) והאם רובצת על האפרוחים, ואינון מארי משנה, דפרחין בפקודין דילה. או ביצים, אינון מארי מקרא. ובזמנא דחבו ישראל, ואתחריב בי מקדשא, מה פתיב. שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיתכם שלחה אמכם. ואינון מארי שיתא סדרי משנה פתיב בהו, ואת הבנים תקח לך. דאינון שית, מסטרא דשית בגין דתחות אימא עלאה, דאינון בשית תיבין דקריאת שמע. או בשית סדרי משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וקשרין לון בקשרין דתפלין, על רישא ועל דרועא. ובמאי נטלין בגין בכמה צפופין דקלין דקריאת שמע. ולבתר לחשין בלחישו בצלותא דחשאי, לגבי אימא וברתא, ואינון ה' ה', ונחתין לגביה ו', בקשר דילה דאיהו יו"ד. ושקיא ה' עלאה, על ו', תפלין על רישיה. ה' זעירא, נחת לגבי י', דאיהו קשר דה' עלאה, על ראש ו', ואיהו ו', קשר עמה בה' דיד כהה. ובגין דא, אפרוחים מסטרא דאת ו', פליל ו' סדרי משנה. או ביצים, אלין. מארי מקרא, דאתמר עליהו, בן ה' שנים למקרא, ודא ה'. בגין מסטרא דבן י"ה, אלין מארי קבלה. עליהו אתמר (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ומארי קבלה, אינון מארי תלמוד. ואתמר עליהו, (דברים ו) ושננתם. ואוקמוה מארי מתניתין, אל תקרי ושננתם, אלא ושלשתם, דאינון שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד. ורזא דמלה, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך, במארי מקרא. (שמות כה) ועשית מנורת זהב טהור. הא אוקמוה, ועשית מנורת, כלל. זהב, פרט. מקשה, כלל. וכמה מקראין מארי מתניתין, אינון מרבין וממעטין, כגון ריבה ומיעט. אוף הכי, מרבין, אל תקרי מה. אלא מאה. אוף הכי, אל תקרי ושננתם, ושלשתם. אלא ודרשינן מניה, שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד. כדאיתא בקדושין. אוף הכי, (במדבר ז) ביום פלת משה, פלת דרשינן ביה. אי תימא דדרשינן לון מנהון. כיצד מאלפא ביתא, ולא מעצמן דאינון לית לון רשו, לאוספא, ולא למגרע אות מניה, (דהיא ו) או לאחלפא את דא באת אחרא. הא כתיב פלות מלא באורייתא. מאן יהיב לון רשות למגרע אות מניה, דהוא ו', הא לא אית הכא מלה דאתחליף באלפא ביתא. אלא על אלין תיבין חסרין, דאינון מלאים. ומלאים, דאינון חסרים. ועל כל פירושי דיקלין למעבד לקשטא פלה בתכשיטין דילה, קודשא בריך הוא מני למעבד, כמה דיימרון, ולמהוי מאמין לון, הדא הוא דכתיב, (דברים יז) על פי התורה אשר יורף. לאומן דחתך מאני לבושי דמלכותא, ועביד מנהון חתיכן סגיאי, אינון דינדעין אתרין דחסרין אלין חתיכות, או אלין דמשתאריין, אינון מתקנין אינון לבושיין, ושון אינון חתיכות דאתוספן, באתר דמעוטיין, וחתיכות דאינון מעטין, מוסיפין עליהו, והאי איהו על פי התורה אשר יורף. ואי תימא, אי כך הוא, מאי איהו דלזמנין טעי חד מנייהו, ויימא הדרי בי. אלא עד דעבדי הוראה מההיא מלה דחולקין עלה, יכיל ההוא דאקשי עלה, למימר הדרי בי. דלא כל מפרקי תכשיטין דכלה, ידעין בחתיכות לאן אזלן, עד דיהא פסק על בורייה, פרוקין דחלכות על בורייהו. מנורה, שבע בוצינין דילה, (אסתר ב) את שבע הנערות הראויות לתת לה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מבית המלך. לקבל שי"ן דתלת ראשין ש. ושי"ן דארבע ראשין דתפילין. ואינון לקבל ז' ברכאן דקריאת שמע, דאינון בשחר מברך שתיים לפניה ואחת לאחריה, ובערב מברך שתיים לפניה ושתיים לאחריה. לבתר, פהנא רבא בעבודה, דמשמש בכנפי מצוה, פעמונים ורמונים, אינון קשרין וחולין וציץ תפילין, מתמן ואילך (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטר. פתח רעיא מהימנא, (ד"א רבי שמעון) ואמר, כתיב בפרשתא דא, והקרבתם אשה עולה ליי. ואוקמוה, דעולה לאשים. ובגין כך סמך עולה לאשה. ועוד אוקמוה, דלית עולה אתיא אלא על הרהור הלב. ודאי, כל קרבנין לא אתיו, אלא לכפרא. כל קרבנא וקרבנא, על כל אברין דבר נש, כפום ההוא חטא דההוא אבר. על טפין דמוחא, (שמות יב) עוגות מצות פי לא חמץ. אי זריק טפין קדמאין, קדם דאחמיצו, באתר דלאו דיליה. ועל אלין דאחמיצו, וזריק לון באתר דלא אצטרין, צריך לאייתא עלייהו לחם חמץ, ואינון לחמי תודה הכי הו, מנהון חמץ, ומנהון מצה. פרים מסטרא דדינא, כבשים ואילים ועתודים ועזים. בגין דאינון אנפי דשור, כלהו שחיטתו בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון. שחיטה וקבלה וזריקה כלם בצפון. לבסמא מדת הדין, דאתי לבית דין מסטרא דגבורה. בית דין הגדול מסטרא דגבורה, דתמן בינה. בית דין הקטן, מסטרא דמלכות. וכל אינון שופכי דמים למצוה, אינון מסטרא דגבורה. ומה דאוקמוה, עולת שבת בשבתו ולא בשבת אחרא, בגין דעבר יומו בטל קרבנו. דקרבן דוחה שבת, ואדליק אש בשבת, בגין דאיהו אשא קדושה. דכל אש דקרבנין איהו קדש, ושבת קדש, אחידן דא בדא. אבל אש דחול, אסיר לאחדא ליה בקדש, ובגין דא מני לון לישראל, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. דהאי איהו כלאים דטוב ורע. ובשבת דשלטא אילנא דחיי, דלית ביה תערובת, (אסיר לאבערא ביה דחולין, דהאי אש דחולין דטומאה ולא דחולין דטהרה) וחולין דטהרה אסיר לערבא באש דקדושה. כל שכן חולין דטומאה, דאסיר לערבא לון בקדושה. אוף הכי כל קרבנין, אתקריאו בשר קדש. וכל קרבנין דכל מין, אית בהון חולין דטהרה, ואית בהון (דף רנ"ה ע"א) קדש וקדש הקדשים.

1

רעיא מהימנא (המשך) ורזא, דאית הפרש בין קדש לקדש, הדא הוא דכתיב,

(שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקודש ובין הקדש. אוף הכא אשות דקרבנין, לאו אינון שוין. דאש של גבוה מקודש מאש דקדש דלתתא. דאתקרי אש עצי הקדש, או אש בשר הקדש. ואשא דקודשא, אית ביה הפרשה לבין אש הדיוט. אף על גב דאוקמוה עליה, דמצוה להביא מן ההדיוט, אף על גב דאית אש דקודשא, דכל חד צריך לאתריה. ומתלא אמתילו ישראל קדמאי להאי רזא ישראל. (נ"א ישראל אמתילו להאי. דהא ישראל בכלל) אתקריאו מלכים כמה דאוקמוה, כל ישראל בני מלכים. אבל כד הו עאלין לבי מקדשא, כל חד שרייא באתריה, כדקא יאות ליה. אוף הכי כל קרבנין לאו אינון שוין, דאף על גב דבכולהו כתיב קרבן ליי, איהו פליג כלא כל חד וחד כדקא יאות. ורזא דא, אשתמודע בפרי החג, דהו קריבין לון ישראל קדם יי.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר בוצינא קדישא, קום רעיא מהימנא משנתך, דאנת ואבהן ישני עפר אתקרו, דעד כען היתון משתדלין באורייתא, באינון ישנים במשנה, דאתמר בהון על הארץ תישן. וביום הכפורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה. אתון אינון (בני) בכורים דשכינתא, ובעובדין דלכון, איהי אתחדשת בצלותין דאבהן בכל יומא. דאוקמוה מארי מתניתין, תפלות כנגד אבות תקנום. ובקריאת שמע דאמר רעיא מהימנא שמע ישראל, ואוקמוה כל הקורא קריאת שמע בכל יום, כאלו הוא מקיים (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ודאי בצלותין דלכון, בקריאת שמע דלכון, שכינתא איהי אתחדשת קמיה דקודשא בריך הוא. ובגין דא, והקרבתם מנחה חדשה ליהוה. בצלותין דאינון באתר דקרבינן. באן קרבינן דצלותין איהי מתחדשת. בשבועותיכם. דהינון שבועות, דביה מתן תורה, ואתקרי חמשים יום לעומר. וביה שבועה שבועות, מסטרא דההוא דאתמר ביה, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, ואיהי מלכות פלה. כלילא משובע ספירן, כלילא בבניה, דאיהי אתפשטת בה' ספיראן לחמשיין.

יסוד כל, כלול מאלין חמשיין. פל"ה: פ"ל ה'. כלילא מחמשים, פלהו נבלעים בגו חמשים, חכמה דאיהי, י' עלאה, מובלעת בגו חמשיין. ה' זמנין עשר. ה' בינה. י' חכמה. עשר זמנין ה' היינו חמשיין ובחושבן פ"ל. ובחושבן י"ם. ואיהו ים התורה. מקורא דיליה פתר, דלית ליה סוף. שאר ספיראן, אתקריאו על שמה שבעת ימים. ומלכות ים סוף, סוף דכל ימים.

ובגין דא דאינון חמשיין, שבע שבועות, מנחתם שלשה עשרונים, ושני עשרונים. חמש, דאינון חמש זמנין עשר. דדא הוא דכתיב, ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים. ושבעת הכבשים, לקבל (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה. כל חד עם שית יומין דיליה. (במדבר כט) ובעשור לחודש השביעי, דאיהו תשרי. מקרא קדש יהיה לכם, דא יום הכפורים. דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקינן ביה ה' צלותין, לחברא לה עם ה'. (מאי מקרא קדש. יהיה לכם דא יום הכפורים דאיהי עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקינן ביה ה' צלותין, לחברא עם ה') מאי מקרא קדש. לאפרשא ליה משאר יומין, דאית בהו פולחנא דחול. ובגין דא, כל מלאכת עבודה לא תעשו.

דיומין דאית בהון מלאכת חול, אינון מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. דאתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה. לכל חד כפום עובדוי, ודא מטטרון מטה, נחש, סמאל. אבל בהאי יומא דאיהו יום הכפורים דאתקרי קדש, שלטא אילנא דחיי, דלא אשתתף עמיה שטן ופגע רע. ומסטריה (תהלים ה) לא יגורף רע. ובגין דא, ביה ניחין עבדין באילנא דחיי, (ג"א ואשתתפן גביה) וביה נפקן לחירות, ביה נפקי משלשליהון.

אינון דאית עליהו גזר דין, בנדר ובשבועה, ובגין דא תקינו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', כולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא נדר דידו"ד, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושביתין לא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

שרירן ולא קיימין, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. גבורה אש. תפארת איר. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, התר נדרים פורחים באויר.

ובגין דשבועה ממלכות, דאיהי לתתא מיניה. אוקמוה, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו. וכל הנודר כאילו נודר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני. חיי המלך, ידו. ובגין דא (במדבר ל) פי ידור נדר לידו.

דף רנ"ה ע"ב

ואוף הכי אית רזא אחרא, חיי (דף רנ"ה ע"ב) המלך, חכמה. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. כל הנודר ביהוה, דאיהו תפארת. כאילו נודר בחכמה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, חיי המלך. וכל הנשבע באדני, כאילו נשבע במלך עצמו. עצמו דא אימא עלאה, כאילו נשבע בה, דאיהי (שמות כד) עצם השמים לטוהר. מסטרא דחסד, (בראשית ב) עצם מעצמי. ובשר מבשרי, מסטרא דגבורה, דא מלכות. ובחכמה דאיהי חיי תפארת, איהו סליק לאתקרי אדם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ואתמר ביום הכפורים. (ויקרא טז) ועניתם את נפשותיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשותיכם. תקינו ביה ה' ענויים, בגין דתתלבן ה' זעירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים בישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהורית, בגין דכל חובין דישראל מטון לגבי מלכות. ותשובה דאיהי בינה, מלבנת לון. בגין דאתמר בה, (ויקרא טז) השוכן אתם בתוך טומאותם. וד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב למלבש, יאהדוניה.

ותקינו לתקוע שופר ביום הכפורים, לסלקא קול דאיהו ו', לחרות. דאתמר בה, (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר, בא', ובו', קרי וכתוב. ועבודת יום הכפורים איהי באריכות, ואיהי כלילא מתלת דרגין, במחשבה דבור ומעשה. (ויקרא כג) בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו', דאיהי תשרי, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו וחגותם אותו חג ליי שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר, מסטרא דר"ה. וחגותם אותו, דא אות ו', עמודא דאמצעייתא. (ח"ג חסד גבורה) שבעת ימים, מסטרא דבת שבע, דאיהי מלכות. אבהו, ורעיא מהימנא, ואחרן, דוד ושלמה, הא אינון שבע, לקבל שבע ספיראן. אנא בעינא לתקנא לכון ספה, דאיהי אימא עלאה, לספכא עליהו, כאמא על בנין.

ובגין ז' ספיראן אמר קרא, (ויקרא כג) פי בספות הושבתי את בני ישראל, במפקנותהון מארעא דמצרים, בז' ענני כבוד. סופה (אית באת ו', בסוכות חסר ו', דאתמר בה בסכת תשבו שבעת ימים, איהי אימא אבל סוכה) באת ו', איהו ברזא (דתיבין) דתרין בנין, ידוד אדני. והכי סליק סופ"ה בחושבן יאהדוניה. תרין פרובים, דהם (שמות כה) סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו.

ואית עשרה טפחים בפרובים מתתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון, ושריין על טפח דאיהו י'. ועשרה עשרה מעילא לתתא, ומתתא לעילא, היינו יו"ד. ובגין כך, שיעורא דספה אמרו רבנן, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. ספה העשויה ככבשן מסטרא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דאימא, עלה אתמר, (שמות יט) והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ואוקמוה מאי (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) וכלא חד. (ישעיה ד) וסכה תהיה לצל יומם, דסכך בעינן. וסכך אתעביד לצל. דאתמר ביה, (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל סכת הדיוט, דאגין על גופא משמשא. אלא צל לאגנא על נשמתא. (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס', איהי צלם. דאתמר ביה, (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. ס' סתומה אית לה ארבעה דפנות.

ומה דאוקמוה שתיים כהלכתן ושלישית אפילו טפה. ולמאן דאמר שלשה כהלכתן ורביעית אפילו טפה. ואינון בגין דא, תרין, תלת, ארבע, הא תשע, טפה איהי עשיראה, לאשלמא כל חסרון. ובגין דא, שיעור סכה לא פחות מעשר, דאיהי מלכות, עשיראה דכל דרגין. ולא למעלה מעשרין, דאיהי כ', פתר עליון, דלא שלטא ביה עינא. כבוד עלאה, עליה אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. ואתיב ליה קודשא בריך הוא, לא תוכל לראות את פני. ולית כבוד, בלא כ'.

ובגין דא שערן מארי מתניתין לקבלייהו, סכה העשויה כמבוי, מסטרא דאת ב', כמין גא"ם, מסטרא דאת ג'. כמין צריה, מסטרא דאת ד'. ושבע אתון אינון, בגין דא כפר"ת. כ', כבשן. ב', בורגנין. ושאר סכות. וכלהו רמיזי לגבי מארי מתניתין. ולית לארכא בהון.

ואינון לקבלייהו שבעה ככבי לכת, ואינון דכר ונוקבא. ובגין דא אתקריאו ד' כפולות. כגון שבעה שרגין דמנרתא, דאתמר בה (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך. הכי (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות. הכי שבעה ספיראן כפולות. ושבעה יומי בראשית לתתא, שבעה לעילא, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש.

לולב דא צדיק. דדמי לחוט השדרה, דביה ח"י חוללין, לקבל ח"י נענועין דלולב. ואינון לקבל ח"י ברכאן דצלותא. לקבל שמנה עשר אזכרות, (תהלים כט) דהבו ליי בני אלים. לקבל שמנה עשר אזכרות דקריאת שמע. ונענוע לשית סטרין, בחושבן ו'. תלת נענועין בכל סטרא, אינון ח"י.

דף רנ"ו ע"א

לולב בימין, כליל ששה מינין (דאינון) ג' (דף רנ"ו ע"א) הדסין, גדולה גבורה תפארת. ודמיין לתלת גווגי עינא. ב' בדי ערבות, נצח והוד. ודמיין לתרין שפון. לולב, יסוד, דומה לשדרה. דביה קנים דכל גרמין. ועליה אמר דוד, (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה יי מי כמוך. אתרוג, מלכות. דומה ללבא. דביה הרהורין.

ונענועין דהלל, אינון משותפין בנענועין דנטילת לולב, ואינון ח"י באנא. ח"י ח"י, בהודו תחלה וסוף. ח"י דנטילת לולב, הרי ע"ב. ובגין דא לולב בחושבן ח"ס, וד' מינין דלולב, הא חסד, דרועא ימינא. ובגין דא תקינו לולב בימין, לסטרא דחסד. אתרוג לסטרא דגבורה, לשמאלא לבא. ובגין דא אתרוג הדומה ללב, תקינו למתוי ביד שמאל. כמה דאוקמוה, לולב

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוֹל]

בַּיּוֹם, וְאַתְרוּג בְּשִׂמְאָלוֹ. אֵינּוֹן לְקַבֵּל זְכוּר וְשִׁמּוֹר. וּמֵאֵן נָטִיל תְּרוּוֹיָהּ. עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא. לוֹלֵב בַּיּוֹמִינָה, וְאַתְרוּג בְּשִׂמְאָלֶיהָ.

אֲתוּ אֲבָהוֹן, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא, וְאַהֲרֹן וְדוֹד וְשִׁלְמָה, וּבְרִיכּוֹ לֵיהּ, וְאָמְרוּ לֵיהּ, אַנְתָּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְחֲבַרְיָא דִּילָךְ דְּאֵינּוֹן שִׁית, לְקַבֵּל אֵינּוֹן ז'. וְאַנְתָּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא גַר מְעַרְבֵי בְּאַמְצָע, דְּכָל שִׁית גְּרוֹת גְּהֵרִין מִנֶּךָ. בְּכָל חַד אֲתִמַּר בֵּיתָהּ, (מִשְׁלִי כ) גַר יִי נְשַׁמַּת אָדָם. וְרַעֲיָא מְהִימְנָא גְהֵרִין בְּךָ, וְאַנְתָּ בְּחֲבַרְיָא דִּילָךְ, וְכֹלָא חַד, בְּלֹא פְרוּדָא כָּלָל. וּמִתְמַן וְאֵילָךְ מִתְפַּשְׁטִין עֲנַפִּין לְכָל מְאָרֵי חֲכָמָתָא, אֲשֶׁלִּים מְלִין דְּחֲבוּרָא קְדָמָאָה דִּילָךְ לְאַעְטָרָא לוֹן.

פְּתַח בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְאָמַר, בְּחֲבוּרָא קְדָמָאָה אֲתִמַּר (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) מֵיָם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה וְגו'. מֵאֵי בּוּז. יוֹמָא תְּנַגְיָנָא, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, וְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה דְּסוּכּוֹת. דְּבַהוֹן הוּוּ מְנַסְכִּים מֵיָם וַיִּזְן.

דְּשִׁבְעַת יוֹמִין דְּסוּכּוֹת, בַּהוֹן הָיוּ מְקַרְיָבִין יִשְׂרָאֵל שְׁבַעִים פְּרִים, לְכַפֵּרָא עַל שְׁבַעִין מְמַנָּן, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲרַע עֲלֵמָא חָרוּב מְנַיָּהּ. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, וּבַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחַח לַיְי פְּרִים בְּנֵי בְקָר שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר תְּמִימִים. וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי פְּרִים י"ב. וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי י"א. וּבַיּוֹם הַרְבִּיעִי עֶשְׂרֶה. וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פְּרִים תְּשַׁעַת. וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי פְּרִים שְׁמֹנֶה. וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַעַת. וְכִלְהוּ שְׁבַעִין. וּבְכָל יוֹמָא הוּוּ חֲסָרִים. אֲמַאי חֲסָרִים.

אֲלֹא הֵכָא קָא רְמִיזוּ, (בְּרַאשִׁית ח) וַתִּנַּח הַתִּיבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וּמָה הָתָם בַּיּוֹם טוֹפְנָא, (בְּרַאשִׁית ח) וְהַמַּיִם הִלְכוּ הַלּוֹךְ וְחֲסוּר. אוּף הָכִי בְּתַשְׁרִי, דְּאִיהוּ יִרְחָא שְׁבִיעָאָה, דְּבִיָּה פְּמָה פְּקוּדִין, רֵאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכְּפוּרִים, סְכָה וְלוֹלֵב אֲתְרוּג, מֵינִין דְּלוֹלֵב שׁוֹפֵר. שְׁכִינְתָא עֲלָאָה שְׁרִיָּא עַל יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי תְּשׁוּבָה, סוּפָה. אֲתְרוּג, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהוּ לוֹלֵב. מִיַּד וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹךְ וְחֲסוּר, מִתְמַעְטִין חוּבִין דִּישְׂרָאֵל, אוּף הָכִי מִתְמַעְטִין מְמַנָּן דְּאֵינּוֹן מְלֹאכֵי חַבְלָה, דְּמִמְנָן עֲלֵיהוּ, דְּדַמְיִין לְמֵי טוֹפְנָא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, עֲשֵׂה עֲבָרָה אַחַת קִנְיָה לוֹ קְטִיגוֹר אַחַד. בְּהַהוּא זְמַנָּא דְּמִתְמַעְטִין חוּבִין, מִתְמַעְטִין פְּרִים דְּלַהוֹן, מִתְמַעְטִין מְמַנָּן דְּע' אוּמִין, מִתְמַעְטִין ע' אוּמִין, מִתְמַעְטִין טוּבָא דְּלַהוֹן.

תִּיבַת גַּח, מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעְלָא עֲמִיָּה (בְּרַאשִׁית ז) שְׁנַיִם שְׁנַיִם שְׁבַעַת שְׁבַעַת זְכוּר וְנִקְבָּה, לְקַרְבָּנָא, לְאַגְנָא עַל גַּח, וְעַל כָּל אֵינּוֹן דְּעֲאֲלִין עֲמִיָּה לְתִיבָה. אוּף הָכִי אֲלִין דְּמִנְטְרִין חֲגִין וְזַמְנִין, דְּאֵינּוֹן יָמִים טוֹבִים, שְׁנַיִם שְׁנַיִם שְׁבַעַת שְׁבַעַת, שְׁנַיִם שְׁנַיִם תְּרִין יוֹמִין דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְתְרִין יוֹמִין דְּשְׁבוּעוֹת, וּבְגִין דְּאֵינּוֹן תְּרִין מְנַיָּהּ בְּסַפְקָה, הָא אִית שְׁנֵי יָמֵי הַפּוּרִים בְּאַתְרֵיהוּ. שְׁבַעַת שְׁבַעַת, ז' יוֹמִין דְּפֶסַח, ז' יוֹמִין דְּסוּכּוֹת. גַּח לְקַבֵּל יוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָאֵי אִיהוּ מְכָל חַחֵי.

סְכָה קָא אֲגִינְתָּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ד) וְסְכָה תִהְיֶה לְצֵל יוֹמָם מִחֲרָב. סְכָה קָא אֲגִינְתָּ. מָה תִיבַת גַּח לְאַגְנָא, אוּף הָכִי סְכָה לְאַגְנָא. (תִּיקוּנִין ב ע"א) וְעוּד מְכָל חַחֵי, ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, מֵאֵינּוֹן ט' ט', בְּרַכָּתָא דְּמֵינִין בַּהּ אֲשֶׁתְּלִימוּ י' סְפִירָאן מְעִילָא לְתַתָּא, וּמִתְתָּא לְעִילָא. וְאִיהוּ לְקַבֵּל גַּח.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ועוד מכל החי, שכינתא אגינת על אלין דנטרין י, אות שבת בתחומא דיליה, דאיהו ח' אלפים, תרין אלפין לכל צד. ועוד, מכל החי, אלין דנטרין י' אות ברית, דאיהו בח' יומין, דאתמר עליהו, (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ועוד, מכל החי, אלין דנטרין אות י', תפלין בתמנייא פרשיין.

דף רנ"ו ע"ב

שכינתא דאיהי סוכה, אגינת עליהו, ופרישת גדפאה עליהו, כאמא על בנין, ובגין דא תקינו לברכא, הפורס סוכת שלום עלינו. ובגין דא בירחא שביעאה, דביה כל פקודין אלין, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. עם ישראל באבוהון שבשמים. ולית מים רבים, אלא כל אומין וממנן דלהון. אם יתן איש, דאיהו סמאל, כל מה דאית ליה בעלמא דין, בגין (דף רנ"ו ע"ב) דישתתף באלין פקודין עם ישראל, בוז יבוזו לו.

וביום השמיני עצרת פר אחד איל אחד, הא אוקמוה מארי מתניתין, למלכא דזמין אושפיזין, לבתר דשלח לון, אמר לאלין בני ביתא דיליה, אנא ואתון נעביד סעודה קטנה. ומאי עצרת. כמה דאת אמר, (שמואל א ט) זה יעצור בעמי, ולית עצר אלא מלכות. מסטרא דשכינתא עלאה, עביד סעודתא רברבא, ומסטרא דמלכותא, סעודתא זעירא. ונוהגין למעבד ישראל עמה חדות, ואתקריאת שמחת תורה. ומעטרין לספר תורה בכתר דיליה, רמז ספר תורה לתפארת, שכינתא עטרת תפארת.

אמר רבי אלעזר, אבא, אמאי מסטרא דאמא עלאה, זמין לכל ממנן דכל אומין, ומסטרא דשכינתא תתאה, לא זמין אלא לאומה יחידה, לקבל פר יחידא.

אמר ליה ברי, שפיר שאילת. בגין דמלכות איהי רמיזא לברתא, דאיהי צנועה בבית אביה ואמה. ואיהי ארוסה ולא נשואה. לאו אורח ארעא, למיכל עם אושפיזין. אבל אימא דהיא נשואה, אורח ארעא איהו (למיכל עם אורחי) בתר דמזמין בעלה אושפיזי, למיכל על פתורא עם בעלה. ואי אינון אושפיזין נכראין, לא אכלי עמהון, לא אבא, ולא אמא, וכל שכן בריתא. ובגין כף בסעודתא דשבועין ממנן, לא אשתתף למיכל עמהון, חד מן מארי מלכא, בגין דאינון נוכראין. אמר ליה ודאי כען אתיישבת מלה בלבאי, על בורייה.

עולת תמיד, דא שכינתא, דסליקת לעילא בההוא דרגא, דאתמר בה ערב ובוקר בכל יום תמיד, ואומרים פעמים שמע ישראל. ואיהי סליקת בעמודא דאמצעייתא, דאיהו תדיר עמה בלא פרודא כלל.

ולאן סליקת. לאתר דאתגזרת מתמן, דאיהו אין סוף, ואיהו גבוה מכל ספיראן. ובגין דא אוקמוה. עולה בלה לגבוה סלקא. וכד איהי סליקת, אחידן בה כל ספירן, ואינון סלקין עמה. ומאי סליקו דילה. לריח נוח, למיהב ריחא טבא קדם יי, ולבתר אתמר בה, (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת והעולה. נחתת מליא כפרה מכל חובין דישראל.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

והא סליקו דילה איהו, בעמודא דאמצעייתא. אוף הכי נחיתו דילה איהו ביה, וכל תיילין דילה, ובגין דא אקרי סלם, דביה כל הויין (נ"א כנויין) סלקין ונחתין, דאינון תליין מן ידוד. ובגין דא, כל קרבנין ועלוון אינון לידוד. ואתקריאת קרבן, על שם דאתקריבו בה כל פנויין לידוד.

ובגין דא אתמר עלה, (במדבר ז) קרבנו קצרת כסף אחת. לית דרגא דאתקריב לגבי ידוד, פחות מנה. ולית צלותא ופקודא מפל פקודין דאורייתא, וכל קרבנין ועלוון, דאינון לבר מנה. בכל דרגין דספיראן לא מתקבלן קדם ידוד, לבר מנה. ובגין דא אתמר עלה, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ובגין דא אמר נביא, (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל.

איהי שלמים, שלימו דשמא דידוד, בכל דרגא ודרגא. איהי ה'. אדני. י' דידוד. איהי ה' מן אלהים. איהי ה' מן אהיה. י' מן שדי. סוף דכל הויה וכנוי. ובגין דא אתמר בה, (קהלת יב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור. איהי סוף מעשר ספיראן, ים סוף. שלימו דעלאין ותתאין. איהו תרעא לאעלא לכל חכמתא, לכל פנוי והויה, ולאעלא בכל ספירה וספירה, ידיעה דכלא. ופחות מינה, לית רשו לשום בריה, לאשגחא לשום ידיעה בעולם. עלה אתמר, (תהלים קיח) זה השער ליי צדיקים יבאו בו.

איהו שם מ"ב אתוון, דבהון אתבריאו עלאין ותתאין. (ואלין אינון אתוון כנויין לאתוון דהוויין דבהון אתבריאו עלאין) איהי אתקריאת עין מסטרא דימינא, (תהלים לג) הגה עין ידוד אל יראיו. ואתקריאת און מסטרא דשמאלא, (דניאל ט) הטה אלהי אונך ושמע. ואתקריאת ריח מסטרא דעמודא דאמצעייתא. ואתקריאת פה, מגרמה. הדא הוא דכתיב, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו.

אתקריאת פקודא קדמאה אנכי, מסטרא דכתר, דאיהו אי"ן מאלהינו. אנכי ביה כ', פתר. וביה אין. וכתר אתקרי מסטרא דאימא עלאה. דאדכר לגבה חמשין זמנין יציאת מצרים באורייתא. ואיהי ב"ת מן בראשית, דכלילא עשר אמירן, מסטרא דחכמה בת י', (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. באבא יסד ברשא. ואיהו (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, דכליל ל"ב נתיבות, דאינון ל"ב אלהים מסטרא דאימא עלאה, דאתקרי כבוד. וכד אתפלילן בברשא, אתקרי ל"ב. ובגין דא כבוד לעלא, ל"ב לתתא.

דף רנ"ז ע"א

וי' דברן אתייהיבו. חמש בלוחא חדא, וחמש בלוחא תניינא. איהי כליל לון, ה' מכתר עד גבורה. וה' מעמודא דאמצעייתא, עד (דף רנ"ז ע"א) ברשא. ואינון ה' ה'. וכי אית למללא בעשרה פיות. אלא כליל לון בבת יחידה י' ואתעבידו פלהו חדא. אוף הכי ו', אתקרי קול, ולא אשתמודעין ביה, עד דאשתתף עד (ס"א עם) דבור. ובגין דא, (דברים ד) קול דברים אתם שומעים. איהי פקודא תנינא מסטרא דגבורה, יראה בחושבן. ורמיזא במלת בראשית, ירא בשת. ואוקמוה, מאן דלית ליה בשת פנים, ודאי דלא עמדו אבהתוי על טורא דסיני.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אלול]

איהי פקודא תליתאה, דאתקרי אהבת חסד. הָדָא הוּא דכתיב, (ירמיה לא) אַהֲבַת עוֹלָם אַהֲבַתִּיךָ עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֶסֶד. אַהֲבָה כְּלִילָא מְאַבְהוּ, דאתקרי בהון בכל מכל כל. וְרִזָּא דְמַלְכָּה, (ירמיה ב) זְכַרְתִּי לְךָ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אַהֲבַת כְּלוּלוֹתֶיךָ.

ואיהי פקודא רביעאה, יחוד, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. ואיהי כ"ה כ"ה אתוון, עמיה בשית תיבין, דאינון שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. ובגינה אמר אברהם (בראשית כב) גִּלְכָּה עַד כ"ה וְנִשְׁתַּחֲוֶה. (שמות יט) כ"ה תאמר לבית יעקב.

איהו א"ח, עמודא דאמצעיתא, ואיהי ד', שלימו דיתודא דיליה, לְאַשְׁלָמָא בֵּיה אַחַד. א"ח, כְּלִיל ט' ספיראן, דאינון א' אין סוף. ח' תמניא ספיראן, מחכמה עד יסוד. ד' מלכות, קוצא דילה, בַּה אֲשַׁתְּלִימוּ לְעֶשְׂרָה, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ד' כְּלִילָא מְד' אַתְוּוֹן יְדוּד.

פקודא חמישאה, (יהושע א) וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. איהי אורייתא דבכתב מסטרא דחסד. ואורייתא דבעל פה מסטרא דגבורה. דבהון חכמה ובינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הַרְוֵצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים. להעשיר יצפין. ועמודא דאמצעיתא כְּלִיל תְּרוּוּיָהּ, ובגין דא אתקרי שמים, כְּלִיל אִשׁ וּמִים, אִשׁ דְּגִבּוּרָה, וּמִים דְּחֶסֶד.

ובגין דא פתח, (תיקונין קל"ד) דַּאֲיָהּ כַּף, (במדבר ז) עֶשְׂרָה עֶשְׂרָה הַכַּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ. דאינון י"ה, תלת אתוון, אַתְעֵבִידוּ כַּף, עַל ו'. וְהֵינּוּ כִּנְגַד כְּתָר תּוֹרָה, ו' הֵינּוּ סֵפֶר תּוֹרָה, כַּף עֶטְרָה עַל רִישֵׁיהּ. וְכֹלָא יְדוּד', כ"ו בחושפן.

פקודא שתיתאה, איהי תפלה של יד, בְּדְרוּעָא שְׁמַאלָא. ומסטרא דגבורה ה' דיד כהה, מְכַתֵּר וְעַד גְּבוּרָה, ה' ספיראן, ואינון תפילין דרישא דעמודא דאמצעיתא. ואיהי קשר תלת רצועות, דאינון נצח הוד יסוד.

ואיהי פקודא שביעאה, מצות ציצית, כְּלִיל תְּכֵלֶת וְלָבָן, דִּינָא וְרַחֲמֵי. בְּנוּרָא, אִשָּׁא חוּרָא לָא אֲכִיל. תְּכֵלֶת, אֲכִיל וְשָׂצִי, (מלכים א יח) וְתֹאכַל אֶת הָעוֹלָה. חוור מימינא, תְּכֵלֶת מִשְׁמַאלָא, עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, יחוד בין תרווייהו, יְרוּקָה. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מֵאִמְתִּי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִין מְשִׁיכִיר בֵּין תְּכֵלֶת לְלָבָן. ובגין דא תקינו פְּרֻשַׁת צִיצִית, לְמַקְרִי לָהּ בִּיחודָא.

ואיהי פקודא תמינאה, מזוזה. שְׂכִינְתָא אַתְקְרִיאת מְזוּזָה, מִסְטְרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דַּאֲתוּוֹן דִּידוּד'. ומסטרא דצדיק, רְזָא דְבְרִית, אַתְקְרִי שְׂדֵי. שְׂדֵי חוֹתָמָא דְמִלְכָּא, דַּאֲיָהּ יְדוּד'.

פקודא תשיעאה, שְׂכִינְתָא אַתְקְרִיאת אוֹת בְּרִית, מִסְטְרָא דְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. (בראשית ט) זֹאת אוֹת הַבְּרִית. (שמות לא) בֵּינִי, עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נֶצַח הוּד. אוֹת, דַּא צַדִּיק. הִיא, דַּא שְׂכִינְתָא. כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת הַשָּׁמַיִם, מִכְּתָר עַד עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. דְּלִית שֵׁית בְּכָל אֲתָר, אֲלָא מִסְטְרָא דַּאֲתָר ו'. וְלִית שְׂבִיעִי, אֲלָא מִסְטְרָא דַּאֲתָר י', עֶטְרָה עַל רִישֵׁיהּ חֲכָמָה עֲלָאָה. אוֹת הוּא. חֲכָמָה תַּתָּאָה, אוֹת הִיא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ותקינו למגזר לתמניא, דאינון ח', מן חכמה עד יסוד. לקבלא בהון י' ועירא, לסלקא לה עד פתר, למחוי עטרה על ראשיהון. ותקינו לשויא לערלה במנא דעפרא, לקיים (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

פקודא עשיראה, (שמות לא) ושמו בני ישראל את השבת. שכינתא אתקריאת שבת, מסטרא דתלת דרגין עלאין דאינון ש', ג' פתרינ: פתר, חכמה, ובינה. ואיהי בת, רביעאה לון. שית יומין, מחסד עד יסוד, בהון תעשה מלאכה, בגין דבניינא מתחיל מחסד, הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) עולם חסד יבנה. אבל מבינה ולעילא, איהי מנוחה וענג ושביטה לכל עובדא.

פקודא חד סר, איהי אתקריאת צלותא דשחרית מנחה ערבית, מסטרא דתלת אבהן, ואיהי תפלת פ"ל פ"ה, לית כל, אלא צדיק דכתיב, (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם יונתן בן עוזיאל, דאחיד בשמיא ובארעא. פ"ה פחושבן מילה. ומה ברית ביה מתירדין דכר ונוקבא דלתתא, אוף ביסוד, מתייחד חתן וכלה דלעילא, הוא חי עלמין כליל ח"י ברכאן, הדא הוא דכתיב, (משלי י) ברכות לראש צדיק.

דף רנ"ז ע"ב

ובגין דא, כל הפורע פורע בבורה וכל הזוקף זוקף בשם. דא שכינתא, בשם דינוד, ביה צריך לזקפא שכינתא. ההיא דאתמר בה, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף (דף רנ"ז ע"ב) קום בתולת ישראל, על ידי דרגא אחרא, ובגין דא (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת. ההוא דאתמר ביה, (תהלים קמו) ידוד זוקף כפופים.

פקודא תריסר, איהי אתקריאת חג המצות, וחג השבועות, וחג הסוכות, מסטרא דג' אבהן. וראש השנה מסטרא דילה, דינא דמלכותא דינא. ואית דינא, פסח דרועא ימינא. שבועות, מתן תורה, דאתייבת במדברא, דאיהו ממנא עליה שור, מסטרא דגבורה. סכות (בראשית לג) ועקב נסע סכותה.

פקודא תליסר, קריאת שמע. ואית למנדע, דאיהו אתקרי חכם בכל מיני חכמות. ומבין, בכל מיני תבונות. וחסיד, בכל מיני חסדים. וגבור, בכל מיני גבורות. ויועץ, בכל מיני עצות. וצדיק, בכל מיני צדקות. ומלך, בכל מיני מלכות. עד אין סוף. עד (ס"א כתר) אין חקר. ובכל אלין דרגין, בחד אקרי רחמן. ובחד אקרי דיין. והכי בכמה דרגין, עד אין סוף. אי הכי שנוי אית, בין רחמן לדיין. אלא קודם דברא עלמא, אתקרי הוא בכל אלין דרגין, על שם בריין דהו עתידין להבראות, דאי לאו בריין דעלמא, אמאי אתקרי רחום דיין, אלא על שם בריין דעתידין.

ובגין דא, פל שמחן, אינון פנויין דילה. על שם עובדין דילה. פגוונא דא, ברא נשמתא, בדיוקנא דילה, דאתקריאת על שם פעולות דילה, בכל אבר ואבר דגופא, דאתקרי עלמא ועירא. פגוונא דמארי עלמא, אתנהיג בכל בריין. ובכל דרא, כפום עובדוי. כף נשמתא, כפום עובדוי דכל אבר ואבר. ההוא אבר דעביד ביה פקודא, אתקרי נשמתא, לגבי חמלה וחסדא חנא

"זהר היומאי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אול]

ורחמי. ובהוא אבר דעביד ביה עבירה, אתקרי נשמתא לגבי, דינא וחימה וכעס. אבל לבר מן גופא, למאן תהא חמלה, או אכזריות.

אוף הכי מארי עלמא, קדם דברא עלמא, וברא ברין דיליה, למאן אתקרי רחום וחנון או דיין. אלא כל שמחן דיליה, אינון כנויין, ולא אתקרי בהון, אלא על שם ברין דעלמא, ובגין דא, כד מארי דרא אינון טבין, איהו אתקרי לגביהו, יהו"ה במדת רחמים. וכד מארי דרא אינון חייבין, אתקרי אדני" במדת הדין. לכל דרא, ולכל בר נש, כפום מדה דיליה. אבל לאו דאית ליה מדה ולא שם ידיע.



סדר הלימוד ליום ז אלול [יום 332 בשנה]

כְּגֹוֹנָא דְסַפִּירָאן, דְכָל סַפִּירָה אֵית לָהּ שֵׁם יְדִיעַ, וּמִדָּה, וּגְבוּל, וּתְחוּם. וּבְאֵלִין שְׁמֵהּן מְאֲרִי עֲלָמָא אִיהוּ אֲתַפְשֵׁט, וְאֲמַלִּיךְ בְּהוּן, וְאֲתַקְרִי בְּהוּן, וְאֲתַפְסִי בְּהוּן, וְדַר בְּהוּן, כְּנִשְׁמַתָּא לְגַבֵּי אַבְרָם דְּגֹוֹפָא. וּמָה רַבּוֹן עֲלָמִין, לֵית לִיהּ שֵׁם יְדִיעַ וְלֹא אֲתַר יְדִיעַ, אֲלֵא בְּכָל סִטְרָא שׁוּלְטָנוּתִיהּ. אוּף הַכִּי לֵית לָהּ לְנִשְׁמַתָּא שֵׁם יְדִיעַ, וְלֹא אֲתַר יְדִיעַ, בְּכָל גּוֹפָא אֲלֵא בְּכָל סִטְר שׁוּלְטָנוּתִיהּ, וְלֵית אַבְר פְּנוּי מְנַה.

וּבְגִין דָּא, לֵית לְרִשְׁמָא לָהּ בְּחַד אֲתַר, דְּאִי לָאוּ הָא חֶסֶר שׁוּלְטָנוּתָא בְּשָׂאר אַבְרָם. וְלֵא לְאֲתַקְרִי לָהּ בְּשֵׁמָא חַד, אוּ בְתַרִּין, אוּ בְגִ. לְמִימַר דְּאִיהִי חֲכֻמָּה מְבִינָה, וְאִית לָהּ דַּעַת, וְלֹא יִתִּיר. דְּאִי עֵבִיד הַכִּי, הָא חֶסֶר לָהּ מִשָּׂאר דְּרַגִּין.

כָּל שְׁפָן לְמִאֲרִי עֲלָמָא, דְּלֵית לְרִשְׁמָא לִיהּ בְּאֲתַר יְדִיעַ, אוּ לְאֲתַקְרִי לִיהּ בְּשֵׁמָהּ, אוּ לְשִׁנְאָה לִיהּ בְּהוּן, אוּ (ס"א לשלשא) לְשִׁלְטָאָה לִיהּ כְּגוֹן דְּרַגָּא דְּמַרְכַּבְתָּא, דְּאֲתַמַּר בֵּהּ קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ, דְּכָל דְּרַגִּין דְּכָל מַרְכַּבוֹת דִּילִיהּ, אֵינּוּן מְשׁוּלְשִׁים, כְּגוֹן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמַּרְכַּבָּה, דְּאֵינּוּן דְּמוֹת אַרְיָה שׁוֹר נִשָּׂר, דְּאֵינּוּן מַרְכַּבָּה לְאָדָם. דְּאֲתַמַּר עֲלִיהּ, (יחזקאל א) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וּמִסְטְרָא דְּנוֹקְבָא, אֵינּוּן שְׁלִטִין עַל אָדָם, וְנוֹקְבָא אִיהִי מַרְכַּבָּה לְגַבֵּייהוּ. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר עֲלָהּ, קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ.

וְאוּף הַכִּי אֲתוּוּן, דְּאֵינּוּן אֲנַפִּין דְּחִיוּן, מְשׁוּלְשִׁין, כְּגֹוֹנָא דָּא: יד"ו. הו"י. וה"י. ה' רביעאָה, קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ. אִיהִי שְׁלָמִים דְּכֻלְהוּ, לְאֲשִׁלְמָא בְּכֻלְהוּ שֵׁם יְדוּ"ד. אַבְל לְמִאֲרִיָּה דְּכֻלְא, לֵית לְשִׁלְשָׁא בֵּיהּ בְּשֵׁמָהּ, וְלֹא בְּאֲתוּוּן, אֲלֵא אִיהוּ אֲתַקְרִי בְּכָל שְׁמֵהּ, וְלֵית לִיהּ שֵׁם יְדִיעַ. וְכָל שֵׁם וְשֵׁם אֲסַהִיד עֲלִיהּ, דְּאִיהוּ אֲדוּן כָּל עֲלָמִין. אֲסַהִיד עֲלִיהּ אֲדַנִּי.

וְלֵית דִּידְעִין דְּאִית בַּר נֶשׁ, דְּיָרִית ג' מָאָה וְעֶשְׂר עֲלָמִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהּ, דְּאֲתַקְרִי יֵשׁ מֵאִין. וְדָא חֲכֻמָּה עֲלָאָה. וְאִית בַּר נֶשׁ דְּלָא יָרִית אֲלֵא עֲלָמָא חַד, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהּ, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהּ, כָּל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפְנֵי עֲצָמוֹ. וְהַכִּי יָרִית עֲלָמִין כָּל בַּר נֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהּ לְעִילָא. אַבְל לְמִאֲרִי עֲלָמָא, לֵית לְרִשְׁמָא לִיהּ עֲלָמִין בְּחוּשְׁבֹן, אֲלֵא אֲדוּן כָּל עֲלָמִין, וְאֲדַנִּי קָא סַהִיד עֲלִיהּ.

אוּף הַכִּי יְהוּ"ה, מְנִיָּה תְלִיָּא כָּל הוּיִין, וְאִיהוּ וְכָל הוּיִין דִּילִיהּ, סַהֲדִין עַל מִאֲרִי עֲלָמָא, דְּאִיהוּ הוּהּ קִדְּם כָּל הוּיִין. וְאִיהוּ בְּתוּף כָּל הוּיָהּ. וְאִיהוּ לְאַחַר כָּל הוּיָהּ. וְדָא רִזָּא, דְּסַהֲדִין הוּיִין עֲלִיהּ, הִיָּה, הוּהּ, וְיַהִיָּה.

דף רנ"ח ע"א

דִּינָא, בְּהַפּוּךְ אֲתוּוּן אֲדַנִּי. וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזַרְוֹנָם לְבִרְכָה, דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא. שֵׁם א"ל סַהִיד עַל מִאֲרִי דְּכֻלְא, דְּלֵית יְכוּלָת לְכָל שֵׁם, וְהוּיָהּ וְדְרַגָּא. כָּל שְׁפָן לְשָׂאר בְּרִיין, פְּחוּת

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוֹל]

מִנִּיהַ. הַדָּא הוּא דְכֻתְיָב, (דְּנִיאל ד) כְּלָא (דְּרַנ"ח ע"א) חֲשִׁיבִין וּכְמַצְבִּינָה עֲבִיד בְּחִיל שְׁמַיָא וְגו'. אֱלֹהִים, סְעִיד עַל אֱלֹהִים דִּילֵיהּ, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים וְאֵלֵהִי הָאֱלֹהִים, וְאִיהוּ אֱלוֹהַּ עַל כְּלָא, וְלִית אֱלוֹהַּ עֲלֵיהּ. צְבֹאוֹת, סְחִיד עֲלֵיהּ כְּדֻכְתִּיב, וּכְמַצְבִּינָה עֲבִיד בְּחִיל שְׁמַיָא. שְׁד"י, סְחִיד עֲלֵיהּ, כְּדֻכְתִּיב אִיהוּ אָמַר לְעוֹלָם דִּי עֲמַד בְּתַחֲוִמֵיהּ, וְלָא אֲתַפְּשֵׁט יַתִּיר. וְאוּף לְמַיָא וְרוּחָא וְאַשָׁא.

וְאוּף הַכִּי, כָּל הַיּוֹמִי, וְשֵׁם, סְחִיד עֲלֵיהּ. כְּדֻכְתִּיב הוּא אִיהוּ יַחֲדִי קוֹדֵם דְּבִרָא עֲלֵמָא, אֲמַי הוּא אִיהוּ צְרִיךְ לְאַתְקְרִי בְּשִׁמְהוֹן אֱלִין, אוּ בְּשִׁמְהוֹן כְּנֻוִין, כְּגוֹן (שְׁמוֹת לֵד) רַחוּם וְחַנּוּן אַרְךָ אֲפִים וְגו', דִּיין אֲמַיץ חוֹק. וְסִגְיָאין בְּכָל אֵינּוֹן שְׁמָהוֹן וְכְנֻוִין, אֲתַקְרִי עַל שֵׁם כָּל עֲלָמִין וְכְרִיין דְּלָהוֹן, לְאַחֲוָא שׁוֹלְטָנוּתֵיהּ עֲלֵיהּ.

אוּף הַכִּי נְשִׁמְתָא, (תִּיקוֹנִין כ"ד ע"א) עַל שׁוֹלְטָנוּתָא דְּכָל אַבְרָם דְּגוּפָא, אֲמַתִּיל לָהּ לְגַבִּינָה. לָא דְּאִיהִי אֲדַמְיָא לִיהּ אִיהִי בְּעַצְמָהּ, דְּהוּא בְּרָא לָהּ, וְלִית לִיהּ אֱלוֹהַּ עֲלֵיהּ דְּבִרָא לִיהּ. וְעוֹד, נְשִׁמְתָא אִית לָהּ כְּמָה שְׁנֻוִים וּמְקָרִים וְסִבּוֹת, דְּאַתְקְרִיאוּ לָהּ. מַה דְּלָאוּ הַכִּי לְמַאֲרִי כְּלָא. וּבְגִין דָּא הִיא אֲדַמְיָא בְּשׁוֹלְטָנוּתָא דִּילָהּ עַל כָּל אַבְרִי גוּפָא, אֲבָל לָא בְּמַלְהָ אַחְרָא.

וְעוֹד, (דְּכִרִים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֵׁם ע' רַבְתִּי, ד' מִן אַח"ד רַבְתִּי, הֵינּוּ ע"ד, בֵּין ש"ם מִן שְׁמַע, א"ח מִן אַח"ד. (שְׁמוּאֵל א יב) עַד יִי בְּכֶם. וְעַל כָּל אַחַד וְאַחַד דְּמִיחַד אוֹתוֹ בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן אָמַר דוֹד, (תְּהִלִּים קד) אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בִּי, (עֵינִן לְעִיל רַל"ז ע"ב) ש"מ מִן שְׁמַע, א"ח מִן אַח"ד, הָרִי אֲשַׁמַּח.

וְעוֹד. ד' רַבְתִּי, ד' בְּתִי תְּפִילִין, דְּמִנְחָה לְהוֹן א"ח, וְאַתְעֵטֵר בְּהוּ, וְאֵינּוֹן פֶּאֶר עַל רִישֵׁיהּ. וְאֵינּוֹן יְהו"ה (ס"א יְהו"ו), י' עֵטֵרָא עַל ה', דְּאִיהִי בְּרַתָּא, וְהֵינּוּ (מְשַׁלֵּי ג) יְדו"ד בְּחֻמְהָ יֶסֶד אֲרִין, אֲבָא יֶסֶד בְּרַתָּא. ה', אֲמָא עֲלָהּ, עֵטֵרָה עַל ו', דְּאִיהוּ בְּרָא, וְהֵינּוּ (מְשַׁלֵּי ג) כּוֹנֵן שְׁמִים בְּתַבּוּנָה. בְּאֲמָא כּוֹנֵן בְּרָא. וְהִיא אִיהוּ דְּעוֹלָם הַבָּא אֵין בּוּ לָא אֲכִילָהּ וְלָא שְׁתִּיהָ, אֲלָא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטֵרוֹתֵיהֶם בְּרַאשֵׁיהֶם.

וּבְרַתָּא אִיהִי תְּפִלָּה שֶׁל יְד, כְּה"ה. י' קֶשֶׁר דִּילֵיהּ. ה' עֲלָהּ אִימָא, תְּפִלִּין דְּרִישָׁא עַל רִאשׁ תְּפִלָּתָא. תְּפִלִּין דִּילֵיהּ, כְּסֻדְרֵי יְדו"ד, דְּאִיהוּ קֶדֶשׁ לִי. וְהִיא כִּי יִבְאֵר. שְׁמַע. וְהִיא אִם שְׁמוּעָא. אֲבָל בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי, הַיּוֹמִי בְּאֲמַצְעָא, דְּאֵינּוֹן ה' ה'. וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא, (יִרְמִיָּה ט) בְּזֹאת י' תְּהַלֵּל ה' מִתְּהַלֵּל ה' שְׁפֵל וְיִדְוֵעַ אוֹתִי כִּי אֲנִי יְדו"ד. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מַאֲרִי מִתְּנִיתִין, דְּאִית בְּרִישָׁא אַתְרָא, לְאַנְחָא תְּרִי זִיגִי דְּתְּפִלִּי. וְדָא זְכִי לְתִרִין פְּקוּדִין, דְּאוֹקְמוּהָ עֲלֵיהּ, לָא כָּל אָדָם זֹכֵה לְשִׁתִּי שׁוֹלְחָנוֹת. י' חֻמְהָ. ה' בִּינָה. ו' עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעֵיתָא. ה' מְלָכוֹת קְדִישָׁא. רִישָׁא דְּאַתְעֵטֵר בְּאַרְבַּע אַתְוּוֹן, דָּא כְּתֵר רִיהֲטָא דְּרִישָׁא דְּאַסְחָר לֹוֹן, וְכִסִּי לֹוֹן. אַהֲבָה חֻסְדָּא קְרִיאַת שְׁמַע, דְּשְׁקִילָא לְאוּרִייתָא, דְּאַתִּיחֵיבַת מִימִינָא. תְּפִלִּין עוֹ, מְשִׁמְאָלָא דְּגִבּוּרָה. עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעֵיתָא, כְּלִיל כְּלָא, כְּנִפִּי דְּמַצּוֹת, נְצַח וְהוֹד, תְּכֵלֶת וְלָבָן. מְזוּזָה רְשִׁים שְׁדִי, צְדִיק. וְשְׁכִינְתָא תְּרַעָא דְּמוֹזוּזָה, זֶה הַשְּׁעַר לְיְדו"ד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ועוד ש' תלת רצועות. ד' קשר של תפלין מאחורוי. י' קשר תפלין דיד. ובגין דא שד"י מלבר, ידו"ד מלגו, דאיהי ד' פרשיין. דד' ראשין רמוז לד' בתי תפלין, שד"י אות דיליה עולה מטטרו"ן.

ועוד. י' חכמה קדש לי. ה' בינה, והיה כי יביאך. ו' שמע, שית תיבין, רמיזא לשית ספירן, שית ענפין דאילנא, דכלל לון תפארת. ה' והיה אם שמוע מלכות. אלין אינון דרישא, דאיהו כתר, כ', (שמואל א ב) אין קדוש כ"י כי אין בלתך.

שדי, רמיז רצועי ובתי וקשרי תפלין מלבר. אוף הכי במזוזה, ידו"ד מלגו, שד"י מלבר, דארבע ראשין עם ד' רמיז לד' בתי ולקשר תפלין מאחור ד' כפולה אוף הכי ש' כפולה, י' קשר דיד כהה דאיהו ביתא חמישאה ד' (ס"א י') דשד"י איהו מוחא דאוקמוה עליה במקום שמוחו של תינוק רופס בו, ודא תינוק יונק משדי אמו שד"י.

תפלין דמארי עלמא, כתר. ומאי גיהו כתר דמארי עלמא. ידו"ד. דאיהו: י' חכמה. ה' בינה. ו' תפארת. כליל שית ספירין. ה' מלכות. ובגין דא (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל (דברים ד) כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו, כ"י אלהינו בכל קראנו אליו. ארבע קראי, פלהו רשימין בכ', רזא דאת כ': י' י'. דאיהי י' י' מן יאהדוניה, (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש, כ' מן כתר, כלילא מעשר ספיראן, כלילן מעילא לתתא, ומעשר ספיראן מתתא לעילא.

דף רנ"ח ע"ב

ואל"ן אינון, (תהלים קמח) והמים אשר מעל השמים, מים עליונים זכרים, מים תחתונים נקבות. ועלייהו אמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שמא תסתכנו בנפשכם. דלאו אינון מים כמשמען. אלא איהו אור נובע. ובגין דא, אדמו למים נובעים. והאי נהורא לית ליה פסק, ולא קצוץ, ופרוד. ובגין דאינון מפתר, אתקריאן שאין להם סוף, דכתר אין סוף אתקרי. (ע"כ רעיא מהימנא).

(דף רנ"ח ע"ב) (במדבר כ"ח) והקרבתם עולה לריח ניחח ליי. תא חזי, בפסח כתיב, והקרבתם אשה עולה ליי. והכא לא כתיב אשה, (דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה) אלא והקרבתם עולה. מאי טעמא. יומא דא, יומא דעיילת פלה לחופה איהו. וישראל מנו יומין דדכיו. יומין ושבועין, ואתכלילו ועאלו ביומין דדכיו. והיא נפקת מפל סטרא בישא, ונטרת יומי דכיו בדקא חזי. ורזא דא, מלכא טעם בתולה טעים. בגין כך לא כתיב ביה אשה, דהא אחרא לא קריב למשכנא, והא אתרחק מתמן. ועל דא אשים לאו הכא, ולא אצטריכו להכא, וישראל מרחקן אינון מן סטרא בישא. (ומנן יומין דדכיו, יומין ושבועין, ואתכלילו ועאלו ביומין דדכיו). אמר רבי אבא, עדיין צריכין אנן לפתחא דא למפתח.

"זהר היומיי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא, ורוא דא, אשכחן בספרי קדמאי, אשים אינון באמצעיתא, ואתיין בסטרא דא ובסטרא דא, אדבקו באילנא דדעת טוב ורע, אדבקו ברע, ואדבקו בטוב. ובגין כך, בשאר יומין כתיב בהו אשה עולה. אבל בהני יומא, דאילנא דחיי קיימא, ולא אחרא, לית אנון צריכין לאשה, ולא אצטריך למהוי תמן. ויומא דא, יומא דאילנא דחיי איהו, ולא דדעת טוב ורע. ובגין דא, והקרבתם עולה לריח ניחח ליי, ולא אשה ליי עולה. ועולה, לשון (נ"א לשם) עולה, כמה דאתמר, והא אתערנא מלי דפרים בני בקר, וכל ההוא קרבן. (במדבר כ"ט) ובחדש השביעי, כמה דאתמר, יומא דראש השנה, דינא דכל עלמא, דינא תקיפא, ודינא רפיא. ועשיתם עולה, והקרבתם מבעי ליה, בשאר כל יומין, מאי ועשיתם. אלא ביומא דא, (בראשית כז) ועשה לי מטעמים כתיב. כמה מטעמים ותבשילים עבדו ישראל בהני יומי, בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא. ועל דא לא כתיב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה. ולא אשה עולה. וכן בכל שאר יומין, (ס"א בקרבנין) לא כתיב אשה, דלית לון חולקא בכל הני יומי. כל שפן בהאי יומא, דאנון עבדין מטעמים ותבשילים בלא דעתא דסטרא אחרא, דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא, ולא ייתאה לגביה.

ובעוד דאיהו אזיל, ישראל נטלי עיטא ברבקה, ועבדין כל אינון פולחנין, כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעין ליה, בגין לאתערא רחמי. והא אוקימנא, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, דאתי (ס"א דאכל) מרחוק, מגו אתר דחמרא עתיקא, ושתי. ואטעים ליה, וחדי. ואחר כך מברך ליה בכמה ברכאן, ואעבר על חובי. מה כתיב, (בראשית כז) ויהי אף יצוא יצא יעקב ועשו אחיו בא מצדו, טעין מכמה טועני כמה דאתמר, והא אוקימנא מלה.

ובגין כך איהו יומא דיבבא, וקרנא איהו עולה. איל אחד, כמה דאתמר, בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפרה (לתברא) אנפוי, בההוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא, פיון דחמי דלא אתעביד רעותיה, והא למגנא צד צידה. כמה דאתמר. כגוונא דא יומא דכפורי, והא כתיב בפרשת אמור. (במדבר כ"ט) ובחמשה עשר יום וגו'. רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', תא חזי, כל הני יומין, אזלת אימא על בנייא, בגין דלא ישלוט סטרא אחרא עליהו, ובגין לשזבא לון. פיון דאשתזיבו בנהא, והא יתבין בפכות, מתנטרין בנטורא. יומא קדמאה, ויומא תנינא, פקדת לון לישראל, למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין, ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתאה, דאיהו י"ז לחדש, שריאת למשרי עליהו. הדא הוא דכתיב, ותנח התיבה בחדש

השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לוטין ומרדין שראן בגווייהו.

דף רנ”ט ע”א

אמר רבי אלעזר, יומא קדמא דחג, לא שריא עלייהו, ולא יומא תניינא, אלא יומא תליתאה, דאוסיה וגרע שריא עלייהו, אוסיה אתוון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין, בגין דיומא קדמא ויומא תניינא חדוה דבנהא, ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתאה ולהלאה, דאיהי שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים (דף רנ”ט ע”א) והמים היו הלוך וחסור, אלין קרבנין, דאזלין ומתמעטין. וכמה דאינון מתמעטין, הכי נמי אתמעט טובא דלהון.

אמר רבי שמעון, אלעזר, תא חזי, מיומא תניינא שריאו מייא לאתחזאה, כיון דשריאו מים, מיומא תליתאה איהי שרת עלייהו, ואינון מים לא הוו ידעי בבלאי (ס”א בכולא), אמאי רשימין הכא, דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטה, אלא באתר דרבווייא. ובגין דאלין מיין דרשימין הכא אתמעטן, אתי קרא לאשמעינן דכתיב, והמים אינון דידיען ביומי דחג, אינון דרשימין גו קרבנין, דאינון טורי לוטין, היו הלוך וחסור טובא דלהון, ונגידו דאנגיד עלייהו, היו הלוך וחסור, ובגין דאינון מים דלהון הוא, לא אתחברן אתוון, דלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

אבל לישראל, דאינון מקודשא בריך הוא, מה כתיב. (תהלים לד) ודורשי יי לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא, כפירים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין. ודורשי יי, אלין ישראל, לא יחסרו כל טוב, אלין אזלין ואסתלקו לעילא לעילא. ובגין כן, טובא דלהון דאינון מים, היו הלוך וחסור. עד החדש העשירי. דא טבת, דהא כדין ימי הרעה הוו, ואתערת ההיא רעה ואתתקפת, וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא, כדין נראו ראשי ההרים, אלין אינון הרי חשוכא, טורין דלוטין אתחזון ואתתקפו, ועבדין בישין בעלמא.

ביומין אלין, אשה בהאי עולה, דהא כדין הני אשים אכלי חולקיהון. שבעים פרים אלין, אינון לקבל שבעים ממנן, דשלטו על שבעין עמין. וסלקין ביומא קדמאה, ונחת יומא ויומא, ואקרוין פרים מנגחין ביומין דלהון. אילם, (חסר) ארביסר, תרין בכל יומא אינון י”ד יהו”ה. ידא דשליטא עלייהו תדיר, בכל יומא ויומא. אמרין בני שנת, מניינא דלהון ח”ץ.

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוּל]

וְאִי תִימָא אִי הֵכִי, רַע עֵין הוֹיֵנן לְגַבְיֵיהוּ. אֵין, דְּהָא פְתִיב, (מְשַׁלֵּי כה) כִּי גְחָלִים אַתָּה חוֹתָה עַל רֵאשׁוּ. אָבֵל אָנֹן לֹא יִהְיֵנָן אֶלָּא בְּחֻדוֹתָא, דְּלִית בְּיוֹמֵי שְׁתָּא, חֻדוֹתָא, כְּאֵלִין יוֹמִין. וּבְגִין דְּאָנֹן יִהְיֵין בְּטוֹב לְבָא, וּבְחֻדוֹתָא דְרַעוּתָא, אַתְּהַפֵּךְ עַלְיֵיהוּ גְחָלִים עַל רֵישֵׁיהוֹן, גּוֹמְרִין מְלַהֲטֵן, דְּחֻדוֹתָא דִילָן, עֲבַדִּי לֹון בִּישׁ. י"ד, (ס"א ה) ע', וּחַץ. כֶּךָ סְלִקִין בְּחוֹשְׁבְּנָא דִילְהוֹן.

וְכָל דָּא אִיתִימָא מֵאן יִהִיב לָן לְאַקְרָבָא עַלְיֵיהוּ, דְלִמָּא אֵינֹון לֹא בְעָאן כָּל דָּא. אֶלָּא לִית חֻדוֹה לְכָל אֵינֹון מְמַנָּן, בְּכָל אֵינֹון תּוֹרִים אֵילִים וְאִמְרִין כְּהַנִּי, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל יִהְיֵי לֹון סְעוּדַתִּין אֵלִין. וְעַם כָּל דָּא לֹא מִתְקַרְבוּ כְּלָא, אֶלָּא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, וְאֵינֹון מִתְקַרְבִּי תַמָּן, וְאִיהוּ פְלִיג לֹון. וְעַל דָּא פְתִיב, (מְשַׁלֵּי כה) אִם רַעַב שׁוֹנֵאף הֶאֱכִילְהוּ לְחֵם, אֵלִין אֵינֹון קְרַבְנִין דְּחַג. וְאִם צָמָא הִשְׁקִהוּ מֵיִם, אֵלִין מֵיִם דְרַשִׁימִין הֵכָא בְּיוֹמֵי דְחַג. וּבְיוֹמָא תַנְיִינָא, וּבְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וּשְׁבִיעָאָה, וְסִימָן (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) בּוֹ"ז יְבוּזוּ לּוֹ.

מֵיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה, אֵלִין אֵינֹון מֵיִם, דִּי מְנַסְכֵי יִשְׂרָאֵל, בְּחֻדוֹה וּבְרַחֲמֵי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה יב) וּשְׂאֲבַתְּם מֵיִם בְּשִׁשׁוֹן. וּנְהַרּוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ, אֵלִין אֵינֹון נְהַרִי דְאַפְרַסְמוּנָא דְכִיָּא, דְכֻלְּהוּ דְבָקִי וּמִתְקַשְׂרֵי בְרַחֲמֵי דָּא. אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בִּיתוֹ בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוּזוּ, דָּא סְמָאֵל, בְּאֱהָבָה דִּישְׂרָאֵל, לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּהַדְיֵיהוּ, בְּאֵינֹון מֵיִם דְרַשִׁימִין הֵכָא בְּפַרְשָׁתָא, דְכְתִיב אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בִּיתוֹ בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוּזוּ, סִימָנָא דְאֵינֹון מֵיִם בּוֹ"ז, יְבוּזוּ לּוֹ וּדְאִי, דְהָא כְּלָהוּ אַתְחַשְׁיֵבוּ לְגַבְנָן, חֲרַשׁ נִשְׁפֵּר, דְלִית לִיה תְּקֻנָּה לְעַלְמִין.

מֵיִם דְלְהוֹן אַתְפְּלִיגוּ בְּיוֹמִין בּוֹ"ז, אַשְׁתְּאָרוּ שְׁאָר יוֹמִין, דְאֵינֹון ג' ד' ה' (נוֹטְרִיקוֹן) חֲמִישִׁי רַבִּיעִי שְׁלִישִׁי, וְסִימָן, (יִשְׁעִיָּה מו) חֲרַ"שׁ אֶת חֲרַשִׁי הָאֲדָמָה, וְלִית לֹון תְּקוּנָּא בְּהַדָּן, וְלֹא לְעַלְמִין. וְאִי תִימָא בּוֹז יְבוּזוּ לּוֹ פְתִיב. הַתָּם (תְּהִלִּים כב) כִּי לֹא בִזָּה וְלֹא שִׁקְץ עֲנוּת.

יּוֹמָא קְדַמָּאָה מֵאִי עֲבִיד לִיה. אֶלָּא לֹא אַקְרִי רֵאשׁוֹן, וְלֹא אַקְרִי אַחַד, אֶלָּא חֲמִשָּׁה עָשָׂר סֵתָם, בְּלֹא רְשׁוּמָא כְּלָל. אָבֵל שִׁירוּתָא דְרַשִׁימוּ דְמִיִן, מֵיִם שְׁנֵי הוּי. וְהֵכִי אַתְחַזִּי, בְּגִין דְלִית טוֹב בְּשַׁנִּי, וּבְגִין כֶּךָ, לֹא רִשִׁים רֵאשׁוֹן וְלֹא אַחַד כְּלָל, וְהוּי בְּסֵתָם, וְשְׂרֵי רַשִׁימוּ דְיוֹמִין, בְּיּוֹם שְׁנֵי. וְאַתְפְּלִיגוּ מֵיִם בּוֹ"ז, וְאַשְׁתְּאָרוּ בְּיוֹמִין חֲרַ"שׁ, כְּמָה דְאַתְמַר, וְכֻלָּא כְּדָקָא יְאוּת.

דָּף רַנ"ט ע"ב

זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דִּידְעִי (דָּף רַנ"ט ע"ב) לְאַעְלָאָה לְגוּ מוּחָא דְאַגּוּזָא. וּבְגִין לְמִיעָאֵל לְגוּ מוּחָא, מִתְבְּרִין קְלִיפִין אֵלִין, וְעָאֵלִין. מַה פְתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאִי. בְּיּוֹם

השמיני עצרת תהיה לכם. לבתר דתברו כל הגי קליפין, ותברו כמה גזיון, וכמה נחשים קטלו, וכמה עקרבים דהוו לון באינון טורי דחשוכא, עד דאשכחו אתר דישובא, וקריתא קדישא, מקפא שורין סחור סחור, כדין עאלו לגבה, למעבד נייחא תמן, ולמחדי בה. והא אוקימנא מלה.

ודא איהו עצרת, כנישו. אתר דמתכנש כלא לגבה. תהיה לכם, ולא לאחרא, למחדי אתון במאריכון, ואיהו בהדיכון. ועל דא כתיב, (תהלים לב) שמחו ביי וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב. אמר ר' שמעון כל מאן דחדי וכו' עד שלא עשו חסד עם העניים (נדפס בהקדמת בראשית דף י"ע"ב)

פרשת מטות

(במדבר לא) וכל הטף בנשים אשר לא ידעו משכב זכר. תמן תנינן, אמר רבי יהודה, אין העולם מתנהג אלא בתרי גוונים, דאתו מסטר אתתא דאשתכחת חפימת לבא. הדא הוא דכתיב, (שמות לה) וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן. ומאי מתניין. את התכלת ואת הארגמן, גוונים דכלילן בגו גווי.

הדא הוא דכתיב, (משלי לא) דרשה צמר ופשתים ותעש בחפיץ כפיה. וכתיב בידיה טוו, מאי טוו. אמר רבי יהודה, טוו בדינא, טוו ברחמי. אמר רבי יצחק, אמאי אתקריא אשה. אמר ליה דכלילא בדינא, וכלילא ברחמי.

תא חזי, דאמר רבי אלעזר, כל אתתא בדינא אתקריא, עד דאטעמא טעמא דרחמי. דתניא, מסטרא דבר נש, אתי חוורא. ומסטרא דאתתא, אתי סומקא. טעמא (ס"א אתתא) דאתתא מחוורא, וחורא עדיף.

ותא חזי אמאי אסירן נשי שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, דידיעי משכבי דכורא. משום דתנינן, אית ימינא, ואית שמאלא. ישראל, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. וגן עדן, וגיהנם. עלמא דא, ועלמא דאתי. ישראל לקבלי דרחמי, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות לקבלי דדינא. ותנו, אתתא דאטעמא טעמא דרחמי, רחמי נצחא. אתתא דטעמא טעמא דדינא, דינא בדינא אתדבקת, ועלייהו אתקרי (ישעיה נז) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

ועל דא תנינן, הנבעלת לעובד כוכבים ומזלות קשורה בו כפלב. מה פלבא תקיפא ברוחיה חציפא. אוף הכא דינא בדינא, חציפא בכלא. הנבעלת לישראל, תנינן, כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. מאי טעמא. משום דנשמתא דישראל, אתיאי מרוחא דאלהים חיים. דכתיב (ישעיה נז) פי רוח

"זהר היומיי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מִלְפָּנַי יַעֲטוּךָ, מִשְׁמַע דְּכִתִּיב מִלְפָּנַי. וּבְגִין כֶּךָ, אֶתְתָּא דְּהִיא בְּתוּלְתָא, וְלֹא אֶתְדַבְּקַת בְּדִינָא קִשְׁיָא דְשָׂאֵר עַמִּין, וְאֶתְדַבְּקַת בְּיִשְׂרָאֵל, רַחֲמֵי נִצְחָא וְאֶתְכַשְׂרַת. וְתָא חֲזִי, כְּתִיב (תהלים פט) אֶמְרֵתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מֵאֵי חֶסֶד. הוּא חַד מִכְּתָרֵי עֲלָאֵי דְּמִלְכָּא, דְּנִשְׁמַתָּא דְּיִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֶסֶד. עַל תְּנַאי דְּיִתְבְּנִי, וְלֹא יִשְׁתִּיצֵי חֶסֶד מִעֲלָמָא. מִשְׁמַע דְּכִתִּיב יִבְנֶה. בְּגִין כֶּךָ תְּנִינֵן, מֵאֵן דְּיִשְׁצִי חֶסֶד מִעֲלָמָא, אֲשִׁתִּיצֵי הוּא לְעֲלָמָא דְּאִתִּי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה, בְּגִין לְמַעַבְדַּד חֶסֶד עִם מִיתָא. וְאֶתְעַבֵּיד בְּנִינָא, דְּכִתִּיב, (תהלים פט) עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.



סדר הלימוד ליום ה אלול [יום 333 בשנה]

הזהר הקדוש – ספר דברים

פרשת דברים

דף ר”ס ע”א

(דף ר”ס ע”א) פרשת אלה הדברים הוא בפרשת בלק דף קפ”ו ע”א ושם ביתו וכך הסכימו הקדמונים

פרשת ואתחנן

דף ר”ס ע”א

(דף ר”ס ע”א) (דברים ג) וְאֶתְחַנֵּן אֶל יְיָ בְּעֵת הַהִיא לֵאמֹר. אֲדַבְּרִי יְדֹוֹד אֶתְּהַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבָדֶיךָ וְגוֹ'. רַבִּי (בראשית י”א) יוֹסֵי פֶתַח, (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל יְיָ. תָּא חֲזִי, כַּמָּה הוּא חִילָּא תְּקִיפָא דְאֹרִייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל כְּלָא. דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא, לָא דְּחִיל מַעֲלָאי וְתַתָּאי. וְלָא דְּחִיל מַעֲרַעוּרִין בִּישִׁין דְּעֲלָמָא. בְּגִין דְּאִיהוּ אַחִיד בְּאִילָנָא דְּחַיִּי, וְאָכִיל מִנֶּיהָ בְּכָל יוֹמָא.

דְּהָא אֹרִייתָא אֹלִיף לִיה לְבַר נֶשׁ, לְמִיָּהָ בְּאַרְחָ קְשׁוּט. אֹלִיף לִיה עֵיטָא הִיךְ יְתוּב קָמִי מְאָרִיָּה (לבטלה להיא גזרה). וְאֶפְּלוּ יִתְגַּזֵּר עָלֶיהָ מוֹתָא, כְּלָא יִתְבַּטֵּל וַיִּסְתַּלַּק מִנֶּיהָ, וְלָא שְׂרִיָּא עֲלוּי. (עֵיטָא דְּבַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא) וְעַל דָּא בְּעֵי לְאֶשְׁתַּדֵּלָא בְּאֹרִייתָא יִמְמָא וְלִילִי, וְלָא יִתְעַדִּי מִנָּה, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (יהושע א) וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלִילָה. וְאִי אַעֲדִי מִנֶּיהָ אֹרִייתָא, אוֹ אֶתְפָּרֵשׁ מִנָּה, כְּאֵלוּ אֶתְפָּרֵשׁ מִן חַיִּי.

תָּא חֲזִי, עֵיטָא דְּבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ סָלִיק בְּלִילִיא עַל עֲרִסִיָּה, בְּעֵי לְקַבְּלָא עָלֶיהָ עוֹל מְלָכוּתָא דְּלַעֲיִלָּא, בְּלָבָא שְׁלִים. וְלֹאֲקַדְמִי לְמִמְסַר גְּבִיָּה פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשִׁיהָ. וְהָא אוֹקְמוּהָ, בְּגִין דְּכָל עֲלָמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְּמוֹתָא, דְּהָא אִילָנָא דְּמוֹתָא שְׂרִיָּא בְּעֲלָמָא, וְכָל רוּחֵי דְּבְנֵי נֶשָׁא נְפָקִין, וְסָלְקִין וְאֶתְטַמְרִין (ס”א וְאֶתְמַסְרוּ) גְּבִיָּה. וּבְגִין דְּאֵינּוּן בְּפְקֻדוֹנָא, כְּלָהוּ תִּיבִין לְאֶתְרִיָּהוּ.

תָּא חֲזִי, כַּד אֶתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לִילִיא, וְכְרוּזָא נְפִיק. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לְגַנְתָּא דְּעַדָּן לְאֶשְׁתַּעֲשַׂע בְּרוּחִיהוֹן דְּצַדִּיקָא, כְּדִין מִתְפּוֹנֵי (ב”א מִתְעָרִי) כָּל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בני מטרוניתא, וכל בני היכלא, לשבחא ליה למלכא קדישא. וכדין כל אינון פקדונין דרוחין דאתמסרן בידה, פלהו אתיב למאריהון. ורובא דבני עלמא מתערין בההיא שעתא, והא פקדוניה דכלהו אתיב לגבייהו.

אינון דבני היכלא עלאה קיימי בקיומיהו, מתערי משתדלי בתושבחתא דאורייתא, ומשתתפי בכנסת ישראל, עד דנהיר יממא. כד אתי צפרא, היא, וכל בני היכלא (דמלכא) פלהו אתיין לגבי מלכא קדישא, ואינון אקרון בנין דמלכא ומטרוניתא. והא אוקמוה.

כד אתי צפרא, בעי לנקה גרמיה בכלא, ולמיזן וייניה, לאשתדלא עם מלכא קדישא, דהא בליליא אשתדל במטרוניתא. השתא אתיא עם מטרוניתא, לזווגא לה עם מלכא.

אתי לבי כנישתא, מדכי גרמיה בקרבנין, משבח בתושבחתיהו דדוד מלכא. אחיד תפילין ברישיה, (ס"א בדיה וברישיה) וציצית בגדפיה, אומר תהלה לדוד. והא אוקמוה, צלי צלותא קמי מאריה, בצלותא בעי למיקם, כגוונא (ס"א בזווגא) דמלאכי עלאי, לאתחברא בהדייהו, דאינון אקרון העומדים, כמה דאת אמר, (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים. ולכוונא רעותיה קמי מאריה, ויתבע בעותיה.

תא חזי, בשעתא דבר נש קאים בפלגות ליליא מערסיה, לאשתדלא באורייתא, פרוזא קארי עליה ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' העומדים בבית יי' בלילות. השתא כד איהו קאים בצלותא קמי מאריה, ההוא פרוזא קארי עליה ואמר, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

דף ר"ס ע"ב

בתר דמסיים צלותא ברעו (וקאים בעיטא) קמי מאריה, הא אוקמוה, דבעי למימסר נפשיה ברעותא דלבא, לההוא אתר דאצטריך. וכמה עיטין אית ליה לבר נש בכלא. (דף ר"ס ע"ב) ובשעתא דצלותא קיימא (ס"א סיימא), כל אינון מלין דאפיק בר נש מפומיה בההיא צלותא, פלהו סלקין לעילא, ובקעין אוירין ורקיעין, עד דמטו לההוא אתר דמטו ומתעטרו ברישא דמלכא, ועביד מנייהו עטרה. והא אוקמוה חברייא, צלותא דבעי בר נש לקודשא בריך הוא, לכוונא דיהא צלותא תחנונים. מנלן. ממשא, דכתיב ואתחנן אל יי'. דא איהו צלותא מעליא.

תא חזי, מאן דקאים בצלותא, בעי לכוונא רגלוי, ואוקמוה. ובעי לחפיא רישיה, כמאן דקאים קמי מלכא. ובעי למכסייה (למכסייא) (ס"א לאסתמא) עינוי, בגין דלא יסתכל בשכינתא. ובספרא דרב המנונא סבא אמר, מאן דפקח עינוי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בשעתא דצלותא, או דלא מאיך עינוי בארעא, אקדים עליה מלאך המות, וכד תיפוק נפשיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא, ולא ימות בנשיקה. מאן דמזולזל בשכינתא מתזולזל הוא בההוא שעתא דאצטריך ביה, הדיא הוא דכתיב, (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו.

האי מאן דאסתכל בשכינתא, בשעתא דאיהו מצלי. והיך יכיל לאסתכלא בשכינתא. אלא לינדע דודאי שכינתא קיימא קמיה, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, דתמן שארי שכינתא. בגין כך לא בעיא למהוי חוצץ בינו ובין הקיר, ואוקמוה.

מאן דקאים בצלותא, בעי לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יתבע בעותיה. דהא משה הכי אמר בקדמיתא, אתה החלות וגו'. ולבסוף אעברה וגו'. רבי יהודה אמר, מאי שנא הכא דכתיב אדנ"י בקדמיתא, באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ולבסוף ידו"ד, וקרינן אלהי"ם. אלא סדורא הכי הוא מתתא לעילא, ולא אכללא מדת יום בלילה, ומדת לילה ביום ולזווגא פלא פחדא פדקא יאות. (דברים ג) אתה החלות להראות את עבדך. מאי שירותא הכא. אלא ודאי משה שירותא הוה בעלמא, למהוי שלים בכלא. ואי תימא יעקב שלים הוה, ואילנא אשתלים לתתא פגוונא דלעילא. הכי הוא ודאי, אבל מה דהוה למשה, לא הוה לבר נש אחרא, דהא אתעטר בשלימו יתיר, בכמה אלף ורבבן מישראל, באורייתא, במשכנא, בכהנין, בליואי, בתריסר שבטין, רברבין ממנן עליהו, בשבעין סנהדרין. הוא אשתלים בגופא שלים. אהרן לימינא, נחשון לשמאלא, הוא בינייהו.

בגין כך את גדלך, מימינא, דא אהרן. ואת ידך החזקה, משמאלא, דא נחשון. והא אתמר. בגין כך משה שירותא בעלמא הוה. ואי תימא מאן הוה סיומא (דהא משה שירותא הוה). סיומא מלפא משיחא הוא, דהא פדין ישתכח שלימו בעלמא, מה דלא הוה פן לדרי דרין. בההוא זמנא ישתכח שלימו לעילא ותתא, ויהון עלמין פלהו בזווגא חד, פדין כתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (דברים ד) ויאמר יי' אלי רב לך אל תוסף וגו'. אמר רבי חייא, אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, משה, רב לך דאזדווגת בשכינתא, מפאן ולהלאה אל תוסף, רבי יצחק אמר, רב לך בנהירו דשמשא דהוה גבך, אל תוסף, דהא זמנא דסיהרא מטא, וסיהרא לא יכיל לאנהרא, עד דיתכניש שמשא. אבל וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו. אנת דהוא שמשא, בעי לאנהרא לסיהרא, והא אתמר. (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וגו'. רבי יוסי אמר (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו וגו'. זכאה עמא, דקודשא בריך הוא בחר בהו מפל עמין עבודת

פוכבים ומזלות, וסליק לון לעדביה, ובריה לון בברכתא דיליה בברכתא דשמיה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סא) כי הם זרע ברה יי, ברה יי ממש.

דף רס"א ע"א

תא חזי, כל שאר עמין דעלמא, יחב לון קודשא בריה הוא לרברבי ממנו, דשלטין עליהו. וישראל אחיד לון קודשא בריה הוא לעדביה, לחולקיה, לאתאחדא ביה ממש. ויהיב לון אורייתא קדישא, בגין לאתאחדא בשמיה, (דף רס"א ע"א) ועל דא ואתם הדבקים ביי, ולא בממנא אחרא פשאר עמין, והא אוקמוה בכמה אתר. (דברים ד') וידבר יי אליכם מתוך האש קול דברים אתם שומעים וגו'. אמר רבי אלעזר, האי קרא אית לאסתכלא ביה, קול דברים, מאי קול דברים. אלא קול דאקרי דבור, דכל דבורא ביה תליא. ועל דא פתיב, וידבר ה' אליכם, דהא דבור באתר דא תליא, להאי אקרי קול דברים.

אתם שומעים, דשמיעה לא תליא אלא בהאי. בגין דשמיעה בדבור תליא. ובגין כך אתם שומעים. (ס"א אתם שומעים, ושמיעה בדבור תליא) והא אוקמוה, (שמות כא) ורצע אדוניו את אזנו במרצע, בגין דפגים אתרא דאקרי שמיעה, והוא דבור והוא שמיעה.

קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים. מאי ותמונה. כמה דאת אמר (במדבר יב) ותמונת יי יביט. דבר אחר ותמונה, דא קול פנימאה, דלא הוה מתחזי כלל. זולתי קול, דא קול אחרא דקאמרן. ותמונה, אמאי אקרי הכי. בגין דכל תקווא דגופא מיניה נפקא.

ואי תימא אחרא אקרי הכי נמי. אין. דהאי אחרא תקווא דלתתא מיניה נפקא, ובגין כך, ה' עלאה ה' תתאה, ה' עלאה, קול גדול ולא יסף, דלא פסקי מבועי לעלמין, וכל אינון קולות תמן אשתכחו פד אתיהיבת אורייתא לישראל. וכלא נפקא מההוא קול פנימאה דכלא, בגין דביה תליא מלתא.

האי דאקרי משנה תורה, משה מפיי עצמו אמרן. והא אוקימנא מלה. אמאי הכי. אלא חכמה עלאה, כללא דאורייתא אתקרי, ומנה נפקא פלא, בההוא קול פנימאה. לבתר מתישבא פלא ואתאחד, באתר דאקרי עץ החיים, וביה תליא כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה, והוא אקרי תורה ומשנה תורה. בקדמיתא גבורה דלא פסק, והשתא פלא כחדא. בגין כך הכא באלין י' הדברות, פלא רשים בוא"ו, ולא תנאף, ולא תגנוב, ולא תענה, ולא תחמוד, ולא תתאוה, והא אוקמוה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר רבי יוסי, מאי ולא תתאוה, כיון דכתיב ולא תחמוד, דהא בהאי סגי. אמר ליה, זכאין אינון מארי קשוט. חמידה חד דרגא. תאוה דרגא אחרא. חמידה, דאי יכיל, אזיל למיסב דיליה בגין ההיא חמידה דנקט, אזיל למעבד עובדא. תאוה, לאו הכי. דהא אפילו דלא ינקוט אורחא למתד אבתריה, והא אוקמוה חברייא.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי לא פתיב ולא תרצח, כהני אחריני. אמר ליה בגין דדרגא דדינא בגבורה תליא, ולא באתר דרחמי, בגין כך לא תרצח לא פתיב ביה וא"ו. ובגין דבעיין ה' ווין אתוסף וא"ו ולא תתאוה, דהא בלא תרצח לא בעי למשרי וא"ו, ואתוסף הכא.

שמע רבי פנחס דיתב אבתריה, ונשקיה. בכה וחיין. אמר גור אריה, לית מאן דקאים קמיייהו, מאן יכיל לקיימא קמיה ואבוה בעלמא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, וזכאה חולקי בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דזכינא להאי. על דא פתיב, (איוב כב) יראו צדיקים וישמחו.

רבי אלעזר פתח ואמר, (דברים ה) קרב אתה ושמע וגו'. תא חזי, בשעתא דאתייהבת אורייתא לישראל, (כלהו) פלהון קולות אשתכחו. וקודשא בריך הוא יתיב על פורסייא, ודא מגו דדא אתחזי, ומלולא דדא נפיק מגו עלאה דעליה, ודא הוא רזא דכתיב, (דברים ה) פנים בפנים דבר יי' עמכם בהר מתוך האש, דמלולא נפקא, ומליל מגו אשא ושלחובא, דדחי ליה לבר, בדפיקו דרוחא ומייא, דיהבין חילא. דאשא ורוחא ומייא, מגו שופר, דאיהו פליל לכלהו נפיק. וישראל אתרחיקו מדחילו דא.

דף רס"א ע"ב

ובגין כך, ואת תדבר אלינו, לא בעינן בתוקפא עלאה דלעילא, אלא מאתר דנוקבא ולא יתיר, ואת תדבר אלינו וגו'. אמר משה ודאי חלשתון חילא דילי, חלשתון חילא אחרא, דאלמלא לא אתרחקו ישראל, וישמעון כל (דף רס"א ע"ב) ההיא מלה כד בקדמיתא, לא הוה יכיל עלמא למהוי חריב לבתר, ואינון הוו קיימין לדרי דרין.

דהא בשעתא קדמיתא מיתו. מאי טעמא. בגין דהכי אצטריך, דהא אילנא דמותא גרים. לבתר דחייו (דחיו) וקמו וקא סגו, ובעא קודשא בריך הוא לאעלא לון לאילנא דחיי, דקאים על ההוא אילנא דמותא, בגין למהוי קיימין לעלמין, אתרחק ולא בעו, כדין אתחלש חילא דמשה עליהו, ואתחלש חילא אחרא. אמר קודשא בריך הוא, אנא בעינא לקיימא לכו באתר עלאה, ולא תדבקא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בחיים, אתון בעיתון אתר דנוקבא שריא. ובגין כך, לך אמור להם וגו'. כל חד יהך לנוקביה, ויתיחד בה.

ועם כל דא, פיון דישראל לא עבדו, אלא בדחילו עלאה דהוה עלייהו, לא אתמר עלייהו, אלא מי יתן והיה לבכם זה להם וגו'. מכאן אוליפנא, כל מאן דעביד מלה, ולבא ורעותיה לא שוי לסטרא בישא, אף על גב דאיהו ביש, הואיל ולא עביד ברעותא, עונשא לא שריא עליה. ולא פבר נש אחרא. וקודשא בריך הוא לא דאין ליה לביש. (דברים ה) ואתה פה עמוד עמדי. מהכא, אתפרש מפל וכל, מאתתיה, ואתדבק ואסתלק באתר אחרא דדכורא, ולא בנוקבא. זכאה חולקא דמשה נביאה מהימנא, דזכה לדרגין עלאין, מה דלא זכה בר נש אחרא לעלמין. על דא פתיב, (קהלת ז) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. מאי טוב. דא משה. דכתיב, (שמות ב) פי טוב הוא. ובגין דהוה טב, סליק לדרגא אחרא עלאה. ועל דא פתיב, (שמות ג) פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, עומד עליו דייקא. מאי טעמא. בגין פי טוב הוא, וטוב הוא דכורא.

ואי תימא, דהא אמר רבי יהודה, הא דוד דכתיב ביה טוב, כמה דאת אמר (שמואל א טז) וטוב ראוי, אמאי לא הוה יתיר. אמר ליה וטוב ראוי פתיב. טוב ראוי, דא דאיהו חיזו לאסתכלא, הכי הוה דוד. טוב ראוי, הוה טוב דאיהו חיזו. ובמשה פתיב טוב הוא ממש, והכא טוב ראוי. ועם כל דא, בתרווייהו הוה אחיד, דהא דא בדא אחיד. ומשה לבתר דהוה טב, סליק למהוי גופא איש. (דברים כ"ג) איש האלהים, (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.

אמר רבי יהודה, בכל עובדוי, בעי בר נש לשואה לקבליה לקודשא בריך הוא, והא אוקימנא מלה. רבי יהודה לטעמיה, דאמר רבי יהודה, האי מאן דאזיל בארחא, יכוין לתלת מלין, ועילא מנהון צלותא, ואף על גב דצלותא יתיר עלאה מפלא, תרי חברי או תלתא דלעאן במלי דאורייתא. דהא לא מסתפי, בגין דשכינתא (ס"א ועילא מנהון צלותא, ועלאה מכלהו, חברייא במלי דאורייתא. דהא שכינתא) אשתתפא בהדייהו. (כי הא ד) רבי אלעזר ורבי חייא הוו אזלי בארחא, אמר רבי אלעזר (ס"א חייא) פתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור. וכי עד השתא פשיטי הוו מההוא עור. אין. אלא מאני לבושי יקר הוו. אמר ליה רבי חייא, אי הכי לא אתחזון להו אפילו פתנות עור. וכי תימא דעד לא חאבו אלבישו להו, לא. אלא לבתר דחבו פתיב, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם וגו'.

דף רס"ב ע"א

אמר ליה, הכי הוא ודאי, בקדמיתא הוּוּ פגוּוּנא דלְעילא, ומתפשטן מן גוּוּני דלתתא, והוּוּ נהורא דלְעילא אסחר עלייהו. ולבתר דחבו, אהדר לון בגוּוּני דהאי עלמא, ואעבר מנייהו גוּוּני דלְעילא. מה כתיב. ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כְּתוּב עור וילבישם מגוּוּנא דהאי עלמא. כתיב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבשתם כְּתוּב, הָתָם פגוּוּנא דלְעילא. הָכָא פגוּוּנא דלתתא. הָתָם כְּתוּב שש, הָכָא כְּתוּב עור. ואף על גב דאיהו הכי, שפירא דאינון לבושין סליק על כלא. (בראשית ג) ותפקחנה עיני שנייהם (בטיפסא) (בעפושא) דהאי עלמא, מה דלא הוּוּ קודם, דהוּוּ משגחין ופקחין לְעילא. לזמנא דאתי כתיב, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו'. זמין קודשא בריך הוא לאפקחא עינין דלא חכימין, ולאסתכלא (דף רס"ב ע"א) בחכמתא עלאה, ולא תדבקא במאי דלא אתדבקו בהאי עלמא, בגין דינדעון למאריהון. זכאין אינון צדיקיא, דיזכון לההיא חכמתא, דלאו חכמתא פההיא חכמתא, ולא ידעיה פההיא ידעיה, ולא דבקותא פההיא דבקותא.

עד דהוּוּ אזלי, חזו אינון לסטים אזלי בתרייהו, לאקפחא לון. אסתכל בהו רבי אלעזר, אתו תרין חיון ברא וקטלי לון. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשיזבן, קרא עלייהו, (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל, וכתיב (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך וגו'. וכתיב (שם) כי בי חשק ואפלטוהו.



סדר הלימוד ליום ט אלול [יום 334 בשנה]

תאנא ברוזא עלאה בספרא דצניעותא, ג' חללין דאתוון רשימין, אתגליין בה בגולגלתא דזעיר אנפין. ותנינן, ג' מוחי אינון, דסתימו באינון חללין. ומשירותא (וממשיכותא) דמוחא עלאה סתימאה דעתיקא קדישא דאתמשיך בההוא זעיר אנפין, אשתכחו ד' מוחי. ואלין ד' מוחין, (ס"א דינא לית כתראי מכל כתרי מלכא) משתכחין ומתפשטין (ס"א בכלא ואינון) בכל גופא ואינון ד' ריהטי, דארבע בתי דתפליין, דאנח קודשא בריך הוא.

ובגין כך בעי בר נש לאנחא בכל יומא, בגין דאינון שמא קדישא עלאה באתווי רשימן, דכתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך. ותנו, שם יי' ממש, ואלין תפליין דרישא. (מוחא עלאה דאתמשך במוחא תתאה אקרון תרי מוחין ואינון דכתיב חכמות, ומתפרשן בחד)

רבי יצחק אמר, הוא דכתיב, (שמות יג) קדש לי כל בכור, דא היא כתרא דכליל ואסתים כל אינון אחרנין. (כל בכור כל בכור סתם, לעלאה) משיכותא (ס"א משרייתא) דלעילא סתימא ביה. (דכלא) ודא אקרי פטר כל רחם, פתיחותא דכל משיכותא דרחמי, ויסודא (נ"א ונהירו) דלעילא.

אמר רבי שמעון, וסתים ביו"ד דשמא קדישא. ודא (ס"א יו"ד) חד ביתא דתפליין, דהוא קדש לי כל בכור סתם. מוחא (נ"א אבא) עלאה, חכמה.

ביתא תניינא, והיה כי יביאך יי' (אלהיך). אמר רבי יהודה מוחא דתרעוי נפקין לחמשין תרעין. תרעין סגיאין, ואינון לקבל זמנין סגיאין דכתיב, (שמות כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים. (שמות יג) הוציאך יי' ממצרים. ואדפר זמנין סגיאין דוכרנא דמצרים. ואינון חמשין לקבל חמשין.

ותנינן בספרא דרב המנונא סבא, דאמר תרעין סגיאין דלעילא ותתא, תבר קודשא בריך הוא, דהוו סתימין ומתקטרין בשלשליהון, בגין לאפקא להו לישראל (לבר). דהא מאלין תרעין דההוא מוחא, מתפתחי ומשתרו כל שאר תרעין. ואלמלא דאתערו ואתפתחו אינון תרעין דהאי מוחא, לא הוו מתפתחין אינון אחרנין למעבד דינא, ולאפקא לון לישראל מן עבודתא.

וכלא סתים בהאי דאקרי אימא עלאה, דמנה אתער חילא לאימא תתאה. ומאי איהו. דכתיב בה (ישעיה נא) ולאומי אלי האזינו. אל תקרי לאומי, אלא לאמי. דלא זו קודשא בריך הוא מחבבה לכנסת ישראל, עד דקראה אמי. והאי נפקא מאימא

עֲלָא, דְּהִיא בֵּיתָא תְּנִינָא, דְּאֶקְרִי ה' דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, דְּאִתְּפַתְחָא לְחַמְשִׁין תְּרַעִין. וּמַהֲאֵי נִפְק רֹחָא לְחַד נִוְקְבָא דְּפִרְדִּשְׁקָא דְּחוּטְמָא.

וְתַנִּינֹן, יוּבְלָא דְּנִפְקִין בֵּיה עֲבָדִין לְחִירוֹ, בְּהֵאֵי מוּחָא אֲתֹאֲחֵד. וְאִינֹן חֲמִשִּׁין שְׁנִין דְּיוּבְלָא. וְאִינֹן חֲמִשִּׁין יוּמִין דְּחוּשְׁבָנָא דְּעוּמָר, בֵּיה אֲתֹאֲחֵדוּ. דְּבַהוּ נִיחִין רוּחֵי דְּעֲבָדִין, וּמִפְקִי רוּחֵיהוֹן (נ"א ומפיק רווחיה) לְנִיחָא. כְּמָה דְּכְתִיב, (ישעיה יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ יִי לֵךְ מֵעֶצְבֶּךָ וּמִרְגֹזְךָ וּמִן הָעֲבוּדָה וְגו'. וּבְגִין כֵּן, ה' נִיחָא דְּרוּחָא, וְלֹאֲפָקָא רֹחָא לְחִירוֹ. וְהֵאֵי בֵּיתָא יְצִיאַת מְצָרִים בְּהַ תְּלִינָא, וּבֹאֲת ה' דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּאִתְּמַר. עַד כָּאֵן כִּלְלָא דִּי"ה דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא.

דף רס"ב ע"ב

תָּא חֲזִי, מְסֻטְרָא דְּאָבָא נִפְיָק חֶסֶד. מְסֻטְרָא דְּאָמָא נִפְיָק גְּבוּרָה. וְכִלְלָא אַחִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְעַטֵּר בְּהוּ, אֶת וְא"ו. (דף רס"ב ע"ב) בֵּיתָא תְּלִיתָאָה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סָבָא. וְאֶהְבֵּת אֶת יי' אֱלֹהֶיךָ. תֵּאנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, דָּא הוּא רִזָּא עֲלָאָה, דְּיִשְׂרָאֵל עֲלָאָה אֲתַעְטֵר בְּסֻטְרָא דְּאָבָא. וּמַאי אִיהוּ. אֲבֵרְהֵם. וְאֲתַעְטֵר בְּסֻטְרָא דְּאִימָא. וּמַאי אִיהוּ. יְצַחֵק.

תְּנִינֹן, וְאֶהְבֵּת מֵאֵן דְּרַחִים לִיה לְמַלְכָּא, עֲבִיד יְתִיר טִיבוּ חֶסֶד עִם כִּלְלָא. וְחֶסֶד יְתִירָא, הֵהוּא דְּאֶקְרִי חֶסֶד דְּאָמַת, דְּלֹא בְּעֵי אֲגַר עָלֶיהָ, אֲלֹא בְּגִין רַחֲמֵיהוֹן דְּמַלְכָּא, דְּרַחִים לִיה יְתִיר, וּבְרַחֲמֵיהוֹן דְּמַלְכָּא תְּלִיא חֶסֶד. וְעַל דָּא אֶקְרִי (ישעיה מא) אֲבֵרְהֵם אוֹהֲבֵי. וּבְגִין דְּרַחִים לִיה יְתִיר, אֲסַגִּי חֶסֶד בְּעַלְמָא. וְעַל דָּא, הֵכָא וְאֶהְבֵּת. וּבְרַחֲמֵיהוֹן תְּלִיא חֶסֶד, וְדָא הִיא בֵּיתָא תְּלִיתָאָה.

בֵּיתָא רַבִּיעָאָה, וְהִיא אִם שְׁמוּעָה. הַשְּׁמֵרוּ לָכֶם. וְחָרָה אַף יי'. גְּבוּרָה תְּקִיפָא, וְדִינָא קְשִׁיָּא הִיא, וּנְפִקַת מְסֻטְרָא דְּאִימָא עֲלָאָה. וְתַנִּינֹן, אַף עַל גַּב דְּלִית הִיא דִּינָא, מְסֻטְרָהָא נִפְקָא דִּינָא, (דנפק) גְּבוּרָה עֲלָאָה. וְאִי תִימָא, וְהִיא אִם שְׁמוּעָה דְּלֹא הִיא דִּינָא. לִית כְּתָרָא מְכַל כְּתָרֵי מַלְכָּא, דְּלֹא יִתְכַלִּיל דִּינָא וְרַחֲמֵי, כֹּל שְׁפֹן גְּבוּרָה דְּאִתְכַלִּיל טַב וּבִישׁ.

וְאֲלִין אַרְבַּעָה נְטִיל לֹון וְא"ו, וְאֲתַעְטֵר בְּהוּ. וְאֲלִין אִינֹן תְּפִילִין דְּאָנַח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תְּנִינֹן, הֵאֵי וְא"ו סְלִיק וְאֲתַעְטֵר בְּעֶטְרוֹי, וְאֲחִיד לְהֵאֵי וְלְהֵאֵי, וְאֲתַעְטֵר בְּכִלְהוּ, וְעַל דָּא וְא"ו, אֲמַצְעִיתָא דְּכִלְלָא, דְּעִילָא וְתֵתָא, לְאַחֲזָאָה חֲכַמְתָּא שְׁלִימְתָא מְכַל סְטְרוֹי. (שייך לפרשת עקב) (תאני רבי אבא, כתיב (דברים י)) רַק בְּאֲבוּתֶיךָ חֲשֵׁק יי'. מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲבֵהֲתָא אִינֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, וּכְתִיב חֲשֵׁק יי'. תָּא חֲזִי, כְּמָה דְּאִית רְתִיכָא קְדִישָׁא לְתֵתָא, כֵּן אִית רְתִיכָא קְדִישָׁא לְעִילָא. וּמַאי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

גיהו, הא דאמרן, רתיכא קדישא כלא אקרי, וכלא אתקשר דא בדא, ואתעביד כלא חד.

רק באבותיך תלתא, ורתיכא ארבעה, ד' מנלן. דכתיב (דברים י) ויבחר בזרעם אחריהם. מאי משמע. לאכללא בהו דוד מלפא, דאיהו רביעאה, לאתתקנא ברתיכא קדישא. דתנינן, אבהתא תקונא ושלמותא דכלא, וגופא בהו אשתכלל ואתבני, ובהו אתאחיד. אתא דוד מלפא, ושכליל כלא, ואתקין גופא, ואשלמיה בהו. ואמר רבי יצחק, כמה דזכו אבהתא לאתעטרא ברתיכא קדישא, כך זכה דוד לאתתקנא בסמכא רביעאה דרתיכא.

אמר רבי יהודה, כתיב ביה בדוד, (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. מאי טעמא אדמוני. משום דחולקא דעדביה גרמא ליה. אדמוני דינא ודאי. עם יפה עינים, דינא ברחמי. כמה דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים.

אמר רבי יצחק, חסדי דוד, באתריה אוקימנא. אלא והוא אדמוני, כדאמרן. עם יפה עינים, אלין אבהתא. תא חזי, ירושלים וציון, דינא ורחמי. ואף על פי כן כתיב, (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון. וכתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר, גשבע קודשא בריך הוא שלא יפנס בירושלם של מעלה וכו'. אימתי. אמר רבי יהודה, כד אתהדר מלכו בית דוד לאתריה לתתא.

רבי יצחק אמר, ש' דרשימא בתלת קשרי, (דד' קשרין רמיזא היא לתלתא ורמיזא לארבעה, תלת הא דאמרן. ארבעה למהוי רתיכא קדישא כחדא. דהא הוא כללא דתקונא עלאה ומהכא מתפרשן ואתמשכן תתאי באורחיהו ברצועיהון דתליין בהני שערי דרישא דתליין בהו ואתמשכן מנייהו כל אינון אחרנין עד דאתקשרן באתרייהו).

דף רס"ג ע"א

תנינן, ו' נטיל אינון עלאי דאמרן, ואלין תפלין דאנח קודשא בריך הוא. בגין כך בעי בר נש לאתפארא בהו, עליה פתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך, שם יי' ממש. ואלין אינון תפלין דרישא, תפלין דדרועא היא שמאלא, דאקרי עז, וירתא מעז, הדא הוא דכתיב, (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה"א, והיא ה"א דאוקימנא. זכאה חולקיהון (דף רס"ג ע"א) דישראל. ועל דא, ה"א בתראה נטלא תפלין, דהיא שמאלא.

למאן (ב"א ומאן) אינון אלין ארבעה, דאינון חד גופא, ועל דא כלילן בחד, ומאן אינון. תפארת נצח הוד יסוד. והיא ה"א דידכה, וכלהו אחידא בה, בגין לאתברכא מנייהו, וכלילא מכלהו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר רבי חייא, אי הכי הא פתיב (שמות לג) וראית את אחורי, ותנינן דא קשר של תפלין. אמר ליה, הא אוקמוה, ושפיר הוא, וכלא ברירא דמלה. ועל דא מהאי תלייא רצועה חד לתתא, דהא מנה תליין תתאי, ואתזנו מנה. ועל דא איתקרי אות. כמה דאת אמר (בראשית ט) זאת אות הברית. וכתיב (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה' והא אוקמוה. (דברים ו) שמע ישראל. אמר רבי ייסא, ישראל סבא. רבי יצחק אמר ע' רברבא, לאכללא שבועין שמהן, סהדותא דכלא שמע ישראל, כמה דכתיב, (ישעיה א) שמעו שמים. וכתיב (דברים לב) האזינו השמים. אנה הכא שמע ישראל. וכלא חד מלה הוא. ידו'ד, רישא דכלא, בנהירו דעתיקא קדישא. והאי הוא דאקרי א"ב. אלהינו, עמיקתא דנחלין ומבועין, דנפקין ונגדין לכלא.

ידו'ד, גופא דאילנא שלימו דשרשין. אחד, כנסת ישראל. וכלא חד שלימותא, ואתקשר דא בדא, ולא אשתכח פרודא, אלא כלא חד. תני רבי יצחק, רתיכא קדישא עלאה, ארבע בתי דתפלין דאנח ו'. כמה דאתמר. רתיכא קדישא אחרא, ארבע אחרנין דכלילן בחד, דאנח ה' בתראה כמה דאוקמוה.

רעיא מהימנא (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, פקודא דא, (ד) עיין בהקדמה י"ג ע"ב) ליתדא שמייה דקודשא בריך הוא בכל יומא, דהא כמה דמייחדי שמא דקודשא בריך הוא לתתא, הכי אתייחד שמייה לעילא. אשתכח קודשא בריך הוא יחידאי עילא ותתא. מאן דמייחד שמייה דקודשא בריך הוא, ישוי לביה ורעותיה בההוא יחודא דקאמרן, ויחבר כל שייפוי בהוא יחודא בההוא רעותא למחוי בלהו אחד. כמה דשוי כל שייפוי ברזא דחד, הכי לעילא מחבר כל שייפין עלאין בההוא יחודא, למחוי בלהו חד.

בשעתא דאתי בר נש לייחדא שמא דקודשא בריך הוא, כל חילי שמיא בלהו, קיימין שורין שורין, בגין לאתמקנא ולאתפללא בלהו בההוא יחודא, למיקם ברזא דחד ביחודא חדא. בלהו מתמקנן בתקונייהון פדקא יאות. בהאי שעתא קיימא חד ממנא שמשא, דקיימא תחות רמ"ח עלמין, ובלהו אקרון שייפין דגופא. ודא אקרי הלני', קיימא מחפה לההוא יחודא, ודא איהו מלקט שושנים, כמה דאת אמר (שיר השירים ו) וללקוט שושנים. דאינון שייפין דגופא.

שייפין עלאין לקיט לון שמא עלאה, ברזא דיחודא דקא אתייחד ברזא דמ"ב שמהן. ולקיט כל אינון שושנים עלאין, ושמשא דא לקיט כל אינון תתאין, די בלהו ממנן בכללא דע"ב שמהן, ואתלקיטו בלהו בההוא יחודא, ואתעבידו בלהו גופא חדא. ברזא חדא. וההוא יחודא סלקא, וקא מייחד כלא בתרין סטרין ביחודא חדא. בההוא שעתא מתלקטין שייפין בלהו, ומתחברן בחבורא חדא, למחוי בלהו ברזא דחד, עילא ותתא, ברזא דיודד אחד ושמו אחד.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ועל דא מאריכין באחד, בתרי אתוון. למלקט שושנים, לאתיחדא ברזא דאחד ביחודא שלים. כיון דאתיחדן שייפין פלהו, ברזא חדא דיחודא חדא, כדן אתקרי כלא קרבן שלים. ועל רזא דא, אעיל ליה קודשא בריך הוא בגן עדן לאדם קדמאה, כמה דכתיב, (בראשית ב) לעבדה ולשמרה. ותנינן, דאלין אינון קרבנין תרין, רזא דידוד אחד ושמו אחד. דאינון קרבנין כתיב, וללקוט שושנים. (ד”א דקודשא בריך הוא איהו לקוט שושנים לקיט כל אינון שייפין דעילא ותתא לחברא לון ביחודא בהווא דקאמרן. כדן אתער מאן דאתער ללקוט שושנים) אלין שייפין דתרין סטרין, דאינון חד.

שושנים רזא איהו. דכד מתחברן כל (אינון) שייפין כחדא, למהוי פלהו ביחודא חדא, רזא דקרבו, כדן מתעטר קודשא בריך הוא בעטרה ברישא דכתם פו, למהוי ביקרוי מתעטרא. ורזא דא הוי דכתיב שושנים, רזא דכל אינון שייפין דעילא ותתא. ורזא דהווא פו, עטורא דמתעטרא וסלקא מבינייהו, וכלא איהו ביה.

דף רס”ג ע”ב

בהני שושנים אית בה שית מאה ותליסר פקודין, דאינון שייפין דתרין סטרין, רזא דידוד אחד ושמו אחד. (דף רס”ג ע”ב) ואית ביה סליקו דהווא פו, דקא סליק מבינייהו. ובכל אתר דאינון משתכחין, ההוא סליקו עלאה אשתכח מבינייהו לאסתלקא. ורזא דא (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער. ושושנה בין החוחים. דא ודא אצטריך לאסתלקא כחדא ביחודא שלים. זכאה איהו מאן דקריב קרבנין אליו, ודאי לרעוא ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודא ליראה (ה) בארץ כלל, ובארץ פרט. והא יראה אוקימנא, בגין דאית עליה דבר נש לדחלא מקמי קודשא בריך הוא תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא הנה את יי’ אלהיך. ובגין יראה דא, יסתמר בארחוי. ויראה, אתר הוא דאקרי יראה, בגין דתמן שריא דחלא דקודשא בריך הוא, איהו יראת יי’ לדחלא מניה, ודא איהו רזא דכתיב, וממקדשי תיראו בהאי יראה שריא פולסא דנורא, לאלקאה לון לחייביא, דלא נטרין פקודי אורייתא ועל דא בארץ כלל, אית לדחלא.

ובתר בארץ פרט, כד ידע בר נש מאן איהי יראת יי’, ודא איהו דחלא דחביבותא, דאיהי עיקר ויסודא למרחם ליה לקודשא בריך הוא. (בתר) האי יראה עביד לנטרא כל פקודי דאורייתא, למהוי בר נש עבד נאמן לגבי קודשא בריך הוא כדקא יאות. (יראה)

פקודא (ו) לאהבה, והא אוקימנא רחימו דקודשא בריך הוא, דבעי בר נש לרחמא ליה רחימו סגי כאברהם, דרחים ליה לקודשא בריך הוא בכמה רחימו, ומסר גופיה ונפשיה לגביה. מכאן אוליפנא, מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו מקיים עשר אמירן עילא ותתא. ועל דא כל אינון עשר נסיוני דאתנסא אברהם, וקאים בכלהו לקבל עשר אמירן, כל נסיונא אמירא היא, ואתנסא בהווא אמירא, וקאים ביה.

ועל דא אינון עשר נסיוני, וכלהו קאים בהו אברהם, בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקודשא בריך הוא, דאיהי אהבה רבה. מאי טעמא איקרי אהבה רבה. בגין מאן דקאים בהאי אהבה,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אתקשר בעלמא עלאה. אהבת עולם, דא רזא דעלמא תתאה, דאתקשר ביה רחימו דיליה, וכלא רזא חדא, בלא פרודא, והא אתמר רזא דאהבה, רחימו דא סליק על כל פולחנין דעלמא, בהאי אתייקר שמייה דקודשא בריך הוא יתיר מכלא, ואתברך. בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין, ורזא דאהבה אתמר. ע”כ (קע”ב ע”ב ציצית וכו’)

פקודא (ו) למקרי קריאת שמע ב’ זמנין בכל יומא. חד, לקבל דרגא דיממא. וחד, לקבל דרגא דליליא. ולאכללא ביממא דרגא דליליא, ולאכללא בליליא דרגא דיממא, והא אתמר. ועל דא תרין זמנין בכל יומא, חד ביממא וחד בליליא.

פקודא למקבע בר נש מזוזה לתרעיה, למהוי כל בר נש נטיר מעם קודשא בריך הוא, כד נפיק וכד עייל. ורזא (תהלים קכא) ”ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם. בגין דרזא דמזוזה איהו קאים תדיר לפתחא. ודא איהו פתחא דלעילא, ודא איהו דרגא דאקרי שומר, לאשתפחא בנטירו.

דבר נש לאו איהו נטיר, בר נטירו דקודשא בריך הוא, דאיהו נטיר תדיר, וקאים לפתחא, ובר נש לגו. ותו, דלא ינשי בר נש דוכרנא דקודשא בריך הוא לעלמין. ודא איהו פגוונא דציצית, כמה דאת אמר (במדבר טו) וראיתם אותו וזכרתם את וגו’. פיון דחמי בר נש להאי דוכרנא, אדכר בגרמיה למעבד פקודא דמאריה. ורזא דמהימנותא, מזוזה כללא דכר ונוקבא כחדא.

בספרא דשלמה, סמיך לפתחא, לקבל תרין דרגין, אוזמן חד שידא (ודא איהו) ואית ליה רשו לחבלא. ואיהו קאים לסטר שמאלא. זקיף בר נש עינוי, חמי ליה לרזא דשמא דמאריה, ואדכר ליה, ולא יכיל ליה לאבאשא. ואי תימא, אי הכי פי נפיק בר נש מתרעיה לבר, הא ההוא שידא קאים לימיניה, ומזוזה לשמאליה, והיאך אתנטיר בר נש, אי איהו שארי לשמאליה.

דף רס”ד ע”א

אלא כל מה דעבד קודשא בריך הוא, כל מלה ומלה אתמשך בטר זיניה. בבר נש קיימין תרין דרגין, חד מימינא, וחד משמאלא. ההוא דימינא אקרי יצר הטוב, וההוא דשמאלא אקרי יצר הרע. פיון דנפק בר נש מתרעא דביתיה, ההוא שידא זקיף עינוי, וחמי ליצר הרע, דשארי לשמאלא, אתמשך לההוא סטרא ואתעדי מימינא. ובההוא סטרא, קאים שמא דמאריה, ולא יכיל לקרבא ולאבאשא ליה, ונפיק בר נש (דף רס”ד ע”א) ואשתויב מניה. כד עייל, הא שמא קדישא לימינא קאים, ולא יכיל לקטרגא בהדיה.

ועל דא אצטריך בר נש, דלא יעביד (ס”א יעביר) טנופא ולכלוכא בתרעא דביתיה, ולא יושיד מיין עכורין. חד, דלא יעביד קלנא לגבי שמא דמאריה. וחד, דאית ליה רשו לההוא מתבלא לחבלא. ובגין כך יזדהר בר נש מהאי, ויזדהר בר נש דלא ימנע מתרעא דביתיה שמא דמאריה.

וכד בר נש אתקין מזוזה לפתחיה, כד עייל (ס”א ההוא בר נש), ההוא יצר הרע וההוא שידא בעל פרחיהו נטרי ליה, ואמרי (תהלים קיח) זה השער ליי צדיקים יבאו בו. וכד לא קאים מזוזה לפתחיה דבר נש, יצר הרע וההוא שידא מתתקנין כחדא, שוו דדייהו על רישיה בזמנא דעייל, פתחי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ואמרי, ווי ליה לפלגיא, דהא נפק מרשותא דמאריה, מההוא זמנא קאים בלא גטירי, דלית מאן דנטיר עליה, רחמנא לישזבן (צ"א ע"ב פקודאי לאומאה וכו').

(דברים ו') שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, דא איהו יחודא חד. ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא, למהוי שמייה רזא חד. ורזא דא, (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא כתיב, כד אינון ביחודא חד.

ואי תימא, אי הכי כגוונא דכתיב, (זכריה יד) יי' אחד ושמו אחד, (נדפס בתרומה קע"א ע"ב) ל'או איהו יי' הוא האלהים, דאי כתיב יי' ושמו הוא אחד, הוינא אמרי הכי, ל'א כתיב אלא יי' אחד ושמו אחד, ואצטריך לומר כגוונא דא, יי' הוא האלהים הוא, ויתחזי יי' אחד ושמו אחד.

אלא כלא חד, דכד אתאחדון תרין שמהן אלין, דא ביחודא חד, ודא ביחודא חד, פדין תרין שמהן אלין אתעבידו חד, ואתכלילן דא בדא, והוי כלא שמה שלים ביחודא חדא, וכדין יי' הוא האלהים, דהא כדין אתכליל כלא דא בדא למהוי חד, ועד דאתייחדו כל חד דא בלחודוי ודא בלחודוי, ל'א אתכלילו דא בדא, למהוי כלא חד.

כללא דכל אורייתא, הכי הוא ודאי, דהא אורייתא איהי תורה שבכתב, ואיהי תורה שבעל פה. תורה שבכתב, דא הוא דכתיב יי'. תורה שבעל פה, דכתיב האלהים. ובגין דאורייתא איהי רזא דשמא קדישא, אקרי הכי.

תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דא כלל, ודא פרט. כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל, ואתייחדו דא בדא, והוי כלא חד. ועל דא כללא דאורייתא, איהו כללא דלעילא ותתא, בגין דשמא דא לעילא, ושמא דא לתתא. דא רזא דעלמא עלאה. ודא רזא דעלמא תתאה. ועל דא כתיב אתה הראת לדעת כי יי' הוא האלהים, דא כללא דכלא, וכל דא דאמרן, אצטריך בר נש למנדע בהאי עלמא.

ואי תימא, פקודי אורייתא אן אינון הכא, בכללא דא. אלא דא איהו זכור. ודא איהו שמור. וכל פקודי אורייתא בהני כלילן, ברזא דזכור, וברזא דשמור, וכלא איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתנינן צלותא דערבית חובה איהו, ודאי בגין דקריאת שמע דערבית חובה, וקודשא בריך הוא אתייחד בליליא, כמה דאתייחד ביממא. ומדת לילה אתכליל ביממא, ומדת יממא אתכליל בליליא, ואתעביד יחודא. ומאן דאמר רשות, בגין אימורין ופדרין דמתעפלי בליליא. והא אוקימנא.

דכתיב ואהבת את יי' אלהיך, האי קרא אוקימנא, ואוקמוה חברייא. אבל אית לשאלא, אי בהאי יחודא דשמע ישראל, אתכליל כלא, ימינא ושמאלא, אמאי כתיב לבתר ואהבת, והיה אם שמוע, דהא ביחודא אתכלילו. אלא התם בכלל. הכא בפרט. והכי אצטריך.

וברזא דיחודא דהא אתערנא ביה, יחודא איהו כגוונא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא, בתפלין דרישא ד' פרשין, והא אתמר. והכא ג' שמהן אינון. התם ארבע פרשין, וכל חד וחד בלחודוי. והכא ג' שמהן, מה בין האי להאי.

דף רס"ד ע"ב

אלא אינון ארבע פרשיין הא אתערו בהו, חד נקודה (ס"א עלאה) קדמאה. וחד רוא דעלמא דאתי. וחד ימינא (דף רס"ד ע"ב) וחד שמאלא. אלין רוא דתפלין דרישא. והכא ברוא דא, יחודא דא תלת שמעון עלאין, אינון פגוונא דאינון ארבע פרשיין. יי' קדמאה, דא נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו, רוא דעלמא דאתי. יי' בתראה, כללא דימינא ושמאלא כחדא, בכללא חדא ואלין אינון תפלה דרישא, ודא איהו יחודא קדמאה.

תפלין דדרועא, כללא (גו תפלין דדרועא כללא) דכל הנני כחדא, ודא איהו רוא, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. (עיין בהקדמה י"ג ע"ב) הכא כללא דאינון תפלין דרישא, דאתפלילו גו תפלין דדרועא.

ורוא דא, ברוך: דא רוא דנקודה עלאה, דאיהו ברוך, דכל ברכאן נבעין מתמן. ואי תימא, עלמא דאתי אקרי ברוך. לאו הכי. דהא נקודה עלאה איהו דכר, עלמא דאתי נוקבא, איהו ברוך, ואיהו ברכת, ברוך דכר, ברכת נוקבא. ועל דא ברוך איהו נקודה עלאה. שם: דא עלמא דאתי, דאיהו שם גדול. כמה דאת אמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול. כבוד: דא כבוד עלאה, דאיהו ימינא ושמאלא, וכלהו כלילן בהאי תפלה של יד, דאיהו מלכותו. ונטיל כלא בגויה, ובהאי אתפלילן בהאי מלכות, עלמין פלהו, למיזן לון, ולספקא לון, בכמה דאצטריכו.

ודא איהו יחודא דתפלין דרישא ותפלין דדרועא, פגוונא דרוא דיחודא דתפלין, הכי הוא יחודא דכלא. ודא איהו ברירו דמלה. והא סדרנא יחודא דא קמי בוצינא קדישא, ואמר לי דהא בד' גוונין אתסדר יחודא, ודא ברירא דכלהו. והכי איהו ודאי, וכלהו רוא דיחודא, אבל סדורא דתפלין, דא הוא יחודא עלאה כדקא יאות.

ומגו דאתפלילו ימינא ושמאלא ברוא דשמא חד בארץ כלל, אצטריף לבתר לאפקא לון. בארץ פרט, אבל לאו בארץ יחודא, דהא יחודא בקראי קדמאי איהו, למחוי יי' אחד, בתפלין דרישא. ושמו אחד, בתפלין דדרועא. והוי כלא חד. פיון דיחודא אתסדר כלא בכללא, מרישא דנקודה עלאה, אצטריף לבתר לאתעטרא מרישא דנהורא קדמאה, דאיהו רישא דכלא. (ע"כ רעיא מהימנא).



סדר הלימוד ליום י אלול [יום 335 בשנה]

גְּלִיף וְאַתְקִין מִשֶּׁה, כ"ה אַתּוּן בְּרֹזָא דְפִסּוּקָא דִּיחֻדָּא, דְכַתִּיב שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד. וְאִינוּן כ"ה אַתּוּן גְּלִיפִין, מְחַקְקִין בְּרֹזָא דְלַעֲיִלָּא. יַעֲקֹב בַּעַד לְאַתְקֵנָא לְתַתָּא, בְּרֹזָא דִּיחֻדָּא, וְאַתְקִין בְּכ"ד אַתּוּן, וְאִינוּן בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְלֹא אֲשֵׁלִים לְכ"ה אַתּוּן, בְּגִין דְּעַד לֹא אַתְתַּקֵּן מִשְׁכַּנָּא. פִּיּוּן דְאַתְתַּקֵּן מִשְׁכַּנָּא, וְאַשְׁתַּלִּים מְלָה דְהוּוּ נְפִיק מִנִּיה, כַּד אֲשְׁתַּלִּים, לֹא מְלִיל אֶלָּא בְּכ"ה אַתּוּן, לְאַחֲזָאָה דְהָא אֲשְׁתַּלִּים דָּא, כְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא, דְכַתִּיב, (ויקרא א) וַיְדַבֵּר יי' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר, הָא כ"ה אַתּוּן.

וְעַל דָּא כ"ה זִינִין, לְאַשְׁלֵמָא תְּקוּנָא דְמִקְדָּשָׁא, וְכַל הַנִּי אַתּוּן אוֹקִימָנָא בְּאִינוּן אַתּוּן גְּלִיפִין דְאוֹלִיפְנָא מִמַּר. וּבְגִין דְמִשְׁכַּנָּא אֲשְׁתַּלִּים בְּרוּזִין אֵלֵינוּ, אֶקְרִי כ"ה, בִּיחֻדָּא דְשְׁלִימוֹ דְמִשְׁכַּנָּא. וְעַל דָּא (תהלים קמה) וְחִסְדֶּיךָ יְבָרְכֻכָּה פְּתִיב, רֹזָא דְשְׁלִימוֹ דְכָל מִשְׁכַּנָּא, וְתְּקוּנָא דִּילֵיה.

כ"ה: לְקַבֵּל כ"ב אַתּוּן, וְתוֹרָה וּנְבִיאִים וְכַתוּבִים, דְאִינוּן כְּלָלָא חֲדָא, רֹזָא חֲדָא. בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל קָא מִיחֻדֵי יְחֻדָּא בְּהַאי קָרָא, בְּרֹזָא דְכ"ה אַתּוּן, דְאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד, וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְאִינוּן כ"ד אַתּוּן, וּיְכוּיִן כָּל חַד בְּהוּ, כְּלָהוּ אַתּוּן מִתְּחַבְּרוֹן כְּחֲדָא, וְסִלְקִין לְחַבְּרוּרָא חַד, תִּשְׁעַ וְאַרְבַּעִים תְּרַעִין, בְּרֹזָא דִּיּוֹבְלָא. וְכַדִּין אֲצִטְרִיךְ לְסִלְקָא וְעַד, לֹא יִתִּיר. וְכַדִּין אַתְּפַתְחוּ תְּרַעִין, וְחָשִׁיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהַהוּא בַּר נֶשׁ, כְּאֵילוֹ קִיִּים אוֹרִייתָא כְּלָה, דְאִיְהִי אַתִּיא בְּמ"ט פְּנִים בְּכָלָא.

דף רס"ה ע"א

וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ לְכוּוּנָא רַעוּתָא בְּכ"ה וּבְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין, לְסִלְקָא לֹון בְּרַעוּתָא דְלִבָּא, בְּתִשְׁעַ וְאַרְבַּעִין תְּרַעִין דְקַאמְרוּן, פִּיּוּן דְאַתְפּוּוֹן בְּהַאי, יִתְכּוּוֹן בְּהַהוּא יְחֻדָּא דְאִמַּר מַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו' בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, כְּלָלָא דְכָל אוֹרִייתָא כְּלָא. זְכָאָה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דִּיתְכּוּוֹן בְּהוּ, וְדַאי כְּלָלָא אִיְהוּ דְכָל אוֹרִייתָא דְעִילָא וְתַתָּא. וְדָא אִיְהוּ רֹזָא דְאָדָם, שְׁלִימוֹ דְדַכְר וְנוֹקְבָא, וְרֹזָא דְכָל מְהִימְנוּתָא. עַד כָּאֵן. (דף רס"ה ע"א) רַבִּי אַבָּא שְׁלַח לֵיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִמַּר לֵיה, הַאי דְאוֹקְמִיָּה מַר בְּתַפְלִין דְמֵאֲרִי עֲלֵמָא, ד' פְּרָשִׁיין אִינוּן קוּדְשָׁא דְקוּדְשִׁין, שְׁפִיר. מִשְׁכָּא דְעַל תְּפִילִין, וְאִינוּן רַצוּעִין אֶקְרוּ קְדוּשָׁה, אִסְמִכְתָּא מְנַלְן. שְׁלַח לֵיה (בראשית א) וַיַּעַשׂ יי' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ וְגו', דִּיִּיקָא וְהָכִי אוֹקְמִיָּה רַב הַמְנוּנָא סְבָא. וְאֵלִין אִינוּן דְרִישָׁא, וְדְרוּעָא יְדָכָה בְּה"א, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

אמר רבי שמעון, אית מאן דמתני בהאי גוונא, והיה דרועא שמאלא דקודשא בריך הוא, ואקרי גבורה. אי הכי לא אשתארן ברישא אלא תלת. ואינן ארבע. אבל תרין רתיכין קדישין אינן, דא אתקשר בלבא, ודא אתקשר במוחא. ולבא ומוחא, אתקשר דא בדא. וזוגא חד להו, ושפיר קאמרו חברייא. והיה לאות על ידכה, כמה דאתמר, ולא אקרי אלא אות.

אמר רבי שמעון, בשעתא דבר נש אקדים בפלגות ליליא, וקם ואשתדל באורייתא, עד דנהיר צפרא. בצפרא אנח תפילין ברישיה, ותפילין ברשימא קדישא בדרועיה, ואתעטף בעטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה. אערע במזונה, רשימא דשמא קדישא בתרעא דביתיה. ארבע מלאכין קדישין מזדווגין עמיה ונפקין עמיה מתרעא דביתיה, ואוזפי ליה לבי פנישתא. ומכרוזי קמיה, הבו יקרא לדויקנא דמלכא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלכא, לפרצופא יקרא דמלכא. רוחא קדישא שריא עליה, אכריז ואמר (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

השלמה מההשמטות (סימן י"ד)

בתר הכי אית ליה למקרי פרשת בראשית, עד ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דאיהי עלויא ותושבחתא דכולא. לבתר יתעסק בפרשת הקרבנות לכפרא עלוי. ויימא, צו את אהרן, עד תוקד בו. בגין דכל הרהורין ומחשבין דליליא יתכפרו. לבתר ישבח תושבחתא דדוד, ובגין כך ייעול בר נש בתרעין דבהון כולא ואיהו אתתקנת דרגין.

פיון דמטי ליוצר אור דאיהו שירותא דצלותא דמיושב, פדין כל אינן דרגין פתחין תרעין וכדין (שיר השירים ג) כתימרות עשן כתיב. מה תמרות עשן דקטורת, סלקא ומתחבראן דרגין אלין באלין. אוף הכא איהי צלותא דאיהי כתימרות עשן דמתחבראן ומתקשראן אלין באלין. דהא איהו מקשר לון ואומר, כלם אהובים כלם קדושים וכו'.

לבתר אהבה רבה, לסלקא ולאתקשרא בימינא ויחודא דשמע. ע' רברבא, ד' רברבא. וסימנא ע"ד. היינו דכתיב (שמואל א י"ב) ע"ד ה' בכם. אשתארו אתון ש"מ במ' פתוחה. לפי שמ' פתוחה מלך תתאה, מ"ם סתומה מלך עילאה. אשתארו אתון ש"מ א"ח, מהאי סטרא ש"מ, ומהאי סטרא א"ח.

אמר רב המנונא סבא כל מאן דמיחד דא בכל יומא, חדוה זמין ליה מלעילא מאתון אלין. ש"מ מהאי סטרא, א"ח מהאי סטרא. ומצרף אתון אלין למפרע.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

שְׂרֵי וּבְמִיִּשְׁרֵי סִיִּים. וְסִימָן אֲשֶׁמָּח דְּכִתִּיב (תהלים ק"ד) אֲנֹכִי אֲשֶׁמָּח בְּה'. בְּה' מִמֶּשׁ, וְהָכִי אֵיִתָּא בְּסִפְרָא דְּחֲנוּךְ.

תו, אֵיִת בֵּיה עֵי"ן רַבְרַבָּא, רְמֵז לְאַלְיָן שְׁבַעִין שְׁמַהֲן רְזָא דְאַבְהֶן קַדִּישִׁין. יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה', אֲלִין אַרְבַּע בְּתֵי דְתַפִּילִין דְאַחִיד לֹון (א"ח). ד' רַבְרַבָּא דָּא קָשֶׁר שֶׁל תַּפִּילִין דְאֵיִהִי אַחִידַת בְּהוּ, וְהוּא רְזָא לְחַפְיָמִין וְלֹא אֲתַמְסֵר לְגַלְאָה. וְתַרְיָן רְצוּעִין נְפַקִין מִסְטָרָא דָּא וּמִסְטָרָא דָּא, רְזָא דְתַרְיָן יָרְכִין דְהָאִי א"ח דְנִבְיָאִי קָשׁוּט אַחִידִין בֵּיה. וְעוּד א"ח רְמֵז לְפִסּוּק דְאָמַר (שיר השירים ה) פִּתְחִי לִי אַחֹתַי, וּלְבַתֵּר אֲמַת וַיִּצִיב. וְאֲמָאִי וַיִּצִיב, דָּא תַרְגוּמוֹ. אֲלֹא דָּא יַעֲקֹב וְדָא יוֹסֵף וְאַצְטְרִיף לְאַתְדַּבְּקָא בְּתַרוּוִיָּהוּ.

וּלְבַתֵּר צְלוֹתָא מְעוּמָד. תֵּלַת קַדְמָאִין דְאֵינֹון מְגוֹן, וּמַחְיָה, וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ. מְגוֹן, אֵיִת בֵּיה מ"ב תִּיבִין, רְזָא דְשְׁמָא קַדִּישָׁא דְמ"ב אֲתוּוֹן. וְאֵיִת לְאַכְלָלָא לֵיה בְּלָבָא וְלְאַתְקַשְׂרָא כְּשֶׁלְהוּבָא בְּגַחְלָתָא בְּרַחֲמֵי. וְדָא אֵיִהוּ בְּרַכְתָּא דִּימִינָא.

מַחְיָה, אֵיִת בֵּיה מ"ט תִּיבִין בְּרְזָא דְחַמְשִׁין תַּרְעִין חֶסֶר חַד. וְאֵיִת שְׁמָא בְּגַבּוּרָה ה', וְאֵיִהוּ אֲת"ה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדַנְי". וְרְזָא דִילֵיה אַגְל"א וּבְרְזָא אַחְרָא יַג"לֹא. וְכוּלָּא רְזָא חֲדָא מְגַבּוּרָתָא דְבְּרַכָּאֵן דִּיהוּדָה, (בראשית מ"ט) א"תָּה יוֹדוּךְ אַחִיךָ, ג"וֹר אַרְיָה יְהוּדָה, ל"א יִסּוּר שְׁבַט מִיְהוּדָה, א"וֹסְרֵי לְגַפְּן עִירָה. בְּדָא אַתְעַר יְהוּדָה בְּגַבּוּרָתָא קַדִּישָׁא וְדָא אֵיִהִי בְּרַכְתָּא דְשְׁמָאֲלָא.

קַדוּשָׁה אֵיִת בְּה אַרְבִּיסֵר תִּיבִין, עֶשֶׂר אַמִּירָן וְד' אֲתוּוֹן. וְדָא כְּלִיל לְכָל סְטְרִין וְאַחִיד מְסִיפֵי עֲלֵמָא עַד סִיפֵי עֲלֵמָא. תֵּלַת בְּתַרְאֵי לָאו אֵינֹון בְּחוּשְׁבָן דָּא בְּתִיבִין, וְאֵינֹון רְצָה וּמוֹדִים תַּרְיָן עַמּוּדִים תַּמְכִּי דְאוּרִיָּתָא.

שִׁים שְׁלוֹם אֵילָנָא דְחַיֵּי דְאֵיִהוּ שְׁלֵמָא דְבֵיתָא, שְׁלֵמָא דְכָלָּא. (ש"ו ע"ב) וּבִינֵיהוּ בְּאַמְצַעִיתָא אֵינֹון בְּרַכָּאֵן דְתַקִּינוּ קַדְמָאִי וְהָכִי אוֹקְמוּהָ.

לְבַתֵּר דְסִיִּים צְלוֹתִיה וְאוּדֵי עַל חוּבִיָּה, נְפִילַת אַנְפִּין. דְהָכִי אוֹקְמוּהָ דִיעֵבִיד כָּל מָה דְעֵבִיד מִשָּׁה רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם (צְלוֹתִין וְתַחֲנוּנִים) תַּחֲנוּנִין וּבְעוֹתִין וּנְפִילַת אַנְפִּין, דְכִתִּיב (דברים ט) וְאַתְנַפֵּל לְפָנֵי ה'. וְכִיּוֹן דְעָאֵל בְּכָל אֵינֹון דְרַגִין עֲלָאִין וְאַתְקַשְׁרָא כּוּלָּא בְּכִלְהוּ, אֵיִת לְנַחְתָּא לְתַתָּא. הוּאִיל וְנַחְתִּית לְתַתָּא, אֵיִצְטְרִיף נְפִילַת אַנְפִּין בְּאַלְפָּא בֵיתָא.

מֵאִי טַעְמָא, פִּיּוֹן דְצִלֵי צְלוֹתִיה וְאוּדֵי עַל חוּבִיָּה מְכָאֵן וְלְהֵלָּאָה אַחֲזֵי גְרַמִּיָּה דְמָסֵר נְפִשִׁיהָ לְמֵאֲרִיָּה בְּרַחֲמֵי דְכִתִּיב (תהלים כ"ה) אֲלִיךָ ה' נְפִשִׁי אֲשָׂא. וְנִיחָא לֵיה לְהֵוּא סְטָרָא דְשְׂרָאִי בֵּיה מוֹתָא (דעבִיד) וְעֵבִיד לֵיה נִיחָא. וְעַל דָּא בְּאַלְפָּא בֵיתָא דָּא, לֵית בְּה, לֹא וַא"ו וְלֹא קו"ף וְלֹא בִי"ת, וְאֵיִת בֵּיה פ' בְּאַתְרִיָּה (ס"א בסופיה).

מאי דמסר טעמא, בגין דנפילה דא דמסר בר נש נפשיה למותא איצטרין לכוונא רעותיה ולמעבד נחת רוח להווא סטרא דשריא ביה מותא, כמה דעביד הקוף בחרבה בהרים. אחזי גרמיה כמית קמיה חיות, בגין דדחיל מנהון. וכד קריבין לגביה וחשיבי למיכל ולקטלא יתיה, חמאן יתיה דנפיל ומית וחשיבי דאיהו מית וכדין תבן לאחורא. ועל דא אסתלקו תלת אתוון אלין, דלא ידעי בהו אלא קודשא בריך הוא בלחודוי.

ועם כל דא ברעותא דלבא שוי גרמיה ומסר ליה נפשיה ברחימו, וקודשא בריך הוא חשיב עלוי כאילו נטיל נשמתייה מניה. בגין דאית חובין דעביד בר נש דלא מתכפראן אלא בשעתא דנפקת נשמתייה מניה מהאי עלמא. הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו.

והשתא דאתחשיף ליה דנטיל קודשא בריך הוא נשמתייה ואיהו יהיב ליה ברעותא, וההיא שעתא קיימא לכפרה על כל חובוי ואשלים לכל סטרין, ולהווא סטרא דאתמר דאתמר. ועל כל דא עולה ואסתלקא בין תרין דרועין בחבוקא דרחימו כדקא יאות, ואיהי מקטרת מור ולבונה מכל אבקת רוכל.

אמר רבי שמעון, אסיר ליה לבר נש לטעום כלום, עד דיכול מלכא עילאה, ומאי איהו צלותא. וצלותא דבר נש כגוונא דא, בקדמייתא מזמין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא על אינון בריין דמתפשטי רוחין דילהון (ס"א יסודא) יחודא בהאי עלמא מנייהו והיינו דכתיב (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה וגו'.

דאיברין דאתחזון לקרבנא רוחא דילהון מתפשטי עלייהו ארבע דיוקנין ומזמנן על בריין אלין. והיינו דקאמרינן והאופנים וחיות הקודש וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר כהנא רבא קאמר חד שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וגו'. ויחודא רבא מיחדי, דהיינו (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ולבתר לינאי קא מתערי לנגוונא דהיינו (דברים י"א) והיה אם שמוע תשמעו וגו'. דא נגוונא דלינאי בגין לאתערא סטרא חד. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב, ישראל סבא דקיימא על קרבנא. דא היא דרגין עלאין פנימאין וכלא קיימא על פתורא.

אבל לית רשו לחד מנייהו לאושטא ידא ולמיכל מן קרבנא עד דמלכא עילאה אכיל, והם שלש ראשונות ושלש אחרונות. פיון דאיהו אכיל, יהיב רשו לארבע דיוקנין ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו למיכל.

כדין אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר, מאיך ונפיל על אנפוי ומסר רוחיה וגרמיה לגבי אדם דחקוק על אינון דיוקנין ולא תערא ליה עליה כדקא חזי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

והיינו אליך ה' נפשי אשא. תלת דיוקנין אחרנין וכל אינון דמתפשטי מנייהו, תהלה לדוד והיינו יביעו ירננו יאמרו ידברו, כלהו אכלי ואתהנון כל חד וחד כדחזי ליה.

מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דלביה (תהלים כ) יענך ה' ביום צרה עאקו דעוברתא דיתבא בעאקו ומתהפכי כלהו סניגורין עליה דבר נש. ושלש פסיעות שעושה הפונה בהם למכא"ל וגבריא"ל רפא"ל שיצא משלש מחנות שכינה ועל דא פתיב (תהלים קמ"ד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (כדין וגו' רס"ה א'

שורה י"ד) (עד כאן מההשמטות)

כדין תהוא רוחא קדישא סלקא לעילא, ואסהיד עליה קמי מלכא קדישא, כדין פקיד מלכא עלאה, למכתב קמיה כל אינון בני היכליה, כל אינון דאשתמודען קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו. מאי ולחושבי שמו. כמה דאת אמר (שמות לה) (ס"א חשב האפור) וחושבי מחשבות, אינון דעבדין לשמיה, אומנותא בכלא, אומנותא דתפילין, בבתיהון ברצועיהון וכתביבתהון. אומנותא דציצית, בחוטיהון, בחוטא דתכלתא. אומנותא דמזוזה. ואלין אינון חושבי שמו. וכתביב (ש) וחושבי מחשבות.

ולא עוד אלא דקודשא בריך הוא משתבח ביה, ומכריז עליה בכלהו עלמין, חמו מה ברין עבדית בעולמי. ומאן דייעול קמיה לבי כנישתא, כד נפק מתרעיה, ולא תפילין ברישיה וציצית בלבושיה, ואומר (תהלים ה) אשתחוו אל היכל קדשך ביראתך. קודשא בריך הוא אמר, אן הוא מוראי, הא סהיד סהדותא דשקרא.

אמר רבי יוסי, זכאה חולקיה דמשה, דהכא אמר אלהינו. (נ"א אלהיך) דאמר רבי שמעון, משה בדרגא עלאה יתיר אתאחד, על שאר נביאי מהימני. ואמר רבי שמעון, אלמלא הווי ידעי בני נשא מלין דאורייתא, לינדעון דהא לית שום מלה באורייתא, או את באורייתא, דלא אית בה רזין עלאין ויקירין.

תא חזי פתיב, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול. ותנינו, מאי בקול. בקולו של משה. ושפיר הוא, בקולו של משה דייקא, בההוא קול דאיהו אחיד ביה, על כל שאר נביאין. (מתמן משה אתון על כלהו) ובגין דאיהו אתאחיד על כלהו, בההוא קול, דרגא עלאה, הוה אמר להו לישראל, יי' אלהיך, איהו דרגא דאקרי שכינתא, דשרייתא בגווייהו. זכאה חולקיה.

ואמר רבי שמעון, תנינן, קללות שבתורת כהנים, משה מפי הגבורה אמרן. ושבמשה תורה, משה מפי עצמו אמרן. מאי מפי עצמו. וכי סלקא דעתך דאפילו את זעירא באורייתא, משה אמר ליה מגרמיה.

אלא שפיר הוא, והא אתערנא, מעצמו לא תנינן, אלא מפי עצמו. ומאי איהו. תהוא קול דאיהו אחיד ביה. ועל דא, הללו מפי הגבורה. והללו מפי עצמו. מפי תהוא דרגא דאתקשר ביה על שאר נביאי מהימני. ועל דא, בכל אתר אלהיה, והכא אלהינו.

דף רס"ה ע"ב

תא חזי, כמה אית להו לבני נשא לאסתמרא אורחיהו, בגין דישתדלון בפלחנא דמאריהו, ויזכון לחיי עלמין. תחות כורסייא דמלכא קדישא, אית מדורין עלאין. ובההוא אתר דכורסייא, מזוזה אתקשר, לאשתזבא מכמה מארי דינין, (דף רס"ה ע"ב) דזמינין לאתערא בהו בבני נשא, בההוא עלמא. כגוונא דא עביד קודשא בריך הוא לישראל, ויהב להו פקודי אורייתא, בגין דישתדלון בה וישתזבון בהאי עלמא, מכמה מארי דינין, מכמה מקטרגי, דאודמנון בהו בבני נשא בכל יומא.

רבי חייא אמר, האי מאן דבעי דיסתמר אורחוי, לא יעבר על מייא דאושדין קמי פתחא. בגין דתמן שרי חד שידיא, והוא בין תרין דשין דפתחא, ואנפוי לקבליה דפתחא, ואסתכי כל מה דעבדין בביתא, ולא לבעי ליה לאנוש (לאניש) דישידי מייא בין תרי תרעי. רבי יצחק אמר, מיין צלילן לית לן בה. והוא דלא יושיט לון ארח קלנא. מאי טעמא. בגין דאית ליה רשו לנזקא. ולא עוד אלא דיהדר רישיה לקבלי ביתא, ובכל מה דאסתכל אתלטייא.

תלת מאה ושתין וחמש, כחושבון ימי שתא, אית ליה שמשין, דהוא שליט עלייהו, וכלהו נפקין עם בר נש, כד נפק מתרעא דביתיה. אמר רבי אלעזר, כל דא בעי קודשא בריך הוא לנטרא לון לישראל, ואתקין שמייה קדישא לעילא, דאיהו אורייתא, ואורייתא כלא חד שמא קדישא איהו, ומאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בשמיה.

תא חזי, בעי בר נש בפתחא דביתא לרשמא שמא קדישא, דאיהו מהימנותא דכלא. דהא בכל אתר דשמא קדישא אשתכת, זינין בישין לא משתכחי תמן, ולא יכלין לקטרגא ליה לבר נש, כמה דכתיב, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה וגו'. (מזוזא אקרי). אתר דפתחא דביתא שריא, כגוונא דלעילא, אתר דפתחא דביתא עלאה שריא, מזוזא אקרי. דהוא תקוונא דביתא, ופתחא דביתא. משהיא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מזוזה ערקין מארי נימוסין, מארי דדינין קמיה לא משתפחין. וקבל דא לתתא,
כד בר נש אתקין מזוזה לפתחא דביתא, והאי שמא קדישא רשים באתווי, האי
בר נש אתעטר בעטרוי דמאריה, ולא קרבין לפתחא דביתיה זינין בישין, ולא
משתפחי תמן.



סדר הלימוד ליום יא אלול [יום 336 בשנה]

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק, אמר ליה מאן אתי, מאריה דנהורא, גבר דאתדבק בנורא דאכלא כל יומא, הא נהורא עמיה שרי. אמר ליה, תנינן דחיובא עליה דבר נש, לקבלא אפי שכינתא, בכל ריש ירחי ושבת. ומאן איהו. רביה. כל שכן בוצינא עלאה קדישא, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי. אמר רבי יצחק, אהדרנא עמד, ואקבל אנפי שכינתא, ואטעם מאינן מלין עלאין, דאטעמת קמיה.

פתח רבי אבא ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליה נשאתי את עיני היושבי בשמים. שיר דא, לא פתיב מאן אמרו. אלא בכל אתר דאיהו סתים, רוח הקדש אמרו עליהו דישראל בגלותא. היושבי בשמים, היושב מבעי ליה, מאי היושבי.

אלא אוקימנא, מאן דבעי לצלאה צלותיה קמי מלכא קדישא, בעי למבעי מעמיקתא דכלא, לארקא ברכאן לתתא, כמה דכתיב, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיה יי. והאי יו"ד יתיר, עמיקתא דכלא היא, ובהאי בעי למבעי בעותיה, לארקא ברכאן להווא אתר דאקרי שמים, לאתזנא מניה כלא, ועל דא היושבי בשמים, בשמים ממש, דכד אינן ברכאן נגידו ואתמשכו מההוא אתר עומקא דכלא, ואתישבן באתר דאקרי שמים, כדין ברכאן משתכחי בעלאי ותתאי.

כעני עבדים אל יד אדוניהם, מאי כעני עבדים. אלין אינן שאר רב רבי עמין, דלא אתזנו אלא משירא (משירי) (ס"א גופא) נופא דאילנא, דישראל מתדבק ביה. וכד ישראל נטלין ברכאן מההוא אתר, פלהו מתברכן מישראל.

דף רס"ו ע"א

כעני שפחה אל יד גבירתה, דא היא שפחה דאוקימנא, דקטיל קודשא בריך הוא חילא דילה במצרים, דהא לית חילא דידה, אלא כד אתנגיד מתמצית דהאי ארץ ישראל. וארץ ישראל (דף רס"ו ע"א) גבירתה אקרי. ועל האי פתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ. מאן ארץ. דא ארץ ישראל, כמה דאתמר. תחת עבד פי ימלוך, אלין אינן עבדים דקאמרן. כד אתיהיב שלטנותא לחד מניהו. ודא הוא דכתיב, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. שפחה פי תירש גבירתה (ס"א מאי היא) דא היא שפחה דקאמרן.

תא חזי, מסטרא דהאי שפחה, נפקי כמה גרדיגי טהירין, מקטרגין לקבליהו דישראל, ולקטרגא לון. וקודשא בריך הוא עביד להו לישראל נטירו, כאבא דבעי לנטרא לבריה מן פלא. אמר קודשא בריך הוא לישראל, כמה מקטרגין זמינן לקבלייכו, אשתדלו בפולחני, ואנא אהא נטיר לכו לבר. ואתון תהוון זמינן בבתיכון מלגו, וניימי בערסיכון, ואנא אהא נטיר לכו לבר, וסוחרני ערסיכו.

ותא חזי, בשעתא דאינון זינן בישין קריבין לפתחא דבר נש זקפן רישא, ומסתכלן בשמא קדישא דאתחזי לבר, דאיהו שדי, דמתעטר בעטרוי, שמא דא שליט על פלהו, מניה דחלין וערקין, ולא קרבין לפתחא דבר נש.

אמר ליה רבי יצחק, אי הכי, ירשום בר נש שמא דא בפתחא דביתא, ולא יתיר, אמאי כל פרשתא. אמר ליה שפיר הוא, דהא שמא דא לא אתעטר, אלא באינון אתוון פלהו, רשימין ברשימא דמלפא, וכד אכתב כל פרשתא, פדין שמא דא מתעטר בעטרוי ונפיק מלפא בכל חילוי, פלהו רשימין ברשימא דמלפא, כדין דחלין מניה, וערקין מקמיה.

תא חזי, והיה שמא קדישא, מתתא לעילא. ועל דא, שדי אתרשים מלבר, לקבלי שמא דא. והי'ה מלגו, שדי' מלבר. למהוי נטיר בר נש מפל סטרין מלגאו ומלבר. אמר רבי אבא, כמה חיילין קדישין זמינן בההיא שעתא דאנח בר נש מזוזה לתרעיה, פלהו מכרוי ואמרי (תהלים קיח) זה השער ליי' וגו'.

זכאה חולקיהון דישראל, כדין אשתמודען ישראל דאינון בני מלפא קדישא, דהא פלהו אתרשימו מניה. אתרשימו בגופייהו, ברשימא קדישא. אתרשימו בלבושייהו, בעטופייהו דמצוה. אתרשימו ברישייהו, בבתי דתפילי, בשמא דמאריהון. אתרשימו בידייהו, ברצועי דקדושא. אתרשימו במסאנייהו, במסאנא דמצוה. אתרשימו לבר, בזריעה בחצדא. אתרשימו בבתיהון, במזוזה דפתחא. בכלא רשימין דאינון בני מלפא עלאה, זכאה חולקיהון.

עד דהו אולי, אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (ירמיה ב) אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אותי עזבו, דא הוא מאן דמשקר באת רשימא קדישא. ובמה משקר ביה. דעייל ליה ברשותא אחרא, כמה דאת אמר (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר, דאקרי (ירמיה ב) בורות נשברים. דהא עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אקרו בורות נשברים.

ודישראל, אקרי באר מקור מים חיים, דא רשותא קדישא, מהימנותא קדישא. ואקרי באר מבועי דמיין צלילן, נפקין ונזלין מנה, כמה דאת אמר (שיר השירים ד)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

וּנְזָלִים מִן לְבַנוֹן. (משלי ה) וּנְזָלִים מִתּוֹךְ בְּאֵרֶךְ. וּכְתִיב (שיר השירים ד) מִעֵין גְּנִים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. סְטָרָא אַחְרָא אַקְרִי בּוֹרוֹת נְשֻׁבְרִים. אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. (ס"א מהו, אלא ההוא וכו').

תָּא חֲזִי, נְהָרָא דְנִגִּיד וְנִפִּיק, אֲשֶׁקִי לְכָל גִּינְתָא, (ס"א ורוי לכל גינתא) וְרוֹי לְכָל אַתְר וְאַתְר, כְּמָה דְאֻקְיָמְנָא, עַד דְמַלִּי (נ"א דמטי) לְהֵהוּא אַתְר בְּגִנְתָא, דְאֻקְרִי בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִתְמָן אֲתַזְנוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין, (נ"א עלמין תתאין) כְּמָה דְאֵת אָמַר (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד.

וְכַל אֵינּוֹן סְטָרִין דְסְטָר שְׂמָאֲלָא, לֹא מִשְׁתַּקִּין מֵהֵהוּא נְבִיעוּ דְמִיִּין נְבִיעִין, בְּגִין דְאֵינּוֹן מִסְטָרָא דְשָׂאָר עֲמִין, וְאֻקְרוּ בּוֹרוֹת נְשֻׁבְרִים. וּמֵאֵן דְמִשְׁקָר בְּשָׂמָא (נ"א ברשימא) קְדִישָׁא בְּהֵהוּא סְטָרָא, אֲתַדְבֵּק בְּבוֹרוֹת נְשֻׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם, וְלֹא עֵיילִי לְתַמְן. וְהֵהוּא דְזָכִי לְנִטְרָא לִיה, זָכִי לְאֲתַשְׁקִיָּא מֵהֵהוּא נְבִיעוּ דְנַחְלָא (בעלמא דין) בְּעֲלָמָא דְאֵתִי, וְזָכִי דְאֲתַמְלִי הֵהוּא בְּאֵר עֲלָאָה, לְנִגְדָא בְּרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא. זָכָאָה אֵיהוּ בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי, עַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה נח) וְהֵייתָ כְּגֵן רוּחַ וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימִיו.

דף רס"ו ע"ב

ווי לְמֵאֵן דְמִשְׁקָר בְּרִשִׁימָא קְדִישָׁא, דְהָא מִשְׁקָר (דף רס"ו ע"ב) בְּשָׂמָא עֲלָאָה. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְגָרִים לְהֵאֵי בְּאֵר דְלֹא אֲתַבְּרָא, וְקָרִינֵן עֲלֵיהּ (דברים כב) כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל דִּיִּיקָא. וְאֻקְמִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּאֲתַרֵּיהּ, מֵאֵן דְשׁוּי תְּסַקּוּפִי מִלִּין עַל אֲנַתְתִּיהּ קְדַמִּיתָא, וְאִפִּיק עֲלָהּ שׁוּם בִּישׁ, כְּמָה דְאִפִּיק לְעֵילָא, דְכְּתִיב כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל סֵתֵם.

וְאֲזָלָא הָא, כִּי הָא דְאָמַר רַבִּי חֲיִיא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּתוּלָה יִרְתָּא שְׁבַע בְּרַכּוֹת, דְאֲתַבְּרָא בְּשְׁבַע, בְּגִין דְבְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל יִרְתָּא שְׁבַע בְּרַכּוֹן, וְעַל דָּא אֲתַקְרִי בַת שְׁבַע.

וְאֲנַתְתָּא אַחְרָא, מֵאֵן בְּרַכָּאן דִּילָהּ. בְּרַכְתָּא דְבַעַז וְרוֹת, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (רות ד) וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר וְהַזְקֵנִים עֲדִים יִתֵּן יְיָ אֶת וְגו', דְוִדְאֵי בְּתוּלָה בְּז' אֲתַבְּרָא, וְלֹא אֲתַתָּא אַחְרָא בְּרִזָּא דָּא. כִּיּוֹן דְמִטּוּ בְּחַקֵּל חַד, חָמוּ אֵילָנִין, יִתְבוּ תַּחוּתֵיהוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא צַחוּתָא דְמַלִּי דְאֻרִייתָא. נְתִיב.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כז) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהִנְדַּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'. וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, מֵאֵן בַּיּוֹם הַהוּא. אֲלֵא הֵהוּא יוֹמָא דְאֲתִידַע לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה דְאֵת אָמַר (זכריה יד) וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

יודע ליי. תו, ביום ההוא, כמה דאת אמר (יחזקאל לה) ביום בא גוג על אדמת ישראל.

יתקע בשופר גדול. מה לן ביה, אי הוא רב או זעיר. אלא ההוא שופר עלאה, דביה נפקין עבדין לחירו תדיר, והאי איהו יובלא, דיובלא עלאה ורברבא הוא. וכד האי אתער, כל חירו דעלמין מתערין ביה, וההוא אקרי שופר גדול. ובאו האובדים בארץ אשור. האובדים מבעי ליה, או הנאבדים, מאי האובדים. האובדים ממש, בגין דאינון בארעא אחרא, ומאן דשאר בארעא אחרא, יניק מרשותא אחרא וכאלו לא שריא במהימנותא, בגין כך אובדים אקרון. אובדים אינון בכל סטרין, דכד ישראל שריין בארעא קדישא, זכאין, זכאין תדיר בכלא, זכאין לעילא ותתא.

השלמה מההשמטות (מחלק א' סימן כ"ב)

ושחטו הפסח אמר הקדוש ברוך הוא מבעשור לחדש סבו דחלא דמצרים ותפסון ליה ויהא אסור ותפיס תלתא יומין וביומא רביעאה אפיקו ליה לדינא ואתפנשו עליה לקטליה, ויחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא. ודא קשיא להו מפל מכתשין דעבד לון קודשא בריך הוא, אינון דינן דעבדו בדחליהון. לבתר דיינין ליה בנורא בגין דכתיב (דברים ד) פסילי אלהיהם תשרפון באש. אמר קודשא בריך הוא (שמות י"ב) אל תאכלו ממנו נא, דלא יימרון בתיאובתא דדחלא אכלין ליה, אלא אתקינו ליה צלי ולא מבושל דאילו מבושל יהא טמיר ולא יחמון ליה, אלא תקינו ליה מוקדא בנורא דריחיה נודף. ותו רישיה עליה, דלא יימרון דחיה או דמלה אחרא היא. ותו עצם לא תשפרו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא ולא יכלין לשזבא ליה ועל דא כתיב (במדבר ל"ג) ובאלהיהם עשה יי שפטים.

ההוא קדמאה דאשתפח בבי פנישתא ואריך בבי פנישתא זכאה חולקיה דאיהו קיימא בדרגא דצדיק בהדי שכינתא, ודא איהו רזא (משלי ח) ומשחרי מצאונני, דא סליק בסליקו עלאה. ואי תימא הא תנינן בשעתא דאתי קודשא בריך הוא לבי פנישתא ולא אשכח תמן עשרה מיד פועס. למלכא דשלח לכל מלכי (ס"א אנשי) מדינתא דישתכחון עמיה ביום פלן ברוך פלן. עד דהוו מזמני גרמייהו אינון בני מתא אקדים חד ואתא לההוא אתר בין כך ובין כך אתא מלכא אשכח לההוא בר גש דאקדים תמן. אמר ליה בני מתא פלונית אן אינון. אמר ליה, מארי, אנא אקדימנא מנייהו והא אינון אתיין אבתראי לפקודא דמלכא. כדין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

טב בעיני מלכא ויטיב תמן בהדיה ומשתעי עמיה ואתעביד רחימא דמלכא. בין כך אתו כל עמא ואתפייס עמייהו.

אבל אי בני מתא לא אתיין וחד לא אקדים ואשתעי קמי מלכא לאחזאה (לאחזאה) בגינהון. מיד פעס מלכא. מה כתיב (ישעיה נ) מדוע באתי ואין איש. ומאן דאשתעי בבי פנישתא ווי ליה דאחזי פרודא. ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישראל דאחזי דלית ליה אלהא. ולא אשתכח תמן, ואנהיג קלנא בתקיפא עלאה. כל גוונין טבין בחלמא בר מתכלא בגין דאיהו פורסייא למידן דינן דנשמתין והא דרגא חדא איהו. אלא בשעתא דקיימי בדיני נפשא פדין איהו גוון תכלא והא אוקימנא.

ובשעתא דחמי בר נש להאי גוון אדכר בר נש למעבד פקודא דמאריה כגוונא דנחש דהו חמאן ליה והו דחלי מקמיה דקודשא בריך הוא ומנטרין גרמייהו, ובהווא דחילו דקודשא בריך הוא סלקא עלייהו מיא ואתכסיין. מאן גרם לון, ההוא נחש, ההוא רצועה דמסתפלן ביה אוף הכי תכלת וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי מההוא דחילו דיליה: (עד כאן מההשמטות)

דבר אחר ובאו האובדים, מאן אינון. אלן צדיק וכנסת ישראל. דאקרון אובדים. מנלן. כנסת ישראל, דכתיב, (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתיב, אלא אבדה הארץ, דא כנסת ישראל. צדיק, דכתיב, (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבוד או נאבד לא כתיב, אלא אבד, והא אוקמוה.

ואי תימא, ובאו, מאן אתר אתיין אלן אובדים. אלא, כנסת ישראל מן גלותא. צדיק, כמה דאוקמוה, דכתיב (תהלים קכו) בשוב יי את שיבת ציון, בגין דייתוב לאתריה, וייתי לאתחברא בכנסת ישראל. ועל דא, ובאו האובדים בארץ אשור. והשתחוו ליי בהר הקדש בירושלים, מאי קא מיירי. אלא מלה דא דהנדחים בארץ מצרים, כפיכול, ישראל לא יפקון מן גלותא, אלא בשכינתא, כמה דאוקמוה, ואינון נדחים השתחוו ליי.

תו אמר רבי אבא, כתיב, (תהלים קכא) יי ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. ישמר צאתך תינת. אלא ובואך, מאי קא מיירי, דהא מאן דעאל לביתיה לא מסתפי. אלא האי בר נש דשוי רשימא קדישא לביתיה, במלין דשמא עלאה, האי אתנטיר מכלא. כד נפיק ההוא דמדוריה לתרעא דביתיה, זקיף וחמי רשימא קדישא, ועיין (ס"א בעיץ) בפתחיה. כד נפיק בר נש, הוא אוזיף ליה, ונטיר ליה. כד עייל לביתיה, הוא אכריז קמיה, אזדהרו ביקרא דדיקנא דמלכא קדישא. וכל דא, בגין ההוא רשימא דשמא קדישא, דאתרשים בתרעיה.

ולאו די ליה לבר נש דאתנטר בביתיה, אלא קודשא בריך הוא נטיר ליה בד עייל, וכד נפיק. דכתיב, יי' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם. זכאין אינון ישראל בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

דף רס"ז ע"א

תא חזי, האי רוחא בישא דשאר (דף רס"ז ע"א) בין תרעי. ווי ליה לבר נש, דלא ידע לאזדהרא מניה, ולא רשים לפתחא דביתיה שמא עלאה קדישא, דישתכח עמיה. דהא אית ליה תלת מאה ושתין וחמש שמשין בישין מקטרגין, כל חד משמש יומיה, וכלהו משתכחי עמיה כל יומי שתא, ומקטרגי ביה לעילא ותתא. וכלהו משתכחי ביה ביממא ובליילא. ביממא, לקטרגא ליה. בליילא, לצערא ליה בחלמיה.

כד נפיק לקטרגא ליה, כד עאל, שוין ידיהו עליה דכתיפיה, ואמרין ליה, ווי ליה לפלניא דנפק מרשותא דמאריה. ווי ליה לפלניא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. בגין כך בעאן בני מהימנותא, למהוי רשימין בכלא, למהוי רשימין ברשימא דמאריהון, לאזדעזעא מנייהו כל סטרין זיגין בישין, למהוי נטירין בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאין חולקיהון דישראל, עליהו כתיב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך. רבי יוסי פתח, (ישעיה נב) ועתה מה לי פה נאם יי' כי לקח עמי חנם וגו'. תא חזי, רחמימותא דקודשא בריך הוא בישראל אף על גב דחובייהו גרמו לאסתלקא מבינייהו, ואתבדרו ביני עממיא, הוא תבע עלבונא דלהון.

ותא חזי, בשעתא דישראל שראן בארעהון, קודשא בריך הוא משתעשע בגנתיה, וקריב לגבייהו דישראל, ושמע קליהון, ואשתבח בהו.

כיון דגרמו חובייהו, ואתגלי ישראל מארעא קדישא, קודשא בריך הוא לא עאל בגנתיה, ולא משתעשע ביה. ולא עוד, אלא דאיהו צווח ואמר, ועתה מה לי פה נאם יי', וכתיב התם (תהלים קלב) פה אשב כי אויתיה. כי לקח עמי חנם, כמה דאת אמר, (ישעיה נב) חנם נמכרתם.

ומההוא יומא דאתגליאו ישראל מארעהון, לא אשתכח חדותא קמיה קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. וכל דא, בגין רחמימותא דלהון, דרחים לון קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי'. (ועל דא) ואהבת את יי' אלהיך. ואהבת: דבעי בר נש לאתקשרא ביה ברחימותא עלאה, דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, דיפלח ברחימו. דלית לך פולחנא, כמו רחמימותא דקודשא

ברוך הוא. רבי אבא אמר, הני מלי פללא דאורייתא אינון, בגין דעשר אמירן דאורייתא, הכא אתפלילו, והא אוקמוה חברייא.

תא חזי, לית לך מלה בחביבותא קמי קודשא בריך הוא, כמאן דרחים ליה פדקא יאות. ומה הוא. כמה דכתיב, בכל לבבך. בכל, מאי קא מיירי, בלבבך מבעי ליה. בנפשך, במאדך, מהו בכל לבבך. אלא לאכללא תרין לבין, חד טב וחד ביש. בכל נפשך: חד טב, וחד ביש. בכל מאדך, דא לא אתיא לדרשא. אמר רבי אלעזר, ואפילו האי לדרשא הוא. מאי טעמא. בין דנפל ליה ממונא מירותא, או מסטרא אחרא, או בין דאיהו רווח ליה, ועל דא כתיב בכל מאדך.

אמר רבי אבא, אהדרנא לקרא ואהבת. מאן דרחים לקודשא בריך הוא, אתעטר בחסד מפל סטרין, ועביד חסד בכלא, ולא חייס על גופיה ועל ממוניה. מנלן. מאברהם. כמה דאתמר, דהא לא חס ברחימותא דמאריה, על לביה, (דהוא יצירה) ועל נפשיה, ועל ממוניה. על לביה לא אשגת, על רעותא דיליה, בגין רחימותא דמאריה. על נפשיה, דלא חס על בריה, ועל אתתיה, בגין רחימותא דמאריה. על ממוניה, דהוה קאים בפרשת ארחין, ואתקין מזוני לכל עלמא. בגין כך, אתעטר בעטרא דחסד. כמה דכתיב, (מלכה ז) חסד לאברהם. ומאן דאתקשר ברחימותא דמאריה, זכה להאי. ולא עוד, אלא דעלמין פלהו מתברכן בגיניה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה, אל תקרי יברכוכה, אלא יברכו פ"ה. (דכתיב, בראשית יב) ונברכו בך כל משפחות האדמה)



סדר הלימוד ליום יב אלול [יום 337 בשנה]

דף רס"ז ע"ב

יומא חד, הוה חלש רבי יוסי, עאל (עאלו) לגביה רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, חמו ליה דהוה נפיל על אנפוי ונאים. יתבו. פד אתער, חמו ליה לאנפוי דחייכין. אמר ליה רבי אבא, מלה חדתא חמיתא. (דף רס"ז ע"ב) אמר ליה ודאי, דהשתא סלקא נפשי, וחמית יקרא, מאינן דמסרו גרמייהו על קדושה דמאריהון, דהוו עאלין בתליסר נהרי דאפרסמונא דביא. וקודשא בריך הוא משתעשע בהו.

וחמינא מה דלא יתבו לי רשותא למימר. ושאלנא לון, אמינא, האי יקרא דמאן הוא. אמרו לי, מאינן דרחימו למאריהון בההוא עלמא. וממה דחמית, נפשי ולבאי אתנהיר, ועל דא אנפאי חייכין.

אמר ליה רבי אבא, זכאה חולקך, אבל אורייתא אסהיד בהו, דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו. אמר ליה רבי יהודה, הא שאילו חברייא, דא דכתיב יעשה, תעשה מבעי ליה.

אמר ליה, הא אתמר. אבל רזא דמלה, היינו דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו. ואוקמוה, נעם יי', ההוא דאתיא מעתיקא קדישא, דקודשא בריך הוא משתעשע ביה. דהא ההוא נעם מעתיקא נפקא. ולבקר בהיכלו, בהיכלא עילאה על כלא. אוף הכא, עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה. מאן, ההוא עתיקא סתימא דכלא, דהא ביה תליא, אמר ליה, ודאי הכי הוא. זכאה חולקיהון דאינן דרחימותא דמאריהון מתדבקן בהו, לאלין לית שעורא לחולקיהון בההוא עלמא.

אמר רבי יצחק, כמה מדורין על מדורין אית להו לצדיקייא בההוא עלמא, ומדורא עלאה דכלא, אינן דרחימותא דמאריהון אתקשר בהו, דהא מדוריהון אתקשר בהיכלא דסליק על כלא. מאי טעמא, בגין דקודשא בריך הוא בהאי אתעטר.

תא חזי, (ס"א כלא אהבה) היכלא דא, אהבה אתקרי, ובגין אהבה קיימא כלא. כמה דכתיב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וכלא ברחימותא קיימא, דהא שמא קדישא הכי אשתכח דהא אוקמוה, י' לא מתפרש קוצא דלעילא מן י' לעלמין. דהא ברחימותא שריא עליה, ולא מתפרש מניה לעלמין. ה', הא אוקמוה, דיד לא מתפרש מנה, ואשתכחו פחדא בחיבותא, לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אתפרשן דא מן דא. פגוונא דא ה' והא אתמר, פמה דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, יוצא תדיר לעלמין, בחביבותא אתדבקן.

ו'ה כד אתדבקן דא בדא, אתדבקן בחביבותא פחדא, חתן בכלה, דארחייהו תדיר בחביבותא אשתכת. ' בה, ה' עם ו', ו' עם ה'. ודא בדא אתקשר בחביבותא. וכלא אהבה אקרי. ועל דא מאן דרחים למלפא, הא אתקשר בההוא אהבה. ובגין כך, ואהבת את יי' אלהיך.

והיו הדברים האלה וגו'. רבי יצחק פתח, (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה יי' מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. האי קרא דוד אמריה (אמרו) ברוחא דקודשא, כל עצמותי תאמרנה, וכי מאן חמא גרמי דאמרו שירתא. אלא האי קרא, בזמנא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא, וזמין קודשא בריך הוא לאתקנא גרמי, ולקרבא כל חד וחד לאתרייהו, דכתיב, (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. וכתיב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. כדין זמינן אינון למימר שירתא.

מאי שירתא אמרי. יי' מי כמוך (מקדמי) ודא שירתא מעלייא, ממה דאמרו ישראל על ימא, דהא אינון לא אדכרו שמא קדישא, אלא בתר תלת מלין, דכתיב, (שמות טו) מי כמוכה באלים יי'. והכא אינון מקדמי לשמא קדישא, דכתיב יי' מי כמוך. מציל עני מחזק ממנו, דא יצר טוב, מיצר רע. בגין דיצר הרע תקיף הוא פאבנא. פמה דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן. ויצר טוב הוא בשרא, דכתיב, (שם) ונתתי לכם לב בשר.

תא חזי, יצר הרע למה הוא דומה. בשעתא דאתי לאזדווגא בבר נש, הוא כפרזלא, עד דעאלין ליה בנורא. בתר דיתחמם אתהדר כלא בנורא.

דף רס"ח ע"א

רבי חייא אמר, יצר הרע כד אתי לאזדווגא ביה לבר נש, דמי לבר נש דקריב לפתחא, וחמי דלא אית מאן דמחי בידיה. עאל לביתא, ואתעביד ליה ארת. חמא דלא אית מאן דמחי בידיה, ויזיל ליה לארחיה. פיון דעייל לביתא, ולא אית דימחי בידיה, אתמנא עליה ואתעביד מאריה דביתא (דף רס"ח ע"א) עד דישתכח דכל ביתא קאים ברשותיה.

מאן אוליפנא. מפרשתא דדוד אוליפנא. מה כתיב, (שמואל ב יב) ויבא הלך לאיש העשיר, הלך דקריב לפתחא, ולא בעי לאתעכבא תמן, אלא למהך לארחיה. כך הוא יצר הרע, פמה דמקרב לביתא, מתקרב גבי דבר נש, אתער עליה בחובא זעיר, דא הוא אורח עראי. חמי דלית דמחי בידיה, מה כתיב, לעשות לאורח

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הבא אליו, אתעביד ליה אורח אכסנאי בביתא, אתער עליה בחובוי יתיר, יומא חד, או תרין יומין, כהאי אורח דשראן ליה בביתא, יומא חדא, או ב' יומין, (בגין דאיהו אורח) פיון דחמי דלית מאן דמחי בידיה, מה כתיב, (שם) ויעש לאיש הבא אליו, אתעביד מארי דביתא, כמה דאת אמר (בראשית מב) האיש אדוני הארץ. (רות א) איש נעמי. כך הוא יצר הרע, אתעביד לקבליה דבר נש, איש, בעל הבית, הא אתקשר בר נש בפולחניה, והוא עביד ביה רעותיה.

ועל דא בעי בר נש לשואה מלין דאורייתא עליה תדיר, בגין דיהא תהא יצר הרע תביר בהו, דלית ליה מקטרג ליצר הרע, בר מלי דאורייתא. ועל דא כתיב, והיו הדברים האלה וגו', על לבבך, על תרי יצריך, יצר הטוב אתעטר בהו, ויצר הרע אתפנע בהו. אמר רבי יהודה, יצר הטוב, מה בעי מלי דאורייתא. אמר ליה, יצר הטוב אתעטר בהו. ויצר הרע, פיון דחמי בר נש לא תב, ולא בעי לאשתדלא באורייתא, כדן הוא סליק לעילא, ואוליף עליה חובה, הדא הוא דכתיב, (משלי ג) וכסילים מרים קלון.

כד אתא רבי שמעון, אמר, הא ודאי פרשתא דקריאת שמע רמיזא ביה י' אמירן כמה דאוקמוה, והכי הוא ודאי. והיו הדברים האלה, כללא דעשר אמירן אינון. ובגין כך י' פקודין אית הכא, לקבל י' פקודין דאורייתא. ומאן אינון. ושננתם לבניך. ודברת בם. בשבתך בביתך. ובלכתך בדרך. ובשכבך. ובקומך. וקשרתם לאות על ירך. והיו לטוטפות בין עיניך. וכתבתם על מזוזות ביתך. ובשערך. הא י', לקבל י' אמירן. ועל דא פרשיין אלין כלל רב אינון באורייתא, זכאה חולקיה, מאן דאשלים ליה בכל יומא תרי זימני, דהא אתקדש בפומיה שמה קדישא כדקא יאות.

רבי אחא, הוה קאים עמיה דרבי אלעזר ליליא חד בתר פלגות ליליא, והווי משתדלי באורייתא. פתח רבי אלעזר, (נ"א רבי אחא) ואמר, (דברים לב) כי הוא חייך ואורך ימך וגו'.

תא חזי, על כל תנאין (נ"א פקודין) דגזר קודשא בריך הוא כד עאלו לארעא דישראל, גזרה דאורייתא הוה. מאי טעמא, בגין דשכינתא לא מתיישבא בארעא, אלא באורייתא. ולא מתיישבא לעילא, אלא באורייתא.

דהכי אמר (רבי שמעון) אבא, תורה שבעל פה לא אשתמודע, אלא בגין תורה שבכתב. שכינתא לא מתיישבא לעילא אלא עם תורה דלתתא. דכל זמנא דאורייתא אשתכח עמיה (דבר נש), יכלא למיקם בעלמא. (נ"א תורה שבכתב לא אשתמודעא אלא בגין תורה שבעל פה, ותורה שבעל פה לא אשתמודעא אלא מתורה שבכתב, ודאי כלל הצריך לפרט, ופרט

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הצריך לכלל. שכינתא לא מתיישבא לעילא אלא באורייתא דלתתא. דכל זמנא דאורייתא אשתכחא יכילא למיקם בעלמא) הָדָא הוּא דְכְתִיב, כִּי הוּא חֵיךְ וְאוֹרְךָ יְמִיךָ לְשִׁבְתָּ עַל הָאֲדָמָה. עַל הָאֲדָמָה סָתָם. וְאִי לָאו דְאֶפְסִיק מְלִי דְאֹרִייתָא לָא יְכֻלָּא לְמִיקָם. דְכְתִיב, (ירמיה ט) עַל מַה אֲבָדָה הָאָרֶץ. וְכְתִיב, וַיֹּאמֶר יי' עַל עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרָתִי.

עַד דְּהוּוּ יְתִיב, מְאִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן רִישִׁיָּה. אָמַר, וְדַאי הָכִי הוּא וְדָא הוּא רִזָּא דְאֶשְׁכְּחָנָא בְּסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, וְאוֹקִים קָרָא דָּא, בְּרִזָּא דְכֻנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְכְתִיב, (שמות כא) שָׂאֲרָה כְּסוּתָהּ וְעוֹנָתָה לֹא יִגְרַע. וְאִי אֶתְמַנְעוּ מִנָּה, מַה כְּתִיב, וַיִּצְאָה חֲנָם אֵין כְּסָף. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה ג) אִי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שִׁלַּחְתִּיהָ. וְכְתִיב, (ישעיה נב) חֲנָם נִמְכְּרֶתֶם וְלֹא בְכֶסֶף תִּגְאָלוּ. וּמֵאֵן דְּמַנְעֵ אֹרִייתָא מִנָּה, כְּמֵאֵן דְּנִסְבַּ מְאָרִי (ס"א שארה) דְאֶתְתָּא, וּמַנְעֵ לִיה מִנָּה, דָּא אֶשְׁתְּאַרְתָּ כְּאַרְמְלֵתָא, וְלֹא אֶרְמְלֵתָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איכה א) הִיתָה כְּאַלְמָנָה, וְלֹא אֶלְמָנָה.

דף רס"ח ע"ב

יְתִיבוּ אֶתְעַסְקוּ בְּאֹרִייתָא, עַד דְּנִהִיר יוֹמָא. בְּתַר דְּנִהִיר יוֹמָא, קָמוּ וְאֶזְלוּ. עַד דְּהוּוּ אֶזְלוּ, חָמוּ חַד גְּבַר דְּהוּוּ אֶזְלוּ בְּאַרְחָא, וְרִישִׁיָּה עֲטִיף, קָרִיבוּ גְּבִיָּה, וְהוּוּ רְחִישׁ (דף רס"ח ע"ב) בְּשִׁפּוּתִיָּה, וְלֹא אֶתִיב לֹון מְדִי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי הָאִי אִמְלֵךְ בְּמֵאֲרִיָּה. יְתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַחָא וְצִלוּ צְלוּתָא, וְהוּוּ גְּבַר קָאִים בְּקִימִיָּה בְּאַתֵּר אַחְרָא. בְּתַר דְּסִיִּימוּ צְלוּתָא, אֶזְלוּ בְּאַרְחָא, וְהוּוּ גְּבַרָא אֶשְׁתְּמִיט מִנְיָהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָאִי גְּבַרָא, אוּ טַפְשָׁא הוּא, אוּ אַרְחוּי לָא מְתִישְׁרֹן. אָמַר, נִתְעַסַּק בְּאֹרִייתָא, דְּהָא שְׁעֵתָא הִיא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (משלי ג) כְּבוֹד חֻכְמִים יִנְחֻלוּ וְכִסְיִלִּים מָרִים קִלּוֹן. כְּבוֹד חֻכְמִים יִנְחֻלוּ, זְכָאִין אֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקִי בְּאֹרִייתָא. עַד לָא פְּתַח מְלָה, קָרִיב הָהוּא בַּר נֶשׁ גְּבִיָּהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לִית לֹן לְמַפְסַק מְלִי דְאֹרִייתָא, דְּכָל מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא, זְכִי לְמִירַת יְרוּתָא דְאַחְסָנָא דְלַעֲיִלָּא, בִּיקְרָא דְמִלְכָּא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, וְזְכִי לְמִירַת יְרוּתָא דְאַחְסָנָא בְּהָאִי עֲלָמָא, וּמֵאִי אִיהוּ. הָהוּא דְאֶקְרִי כְּבוֹד יי', דְּלֹא פֶּסַק מִנְיָהּ לְעֲלָמָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, כְּבוֹד חֻכְמִים יִנְחֻלוּ, הָהוּא דְאֶקְרִי כְּבוֹד יי'.

וְכִסְיִלִּים מָרִים קִלּוֹן, מֵאִי הוּא. תָּא חֲזִי, כִּד בַּר נֶשׁ אֶזְלוּ בְּאַרְחָ מִישְׁרָ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא, הָא הָהוּא כְּבוֹד יי' יְרִית לְגַרְמִיָּה, וְכְמָה אֶפְטְרוּפְסִין סְנִיגוּרִין אֶשְׁתַּכְּחוּ לְעִילָא עֲלִיהָ דְבַר נֶשׁ, וְכִלְהוּ אוּלְפִין עֲלִיהָ זְכוּ, קָמִי מִלְכָּא קַדִּישָׁא, וְאִי בַּר נֶשׁ לָא אֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא, וְלֹא אֶזְלוּ בְּאַרְחָא דְמֵאֲרִיָּה, הוּא עֲבִיד קְטִיגוּרָא עֲלִיהָ. וְהוּוּ קְטִיגוּרָא שְׂאֵט בְּאוּרָא (ואזיל ליה), וְלֹא

סליק לעילא, דלמא יתוב אדם מחובוי. כיון דחמי דבר נש לא תב, ולא בעי לאשתדלא באורייתא, כדין הוא סליק לעילא, ואוליף עליה חובא. הדיא הוא דכתיב, וכסילים מרים קלון, וסליק לעילא ועביד קטרוגא.

פתח ואמר, (זכריה יד) ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה וגו'. מאי שנא מצרים הכא, מפל שאר עמין, דהא לכלהו פתיב (שם) ולא עליהם יהי הגשם, והכא לא. אלא הא אוקמוה חברייא, דהא ארעא דמצרים לא אצטרף למטרא, ועל דא לאו היא בכללא דאינון דבען מטרא, אבל אינון, דינא אחרא אסתלק עלייהו, ושפיר קאמרו.

תא חזי, פתיב (דברים יא) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם וגו'. דהא נהרא סליק, (ומניה) מניה משתקייא ארעא, אבל הכא למטר השמים תשתה מים, דהא ארעא קדישא מן שמייא אתשקייא תדיר. וכד ישראל הו עסקין באורייתא, הוה אתשקייא פדקא יאות. ומאן דמנע אורייתא מנה, כאילו מנע טב מן כל עלמא. עאלו לגו מערתא חדא דהוה בארחה, עאל ההוא גבר עמהון, יתבו.

פתח ההוא גברא ואמר, (שמות לג) ודבר יי אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר וגו', האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. ולא מלה דא פמלה דא, בקדמיתא ודבר ה' אל משה פנים אל פנים שפיר, לבתר ושב אל המחנה, לבתר ומשרתו יהושע בן נון נער, מהו. אמר רבי אלעזר ודאי קודשא בריך הוא אתרעי ביקרא דילן, דהשתא זווגא דילן בשכינתא, ושכינתא לא אתעדי מנן. מאן דפתח פתחא, לימא מלה.

פתח ואמר, ודבר יי אל משה פנים אל פנים, בכמה דרגין עלאין ויקירין, אתפרש משה נביאה מהימנא, על כל שאר נביאי דעלמא. דהא פלהו לקבליה, פקוף בפני בני נשא. שאר נביאי הו מסתפלי באספקלריא דלא נהיר, ועם כל דא לא הו זקפן אנפין לעילא לאסתכלא, אלא כמה דכתיב, (דניאל י) ואני הייתי נרדם על פני ופני ארצה. ולא עוד אלא דמלין לא הו גבייהו באתגלייא.

דף רס"ט ע"א

ומשה נביאה מהימנא לאו הכי, דהוא הוה מסתפל באספקלריא דנהרא, וקאים בקיומיה. ולא עוד, אלא דהוה זקיף רישא לאסתכלא, כמאן דאמר לחבריה, זקיף רישך, ויסתכלון אנפך באנפי (באנפאי), בגין דתנדע מלי. כף משה, פנים אל פנים זקיף רישא, בלא דחילו, אנפוי זקפאן ומסתפל (דף רס"ט ע"א) בזיו יקרא עלאה, ולא אשתני דעתוי ואנפוי, כשאר נביאין, דכד הו (מתנבאן) נבאן (ס"א בעאן)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

לְאֶסְתַּכְּלָא, נִפְקָא מְרֻשׁוּתֵיהוּ וּמִדְעַתֵיהוּ, וְאֶשְׁתַּנִּי זִיו אֲנַפֵּיהוּ, וְלֹא הוּוּ יַדְעֵי מַהֲאֵי עֲלָמָא כְּלוּם.

וּמִשָּׁה לָאוּ הָכִי, דְּמִשָּׁה בְּהָהוּא דְּרָגָא עֲלָאָה מִמֶּשׁ הָוָה מְסַתְּכַל, וְלֹא נִפְקִי מְרֻשׁוּתֵיהּ וּמִן דְּעַתִּיהּ, דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּהָוָה מְסַתְּכַל בּוּזִי יִקְרָא עֲלָאָה, מִיַּד וְשָׁב אֶל הַמַּחְנָה, לְמַזְלָא עֲמַהוּן בְּכָל מַה דְּאַצְטְרִיכָאן, וְדַעְתוּי מִתִּישְׁבָּא בִּיהּ פְּקֻדְמִיתָא, וְיִתִּיר. וְדָא הוּא וְשָׁב אֶל הַמַּחְנָה. וּמִשְׁרְתוּ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן נֶעַר, וְדָאֵי דְּהָוָה יְנִיק מִתּוֹךְ הָאֵהָל, אֹלִיפָּה לְאֶסְתַּכְּלָא בְּרוּחַ קוֹדֶשָׁא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שְׁמוּאֵל א ג) וְהִנֵּעַר שְׁמוּאֵל מִשְׁרַת אֵת יֵי.

תָּא חֲזִי, כָּל זְמַנָּא דְּהָוָה יְהוֹשֻׁעַ לְגַבֵּי דְּמִשָּׁה, הָוָה אֹלִיפָּה (וַיִּנִּיק) וְאֲנִיק מִתּוֹךְ הָאֹהֶל, וְלֹא דְּחִיל. בְּתַר דְּאֶתְפָּרֵשׁ מִמִּשָּׁה, וְהָוָה בְּלַחֲדוּי, מַה פְּתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ה) וַיִּפּוֹל יְהוֹשֻׁעַ עַל פְּנֵי אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ, דְּלֹא הָוָה יָכִיל לְאֶסְתַּכְּלָא, וְהָאֵי מִחַד שְׁלִיחָא, כָּל שְׁכֵן מֵאַתֵּר אַחְרָא.

לְבַר נֶשׁ, דְּאַפְקִיד מְלָכָא גְבִיָּה מְאֵנִי דְּהָב וְאַבְנֵי יָקָר, כָּל זְמַנָּא דְּמִשְׁתַּכַּח גְּבִיָּה, שְׁמִשָּׂא דְּבִיתֵיהּ, אַחֲדִיד בְּהוּ וְאֶסְתַּכְּלָא בְּהוּ. כִּיּוֹן דְּסָלִיק הָהוּא בַר נֶשׁ מִעֲלָמָא, לֹא שְׁבִיק מְלָכָא לְגַבֵּי שְׁמִשָּׂא כְּלוּם, וְאַחֲדִיד פְּקֻדוֹנָא דִּילֵיהּ. אָמַר הָהוּא שְׁמִשָּׂא, וּוִי דְּאַבְדִּית. בְּיוֹמוּי דְּמָאֲרִי, כָּל אֲלִין הוּוּ בִּידֵי.

כִּךְ יְהוֹשֻׁעַ, בְּיוֹמוּי דְּמִשָּׁה הָוָה יְנִיק בְּכָל יוֹמָא מִתּוֹךְ הָאֵהָל, וְלֹא דְּחִיל. בְּתַר דְּשָׁכִיב, וַיִּפּוֹל יְהוֹשֻׁעַ עַל פְּנֵיו. וְאַנָּא בְּגִין דְּאַנָּא שְׁכִיחַ בְּגוֹוִיכּוּ, אֶסְתַּכְּלָא בְּמִלֵּי דְּאוּרִייתָא, וְלֹא אֵהָא דְּחִיל. בְּתַר דְּאֶתְפָּרֵשׁ מִנִּיכּוּ, וְלֹא אֵיכּוּל לְאֶסְתַּכְּלָא בְּלַחֲדוּאֵי.



סדר הלימוד ליום יג אלול [יום 338 בשנה]

תו פתח ואמר, (דברים ו) וּשְׁנַנְתֶּם לְבַנְיָהּ וּדְבַרְתֶּם בָּם וּגו'. כְּמֵה דָאֵת אָמַר (תהלים מה) חֲצִיף שְׁנוּנִים. דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְחַדְדָא מְלִי דְאֹרִיִּיתָא לְבָרִיָּה, כְּחַרְבָא דְאִיְהוּ שְׁנַנָּא בְתַרֵי סְטְרוֹי, בְּגִין דְיִיעוּל לִיָּה חֲדוּדָא וְחֲדוּהָ (דאורייתא) בְּאֹרִיִּיתָא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח לְבִיָּה בְטַפְשׁוֹתָא. וּדְבַרְתֶּם בָּם, כָּל מְלִין דְאֹרִיִּיתָא, כָּל חַד וְחַד אֹרְחָא לִיָּה בְלַחֲדוּי. וּדְבַרְתֶּם בָּם, וְתַדְבַר מִבְּעֵי לִיָּה. אֲלֵא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַנְהָגָא גְרַמִּיָּה בְהוּ, וְלְאַתְנַהָגָא גְרַמִּיָּה, דְלֹא יִסְטֵי לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא.

בְּשַׁבְתָּךְ בְּבִיתְךָ, לְאַנְהָגָא גְרַמִּיָּה בְּבִיתִיָּה בְּאַרְחַ מִיִּשְׁר וּבְאַרְחַ תְּקוּנָא, דְיִלְפוּן מִנִּיָּה בְּנֵי בִיתִיָּה לְאַנְהָגָא גְרַמִּיָּה עֲמַהוּן בְּנַחַת וּבַחֲדוּ, וְלֹא יִטִּיל דְחִילוּ בְּבִנֵי בִיתִיָּה יִתִּיר, וְכָל עוֹבְדוּי בְּבִיתִיָּה בְּאַרְחַ תְּקוּנָא. וּבְלַכְתָּךְ בְּדַרְךָ, לְאַנְהָגָא בְּמְלֵי דְאֹרִיִּיתָא, וְלִתְקַנָּא גְרַמִּיָּה בְהוּ כְּמֵה דְאַצְטְרִיָּךְ, וְלְדַבְרָא גְרַמִּיָּה בְּאֹרְחוּי דְאֹרִיִּיתָא. וּמֵאֵי אִיְהוּ. כְּמֵה דְיַעֲקֹב. לְדוּרוּן. לְקַרְבָּא. לְצַלוּתָא. וְצַלוּתָא בְּעֵי לְצַלָּאָה לְמֵאֲרִיָּה, וְעֵילָא מְנַהוּן מְלֵי דְאֹרִיִּיתָא.

וּבְשַׁכְבְּךָ, לְדַבְרָא גְרַמִּיָּה בְּדְחִילוּ דְמֵאֲרִיָּה, בְּקַדוּשָׁה, בְּעַנּוּה דְלֹא יִשְׁתַּכַּח חֲצִיף לְקַבְלִיָּה דְמֵאֲרִיָּה. וּבְקוּמְךָ, לְמִיָּהב תּוֹשַׁבְחָן לְמֵאֲרִיָּה דְאַתִּיב נְשַׁמְתִּיָּה. דְהָא בְּכְמֵה חֲוִיבִין אֲשַׁתַּכַּח קָמִי מֵאֲרִיָּה, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲבִיד עֲמִיָּה חֶסֶד, וְאַתִּיב לָהּ לְגוֹפִיָּה. (דברים ו) וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל יַדְכֶּה. הָא אוּקְמוּהָ, עַל יַד כְּהָה, וְדָא הוּא שְׂמָאלָא. וּבְסַפְרָא דְאַגְדָּתָא אָמַר, עַל יַד כְּהָה. כְּמֵה דָאֵת אָמַר (בראשית טו) כְּהָה יְהִיָּה זְרַעְךָ.

וּחְבַרִּיָּא יִתְבִי דְרוּמָא אוּקְמוּהָ בְּרוּזָא דְלַהוּן, אַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין כְּהֵאֵי גְוּוּנָא. (נ"א בגוונא אחרא) קַדְשׁ לִי כָּל בְּכוֹר סֶתֶם, לְקַבֵּל כְּתָרָא עֲלָאָה דְכָלָא. וְהִיָּה כִּי יִבְיֵאֲךָ, לְקַבֵּל חֲכֻמָּה. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָתָּה, לְקַבֵּל בִּינָה. וְהִיָּה לְקַבֵּל חֶסֶד. לְבַתֵּר כְּלִילִין כְּלָהוּ בְּדְרוּעָא שְׂמָאלָא, דְאַקְרִי עֵז. וּכְתִיב, (ישעיה סב) וּבְזוּרֹעַ עֵזֹו. וְאִין עֵז, אֲלֵא תוֹרָה, וְאִין עֵז, אֲלֵא תַפְלִין.

דף רס"ט ע"ב

וּמְלִין לָא מְתִישְׁבִין לְגַבְּן. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְכְּתָרָא עֲלָאָה הוּא כְּלִיל כְּלָא, דְלָאו הוּא בְּחוּשְׁבָנָא. וְעוּד, וְהִיָּה (דף רס"ט ע"ב) כִּי יִבְיֵאֲךָ בִּיצִיָּאת מִצְרִים תִּלְיֵא, הֵהוּא אֲתֵר דְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה חִירוּ לְעַבְדִּין, וְעַל דָּא לָא מְתַתְקַנָּן בְּאַרְחֵיָּהוּ. וְאַנָּן

מחכמה שריין, והכי הוא וקודשא בריך הוא נטיל לון, ארבע לעילא, ארבע לתתא, ארבע באתר דמוחא. ארבע באתר דלבא שרייא. בגין דדא בדא אתקשר. ובעי בר נש לאתעטרא בהו, בגין דאיהו שמא קדישא עלאה. דכתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' וגו'. וכל מאן דמתעטר בעטרא קדישא עלאה דא, אקרי מלך בארעא. וקודשא בריך הוא מלך ברקיע. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים. כמה דקודשא בריך הוא מלך לעילא, הכי נמי הוא מלך לתתא. (ועם כל דא) וכתבתם על מזוזות ביתך, בגין דיתוי בר נש שלים בכלא, וישתפח שלים בפקודי דמאריה, רשים לעילא, רשים לתתא, זכאה חולקיהון דישראל.

פתח רבי אלעזר ואמר, תרי קראי אשכחנא, דאף על גב דכלא בחד דרגא תליין, לאו אינון מדרגא חד. חד קרא פתיב, (חגי א) כה אמר יי' צבאות. וחד קרא פתיב, (ישעיה ו) כה אמר יי' אלהים. מה בין האי להאי. אלא בזמנא דכתיב כה אמר יי' צבאות, כדין מלה אתיא ברחמי. ובזמנא דכתיב כה אמר יי' אלהים, כדין מלה אתיא בדינא.

כה אמר יי' צבאות, בגין דהאי כה, אתברכא מצדיק ומנצח והוד, דאקרי יי' צבאות. וכדין, מלה באתבסמותא אתיאי, דהא מאתר דא קא אתיא. כה אמר יי' אלהים, כדין האי כה ינקא מסטרא דדינא, מאתר דגבורה עלאה, ואוליפנא מאבא, דדינא הוא ברחמי, בגין דכתיב יי' אלהים.

דהא אלהים גבורה הוא בכל אתר אדני, גבורה תתאה היא בכל אתר. ועל דא אשתמודען מלי מפומא דנביאה, והוא הוה מתפוין למימר מלה מאתריה. וכדין הוה ידעי אלין בני מהימנותא, מאן אתר תלייא מלתא.

פתח רבי אחא ואמר (שופטים ה) אורו מרוז אמר מלאך יי' וגו'. תא חזי, האי קרא רזא הוא ברזין עלאין. בשעתא דמלכא קדישא מסר ביתיה בידי דמטרוניתא כל זיינין ורומחין ובליסטראות דיליה אפקיד בידהא, וכל אינון מגיחי קרבא דיליה אפקיד עמה. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל, והא אוקמוה, וכד אגח קודשא בריך הוא קרבא, באינון גבורין מגיחי קרבא דקאמרן אגח, ואינון אקרון מלומדי מלחמה.

פתיב (שופטים ה) מן שמים נלחמו הפוכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא וגו'. ותנו, בהאי שעתא דאתנדיבו ישראל לגלאה רשימא קדישא בבשרהון, כדין האי חרב נוקמת נקם ברית, כנש כל חילא דיליה, וכל זיינין, וכל אינון מגיחי קרבא,

לֶאֱגָחָא קֶרְבָּא עֲמִיָּה (נ”א דסיקרא) דְּסִיסְרָא. וְכוּכְבֵּיָא הוּוּ אוֹשְׁדִין נוֹרָא מְלַעֲלָא. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל פּוֹכֵב וְכוּכֵב אֵית לֵיה שְׁמָא בְּלַחֲדוּי, וְכִלְהוּ בְּשִׁמְהֵן אֶקְרוּן. אָמַר לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַעְתְּדוּ לְנִקְמָא נּוֹקְמָא דְּבִנֵּי. תְּרִי נּוֹקְמֵי אֲנָא זְמִין לְאַתְפְּרַעָא מִנֵּיהּ. חַד נּוֹקְמָא דְּשִׁית מָאָה רְתִיכִין דְּאוּזִיף לֵיה לְרַבְרָבָא דְּמִצְרַיִם, בְּגִין לֶאֱגָחָא קֶרְבָּא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל. דְּכַתִּיב, (שמות יד) וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם. וְחַד נּוֹקְמָא דְּבִנֵּי, דְּעֵאקוּ לְהוּ עַד הַשְּׁתָּא. וּבְגִין כִּף אֲתַדְנּוּ בְּתֵרִין דִּינִין, חַד בְּמִיָּא, וְחַד בְּאִשָּׁא. בְּמִיָּא, דְּכַתִּיב, (שופטים ה) נָחַל קִישׁוֹן גִּרְפָּם. בְּאִשָּׁא, דְּכַתִּיב הַכּוֹכְבִּים מִמְּסֻלוֹתָם.

דף ע”ר ע”א

וּבְאִינוּן כְּכַבֵּיָא, אֵית כְּכָבָא חַד דִּלָּא אֲתָא לְהוּוּא נּוֹקְמָא, וְאַתְלַטֵּיָא לְעַלְמִין, דְּכַד שְׁאֲרֵי לְאַנְהָרָא, אֲתָאן שְׁאָר כְּכַבֵּיָא וּבִלְעִין לֵיה, וְלִכְל סִיעָתָא דִּילֵיה, וְאַתְאֲבִידוּ כִּלְהוּ כַּחֲדָא. כְּמָה דָּאָת אָמַר, אֹורוּ מִרוּז אָמַר מְלָאךְ יי. וְכִי רְשׁוּת אֵית לְמִלְאָכָא בְּהַאי. אֵלָא דָּא הוּא מְלָאךְ, דְּכַתִּיב בֵּיה (שמות יד) וַיִּסַּע מְלָאךְ הָאֱלֹהִים הַהוּלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל. וְדָא הוּא דְּכָל קֶרְבִּין דִּילֵיה אִינוּן. (דף ע”ר ע”א)

כִּי לֹא בָאוּ לְעֶזְרַת יי, כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. לְעֶזְרַת יי בְּגִבּוֹרִים, בְּאִינוּן שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים כַּד אֲזַדְמְנוּ קֶרְבָּא עִם סִיסְרָא. וְדָא מְלָאךְ, רְזָא דְּכָל דִּינִין וְכָל קֶרְבִּין דְּמִלְכָּא בְּרְשׁוּתֵיה. וְעַל דָּא אָמַר, מְלָאךְ יי. וְדָא הוּא דְּכַתִּיב, (בראשית מח) הַמְלָאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי וְגוֹ, וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרֵיָא. וְדָא זְמִינָא לְמַהוּי עֲלָאָה וַיִּקְרָא לְזִמְנָא דָּאָתִי. וּבְדָא יִתְרַבֵּי שְׁמָא קְדִישָׁא. וּבְדָא זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְפְּרַעָא מִעֲמִין עֲבוּדַת כּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. וְעַל דָּא כַּתִּיב, (יחזקאל לח) וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדְּשִׁיתִי וְגוֹ. אֲזִלוּ, עַד דְּמָטוּ לְגַבֵּיה דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן. כִּיּוֹן דְּחָמָא לֹון, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא שְׂכִינְתָא חָכָא. וְדָאִי צְרִיכִין אֲנִן לְמַחְזֵק טִיבוּ לְאַנְפֵי שְׂכִינְתָא.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית כט) הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל וְגוֹ. הָאִי קֶרְא אוֹקְמוּהָ, דְּכַד יִשְׂרָאֵל יִתְעַרְוּ תְּשׁוּבָה לְקַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּזִכּוּ אוּרִייתָא יִתּוּבּוּן לְאַרְעָא קְדִישָׁא, וַיִּתְכַּנְּשׁוּן מִן גְּלוּתָא. דְּהָא וְדָאִי יוֹמָא חַד יְהֵא גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִתִּיר. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איכה א) גִּתְנִנִּי שׁוֹמְמָה כָּל הַיּוֹם דְּוָה. וְאִי לֹא יִתּוּבּוּן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא עֵת הָאֶסְפָּה הַמְקַנְהָ, בְּלֹא זְכוּ וּבְלֹא עוֹבְדִין דְּכִשְׁרוֹן. אֲבָל אֶסּוּתָא חַד לְכוּ, הַשְׁקוּ הַצֹּאן, אֲשֶׁתְּדִלוּ בְּאוּרִייתָא, דָּאָתְשְׁקִיּוּ מִימֵי אוּרִייתָא. וְלְכוּ רַעוּ, לְאַתְר דְּנִיחָא לְאַתְר טָבָא וְכִסּוּפָא דְּאַחְסִנְתִּיכּוֹן.

דְּבַר אַחַר הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, דָּא הוּא יוֹם דְּאֶקְרִי (ישעיה כב) יוֹם מְהוּמָה וּמְבוֹסָה וּמְבוּכָה, דִּי בְּהוּא יוֹם אֲתַחְרִיב בֵּי מְקַדְשָׁא, וּנְפִלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא. וּבְגִין עוֹבְדִין

בישין, ההוא יומא אתמשך ואתרבי, הדא הוא דכתיב הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, בגין דאינון משכין ליה ליהוה יומא. השקו הצאן, כמה דאתמר במלי דאורייתא, דהא בזכותא דאורייתא יפקון ישראל מן גלותא.

ישראל מאי קא אמרי. ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, עד דיתכבשו כל שאר יומין עלאין. וגללו את האבן, ויגנדרון להוה דינא קשיא דהוה יומא דשלטא על פי הבאר, ואשתכחת ההיא בא"ר בגלותא עמנא. וכד אתגלייא האי בא"ר, והוה אבן לא שלטא עלה, מיד והשקינו הצאן.

וזמין קודשא בריך הוא בסוף יומיא, לאהדרא לישראל לארעא קדישא, ולאכנשא לון מגלותא. ומאן אינון סוף יומיא, הוה דהיא אחרית הימים. בהאי אחרית הימים, ישראל סבלו גלותא. הדא הוא דכתיב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתיב (דברים לא) וקראת אתכם הרעה באחרית הימים. באחרית הימים דייקא, ודא היא פנסת ישראל בגלותא. ועם אחרית הימים דא, קבילו עונשא בגלותא. ובדא יעביד קודשא בריך הוא נוקמין לישראל תדירא. הדא הוא דכתיב, (במדבר כד) אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים. ובכל אתר דא היא, וקודשא בריך הוא זמין לאתבא לה לאתרהא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי' וגו' ודא הוא יום.

ומדשאר צל למעבד בשירותא דיומא אחרא, כמה בזמנא דאתחריב מקדשא הוה, ונטה צל למיעל. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. יום וצל, הוא סוף גלותא. ושיעורא דהאי צל, שית קמצין ופלגא. ובגודל דמשחא דבר נש, גבר בין גוברין. ודוכרנא דהאי רזא דבין חבריא, דכתיב, (איוב ח) כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ. כי תמול אנחנו בגלותא, ולא הוינא ידעי כי צל ימינו עלי ארץ, לאשראה לון קודשא בריך הוא עלי ארץ.

זכאה חולקיה מאן דחמי ליה, וזכאה חולקיה מאן דלא חמי ליה. ווי למאן דזנדמן פד יתבע אריא רברבא, לאתחברא לנוקביה. כל שפן בשעתא דזנדווגן כחדא, על ההיא שעתא פתיב, (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגו'.

דף ע"ר ע"ב

תא חזי, בקדמיתא פתיב, (ירמיה כה) שאג ישאג על נהו. ובהוה זמנא פד יפוק לקבלא לבת זוגו, פדין אריה שאג מי לא יירא יי' אלהים דבר מי לא ינבא. בההיא שעתא פתיב, (דברים ל) ושב יי' אלהיך את שבותך וגו'. ושב מאי הוא,

אָלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שָׁב כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא, וְשָׁב צְדִיק לְאֻדְוּוּגָא (דף ע"ד ע"ב) בְּאַתְרֵיהּ. כְּדִין כְּתִיב, (תהלים קמ) אַךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ.

מִתְנִיתִין, לְכוּן בְּנֵי נֶשָׂא, מְאִרֵי דְחֻכְמָתָא, מְאִרֵי דְסִכְלָתְנוּ, קָלָא קָרִי. מֵאֵן מְנִכּוֹן דְאַתְחַפֵּם וַיְדַע, בְּשַׁעְתָּא דְרִישָׁא חִיוּרָא, אֲתַקִּין רִישָׁא, רְשִׁמָּא מְעִילָא לְתַתָּא, וּמִתְתָּא לְעִילָא. אֲתַקִּין סֵטֵר צְפוּן, בְּעֵטוּרָא דְקוּנְאָרִיתָא, בֵּיהּ רְשִׁים עוּמְקָא דְתַהוּמָא עֲלָאָה, דְסָלִיק וְנַחֲתִית בְּגוּוּיָהּ. נַחֲתִית חַד דְרַגָּא טְמִירָא, בְּאַלְף וַחֲמִשׁ מְאָה רְשִׁמִּין, דְאַלְף וַחֲמִשׁ מְאָה עֲלָמִין. (דניאל ד) תְּחוּתִיהּ תְּטַלֵּל חַד חִיות בְּרָא, (דניאל ז) וְקִרְבִּין עֶשֶׂר לָהּ. וְאֵרוּ עֵינֵינִי כְּעֵינֵי אֲנִישָׁא לְחִיוּתָא, וּפּוּם מְמִלֵּל רְבִרְבָּן. כִּד סִלְקָא, אֲזֵלָא בִּימָמָא, טְמִירָא בְּלִילִיא. כִּד נַחֲתָא, טְמִירָא בִּימָמָא, וְאֲזֵלָא בְּלִילִיא. כִּד נְטָלָא, מוֹדְעוּעוֹן אַרְבַּע מִגְּרוּפֵי דְאַחִידָן בִּידְהָא. וְנְטָלִין עִמָּה שְׁתֵּין פּוּלְסִין דְנוּרָא, כָּל חַד חֲרָבָא שְׁנָנָא עַל יְרִיכֵיהּ.

סָלִיק בְּרַעוּתָא, לְאַפְקָא בַר נֶשׁ שְׁלִיטָא לְתַתָּא. אֲתַקִּין בְּהַאי חִיוּתָא חַד עֶפְרָא דְקִיקָא, כְּלִיל מְכָלָא. נֶשֶׁב בֵּיהּ, אֲתַפְּשֵׁט בְּד' סְטְרֵי עֲלָמָא. וְד' פּוּלְסִין אֲתַגְלָגְלוּ, חַד לְעִילָא, חַד לְתַתָּא, חַד לְצְפוּן, חַד לְדָרוּם.

אֵילָנָא חַד רְבִרְבָּא וְתַקִּיָּה, אֲתַחֲכַר וְאֻדְוּוּג בְּהּ בְּחַד עֲנַפָּא שְׁפִירָא, דְחַזוּ חֲדוּוּתָא דְכָלָא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ. בֵּיהּ אֻדְוּוּג, אֲפִיקוּ חַד רוּחָא טְמִירָא, וּמְלִיא לְהַהוּא גְבִילוֹ דְעֶפְרָא, וְקָאִים עַל רַגְלוּי, וְאֲמַלְכִיהּ עַל כָּל עֲלָמָא, וְשְׁלִטִיהּ עַל כָּלָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים ח) תִּמְשָׁלִי־הוּ בְּמַעֲשֵׂי יְדֵיךָ וְגו'. אֲתַפְּקִיד עַל הַהוּא אֵילָנָא, לֹא נֵטֵר פְּקוּדָא, אֲתִיב מְלַכָּא רוּחִיהּ לְגַבִּיהּ, וְהַהוּא חִיוּתָא נְטָלָא לִיהּ. כְּדִין זְמִינִין מְנָא אַחְרָא, וְקָאִים בִּינֵי־הוּ. בְּקוּטְרָא דְגְלִיפִין בֵּין מְלָאכִין קְדִישִׁין, בְּטוּפְסָרָא (ס"א בטפסא) דְעֵטוּרִין אֲתַאֲחֲדָן.

דְרִין בְּתַרְאִין, תְּפִיסִין בְּחוּבֵי־הוּ. אֲשְׁתַּלִּיף רוּחִיהוֹן מִהַהוּא מְאֵנָא דְלְבוּשָׁא, לְבַתֵּר אַגְנִיז בְּעֶפְרָא, בֵּין רַגְבֵי נַחֲלָא אֲתַטְמְרוּ וְאֲתַגְנִיזוּ. בְּחַד גְּרַמָּא תַקִּיָּה דְהַהוּא מְאֵנָא, יִתְבַּנוּן בְּקַדְמִיתָא, וְיַקוּמוּן חִילִין חִילִין תְּנַיִנוּת, בְּאַרְעָא קְדִישָׁא מִתְעַרִין.

וּזְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמַגְבֵּל הַהוּא עֶפְרָא קְדִמִיתָא, דְהַהוּא מְאֵנָא מִמֶּשׁ. וְלְאַעֲלָא בֵּיהּ גְבִילוֹ דְקִיקָא כְּהַאי חֲמִירָא דְעִיסָה. וּמִהַהוּא גְבִילוֹ דְאִיהוּ צְחוּתָא דְלְעִילָא, יִתְתַקֵּן וְיִתְיַשֵּׁר מְאֵנָא דְכְּשָׂרָא. כְּגוּוּנָא דְאָמַר קָרָא, (יזאל ד) וּמְעִין מִבֵּית י"י יֵצֵא וְהִשְׁקָה אֶת נַחַל הַשְּׁטִים. בְּגִין דְהַהוּא נַחַל אֲסָגִי חֲבִיבוּתָא (ס"א זכותא) (ס"א זנותא) בְּעֲלָמָא. וְכִד הַהוּא מְעִינָא קְדִישָׁא, יַפּוּק וְיִיעוּל לְגַבִּיהּ, כְּדִין יִתְתַקֵּן וְיִתְיַשֵּׁר, וְלֹא יִהְיֶה בְּסוּרְחַנְיָהּ כְּקַדְמִיתָא.

"זהר היומיי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה - [חודש אלול]

ואיננו דלא זכאן, יקומו ל'אתדנא בדינא דמלכא עלאה. הדא הוא דכתיב,
(דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון
עולם. וכדין כתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני
עושה עומדים לפני נאם יי' כן יעמוד זרעכם ושמכם. ברוך יי' לעולם ואמן.
ימלוך יי' לעולם ואמן



סדר הלימוד ליום יד אלול [יום 339 בשנה]

פרשת עקב

רעיא מהימנא וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוֹן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְגו', וְאֶכְלֶתֶת וְשִׁבְעַת וּבִרְכַת אֶת יי' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. פְּקוּדָא (י"ח) דָּא לְבִרְכָא לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כָּל מַה דְּאֶכִּיל וְשִׁתִּי, וְאֶתְהַנִּי בְּהַאי עֲלֵמָא. וְאִי לָא בְּרִיךְ, אֶקְרִי גְזֻלָּן לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, (משלי כח) גְּזוּל אֲבִיו וְאִמּוֹ. וְהָא אֲוִקְמוּהָ חֲבֵרֵיִיא. בְּגִין דְּבִרְכָאן דְּבְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתִי לְאֲמַשְׁכָּא חֵיִין מִמְּקוּרָא דְּחֵיִי, לְשִׁמְיָה (קדישא) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְדִישָׁא, וְלֵאֲרַקָּא עֲלֵיהּ מַהְהוּא מְשַׁחָּא עֲלָאָה, וְאֲתִי לְאֲתַמְשְׁכָּא מִתְּמָן לְכָל עֲלֵמָא.

דף רע"א ע"א

וְכַתִּיב וְאֶכְלֶתֶת וְשִׁבְעַת וּבִרְכַת אֶת יי' אֱלֹהֶיךָ (דף רע"א ע"א) וְאִינּוֹן בְּרַכָּאן, אָרִיק בַּר נֶשׁ בְּאִינּוֹן מְלִין מַהְהוּא מְקוּרָא עֲלָאָה, וְאֲתַבְּרַכָּאן כָּל אִינּוֹן דְּרַגִּין וּמְקוּרִין, וְאֲתַמְלִיין לְאֲרַקָּא עַל כָּל עֲלֵמִין. וְאֲתַבְּרַכָּאן כְּלָהוּ כְּחֵדָא.

וְעַל דָּא אֶצְטְרִיךְ בַּר נֶשׁ, לְשׁוּאָה רַעוּתִיהּ בְּרִזָּא דְּבִרְכָּאן, בְּגִין דִּיתַבְּרַכּוֹן אֲבָהוֹן וּבְנִין, כְּלָא כְּחֵדָא. וּמֵאֵן דְּמַבְרַךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַבְּרַךְ, וְנִטִּיל חוּלְקִיהּ מֵאִינּוֹן בְּרַכָּאן בְּקַדְמִיתָא דְּכָל עֲלֵמָא לְתַתָּא. פִּיּוֹן דְּשִׁמָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְּבַרַךְ מִתְּמָן, נְחִית וְשָׂרָא עַל רִישִׁיהּ חוּלְקָא קְדַמָּאָה. וְהָא אֲוִקִימְנָא דְּכַתִּיב, (שמות כ) בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אֲבָא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ. (אזכיר כמה דאת אמר (תהלים כ) יזכור כל מנחותיך) פִּיּוֹן דִּיהֵיא בְּרַכָּה אֲתֵיִיא וְשִׁרֵיִיא עַל רִישִׁיהּ, מִתְּמָן אֲתַפְּשֵׁט בְּכָל עֲלֵמָא.

בְּשַׁעֲתָא דְּאִינּוֹן בְּרַכָּאן נְחִתִין, מִתְּעַטְרִין גּוֹ חֶקֶל תַּפּוּחִין קְדִישִׁין, וּפְגַעֵי בְּהוּ כְּמַה דְּרַגִּין דְּמִמְּנָן בְּעֲלֵמָא, וְנַחְתִי בְּהוּ, וְאֲמַרִי וּמְכַרִיזִי דָּא אִיהוּ דוּרוּנָא דְּשִׁדְר פְּלוּנֵי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מֵאֵן אֲתַר נְחִתִי, לְבַתַּר דְּנַחְתִי מֵאֲתַר רִישָׁא חֵדָא דְּצַדִּיק. תְּמָן סְלִקִין, מִתְּעַרִי לְנַחְתָּא אַחַרְנִין מְלַעִילָא, וְאֲתַמְלִיִיא מְלַעִילָא וּמִתְּתָא, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (משלי י) בְּרַכּוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק. פִּיּוֹן דִּיהֵיא דְּרַגָּא אֲתַמְלִיִיא, אָרִיק לְהֵיא כְּלָה, וּמִתְּמָן נְגַדִין וְאֲתַמְשְׁכִין לְתַתָּא.

כַּד סְלִקִין אִינּוֹן בְּרַכָּאן מִתְּתָא, לִית פְּתַחָא וּפְתַחָא לְעֵילָא, וְלִית מְמָנָא לְעֵילָא, דְּלָא פְּתַח כָּל אִינּוֹן פְּתַחִין. וּמְכַרִיזִי וְאֲמַרִי בְּכָל אִינּוֹן רְקִיעִין, דָּא אִיהוּ דוּרוּנָא

דמלכא דשדר פלוני, דא הוא דורונא בקיומא פדקא יאות. ומאן איהו. ברכה דאתיבו עליה אמן. דכל ברכה דאתיבו עליה אמן, דא איהו בקיומא פדקא יאות. וכיון דהאי ברכתא סלקא, כל דרגין דלעילא, פלהו זמינין לגבי ההוא נהורא דלא נהיר, בגין לאנהרא לגבה. וכל שפן אי היא ברכתא דסגיין מברכין לה, ומעטרין לה בעטרין קדישין, (עיין לקמן סוד אמן רפ"ה ע"א) ברזא דאמן. אמן הוא רזא דקשרי, דכל יחודא וקדושה ברזא דמאריה. ומעטר לה היא ברכתא בעטרין עלאין פדקא יאות.

וקודשא בריך הוא אתרעי בהו, באינן דמברכין ליה, ותיאובתיה בברכתא דלתתא, דההיא ברכתא סלקא, ואנהיר בוצינא דלא נהיר, ואתקיף לה בתוקפא תקיפא, לסלקא לעילא. ועל רזא דא פתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד, אלין אינן דמברכין ליה לקודשא בריך הוא. ובזוי יקלו, אלין אינן דלא מברכין ליה לקודשא בריך הוא, ומנעין ברכתא מפומיהו.

רזא דרזין, לאינן דידיעי חכמתא דמאריהון, למנדע רזא דברכאן, בפקודי אורייתא, ובכל הנאין וכסופין דהאי עלמא, לארקא ברכאן מעילא לתתא.

כד (ס"א בר) ברכאן דצלותא, דאינן תקונא דמאריהון, מתתא לעילא ומעילא לתתא. ברכאן דלאו אינן בצלותא, סלקין מתתא לעילא, עד דמטו גו נהורא דלא נהיר, ומתערי (לעילא) בתוקפא, לההוא נהורא דלא נהיר, בההיא ברכה, וסלקא אתערעו לעילא, עד דמטו לכרסייא עלאה, מקורא דכל חיינ. פדין נפקו מההוא מקורא עלאה, ברכאן אחרנין, ואערעו אלין באלין, ונשקי אלין לאלין, ואתאן ושריין לריש צדיק, לארקא לתתא. וכד נחתין, אתברכין אבהן ובנין, וכל שרגין דלהון.

ורזא דאלין ברכאן לאתערא מעילא לתתא, ברזא דא, ברזא: דא רזא דמקורא עלאה מכלא, לארקא ולאמשכא ולאנהרא כל בוצינין. ואיהו ברזא (נ"א בריך) תדיר, דלא פסקין מימיו. ומתמן שירותא דאקרי עלמא דאתי, ואיהו קצה השמים, דההוא קצה, קצה עלאה איהו. בגין דאית קצה כגוונא דא לתתא, ואיהו עלמא תתאה. ואקרי אוף הכי ברזא, לקבל תתאי, לארקא לתתא, ולאתערא מתתא לעילא בברכאן דצלותא. וברזא (קדמאה) דא אקרי הכא, ברזא דחכמתא עלאה, דאמלי לההוא אתר, בחד שביל דקיק דאעיל ביה.

אתה: לבתר שארי לאתגלייא, דהא האי ברזא סתים איהו, ובגין כן אקרי בארז סתים ברזא, מקורא עלאה דלא אתגלייא. אתה, שירותא לאתגלייא לבר, ובגין כן אקרי אתה. ומאן איהו. דא רזא דימינא, ואקרי כהן לגבי ההוא אתר.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אלול]

וְרִזָּא דָּא (תהלים קי) אַתְּהּ כְּהֵן לְעוֹלָם, מֵאֵן כְּהֵן לְהֵהוּא עוֹלָם, אַתְּהּ. וְדָא אִיהוּ יְמִינָא עֲלָאָה, דְּהָא אֲשֵׁתְכַח לְאַתְגְּלִיָּא.

דף רע"א ע"ב

יְהוּה: דָּא רִזָּא דְאַמְצָעִיתָא. רִזָּא דְמַהִימְנוּתָא בְּכָל סְטָרִין. (דף רע"א ע"ב) אֱלֵהִינוּ: דָּא סְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא, דְכָלִיל בִּימִינָא, וְיְמִינָא בִּיָּה, וְאַתְכְּלִילוּ דָּא בְּדָא, לְמַהוּי חַד. וְעַד הַכָּא, אַתְקְשְׁרוּ בְּרַכָּאן, דְכִיּוֹן דְאַלִין אַתְבְּרַכָּאן, כְּלֵהוֹן דְלִתְתָא אַתְבְּרַכָּאן.

לְבַתֵּר דְאַיְנוֹן אַתְבְּרַכָּאן, וְנִטְלֵי בְּרַכָּאן לְגַרְמִיָּהוּ, אַתְהֲדְרוּ כְּלִילֵן כְּחַד לְהֵהוּא מְקוּרָא, דְאַיְנוֹן לֹא יְכַלִין לְאַתְהֲדְרָא לְגַבֵּי הַהוּא אַתְר, עַד דְאַתְבְּרַכָּן. כִּיּוֹן דְאַתְבְּרַכָּן בְּקַדְמִיתָא, אַתְהֲדְרוּ וְעַאלִין לְגַבֵּי הַהוּא אַתְר, לְנִטְלָא בְּרַכָּאן יְתִירִין אַחֲרֵינוּ, לְאַרְקָא לְתַתָּא. וְעַד דְאַיְנוֹן אַתְבְּרַכָּאן, לֹא עַאלִין וְלֹא תְּאָבִין לְגַבֵּיָּה. וְרִזָּא דָּא (שמות כג) וְלֹא יֵרְאוּ פָּנֵי רִיקָם.

וְכַד תְּבִין לְגַבֵּי הַהוּא אַתְר, וְעַאלִין תְּמֹן, כְּדִין אַקְרִי הַהוּא אַתְר מְלָךְ. וּמְלָךְ לֹא אַתְקְרִי, בַּר כַּד אִינּוֹן מִתְקַרְבִין לְגַבֵּיָּה, וּמִתְבְּרַכָּן. וּמְלָכָא אִימְתִי אַקְרִי מְלָךְ. כַּד רְבִרְבְּנוּי אַתִּיין לְגַבֵּיָּה עֵתִירִין, מִסְתַּפְקֵן בְּכָל מַה דְאַצְטְרִיכוּ, בְּלֹא חֶסְרוּנָא, כְּדִין אִיהוּ מְלָךְ. מְלָךְ לְתַתָּא, כַּד אִלִין מְעַטְרֵן לִיָּה בְּסַפּוּקָא, בְּעַטְרִין קְדִישִׁין. וְהַכָּא אַקְרִי מְלָךְ. וּמֵאֵן אִיהוּ. הָעוֹלָם אֲשֶׁר קְדָשְׁנוּ וְצִוְנוּ. וּבְגִין דְאִיהוּ עֲלֵמָא דְלֹא אַתְגְּלִיָּא לְבַר, וְאִיהוּ סְתִים, קְרִי לִיָּה הַכִּי בְּאַרְח סְתִים. וְעַל דָּא לֹא אַקְרִי, אֱלֹא בְּאַרְח סְתִים.

וְלְעוֹלָם יְמִינָא אַתְהּ, כְּמַה דְאַתְמַר. וְעַל דָּא כְּהֵן, כְּפִיָּה לְגַבֵּי הַהוּא אַתְר, בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא. וְעֲלֵמָא תַתָּאָה, כַּד אַתְקְשֶׁר לִימִינָא, וְאַתְדַּבֵּק בִּיָּה, קְרִי מִתְתָּא לְעֵילָא בְּרוּךְ, וְלֹא אַקְרִי בְּרוּךְ, בַּר בְּרוּז דְמְקוּרָא דְאַתְדַּבֵּק בְּהַדִּיָּה (בִּיָּה), וְעֵייל בִּיָּה, וְאַמְלִי לִיָּה. אַתְהּ, רִזָּא דְהַהוּא כְּהֵן, לְאַתְדַּבֵּקָא בְּהַדִּיָּה, וְעַל דָּא, בְּצִלוּתָא בַּר נֶשׁ כּוֹרַע בְּבְרוּךְ, דְאִיהוּ עֲלֵמָא כְּפוּף לְגַבֵּי עֵילָא, וְדָא אִיהוּ שְׁנוּי בִּין בְּרוּךְ דְצִלוּתָא, וּבִין בְּרוּךְ דְשִׁאֵר בְּרַכָּאן. וְכֹלָא בְּרוּזָא עֲלָאָה אִיהוּ, לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְכָל עֲלָמִין.

בְּרוּךְ דְצִלוּתָא, בַּר נֶשׁ כּוֹרַע בִּיָּה בְּבְרַכּוּי, וְגַחִין רִישָׁא בְּאַתְהּ, בְּגִין דְאַתְהּ אַקְרִי רִישָׁא. וְעַל דָּא כְּהֵן נְטִיל בְּרִישָׁא, וְאִיהוּ רִישָׁא תְּדִיר. וּבְגִין כְּךָ פְּרִיעָה בְּבְרוּךְ. וְגַחִינוּ דְרִישָׁא בְּאַתְהּ. וְכֵהֵן בְּכָל אַתְר דְאַקְרִי אַתְהּ, גַּחִין בְּצִלוּתָא. מְלָךְ בְּתַר דְגַחִין, תּוּ לֹא זְקִיָּה, מֵאִי טְעֵמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ לְסִיְהָרָא, זִילִי אֲזַעֲרִי גְרַמִּיָּךְ, וְתוּ לֹא זְקִיָּה. וּבְגִין דָּא, בְּרַכְתָּא דְבַר נֶשׁ בְּרִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הוא, אתער לארקא ברכאן מלעילא לעלמין פלהו, כמה דאתמר. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

כתיב, (ישעיה סג) פי אתה אבינו כי אברהם וגו'. תנינן, לזמנא דאתי אמרין ליה ליצחק וכו', בגין דשמאלא אתפליל בימינא, אבל ימינא מנלן דאקרי אב. דכתיב וישמהו לו לאב ולכהן, ואף על גב דלעילא אקרי אב, ואפילו לנהורא דלא נהיר בשעתא דאתדבק בימינא אקרי אתה, כמה דאת אמר (סג) אתה יי' אבינו גואלנו וגו'.

אדהכי, סבא אנדמן לגביה, ואמר, רעיא מהימנא, תקין פתורא למארך, ליה ולמטרוניתא. מפל מיני עדונין, לקיימא ביה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי'. והא עד כען פלהו מתענגי מפתורא דמלפא. הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ודא נהמא דאורייתא דבכתב, ויינא דאורייתא דבעל פה. ותמן כמה מטעמים מיני טעמי תורה, דמתיקין, מפל מאכלין ועדונין דעלמא, ודמלפא.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר, אהרן כהנא קום משינתך, למדבח תורין ועאנין ואמרין ועופין, וכל מינין דצריכין לסעודתא דמלפא. ולחם הפנים, דאינון לקבל תרין לוחי דאורייתא, (שמות לב) דמזה ומזה הם כתובים. זה: תריסר אנפין. דאינון (במדבר ו) יברכך יי', יאר יי', ישא יי'. זה תניינא, אדנ"י אדנ"י אדנ"י. דאינון תריסר חיון, דאתמר בהון, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין לארבעתן, ופני שור מהשמאל לארבעתן, ופני נשר לארבעתן. ואתמר עלייהו, (סג) ארבעה פנים לאחת (להם). והאי איהו, (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, לקבל עשרים וארבע ספרי תורה. והאי איהו זה השלחן אשר לפני יי'. מאנין דפתורא דמלפא, אינון מארי מתניתין, מארי צלותין, דתקינו לון לקבל קרבנין.

דף ער"ב ע"א

פתח ואמר, (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. תא חזי, מנהגין טבין ושפירן הון נהגי מארי דסעודתא דמלפא, לאחזאה דאינון מבני פתורה דמלפא. חד (חדא), רברבא מבני סעודתא, נטיל ידוי בזמנא דייעלון (דייעול) לסעודתא להסב, גדול מסב בראש, תניינא תחותיה, ותליתאה תחות תניינא. ואלין אתקריאו ג' מטות, לקבל תלת אבתן, ולקבל (דף ער"ב ע"א) כהנים לויים וישראלים. מכאן ואילך, לית לון סדר, אלא כל הקודם זכה.

תניינא, בעל הבית בוצע, כדי שיבצע בעין יפה. ומשלים ברכתא, ולבתר בוצע. ואוקמוה רבנן דמתניתין, דאין המסובין רשאין לטעום, עד שיטעום המברך. ולית הבוצע רשאי לטעום, עד שיכלה אמן מפי המסובין. ואם רעותיה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

לחלק כבוד, הרשות בידיה. ועוד אוקמוה, דאורח מברך, בגין דיברך לבעל הבית.

וארח רוא, בעל הבית בוצע, דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו קו האמצעי. ובשבת צריך לבצוע משני פרות, דאינון ה' ה'. בעל הבית, דא ו' דאמצעיתא. (וכגוונא דא ובגין דא) ובגין דלא לאתחזאה פרעבתנותא, יכיל למבצע בה לכל חד וחד כפיצה. מאי כפיצה. י' וי'. אינון נקודין דשמא קדישא, אתקרי פרורי בכזית. ואלין לקבל טפין דזרע, ומאן דמזולזל בהון, וזריק לון באתר דלא אצטרף, עניותא קא רדיף אבתריה, ואזיל נע ונד. הדא הוא דכתיב, (איוב טו) נודד הוא ללחם איה. ולית לחם אלא תורה, והוא ציוח איה מאן דמרחם עליה, ולא ישכח.

ופרוורים בכזית, אינון בצדיק, דאיהו פתיש פתישו מאינון זיתים. ואורח מברך, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. (משלי י) ברכות לראש צדיק חי עלמין, ובגין דא אורח מברך.

אדהכי, הא בוצינא קדישא אתא לגביה. ואמר, רעיא מהימנא, יומא חד אזילנא אנא וחברייא לאכסניא חדא, והוה תמן ינוקא חדא. קם ותקין לן מנרתא ופתורא איהו מגרמיה, כאלו הוה מעשרין שנין, ולא הוה אלא מבין חמש שנין. ותקין פתורא מפל מיני מאכל ומשתה. אמר, הא אוקמוה רבנן דבעל הבית בוצע ואורח מברך, אבל (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים על כן זחלתי ואירא מחוות דעי אתכם. עד דאטול רשות מכם. אמר ליה, אימא ברי מלאכא די'.

אמר לן, אתון בעיתון לחם תפנוקי בלא קרבא, או לחם בקרבא. דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין, שעת אכילה שעת מלחמה. ואי בעיתו למהוי קרבא עליה, לית חד אכיל, אלא מאן דנצח קרבא, איהו אכיל ובוצע לכלהו. אמרו ליה חברייא, ברי אנת זעיר, ועדיין לא ידעת איך מגיחי גברין רברבין בחרבא, בנענוע דחרבא. ברומחא, בקשתא, בגירין דקשתא, בקירטא, באבנין דקירטא.

אמר להו, (מלכים א כ) אל יתהלל חוגר כמפתח. דהא ודאי בקריאת שמע אוקמוה, כל הקורא קריאת שמע על מטו, כאילו אוחו חרב פיפיות, דכתיב, (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. ונענועא דחרבא, צריך לנענועא ליה לשית סטרין, כמה דאוקמוה, פדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ, ועל ד' רוחות העולם. ודא ו', גוף החרב. י', ראש החרב. ה"ה, תרי פיות. נרתקא דחרבא, אדני.

רומחא, רמ"ח בקריאת שמע, עם שית תיבין דיחודא, הא רומ"ח. מג"ן עם חרבא, מיכאל גבריאל גוראל שמשין דג' אבהו. קשת דזריק חצים, וכל זרע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דאינו יורה פחץ אינו מוליד. קירטא, דא קריאת שמע. ה' אבנין דקירטא, (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי'. לקבליינו, (שמואל א יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. וכד שוי להון בקירטא, דאיהי שפה, ואיהי שכונתא, אתעבידו חד פלהו ה', וקטיל לפלשתאה.

ועד פען זריקנא האי אבנא לסמאל, דאיהו אבן מצור, והרסנא מצור דיליה, ואשפלנא ליה לתתא. ובגין דא אמינא לכוון, אל יתהלל חוגר כמפתח. פען יתברר לכוון, דאנא ידענא איך מגיחין גברין רברבין בסייפין, ברומחא, בקשתא, בקירטא. תוהנא ולא יכילנא למללא קמיה, אמרו ליה רבנן, פען נחזי מאן יהא מרווח נהמא, דאיהו לחם המוציא.

פתח ואמר, (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי'. במאי (נ"א בהאי) אתרימת שכונתא, דאיהי ה' דהמוציא, דאוקימו עלה מארי מתניתין, כל הבוצע, צריך לדקדק בה'. אלא ודאי הא אוקמוה רבנן דמתניתין, מוץ ותבן פטורין מן המעשר. וכד היא במוץ ותבן, איהי בבית אסורין, ולית לה רשו לארמא לגבי מ', למעבד עמה מ"ה. והאי איהו תרומה, תור"ה דאיהי ה' חומשי תורה, דבה (שמות כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וגו'.

דף ער"ב ע"ב

ובמוץ ותבן דחטה, עליה אוקמוה רבנן, (קפ"ח ע"ב) אילן שאכל אדם הראשון חטה הוה. קריב ח"ט, דאיהו מוץ ותבן, לאת ה'. ואסתליק מניה י', דאיהו עשור דילה. ובגין דא פד איהו במוץ ותבן (שלה), דאינון לקבל ערלה ופריעה, פטור מן המעשר. ולית רשו לאת י', לחברא באת ה', דאינון איש ואשה. ובגין דא, כל הבוצע צריך (דף ער"ב ע"ב) לדקדק בה. וצריך למבצע מאתר דבשולו יפה, בגין דבשול איהו גמר פרי, ודא ו'.



סדר הלימוד ליום טו אלול [יום 340 בשנה]

ועשרה דברים צריך אדם למעבד בסעודתא. חד, נטילת ידים. תניינא לתקנא שתי כפרות לשבת. תליתאה, למיכל תלת סעודתין, ולאוספא מחול על הקדש. רביעאה, לאנהרא פתורא בשרגא. כמה דאוקמוה, שלחן בצפון, ומנורה בדרום. וצריך הסבה, כמה דאוקמוה הסבו אחד מברך לכלם.

ובשבת, בכל מלוי, צריך לאתוספא מחול על הקדש, בין במאכליו, ומשתיו, בין בלבושוי, בין בהסבתיה. דצריך לתקנא ליה מסבה שפירא, בכמה פרים וכסתות מרקמן, מכל דאית בביתיה, כמאן דתקין חופה לכלה. דשבתא איהי מלכתא, ואיהי פלה. ובגין דא הוּו נפקי מארי מתניתין ערב שבת לאקדמותי לארחא, והוּו אמרי באי פלה באי פלה. וצריכין לאתערא שירה וחדוה לפתורה לגבה.

ולא עוד, אלא דאית רנא אחרא. כגוונא דצריך לקבלא גבירתה, בכמה נהורין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חדוה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. פלילא מעשר ספירן. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרכבות דחיוון. ובכמה חיילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרכבות.

ואלין דאתמר עלייהו, למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטי בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הוּו אלין עבדין. הוּו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישרה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהורין ושרגין, ועבדין הספד, ויתבין כאבלים לאשתתפא בדוחקא דשכינתא. בגין דאינון גרמו לה כל ההוא תבירו.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

חמשה, כוס דויכלו. שתיתאה, למהוי על פתורא מלי דאורייתא. שביעאה, לארכאה על פתורא, בגין דעגיים ייתון על פתוריה. תמינאה, נטילת ידיים במים אחרונים. תשיעאה, ברפת המזון. עשיראה, כוס דברכה. וצריך לאחזרא עלייהו, ולתקנא לון ברזא קדישא, דאיהי כלולה מעשר ספיראן, ואיהו פתורא דקודשא בריך הוא, מסטרא דגבורה. ובגין כך אוקמוה רבנן, שלחן בצפון.

תד (עיין לעיל ברעיא מהימנא פרשת פנחס רמ"ה ע"א. כוונת י' דברים של שולחן שבת) נטילת ידיים, דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין, ידיים מזוהמות פסולות לברכה, בגין דאינון שניות לטומאה, דאיהו אב הטומאה. דאיהו ראשון כד אינון מסאבות, וכד אינון טהורות אינון שניות לברכה. דברכה לא שריא אלא על טהרה. כהנא דאיהו איש טהור, איש חסד, שריא עליה ברכתא. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש וגו'. ובגין דא, (במדבר ו) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו את בני ישראל וגו'. ואוקמוה, כל כהן המברך, מתברך. ושאינו מברך, אין מתברך. ואוקמוה מארי מתניתין, כל ברכה שאין בה אזכרה ומלכות לאו שמייה ברכה. מלכות אדני.

ועוד, נטילת ידיים צריך ליטול לון עד פרקא, דגורו עליה י"ד פרקין, בההוא שעטא שריא יד יי' עליה, ואיהי יד דברכה מסטרא דחסד דביה חכמה ביד מיניה. ואיהי יד דקדושה, מסטרא דגבורה, ושריית בדינא. (נ"א וידא דשמאלא) ואיהי יד דיחודא, מסטרא דתפארת, דשריית בי"ד פרקין דגופא, דאינון שנים עשר פרקין בתרין דרועין, ותרין שוקין. ותרין בגופא וברית.

ותלת זמנין י"ד, איהו מ"ב, יי"י, מן י"ד י"ד, י"ד, רמוז יב"רכך י"אר י"שא, מן הוי"ה הוי"ה הוי"ה. ד' ד' מי"ד י"ד י"ד, אינון רמיון באדני"י אדני"י אדני"י. ואמר הנביא עלייהו, (ירמיה ו) היכל יי' היכל יי' המה. והאי נטילא ביד דאתתקנת.

דף רע"ג ע"א

וכל סטר מג' אנפי חיון, דאינון יי' יי' יי'. ומתלת גדפי חיון, דאינון ד' ד' ד', פלהו צריך למהוי מכח (דף רע"ג ע"א) אדם. ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. כח דיליה, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. ומטרוניתא לא שריא בכח דיליה, בפרקין דאצבעו, עד דאתעבר מנייהו זוהמא, שפחה בישא פסולה, אנתו דפסול. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, ידיים מזוהמות פסולות לברכה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ואיננו מים לדפאה יד, דשריית תמן יד יי. יד יי, דא מים דאורייתא. דעמי הארץ אינון שרץ, מה מועיל לון טבילה, והשרץ שפחה בישא בידיהון, בגזל דבידיהון. בגזל דברפאן דגזלין לקודשא בריך הוא, דלא ידעי לברכא, ולא ידעי מאי איהי ברכה, ומאי איהי זוהמא.

מיד פששמעו מלין אלין חברייתא ואנא עמהון, לא יכילנא למסבל דישלים עשרה מלין דברכה, ואשתטחנא לגביה. ובודאי לית בר נש דיימא מלין אלין, אלא אנת. דאנת הוא כגוונא דד' מחיצות דגן עדן. דבר נש עאל בהון (נ"א דכר אנת) במחיצת ינוקין, ואתעביד תינוק. ובמחיצת נערים, ואתעביד נער. ובמחיצת בחורים, ואתעביד בחור. ובמחיצת זקנים, ואתעביד זקן. ובגין כך אתמר עלך, (תהלים לג) 'ממכון' שבתו 'השגיח אל כל יושבי הארץ. ואנת הוא דאתמר עלך, (בראשית ו) בשגם הוא בשר, בדרא דדור הפלגה הוית. ובכל דרא ודרא בגלגולא. כגלגל דמתהפך לכמה גוונים. ולא נגלת, אלא בדרא דאתייהיב ביה אורייתא על ידך.

מיד דאתכנישת מעלמא, אנת הוא פשמשא דנהיר בכל דרא ודרא, דכד אתכנש שמשא בליליא, נהיר בסיהרא, ובשתין רבוא ככביא. הכי את (אנת), דאנת נהיר בשתין רבוא בכל דרא ודרא. והאי איהו דקא רמז קהלת, (קהלת א) דור הולך ודור בא. ואוקמוה רבנן, אין דור פחות מששים רבוא. ועוד אוקמוה, הדור שהולך הוא שבא, לקיים (שם) מה שהיה הוא שיהיה. מפאן ואילך, אשלים עשרה דברים דפתורא באתגלייא. אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא זכאה חולקה, דקודשא בריך הוא גלי לה, מה דלא גלי לכל נביא וחווה, ולא למאן ולמאן.

תניינא, למבצע על שני פכרות בשבת, דאינון רמיזין בתרי לוחי אורייתא, דאתייהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנן על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינון נזוקין.

ואי תימא, והא תנינו, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהיינו בב' ד' עם ערב רב, דלא הוו שלוחי מצוה, דלא אתגייירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קודשא בריך הוא לנטלא (שמות לד) שני לוחות אבנים פראשונים, ואמר, (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

ותרין כפרות בשבת, רמיוזין לתרין יודין יאהדוניהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבנא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעילא.

תליתאה למיכל שלשה סעודתין בשבת, כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין, דאמר חד מינייהו, יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת, דאינון שלימו דשבע ברכאן דצלותא, לאשלמא בהון לעשר. ורזא דענג, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ומאן דלא מקיים לון, ואית ליה רשו לקיימן, אתהפך ליה לנגע צרעת. ובגין דלא ייתי להאי, אמר קודשא בריך הוא, לוו עלי ואני פורע, (ישעיה נח) אז תתענג על יי.

רביעאה, לאנהרא פתורא במנרתא. כמה דאוקמוה קדמאין, שלחן בצפון, מנורה בדרום, דפתורא דקודשא בריך הוא הכי צריכא למהוי.

חמישאה, כוס דויכלו. כו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו ע"ב, דכליל לון פלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריך לאסהדא על עובדא דבראשית.

דף רע"ג ע"ב

שתיתאה, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו (דף רע"ג ע"ב) של אדם פקריעת ים סוף. ובגין כן, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

שביעאה, לארכאה על פתורא, בגין עניים. ובגין דא, כל המאריך על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כן (משלי י) וצדקה תציל ממות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קודשא בריך הוא מחיה ליה.

ועוד באורח רזא, דכלהו עניים מסטרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, דהא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דלי"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ובגיניה אוקמוה רבנו, דבקש קודשא בריך הוא מדה יפה לישראל, ולא אשכח כמדה גדלות. ואקשו עליה, בגין דאוקמוה קדמאי, פחושבן מיני מיתות דאינון פחושבן תוצאות, וחסרון פיס קשה מכולן, ואיך אמרין אינון, דלא אשכח לישראל מדה יפה פענייתא.

אלא, בגין (דכל עמא ולישנא), דעובד פוכבים ומזלות (ישעיה ח) והיה פי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה. אבל ישראל, אינון קיימא דקודשא בריך הוא בהאי מדה, ולא אכחישין ביה. ובגין דא, במדה דא יתפרקון. הדיא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) ואת עם עני תושיע. ועני לישנא דענוי, דאפילו אית ליה לבר נש עותרא, ואיהו במרעין ובמכתשין, עני אתקרי, או דדחקין ליה בגיניה, וצערין ליה כל יומא. כל שפן מאן דאיהו רש מניה, ואיהו הולך מאתר לאתר.

ועוד אית עני, דאסתלק מניה דעתיה, כגון איוב. דאתמר ביה, (איוב לד) איוב לא בדעת ידבר. אוף הכי איהי ד', דאיהי שכינתא, כד אסתלק מנה א"ח דאיהו עמודא דאמצעיתא, דאקרי דעת. והאי לית לה חובין במלה דיימא. ועוד, א"ח איהו תורה, כליל תרי"ג פקודין הדיא הוא דכתיב, (שמות ג) זה שמי לעולם וגו'. שמי עם י"ה שס"ה. זכרי עם ו"ה רמ"ח. ובגין דא אוקמוה, אין עני אלא מן התורה ומן המצות דשאר עני לאו איהו אלא ענוי. ואת ד' מן אדני, אוף הכי איהי עני בלא יהו"ה.

תמינאה, מים אחרונים דתקינו לון, בגין מלח סדומית, המסמא את העינים. אמאי אקרון חובה. אלא בארע רזא, סם המות שריא על ידוי מזוהמין, דעבדי בהו ברכה. ועל פוס דמברכי עליה בלא טהרה, אקרי טמא. ומה פוס דשותין בו, טמא לברכה עד דהו מטהרי ליה בהדחה מלגו ומלבר. כל שפן ידוי. ובגין דא, מים אחרונים חובה. ורזא דמלה, (ויקרא כ) והתקדשתם: אלו מים ראשונים. והייתם קדושים: אלו מים אחרונים. פי קדוש: זה שמן ערב. לקבל, קדש קדש קדש יי צבאות. ובגין דא והתקדשתם וגו', לאשתמודעא דאתון בנין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם.

תשיעאה, פוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור. עטורף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפה. ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשיו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. חי. מלא. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הפוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלה, כן הוא חסר בלא ו"ו, והוא פגום. הכס"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית. עטור"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הדח"ה ושטיפ"ה, כמו (ויקרא טז) וטהרו וקדשו. הטהרה מימין החסד. והקדושה משמאל דגבורה. כוס דברכה מלכות מצד בינה הנקראת אלהים. ונקרא עטרה מצד הכתר. ח"י, מצד יסוד, הנקרא שלום, שנאמר (ישעיה נד) וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יי'. מלא, מצד תפארת. מקבלו בשתי ידי, ה' ה'.

דף עד"ר ע"א

ונותנו בימין, כי ה' עליונה לחסד, ה' שניה לגבורה. ומסלקו מן הקרקע טפה, בסוד יו"ד כי סלוק ה' הוא יו"ד. ונותן עיניו בו, שהם בסוד יאהדונהי. יי' (ד"א יו"ד) מאיר בבת עין. ידו"ד בשלשה צבעי העין. אדני מאירה בשני פרוכי העין, ואישוני עפעפי העין. ומשג"רו במתנה לאנשי (דף עד"ר ע"א) ביתו. היא בינה, שנאמר בה, ישמח משה במתנת חלקו.

עשיראה, ברפת מזונא, הא אוקמוה רבנן, בשלשה, צריך כוס. ורזא דמלה, בגין דאיהי (ירמיה ב) אהבת כלולותיה, דאינון אבהן, בכ"ל מכ"ל כ"ל. ולית לארכאה יתיר.

ברפת המזון מן התורה מנין. שנאמר, ואכלת ושבעת וגו'. ושנינו בברייתא, וברכת זו ברפת הון. את ה' אלהיך זו ברפת המזון. על הארץ, זו ברפת הארץ. הטובה, זו בונה ירושלים. וכן הוא אומר, (דברים ג) החר הטוב הזה והלבנון. אין לי אלא לא אחריו, לפני מנין. שנאמר אשר נתן לה, משעה שנתן לה, חייב אתה לברכו.

ודרשו חכמים זכרונם לברכה, משה תיקן להם לישראל ברפת הון, בשעה שירד להם המן. יהושע תיקן להם ברפת הארץ, בשעה שהכניסן לארץ. דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים. עוד נמצא בפרשת המן, רמז לברפת מזון במן עצמו, שנאמר (שמות טז) ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם.

אמר רבי שמעון, רוא דאינון שבע זיינין דרשימין בתפלין, דהוא ז' שבועין (ב"א שבינין), דרמיזין לז' אוני דריאה דבר נש, דבהון שאיב רוחא, ומניה מפיק צוציתא דנור, דדליק מפומיה. ועוד דאינון רמו לשבעה יומי ושבועי דמפסח לעצרת. ועוד דאינון רמיזין לשבעה קני מנרתא, דאית עלייהו שבע בוציני קדישין. ועוד דאינון רמיזין לשבעה ככבי לכת, דאינון מנהרי ברקיעא. ועוד דאינון רמיזין לשבעה מדרגין, דעלמא עלייהו קיימא. ואינון יסודא ושרשא ועיקרא דכלא. ועליהון אמרי חברייא, כל מאן דבעי לאנחא תפלין דרישא, מבעי ליה לאסתכלא באינון תרי שינין, דאינון רמיזין לאינון ז' זיינין, דאית בהון רמו רזין סתימין, עמיקין רמיזין ע"כ.

פי יי' אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול וגו'. תנינן, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. אלין לאו אינון כאינון כרובים, אינון אנפי רברבין, כרובים אנפי זוטרי, כרביא. פני אדם, כל דיוקנא כלילן בהו, בגין דאינון אנפי רברבין, ומתצייירין בהו ציורין גליפין, בגלופי שמא דמפרש, בד' סטרין, מזר"ח מער"ב צפון דרו"ם.

מיכאל רשים ברשימו לסטר דרום, וכל אנפין מסתכלין לגבי פני אדם, פני ארי"ה פני נש"ר פני שו"ר. אדם איהו דכר ונוקבא, ולא אתקרי אדם בר הכי. ומניה אתצייירין ציורין, (תהלים סח) דרכב אלהים רבותים אלפי שנאן.

שנאן, כללא דכלהו ציורי, שו"ר, נש"ר, ארי"ה, ו' דא איהו אדם. פשיטו דאתכליל כחדא, ברזא (דכר) דכר ונוקבא. וכלהו אלפין ורבבן, כלהו נפקין מהני רזא שנאן. מהני דיוקנין מתפרשן כל חד וחד בסטרייהו, כמה דאתחזי לון.

אלין אינון דקא משלבן חד בחד, וכליל חד בחד, למהוי כל חד כליל בחבריה, שו"ר נש"ר ארי"ה אדם, אתנהגן ברזא דארבע שמהן גליפן סלקין לאתנהגא ולאסתכלא.

סליק לאתנהגא ולאסתכלא שור לאנפי אדם, סליק שמא אחרא, מתעטרא מחקא ברזא דתרין גוונין, ואיהו אל. פדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

וסליק לאתנהגא ולאסתכלא נשר לאנפי אדם, סליק שמא חדא, מתעטרא מתנהגא ברזא דתרין אנפין וגוונין, לאתנהגא לאסתלקא בסליקו בעטורא, ואיהו גדול, פדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

סליק לאתנהגא ולאסתכלא אריה לאנפי אדם, סליק שמא חדא מתעטרא מחקקא ברזא דתרין אנפין וגוונין, לאתתקפא ולאנתקשרא בתוקפיה, ואיהו גבור. כדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

אדם אסתכל בכלהו, ופלהו סלקין ומסתכלין ביה, כדין פלהו אצטיירן בגלופייהו בציריא דא, ברזא דשמא חד, דאקרי גורא. וכדין פתיב עלייהו, ודמות פניהם פני אדם. פלהו כלילן בהאי דיוקנא, והאי דיוקנא כליל לון.

ועל רזא דא, אתקרי קודשא בריך הוא, האל הגדול הגבור והנורא. דהא שמהן אלין גליפין אינון לעילא, ברזא דרתיכא עלאה, כלילא בארבע אתוון יוד, דאיהו שמא דכליל כל דיוקנין, אלין מחקקן גליפין בפרסייא, ופרסייא גליפא מרקמא בהו. חד לימינא, וחד לשמאלא, וחד לקמא, וחד לאחורא. רשימא בד' סטרין דעלמא.

פרסייא כד סלקא, רשימא בארבע דיוקנין אלין. אלין ארבע שמהן עלאין, נטלין להאי פרסייא. ופרסייא אתכלל בהו, עד דנקטא ולקטא אינון ענוגין וכסופין, נחתא מלייא כאילנא דמלי ענפין לכל סטר, ומלייא איבין. כיון דנחתא, נפקו אלין ד' דיוקנין, מצוירין בצירייהו, גליפין מנהרו, נציצן מלהטן, ואינון זרעין זרעא על עלמא.



פרשת שופטים

דף עד"ר ע"ב

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב) (דברים ט"ז) שופטים ושופטים תתן לה בכל שעריך אשר יי' אלהיך נותן לה וגו'. בפקודא דא, מני שופטים ושופטים. ועוד (תהלים עה) כי אלהים שופט, כי י' (מ, מניה) יו"ד דחושבניה כ', פתר (בתר) הכא, כ' אלהים שופט, זה ישפיל ה"א ה"א (ה"ה), וזה ירים דא (ר"ו) ו' ו'.

פקודא בתר דא, לדון בסייף. לדון בחנק. לדון בדין סקילה. לדון בדין שריפה. לדון בסייף למאן, לסמאל. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לד) כי רותה בשמים חרבי הגה על אדום תרד.

חרב דקודשא בריך הוא, י' רישא דחרבא. ו' גופא דחרבא. ה"א ה"א, תרין פיפיות דילה. צדק צדק תרדוף, חתכין תרין דינין, דינא מפי בית דין דלעילא, ודינא מפי בית דין דלתתא. ומהכא אשתמודע, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שנתן לו רשות מלמעלה.

נרתקא דחרבא אדני. תמן אשתכח דינא. בקריאת שמע ידוד. חרבא דקודשא בריך הוא, עלה אתמר (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. בצדיק חי עלמין, כליל ח"י ברכאן, דביה אדני שפתי תפתח ופי, ביה עאל חרבא בנרתיקה, (אסתר ז) וחמת המלך שככה, ומתחברין תרין שמהן יאהדוניה.

לדון בחנק, זרקא. תמן קו, י' פריכא ביה, וקו, ו' דאתפשטא מניה. ביה תפיס לסמאל, (במדבר יג) וישאוהו במוט בשנים. מאי מוט דההוא רשע. אדם דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מ"ה, וד' אתוון ידוד, הרי תשעה וארבעים, כחושבן תשעה וארבעים אתוון, דאינון בשית תיבין דיהודא עלאה, ובשית תיבין דיהודא תתאה, דאינון ו' ו', והאי הוא וישאוהו במוט בשנים, בפרודא מנייהו, בלא א' באמצע ו', דלית יהודא לסטרא אחרא, אלא וישאוהו במוט בשנים, סמאל ובת זוגיה, עולם הנפרדים.

בחבל דיחנק בה, אחידן ה"א ה"א, בה' אצבעאן דיד ימינא, ובה' דיד שמאלא. ו' חבל. י' חניקא דלהון. שמא דידו"ד, מיתה לסמאל' ונחש, וחיים לישראל. (עיין בראשית כ"ב ע"ב) ובגין דא (דברים לב) ראו עתה כי אני הוא ואין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אלהים עמדי. אני אמית לאלהים אחרים בשמי, ולכל דלא הימנו בי. ואחיה לאינון דהימנו ונטרין פקודין דילי.

לדון בסקילה לסמאל, באבן דאיהי יו"ד, זריק לה (צדיק) לגביה, בחמש אצבעאן דאינון ה', ובקנה דדרועא דאיהו ו', ובפתח דתמן ה'. וזריק לה לגביה מחשבה, דאיהו שמא מפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

לדון בשרפה לסמאל. עצים לאדלקא בהון נורא. זכאה איהו גופא דאיהו עין, ואברים דיליה עצים, לאוקדא בהון אשא, דאיהו נר מצוה, בכל אבר, לאוקדא לסמאל, בשכינתא עלאה, בעין דאיהו תפארת, ובכל עצים דאחידן ביה. דבזמנא דאש על גבוה נחית הוה, על גבי עצים דקרבנא, (במדבר א) והזר הקרב יומת, דאתוקד ביה. הדא הוא דכתיב, (ויקרא ו) והאש על המזבח תוקד בו. זכאה איהו מאן דאחיד באילנא דחיי, בגופיה, באברים דיליה, נר כל ענפא וענפא נר מצוה ברמ"ח פקודין דיליה.

כד אחידן ביה תרוויהו, יתקיים (שמות ג) וירא והנה הסנה בוער באש והסנה אינו אוכל. וסמאל ונחש וכל ממנן דיליה, דאינון קוצין, אתוקדו. וענפין דסנה, ואיבא דיליה, ועלין דיליה, לא אתוקדו. דא אחזי ליה קודשא בריך הוא.

דף ער"ה ע"א

אמר בוצינא קדישא, ודאי ישראל אינון עצים יבשים באורייתא, בגין דאחידו באש דהדיוט, לאו אינון כדקא חזי, למעבד בהון ניסא, מיד דאנת נחיתת עלייהו באורייתא, בגינך נחת עלייהו אילנא דחיי, ומצוה דאיהו נר יי' ואחידת בהון ויהון חיי. ואומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא, אתוקדן בהוא נר. והאי איהו דאמר נביא, (ירמיה מז) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל פי אתך אני וגו'. (ארבעים יכנו וגו' ר"פ ע"ב) (דף ער"ה ע"א) (דברים י"ט) לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו'. על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר. פקודא דא, להעיד עדות בבית דין, דלא יפסיד חבריה ממונא בגיניה, אי אית ליה עדות בהדיה. ולית סהדותא פחות מתרין, הדא הוא דכתיב על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מי מעיד על האדם, קירות ביתו. ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידין עליו. מאי קירות ביתו. אינון קירות לבו. (ישעיה לח) ויסב חזקתהו פניו אל הקיר, ואוקמוה רבנן, מלמד שהתפלל חזקתהו מקירות לבו.

אנשי ביתו, אינון רמ"ח אברים דיליה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו. והכי צדיק, זכויותיו חקוקים לו על עצמותיו. ובגין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

כַּף אָמַר דּוֹד (תהלים לט) כָּל עֲצֻמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה. וּבְגִינָה אֶתְמַר, וּמִי מַעֲיִדִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ. גְּרָמִין בְּנוֹיִין עַל מוֹחָא דְאִיהוּ מִיָּא. וְעַלֵּיהוּ קָא רְמִיז, (תהלים קד) הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו, הַמִּקְרָה לְשׁוֹן קוֹרוֹת.

וְאִמְאֵי בְּגִרְמִין יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וְגִידִין וּמִשְׁכָּא. בְּגִין דְּגִרְמִין אֵינּוֹן חוֹרוּן, וּכְתִיבָא אוֹכְמָא, לֹא אֲשַׁתְּמוּדְעָא אֶלָּא מִגּוֹ חוֹרוֹ. כְּגוּוֹנָא דְאֹרִייתָא, דְאִיהִי חוֹרוֹ מְלַגְאוּ, אוֹכְם מְלַבֵּר. אוֹכְם וְחוֹרוֹ, חֶשֶׁךְ וְאוֹר. וְאִית חֶשֶׁךְ תְּכַלֵּת, וְאֶתְמַר בֵּיה (תהלים קלט) גַּם חֶשֶׁךְ לֹא יִחְשִׁיךְ מִמֶּךָ. וְתַכְלֵת אוֹכְם, אִיהוּ נוֹקְבָא לְגַבֵּי חוֹרוֹ.

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְגוּפָא עַל גְּרָמִין עֵתִיד לְמִיקָם. וּבְגִין דָּא זְכוּוִי וְחוּבוִי חֶקְקוּקִין עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ, וְאִם יִזְכֶּה יְקוּם גּוּפָא עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ. וְאִי לֹא, לֹא יְקוּם, וְלֹא יְהֵא לֵיה תַּחֲיִית הַמֵּתִים. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא תְרִין סְהַדִין אֵינּוֹן עַל בַּר נֶשׁ, עֵין רוּאָה וְאוֹזֵן שׁוֹמְעַת, וּבֵית דִּין סוֹפֵר, וְדָן חוּבוִי. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁמַשָּׂא וְסִיְהָרָא סְהַדִין עַל בַּר נֶשׁ, כְּמָה דְאֹקְמוּנָה (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגִנּוּ. מֵאֵי בַּכֶּסֶה. בְּיוֹמָא דְסִיְהָרָא מִתְכַּסֶּה. וְאִמְאֵי מִתְכַּסֶּת. בְּגִין דְּכַד מְטִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יִיתִי סְמָאֵל לְמַתְבַּע דִּינָא לְבְנוֵי קָמֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְהוּא יִמָּא לֵיה דֵּייתִי סְהַדִין. וְהוּא יִיתִי לְשִׁמְשָׂא עֲמִיה. אֲזַל לְמֵייתִי סִיְהָרָא, וְהִיא מִתְכַּסֶּת. בְּאֵן אֶתְר מִתְכַּסֶּת. אֶלָּא סְלִיקַת, לְהֵהוּא אֶתְר, דְאֶתְמַר בֵּיה בְּמַכּוּסָה מִמֶּךָ אֵל תַּחְקוֹר, לְפִיִּסָּא לֵיה עַל בְּנֵהָא.

וְהֵאֵי הוּא דְאֶמַר קָרָא, תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגִנּוּ. לְאֶתְר דְּבֵיה סְלִיקַת שְׁכִינְתָא, דְאֶתְמַר בֵּיה וּבְמַכּוּסָה מִמֶּךָ אֵל תַּחְקוֹר. וְחוּבִין בְּאֶתְכַסְיָא, תַּמָּן צָרִיךְ לְמִידָן בֵּינוּ לְבִין קוֹנוֹ. וְחוּבִין דְאֶתְגַּלְיָא דְעֵבֵד לוֹן, אֶתְמַר (משלי כח) מַכְסֶּה פִשְׁעֵיו לֹא יִצְלִיחַ. דְשְׁכִינְתָא מִסְטָרָא דְכֶתֶר אִיהִי עֲלֵמָא דְאֶתְכַסְיָא, וְאֹקְמוּנָה מְאָרִי מִתְנִיתִין, דְצָרִיךְ בַּר נֶשׁ לְחַבְרָא לֵה לְהֵהוּא אֶתְרָא. בְּהֵהוּא זְמָנָא מְטִי זְמָנָא דְרַחֲמֵי, וְאֶעֱבַר דִּינָא. וּבְגִין דָּא לְחַבְרִיה אָמַר לְזַכָּאָה לֵיה בְּעֵדוּתֵיהּ, אֲבָל לְרִשְׁעֵי אֵין מְזַכִּין לוֹ.

וְעוֹד, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיה סְהַדִין עַל בַּר נֶשׁ, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (דברים א) הֶעֱדוּתֵי בְכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. אֶת הַשָּׁמַיִם, הֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיה (מלכים א ח) וְאֶתְהָ תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם. וְאֶת הָאָרֶץ, הֵהוּא דְאֶתְמַר בָּהּ (ישעיה סו) וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי. וְעוֹד, תְרִין סְהַדִין: עֲמוּדָא דְאֶמְצַעִיתָא, וְצַדִּיק. וְאֵינּוֹן ע"ד, מִן שְׁמ"ע אֶחָד. עַד, מִן בְּרוּךְ שֵׁם כְבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוֹמַת הַמַּת, דָּא סְמָאֵל, מֵת מְעַקְרוֹ (במדבר יג) וַיִּשְׁאֹהוּ בַּמוֹט בְּשָׁנִים. לֹא יוֹמַת עַל פִּי עַד אֶחָד, דְלֹא יְהֵא לֵיה חוּלְקָא בְּאֵל אֶחָד.

כִּי יָקוּם עַד חֲמֵס בְּאִישׁ וְגוֹ' וּדְרָשׁוּ הַשּׁוֹפְטִים הַיָּטִב וְגוֹ', וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם וְגוֹ'. פְּקוּדָא דְא לְדְרוּשׁ וְלַחְקוֹר הָעֵדִים בְּז' חֲקִירוֹת, קוּדָם דִּינִין לִיה בְּעוֹנְשָׁא דְמוֹתָא, בְּשִׁבְע חֲקִירוֹת, שְׁבַע לְקַבֵּל (זכריה ד) שְׁבַעַה אֱלֹה עֵינֵי יי' הִמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ. בְּהוֹן (ויקרא כו) וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אִף אֲנִי שְׁבַע.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְעֲשׂוֹת לְעַד זִוּמָם כַּאֲשֶׁר זָמַם לְעֲשׂוֹת לְאַחֵיו. תְּרִין סְהַדֵּי שְׂקָרָא דְאִינוּן סְמָאֵל וְנַחֲשׁ, אִי יִיתוּן לְאַסְהָדָא סְהַדוּתָא דְשְׂקָר עַל יִשְׂרָאֵל, דְטַעוּ בֵּין ו' לְז' דְאִינוּן אֲתוּוֹן זִו. וְהֵאִי אִיהוּ (ישעיה מג) עִם זִו יִצְרְתִי לִי תַהֲלֵתִי יִסְפְּרוּ.

דף ער"ה ע"ב

וְלֹא יִתְיַחַד ו' עִם ז', אֲלֹא בְשִׁרְפַת חֲמִץ, דְּבִין ו' לְז'. וְאִף עַל גַּב דְּמִדְאוּרֵייתָא אִיהוּ עַד סוּף שִׁית, גְּזֵרוּ רַבְנָן, אוֹכְלִין כָּל אַרְבַּע, וְתוֹלִין כָּל חֲמֵשׁ, וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת שָׁשׁ. וְאוֹלְפֵי מְאִרֵי מִתְנִיתִין מִסְהַדוּתָא דְשַׁעֲתֵי דְחֲמִץ, לְסְהַדוּתָא דְבְדִיקוֹת דְסְהַדֵּי, דְהֵהוּא דְהַרְג אֶת הַנֶּפֶשׁ. וְכֹלָא מְפָרֵשׁ בְּמִתְנִיתִין. וְיִקְיִים בְּהוֹן, אֲרִי בְּפִתְגָמָא דְחֲשִׁיבוּ מִצְרָאֵי לְמִידָן וְכוּ'. וְהֵאִי אִיהוּ וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם. (דף ער"ה

ע"ב)

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְקַבֵּל בֵּית דִּין הַגְּדוֹל עֲלֵיהוּ, בִּינָה, מִסְטָרָא דְגְדוּלָה אֲקָרֵי אֱלֹהִים, בֵּית דִּין הַגְּדוֹל, רַב בְּדִינֵי, וְרַב בְּזִכּוּוֹי, כְּגוּוֹנָא דְאֲתַמַּר שׁוּם תְּשִׁים עֲלֶיךָ מִלְךָ בְּפְקוּדָא, שׁוּם לְעֵילָא, תְּשִׁים לְתַתָּא. הַכִּי לְקַבֵּל עֲלֵיהָ בֵּית דִּין רַבְרָבָא, אִף עַל גַּב דְּקַבִּיל עֲלֵיהָ בֵּית דִּין זְעִירָא. בֵּית דִּין זְעִירָא, בֵּית דִּין שָׁל שְׁלֹשָׁה, מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָא תַתָּא. בֵּית דִּין רַבְרָבָא, מְאֵלִין סְנֵהֲדֵרֵי גְדוּלָה.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, שְׁבַעִים סְנֵהֲדֵרֵי גְדוּלָה הוּוּ, וְאַנְתָּ רַבְרָבָא עַל כְּלָהוּ, (שמות יח) וְהָיָה כָּל הַדָּבָר הַגְּדוֹל יָבִיאוּ אֵלֶיךָ וְכָל הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפָּטוּ הֵם. אֱלוֹ. (הם סנהדרי גדולה, סנהדרי קטנה). סְנֵהֲדֵרֵי גְדוּלָה מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָא עֲלָא, סְנֵהֲדֵרֵי קְטַנָּה מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָא תַתָּא.

מִשָּׁה שׁוֹשְׁבֵינָא דְמִלְכָא, אֲהֲרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְמִטְרוּנֵיתָא. וְעַמְהוֹן שְׁבַעִין וְתִרִין סְנֵהֲדֵרִין, כְּמַגִּין חֶסֶד, וּמְהַכָּא סְנֵהֲדֵרֵי גְדוּלָה. סְנֵהֲדֵרֵי קְטַנָּה, מִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא, (בראשית א) אֶת הַמָּאוֹר הַקָּטָן לְמַמְשַׁלַּת הַלֵּילָה.

וּבִגִּין דָּא, תְּפַאֲרַת אֶת הַמָּאוֹר הַגְּדוֹל לְמַמְשַׁלַּת הַיּוֹם, דְּאֲתַמַּר בֵּיה (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוָה יי' חֶסֶד. אֶת הַמָּאוֹר הַקָּטָן לְמַמְשַׁלַּת הַלֵּילָה, (שם) וּבִלְיָלָה שִׁירָה עַמִּי. שִׁיר דְלוֹיִים, וְדָא יְסוּד. (שמואל א כ) בֶּן יִשִׁי חֵי עַל הָאֲדָמָה. דְתִקִּין עֶשֶׂר מִינֵי תַהֲלִים, בְּשִׁירָה. וְאִיהוּ צְדִיק לְשְׁמָאֲלָא, אֶת הַמָּאוֹר הַקָּטָן, וְדָא שְׁכִינְתָא,

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לִיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוּל]

דְּאִתְנַטִּילַת מְשֻׁמָּא לָא. ע"כ (יתרו כ"ג, כבד את אביך וכו') כִּי תִצּוֹר אֶל עִיר וְכו' עַד בְּהַאי
עֲלֵמָא נִדְפַס בְּפִרְשֵׁת בִּלְק דְּהַ קִצ'וֹ ע"א.



פרשת כי תצא

כי יהיה לאיש בן וכו', ורישי ישיבות נדפס בפרשת בלק דף קצ"ו ע"א
לא תלין נבלתו וכו', עד כבהמות נדמו. נדפס בפרשת נשא באדרא דף קמ"ג
ע"ב

דברא קודשא בריך הוא עלמא וכו', עד ובעלמא דאתי. נדפס בפרשת
קדושים דף פ"ו ע"א

רעיא מהימנא (דברים כ"ב) וענשו אותו מאה כסף וגו'. פקודא דא, לדון בדין
מוציא שם רע. הדא הוא דכתיב, וענשו אותו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה פי
הוציא שם רע על בתולת ישראל. רבנן, והאי איהו בתר נשואין, דאמר לא
מצאתי לבתך בתולים, ולא כל שם רע שקול, דמרגלים דאפיקו שום ביש על
ארעא, אתענשו בגינה, ומיתו ולא זכו לה. ואתתא קרקע איהי בארעא, כמה
דאוקמוה, אסתר קרקע עולם היתה.

ואי תימרון שום ביש עלה, דאסתאבת באחשורוש, וזכתה לאתלבשא בה רוחא
דקדשא. הדא הוא דכתיב, (אסתר ה) ותלבש אסתר מלכות. הא אמר קודשא בריך
הוא, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן ותהלתי לפסילים. ורוחא
דקדשא שכינתא הות, דאיהי שם דאתלבשת באסתר.

אבל רבנן, ווי לאיבון דאכלין תבן תבל דאורייתא (חמור דאורייתא דאתחשיב חכם
מזפלא ורב רבנן) ולא ידע בסתרי דאורייתא, אלא קלין וחמורין דאורייתא, קלין
תבן דאורייתא, חומרא דאורייתא, חטה, חט ה', אילנא דטוב ורע.

דף רע"ו ע"א

לית דרפא דמלפא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוסוון. הדא הוא
דכתיב, (חבקוק ג) כי תרפב על סוסיה מרפבותיה ישועה. דאין מזולזלין במלכותא,
למרפב מטרוניתא על חמרא. כל שפן מלפא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה
למרפב על חמרא. ובגין דא כתיב ביה במשיח, (זכריה ט) עני (דף רע"ז ע"א) ורוכב על
חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין גדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא
אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

קודשא בריך הוא פד איהו לבר מאתריה, לאו איהו מלך. וכד אתהדר לאתריה, (זכריה יד) והיה יי' למלך. והכי ישראל, אתמר בהון, כל ישראל בני מלכים. כגוונא דאבא, אינון בנוי. לאו אינון בני מלכים, עד דיהדרון לארעא דישראל. ואי תימא דהדיוט דא, אף על גב דאיהו הדיוט לגבי מאריה, עליה אתמר, אל תחי ברפת הדיוט קלה בעיניך. והדיוט דא לגבי מלכא עבד מטטרוון. ואדם קדמאה דלא נטר יקר דיהבו ליה, נחתו ליה למיכל עם חמורים (חמריה), ואמר אני וחמורי נאכל באבוס אחד. ויששכר בהאי חמרא, זכה לאתקרי (בראשית מט) יששכר חמור גרם.

ורבנן מארי מתניתין, מטרוניתא אתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, בתר דאתלבשא ביה אסתר, שליטת אסתר על אחשורוש ואומתיה. ואתמר בהו (אסתר ט) והרוג בשונאיהם. ואי תימא דאתיחד עמה. אף על גב דהו בביתא חדא, חס ושלום. אלא, כגוונא דיוסף, דאתמר ביה, (בראשית לט) ותנח בגדו אצלה, ולא לבושו, אלא בגדו, לישנא (ישעיה כד) דבוגדים בגדו.

והכא סתרא רברבא. ובגין דא, אסתר, לישנא דסתראה, (תהלים לב) אתה סתר לי, שכינתא אסתירת לה מאחשורוש, ויהיב ליה שידה באתרה, ואתהדרת איהי בדרועיה דמרדכי. ומרדכי דהו ידע שמא מפרש, ושבעין לשון, עבד כל דא בחכמתא. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאפילו בלא דא, אית ליה לבר נש קודם דיתיחד עם אתתיה, למללא עמה, בגין דשמא שידה אתחלפא באתתיה.

ודא באתתא מאילנא דטוב ורע, אבל אם היא משכינתא, לית לה שנוי, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי' לא שניתי. אני, דא שכינתא. ולית לה דחילו מפל סטרין אחרנין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ) כל הגוים כאין נגדו.

ובאתרא דשכינתא תמן, כמה סגולות תמן. ובגין דאסתר אתלבשת שכינתא בה, חזיא הות למעבד עמה כמה סגולות (ס"א צומות). כגוונא דשרה, קודשא בריך הוא נטיר לה, בגין שכינתא דהות עמה, נטיר לה מפרעה, ואפילו לבושה ותכשיטיה בכלהו שוי קודשא בריך הוא סגולות, בגין שכינתא. ובגין דא, אתא פרעה לסנדלא, מחא ליה עמיה. והכי נמי בכל תכשיטין דילה. בכל תכשיט ותכשיט דהו נגע ביה, מחי ליה, עד דאתפרש מנה ההוא טמא, ואחזר לה לבעלה.

ואי בתכשיטין דילה פך, כל שפן מאן דנגע בגופא. ואפילו באצבע דילה, לסטרא דיהודא, (במדבר א) והזר הקרב יומת. דקודשא בריך הוא לא יהיב ליה רשו למקרב גבה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודי לא אתן.

ובגין דא, לא כל שם רע שקול. מרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא דישראל מיתו. מאן דאפיק שום ביש על שכנתא, כל שכן דלקיין בנשמתהון. דאלין דאפיקו שום ביש על ארעא, לקו בגופייהו, ומיתת גרמייהו מיתו. אבל מאן דאפיק שום ביש על שכנתא, נשמתא דלהון לקאה. והאי למאן דידע רזא דא, ועיבוי פתחין. אבל מאן דעיבוי סתימין, לית ליה עונשא כל כף.

ומה דרבנן דמתניתין שויין קמיייהו, דאתתא אנוסה מותרת לבעלה. ודאי איסור והיתר דמתניתין לא ממילל אלא במיליה דבר נש, ואתתא דאיהי מאילנא דעץ הדעת טוב ורע. אבל אתתא דאיהי מאילנא דחיי, לאו לה דינא כאלין, (דאינון מאילנא דעץ הדעת טוב ורע) דההוא דאילנא דחיי, צדיק וטוב לו. ובגיניה אתמר, (משלי יב) לא יאונה לצדיק כל און, ולא לבת זוגו צדקת. ואוליפנא משרה בביתא דפרעה, דלא הוה ליה רשו למקרב בהדה.

ומאן דאיהו צדיק ורע לו, האי דאיהו מאילנא דטוב ורע, דכיון דרע עמיה, (קהלת ז) אין צדיק אשר לא יחטא בההוא רע, בתר דאיהו עמיה. רשע וטוב לו, דאתגבר יצר הרע על יצר טוב, אתמר וטוב לו, טוב איהו תחות רשותיה, ובגין דרע שליט על טוב, רשע איהו, דההוא דאתגבר נטיל שמא. רשע ורע לו, אל אחר סמאל, ורע לו, סם המות דיליה עבודת פוכבים ומזלות, (תהלים לד) תמותת רשע רעה. ובגין דא, אנוסה לאו איהי, אלא אי אית בה תערובת בההיא נשמתא, דטוב ורע.

דף רע"ו ע"ב

ואורייתא דאתבריא (ג"א דאתייהבת), אתברו לוחין דילה, דאינון משולים לבתולים. וקודשא בריך הוא הדר יהיב לון לישראל, לנטרא לה, אורייתא דבעל פה אתקריאת הלכה למשה מסיני. וחתן דידה, תבר בתולים דילה. ומאן דאפיק שום ביש עלה, דיימא דהא ההיא אורייתא לאו איהי דא, דהא לוחין דילה אתברו. קודשא בריך הוא יימא ליה, דאיהו אבי הנערה. בת, דאיהו בתיבת בראשית, איהי ברתא דמלכא, קודשא בריך הוא אמר ופרשו השמלה, ואתפתחת יריעה מספר תורה, ויחזון דאתמר ביה, (שמות לד) פסל לך שני לוחות אבנים פראשונים וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על (דף רע"ו ע"ב) הלוחות הראשונים אשר שפרת.

מיד קם אליהו, וכל מארי מתיבתא, וברכו ליה, ואמרו סיני סיני, הכי אתחזייא למשמע מלין דילך ולשתוק, אבל ברשותא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, אנא בעי למללא מלה לגבך, ליקרא דילך. אמר ליה אימא.

פתח ואמר, רעיא מהימנא, האי פלה דילך, קודשא בריך הוא ייב לה לאברהם לגדלא לה לגבך, ובגין דאיהו נטיר לה, אתקריאת ברתיה. הדא הוא דכתיב, בת היתה לו לאברהם ובכל שמה. ובה קיים כל אורייתא פלה, ואפילו עירובי תבשילין. הדא הוא דכתיב, (בראשית כו) וישמור משמרתי וגו'. ואיהו הוה לגבה אומן, כגון (אסתר ב) ויהי אומן את הדסה. וקודשא בריך הוא בריך ליה בגינה, הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) וי' בריך את אברהם בכל. וגדיל לה מפל מדות טבין, וגמיל לה חסד, וסליק לה בגדולה במדת חסד דאברהם, והוה ביתיה בגינה פתוח לרווחה, למגמל חסד עם כל באי עולם.

ובגין דאיהו גמיל חסד עמה, פד בנוי דאברהם הוה ממושפנין בכמה חובין במצרים, אמר קודשא בריך הוא לך רעיא מהימנא, זיל וגמיל טיבו, למאן דגמיל ליה עמך, דדא פלה דילך, יהיבת לה ליה, לגדלא לה במדות טבין, ואיהו גדיל לה בתליסר מכילן דרחמי, דרמיזין בתלת תיבין ו'ה' א'נ' ו'ה', דאינון וא'ו. דכליל בהון ע"ב שמהן, כמנין חסד. דבהון הוה אתגבר אברהם על ע"ב אומין ובכלה דילך, הוה ליה סגולה בע"ב שמהן, והוה נצח לכל אומה ולישון.

ובגין דא, (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ובוקע מים, דימא קרעת ליה קדם בנוי, בתריסר קרעין, בחושבן ו'ו', ובזכות א' (ס"א ובגינה) עברת (ס"א עבדת) ימא יבשתא. ובה טובעו מצרים, דלא מהימנין בוא'ו דאיהו אחד. ולזמנא דאתי, (מכה ז) פימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, יתקיים בישראל זרעא דאברהם. ובך יתקיים, (דאנת) מוליך לימין משה זרוע תפארתו (זרע דאברהם) ובוקע מים דאורייתא קדמהון, למהוי לך שם עולם. ותמן תרויח פלה דילך.

ובגין דבת דא, אתייהיבת לישראל, דאיהי הלכה דילך, מסטרא דשמאלא, הלכה למשה מסיני. דהא מסטרא דימינא, ה' הלכה דילך, מסטרא דשמאלא דאברהם. י' דיצחק. וכלא ה"י מן אלהים. ואנת וא'ו, מלא דילה, שלימות דילה, כוס מלא. בקדמיתא כ"ס י"ה, ולבסוף כוס מלא ברכת יי'.

ובגין דאתייהיבת לישראל על ידך, דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא, אית לגלאה אמאי אתייהיבת לון דהא ודאי אברהם הא אתמר אמאי אתייהיבת ליה. ואנת גמילת חסד עם בנוי, כגוונא דגמיל הוא עמך. ליצחק ייב ליה קודשא בריך הוא ליה ולזרעיה, לנטרא (נ"א לעטרא) לה מאילנא דטוב ורע. ועבדו לה כמה גדרין, וחתיכו לה כמה לבושין, דאינון לבושי דתבא, בכמה פסקות. והוה חולקין ומקשין עליהו על אלין פסקות, לתקנא לה בכמה פרוקין, לקשט לה בכמה מיני

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

קשוטין, לשבתות וימים טובים, למהוי מקשטא לגבך בזמנא דתייתי לגבנה בפודקנא בתרייתא, דאתמר בה (קהלת א) מ"ה ש"תיה ה"וא. (חסר כאן) ובגין דאינון גרמו לך, ועבידו עמך טבין, אנת סבילת בגינייהו כמה מכתשין, בגין דלא יתקטיל משיח בן יוסף, דאתמר ביה (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, מזרעא דיוסף, דאתמר ביה (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ובגין דלא יתחלל הוא וזרעיה בין עובדי פוכבים ומזלות, בחוביה דירבעם דעבד עבודה זרה, הוה הוא לאתחלל בעובדי פוכבים ומזלות הוא וזרעיה, בגין דירבעם בן נבט מזרעיה איהו, בגיניה אתמר בך, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו וגו', ובחבורתו נרפא לנו.

וישראל בגין דאינון כלילין ימינא ושמאלא, תמן ה"י דילך בשלימו הוה, אית לך לאתיחדא עמה בינייהו. ובגין דאתמר בך, פי הוציא שם רע על בתולת ישראל, אתמר בך ולו תהיה לאשה, לא יוכל לשלחה כל ימיו, בגלותא לא יכיל למפרש ליה מנה כל יומי.

ואיך הוא שם רע דאפיקת עלה. אלא בתר דאתייהבת איהי לישראל, כל מאן דאפיק שום ביש על ישראל, כאילו אפיק עלה. ושום ביש הוה, דאמרת לקודשא בריך הוא, (שמות לב) למה יי' יחרה אפך בעמך. וקודשא בריך הוא אמר, וכי אנת אפיק שום ביש על ישראל דעבדו ית עגל, לך רד פי שחת עמך. ערב רב ודאי, דאנת גיירת לון עבדו ית עגל. ובגין דא פי הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה.

דף רע"ז ע"א

קם רעיא מהימנא, נשיק ליה באנפוי, ועל עינוי ובריך ליה, ואמר ליה, תהא מברך מפומא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, בכל מדה ומדה דיליה, ובעשר ספירן דיליה, ובכל שמחן דיליה, ובכל מארי מתיבתאן, ובכל מלאכין. וענו פלהו ואמרו אמון. וקודשא בריך הוא ושכינתיה הודו בברכתיה. אליהו, קום אפתח פומך בפקודין עמי, דאנת הוא עוזר דילי, מפל (דף רע"ז ע"א) סטרא, דהא עלך אתמר בקדמיתא, (במדבר כח) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, בן אהרן ודאי, בן אח דילי הוא, (משלי יז) ואח לצרה יולד. (נשא קכ"ד ע"א פקודא לדון בדיני סוטה)

פי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה וגו'. פקודא דא, לדון במפתח חמשים פסף. הדא הוא דכתיב, פי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה. אלין ישראל, מסטרא דשכינתא אתקריאו בת. ותפשה ושכב עמה ונמצאו ונתן לאבי הנערה חמשים כסף ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו. רבנן וכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מארי מתיבתא, איש, אלין ישראל, מסטרא דקודשא בריך הוא. ותפשה, בקשורא דתפילין. ותפשה, בכנפי מצוה. אשר לא אורשה, בת יחידה, דא נשמה. ושכב עמה, בצלותא דשכיבא, בהשכיבנו. ונתן לאבי הנערה חמשים פסף, כ"ה אתון דיחודא.

קום רעיא מהימנא, דודאי מאן דאשתדל בהלכה שלא לשמה, ורווח הלכה, ודאי בתפילה איהי לגביה. ועם כל דא אוקמוה, לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והאי הלכה מסטרא דנער טוב, דאתפרש מאילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר, טומאה וטהרה, פשר ופסול. ועל שם נער, אתקריאת איהי נערה. דעתיד לקיים בה, (איוב לח) וינערו רשעים ממנה, דאינון איסור טמא ופסול, סמאל ומשרייתיה.

דבר אחר כי ימצא איש נערה בתולה, אלין ישראל, דכתיב, (הושע יא) כי נער ישראל ואוהבהו, נער מסטר דמטטרוין. ואין איש אלא קודשא בריך הוא, שנאמר (שמות טו) יי' איש מלחמה. כי ימצא איש נערה בתולה, בתולת ישראל, דאתמר בה (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. (הושע ב) הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדבר, ולבתר אפתח לון חמשין תרעין דחירו, דאינון חמשין תרעין דרחמי, מסטרא דאברהם אבוהון. והאי איהו ונתן לאבי הנערה חמשים פסף, וכסף מדרגא דחסד, דרגא דאברהם.

דבמפקנו דמצרים, חמשין תרעין דחירו אפתח לון, מסטרא דדינא דשמאלא, דאיהו אדני, דתמן (בראשית טו) דן אנכי. קדם דינא דן אנכי, ולבתר נפקו. אבל בפורקנא בתרייתא, (ישעיה נד) וברחמים גדולים, מסטרא דאברהם, וגדולה דרגא דאברהם, דבינה, תמן איהי יד הגדולה, תמן איהי ג' פסף. ולבתר לא יוכל שלחה בגלותא כל ימיו, בגין דלו תהיה לאשה, כמה דאתמר (הושע ב) וארשתיד לי לעולם. וקרא אחריןא, (ישעיה נד) פי בועליך עושיך יי' צבאות שמו. (ישעיה סב) לא יאמר לך עוד עזובה. דאף על גב דשכינתא איהי בגלותא, קודשא בריך הוא לא זז מנה.



סדר הלימוד ליום יח אלול [יום 343 בשנה]

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לִישָׁא אָנוּסְתוּ. דְּוֵדָּאֵי אָנוּסָה אֵית מִתְרִין סְטְרִין, אָנוּסָה בְּרַחֲמֵי דִילֵיהּ לְגַבְהָ, וְאֵיהִי לָא רַחֲמִית לֵיהּ. וְאֵית אָנוּסָה דְרַחֲמִית אֵיהִי לֵיהּ, וְדַחֲלִית לְאֻדְוּוּגָא עֲמִיהּ בְּלֹא קְדוּשִׁין וּבְרַכָּה, וְאֵיהִי לָא בְעָאֵת אִם הִיא הַדְיוּטָא לְגַבְיָהּ, וְלוֹ תַהֲיָה לְאִשָּׁה.

בְּסִתְרֵי תוֹרָה, אֵית לֶן לְהַמְשִׁיל מְשַׁל, נִשְׁמַתָּא אֵית דְּאֵיהִי מְטְרוֹנִיתָא. וְנִשְׁמַתָּא אֵית, דְּאֵיהִי אִמָּה. כְּגוֹן (שְׁמוֹת כ"א) וְכִי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה. וְנִשְׁמַתָּא אֵית, דְּאֵיהִי שְׁפַחָה הַדְיוּטָא דְבַר נֶשׁ. אוּף חֲכִי, אֵית דְּאֵיהִי עֶבֶד שְׁפַחָה לְגַבֵּי נִשְׁמַתָּא. וְלִזְמַנִּין נִשְׁמַתָּא אֲזֵלָא בְּרִזָּא דְגִלְגּוּלָא, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ח) וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ, וַיִּצַר הָרַע רַדִּיף אֲבַתְרָהָא, לְאֵעֲלֹא בְּגוּפָא, דְּאֵיהִי שְׁפַחָה לְגַבֵּי יֶצֶר הָרַע. אֵיהִי שְׁד יְהוּדִי. וְנִשְׁמַתָּא י', אִמָּה הַעֲבָרִיָּה. וְבָהּ הָהוּא שְׁד, אֲתַהֲדַר שְׁדִי, דְנִטִּיר לָהּ לְהֵיכַל נִשְׁמַתָּא, וְתַב בָּהּ בְּתִיּוּבָתָא, וּמְבַרְךְ בָּהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוֹמָא בְּבִרוּךְ. וּמְקַדֵּשׁ בָּהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקַדְשׁ קוּדְשׁ קוּדְשׁ. וּמֵיחַד עֲמָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִרְיַת שְׁמַע.

מַה דְּהוּא אֵיהִי שְׁד, אֲתַהֲדַר מְלֹאךְ דִּידֵיהּ מְטְרוֹן, (רוחא מְנִיָּה) וְאֲתַהֲדַר שְׁדִי דְחֲכִי סְלִיק (מְטְרוֹן) בְּמְטְרוֹן, בְּחוּשְׁבֵּן שְׁדִי. וּמֵיד יִתְקַיֵּים בֵּיהּ, וְלוֹ תַהֲיָה לְאִשָּׁה לֹא יוֹכֵל לְשַׁלְחָה כָּל יָמָיו. וְאִי לֹא חֹזֵר בְּתִיּוּבָתָא, אֵיהִי לְגַבְיָהּ מִשְׁתַּעֲבָדָא בְּחוּבִין דְעֵבֶדְתָּ, וְיִתְקַיֵּים בֵּיהּ (שְׁמוֹת כ"א) הָאִשָּׁה וַיִּלְדֶּיהָ תַהֲיָה לְאֻדְוּוּגָה. וְאֲתַמַּר בְּהָהוּא שְׁד בְּעַל חוּבִיָּהּ, וְהוּא יֵצֵא בְּגַפּוֹ. וְהָאִי שְׁד, אֵיהִי כְּמִטָּה דְמִשָּׁה, דְּאֲתַהֲפֵךְ מִמִּטָּה לְנַחֲשׁ, וּמִנַּחֲשׁ לְמִטָּה, חֲכִי הָאִי שְׁד, אֲתַהֲפֵךְ מִשְׁד לְמִלְאָךְ, וּמִמִּלְאָךְ לְשְׁד, כְּפּוּם עוֹבְדוּי דְבַר נֶשׁ.

וְעַל שֵׁם שְׁדִים דְּאֵתוּ מְהָאִי, אוּקְמוּהּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּאֵית מְנַהוֹן כְּמִלְאָכֵי הַשָּׁרַת, וְאֵינּוֹן תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים דִּידְעִין מְאִי דְהוּוּ, וּמַה דְעֵתִיד לְמַהוּי. וְאֵינּוֹן בְּדִיוּקְנִיָּהוּ בְּאַרְעָא, אֵינּוֹן מְאִרֵי פִילוֹסוֹפִיָּא, אֲצִטְגְּנִינֵי יִשְׂרָאֵל, דִּידְעִין מְאִי דְהוּוּ, וּמְאִי דְעֵתִיד לְמַהוּי, מְאֻתוֹת דְחֻמָּה וְסִיְהָרָא, לְקוּתָא דְלַהוֹן, וְכָל כְּכַב וּמְזֵל, וּמַה אַחֲזִי בְעֵלְמָא.

דף רע"ז ע"ב

וְאֵית מְנַהוֹן (דף רע"ז ע"ב) כְּבִהְמָה, פְּרִין וְרַבִּין כְּבִהְמָה, דִּיוּקְנָא דְלַהוֹן לְתַתָּא אֵינּוֹן עֲמֵי הָאָרֶץ, וְאוּקְמוּהּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּאֵינּוֹן שְׁקֵץ, וּבְנוּתִיָּהוֹן שְׁרֵץ. וְעַל בְּנוּתִיָּהוֹן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

נֹאמֵר, (דברים כו) אָרוּר שׁוֹכֵב עִם כָּל בְּהֵמָה. וְאֵינּוֹן שׁוֹנְאִים לְתַלְמִיּוֹת חֲכָמִים מֵאֲרֵי מִשְׁנָה, דְּאֵינּוֹן מְלַאכֵי הַשָּׂרֵת מִמֶּשׁ. וּבִגִּין דָּא אוֹקְמוּהּ מֵאֲרֵי מִתְנַיִתִין, עַל בַּר נִשׁ אִי יְהֵא (מלאכי א) כְּמִלְאָךְ יִי צְבָאוֹת תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ, וְאִי לָאוּ לֹא יִבְקָשׁוּ תּוֹרָה מִפִּיהוּ.

וְאֵית אַחֲרֵינִין מֵאֲרֵי סְתָרֵי תּוֹרָה, מֵאֲרֵי מִדּוֹת, דְּאֵינּוֹן יִרְתִּין נִשְׁמַתִּין מִסְטָרָא דְּמַלְכוּתָא קְדִישָׁא, דְּאֵיהוּ כְּלִילָא מִעֵשֶׁר סְפִירָן. דְּמֵאֵן דִּירִית לָהּ, וְזָכִי לָהּ, זָכִי לְעֵשֶׁר סְפִירָן בְּלֹא פְרוּדָא, עֵשֶׁר וְלֹא תִשַׁע, דְּאִי הוּוּ יִרְתִּין לְמַלְכוּתָא יְחִידָאָה, הוּוּ תִשַׁע בְּפְרוּדָא מְנָה, בְּגִין דְּלִית תַּמְן פְּרוּדָא, אִמַּר בְּעַל סִפְרָא יִצִּירָה עֵשֶׁר וְלֹא תִשַׁע.

וְאִי תִימָא דְּסְלִיקַת לְעִילָא מִעֵשֶׁר. שְׁמָא מִפְּרָשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, הָא עֵשֶׁר, יו"ד דְּמִתְיַחַד בְּהַ, וְלֹא סְלִיק לְעִילָא מִעֵשֶׁר. וּבִגִּין דָּא י', וְלֹא י"א. אֲבָל מֵאֵן דְּמַחְבֵּר יו"ד, דְּאֵיהִי אוֹת בְּרִית, בְּשִׁפְחָה. וּמִטְרוּנִיתָא כְּלִילָא מִי, בְּשֵׁד דְּעִבּוּדָה זָרָה סְמָא"ל אֲתַדֵּן בְּגִיְהֵנָם.

דְּמֵאֵן דִּירִית בְּרִיתָא דְּמַלְכָא מַלְכוּת, לֹא זָכִי לָהּ, אֲלֵא בְּרָא דְּמַלְכָא, דְּאֲתַקְרִי (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, דְּמִסְטָרָא דָּא אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵדָא הוּא דְּכִתְיִב, (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיְי' אֱלֹהֵיכֶם, וּמַלְכוּת דָּא דְּאֲצִילוֹת.

וְאֵית לְקַבְלָהּ מַלְכוּת דְּבְרִיאָה, וְאֵיהִי מַלְכוּת לְמַלְאכִים דְּבְרִיאָה. וְאֵיהִי נְעִרָה דְּמִטְרוּנִיתָא, מִשְׁמֵשָׁא דִּילָהּ, וְאֵיהִי דִּיוֹקְנָא דְּגִבְרִיתָא דִּילָהּ, כְּלוּלָהּ מִי. הָאִי בְּחוּבֵין דִּישְׂרָאֵל, יְכִילַת לְאֲתַחְלָלָא בֵּין אוּמִין דְּעַלְמָא. אֲבָל מַלְכוּת דְּאֲצִילוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עָלָהּ אֲתַמַּר (ישעיה מב) אֲנִי יִי הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֲתַן וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים, לֹא יְהִיב לָהּ לְמֵאֵן דְּמַחְלָל שְׁבָתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, אֲלֵא לְמֵאֵן דְּאֵיהוּ בְּרָא דְּמַלְכָא, וְנָטִיר אוּרִייתָא וּפְקוּדֵין, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס, אֲלֵא כְּבִן דְּאֵיהוּ מַחֲוִיב לְמַעַבְדַּ צְוִיָּיה דְּאֲבוּי, דְּעָלִיהּ אֲתַמַּר (שמות כ) כִּבֵּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. אֶת אֲבִיךָ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֶת אִמְךָ דָּא שְׁכִינְתָא. וְעַם כָּל דָּא, מֵאֵן דְּמַחְלָל נְעִרָה דְּמַלְכָא, אֲתַחְשִׁיב לִיָּה כְּאֵלוֹ מַחְלָל מִטְרוּנִיתָא דִּילָהּ.

וּרְבִנּוּ, כָּל שְׂדִין לָאוּ אֵינּוֹן שְׁקוּלִין, וְלֹא כָּל עֲבָדִין דְּשְׁכִינְתָא, דְּכִתְיִב בְּהַ, (תהלים קג) וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אֵית לָהּ כְּמָה נְעִרוֹת עֲבָרִיוֹת, וּשְׁפָחוֹת עֲבָרִיוֹת. וְאֵית לָהּ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת נְכָרִיוֹת, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח מַלְכוּתָא אַחֲרָא בְּעַלְמָא, בְּזִמְנָא דְּאֵיהִי שְׁלֵטָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ואלין שפחות נכריות, מסטרא דסם המות, נוקבא דסמאל. דשפחה הות למטרוניתא. נוקבא וסמאל אל אחר, עבד הוה ליה לקודשא בריך הוא, לבתר דעבידו גרמייהו אלוהות, וקודשא בריך הוא עתיד לאעבר לון מעלמא, ולממחי לון.

ואי תימרון, אי בני נשא עבדין לון אלוהות, ולא ברעותא דלהון, אמאי אתענשו. אלא כד הו דור המבול ודור הפלגה ידעי בהון, והו מקטרגין (נ"א מקטריז) לון, וסגדין לון, ובהווא חילא דהו מקטרגין (נ"א מקטריז) לון, וסגדין לון, הו נחתי לגבייהו, ועבדי רעותייהו, וממללן בהון באיפון צולמין, הא אתעבידו אלוהות ועבודת פוכבים ומזלות. בגין דא, קודשא בריך הוא עתיד לאעברא לון, וימחי לון מעלמא, צולמין דלהון דהו פלחין בהון, ואשתאבו מנהון רוחין וצולמין.

וכד אית בעלמא ערב רב, נחתין לאתגשמא בהון, וקודשא בריך הוא יעבר לון מן עלמא, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ואי תימרון, בזמנא דגלותא בתראה, לית עבודת פוכבים ומזלות, בגין דלא ידעין בני עלמא בהון. ואיפון דידיעין בערב רב תמן, אשתכח לון דמכעיסין לקודשא בריך הוא ושכינתיה, וישראל בינייהו, וערב רב מצליחין בהון, לקיים מאי דכתיב, (דברים ז) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו.

קמו פלהו תנאין ואמוראין ובריכו לרעיא מהימנא, ואמרו ליה סיני סיני, מאן יכיל למללא קדמך, דאנת בדיוקנא דמארך, דבזמנא דמליל בטורא דסיני, כל חיון דמלאכין, וחיון דכרסייא, ועלאין ותתאין, שתקו, ולא אשתכח דבור אחרא אלא דיליה. ובגין דאת בריה בדיוקנא דיליה, צריך למשמע פלהו מארי מתיבתא מלין מפומך, אל תתן שתיקה למלולך. (קרח קע"ח ע"ב כל פטר רחם)

דף רע"ח ע"א

פי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא וגו'. ושמח את אשתו אשר לקח. פקודא (טו) דא, חתן למחדי באתתיה שתא חד, דכתיב נקי יהיה לביתו שנה אחת. ואיפון י"ב ירחין איפון מדיליה. דהא שנה איהי פלה, ולית פלה בר בי"ב ירחין, דכתיב, (מלכים א ז) עומד על שנים עשר בקר. והואיל ולית תקונא דכלה, בר בי"ב, אצטריך חתן למחדי לה, ולביתה, לה ולתקונהא, כגוונא דלעילא. ועל דא יעקב כתיב ביה, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אבני המקום י"ב הו, ומאן דחדי לכלה, חדי לעולימתהא, (דף רע"ח ע"א) ועולימתן י"ב הו. וכלא איהו רזא דשנה. בגין כד אצטריך לחתן למחדי באתתיה שנה אחת.

והא אוקימנא, דחדוה דא, לאו דיליה היא, אלא דילה. דכתיב ושמה את אשתו. וישמה את אשתו לא כתיב, אלא ושמה, יחדי לכלה. כגוונא דא, לאו חדו לכלה, בר בגופא ותקונהא. ומאן חדי לון. צדיק. ועל דא נקי יהיה לביתו. נקי, דלא יעמול במלי דעלמא, דיהא ביה רעוא למחדי לה. נקי מפלא. נקי למסין ולא רנונין וגולגלתין. נקי דלא יפוק לחילא לאגחא קרבא. לאשתכחא חדוה עילא ותתא, ולא תערא חדוה לעילא. זכאין עמא קדישא, דמאריהון חדי בהון, זכאין אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון בעלמא דאתי. (פקודא י"ז למיהך בר נש באורחוי דקודשא בריך הוא, פקודא י"ז לאורחא וכ"ה פ"ה ע"ב) (דברים כ"ד) ביומו תתן שכרו וגו'. פתח רעיא מהימנא ואמר, פקודא בתר דא, לתת שכר שכיר בזמנו. הדא הוא דכתיב, ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש. מארי מתיבתאן עלאי ותתאי, שמעו. מטטרון איהו שכר שכיר, מח"י עלמין, שליח דיליה, לקבלא ח"י ברכאן דצלותא, בכל יומא, תלת זמנין. ובגין דא, ביומו תתן שכרו, דא צלותא דשחרית. ולא תבא עליו השמש, דא צלותא דמנחה, דאי עבר יומו, בטל קרבנו. כי עני הוא (דצדיק) ודאי, עני הוא בגלותא, לית ליה מדיליה, אלא מאי דיהיבין ליה בצלותא, בגין דא צלותא תפלה דיליה, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף, בעטיפת ציצית, תפלה דיד איהי.

ואליו הוא נושא את נפשו, דא תפלת ערבית, דאיהי אמורים ופדרים, שירין דקרבינין דיומא. ואינון כגון פרט הכרם, (ויקרא יט) ופאת שדה, דעלייהו אתמר, שירי מצוה מעכבין את הפורענות. לעני ולגר תעזוב אותם, דעמודא דאמצעייתא בר מאתריה, גר אתקרי. ובגין דא, אנא דדרגא דילי עמודא דאמצעייתא, קרינא גרמאי גר בגלותא קדמאי. הדא הוא דכתיב, (שמות ב) גר הייתי בארץ נכריה, דאיהו בגלותא רביעא בגינייהו.

שאילו ליה מארי מתניתין, רעיא מהימנא, הא פקודא דא הוה מקיימין ישראל בארעא דישראל (או לא). אמר לון, בגין לאתערא רחמי, על אלין דמתרכי מאתרייהו. דבר נש כד איהו לבר מאתריה, גיורא אתקרי, כל שפן על גשמתין דאזלין ערטילאין מההוא עלמא, ואתיין לעלמא דין. בגינייהו, האי איהו דאמר קרא, (משלי כו) כצפור נודדת מן קנה, דא גשמתא, דשכינתא לא זזה מנה. כן איש, דאתמר ביה (שמות טו) יי' איש מלחמה, נודד ממקומו, דאיהו נע ונד מאתריה, דאיהו עלמא דאתי, בינה. ונד אפתרה בעלמא דין, עד דתשלים יומין דאתחייבת למיזל לבר מאתרהא. ואיהו נטיר לה, עד דיחזיר לה לאתרהא. ואומי דלא יחזור איהו לאתריה, עד דיחזיר לה לאתרהא. ומאן דחזר בתיבתא, כמאן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דאחזר לקודשא בריך הוא ושכינתא לאתרהא. ודא רזא דפורקנא, דאמר (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו.

אמרו מארי מתניתין דמתיבתא עלאה ותתאה, רעיא מהימנא, אנן שליחן דמארי עלמא לגבך, זכאה חולקך, דאנת בעל תשובה, שקול לשתין רבוון דישראל, ואנת הדרת לקודשא בריך הוא ושכינתיה לאתריה, עילא ותתא. ובגינך יתפרקון ישראל ויחזרון לאתרייהו. ולית חילא למשיחין. למפרק לישראל, בר מינך. ובגינך אינון מתעכבין. אשלים מלין יקרין אלין, דעלייהו אתמר, (תהלים ט) הגחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים.

אמר לון, מארי מתיבתאן, בגין האי שכיר, דאיהו עבד, דאתי לקבלא תלת צלותין, תקינו מארי מתניתין דלכון, למהוי בר נש, בתלת ברכאן קדמאין, כעבד דמסדר שבחין קמי מאריה. ובאמצעות, כעבד דמקבל פרס ממאריה. ובבתראי, כעבד דנטל פרס ממאריה, ואזיל ליה.

ובגין דא, עבד אברהם, ורבקה, איהו אמתלא להאי, כד קודשא בריך הוא, ישלח למטטרון דאיהו עבדא דיליה, בגין צלותא איהו יימר לגביה, (בראשית כד) אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי. פלומר, אולי צלותא לא בעי למיזל אבתראי. אמר ליה קודשא בריך הוא, ונקית משבועתי זאת. דחכמה איהו אבא, דנחית בצדיק, לנטרא שכינתא בגלותא, ומתמן שלח בגינה.

דף רע"ח ע"ב

אמר ליה ההוא שליח, הב לי סימנין, לאשתמודעא בצלותא, דתמן ברתא, אמר קודשא בריך הוא, והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה. (דף רע"ח ע"ב) ואם לאו, אלא דאשכח כל אברין דגופא מליין חובין, ולא אשכחת ביה אבר (נ"א באפי אברהם) לשרייה ביה תורה, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעותא. ולא מצוה, דאיהו דיוקנא דרבקה, דהוה (שיר השירים ב) שושנה בין החוחים, דאינון רשעים גמורים. מני לעבדיה מטטרון, (בראשית כד) השמר לך פן תשיב את בני שמה, דאיהו רוחא דקודשא, דהא מצוה איהו נפשא, רוחא איהו תורה.

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. ובאתר אחרא אמרו, כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת וכו'. יראת חטאו, אימא עלאה, תשובה. חכמה, אבא עלאה. כד אקדים ה' ועירא, דאיהי מצוה, שריא עליה תורה, דאיהו ו'. וכד אקדים יראה לחכמה, דאיהי ה'

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

עֲלֵאָה, שְׂרִיִּיא עָלֶיהָ חֲכָמָה, דְּאִיהִי י'. וְאֶקְרִי בְּנִ. וּמִכְּאֵן, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לִי אֱלֹהֵיכֶם.

וְהָאִי אִיהוּ (שמות ג) זֶה שְׁמִי י'ה לְעוֹלָם, וְזֶה זְכָרִי ו'ה. שְׁמִי עִם י'ה, שִׁס"ה. זְכָרִי עִם ו'ה, רמ"ח. וְכִלְהוּ תר"ג. דְּהֵינּוּ תר"ג פְּקוּדִין, דְּאִתְיָהִיבוּ לְבָנִין קְדִישִׁין, לְמַהוּי לֹון חוֹלְקָא בְּשָׁמַיָּה, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (דברים לב) כִּי חָלַק יי' עִמוּ.

וְכַד אֶקְדִים תּוֹרָה לְמִצְוָה, אוּ חֲכָמָה לִירָאָה. אִתְהַפֵּךְ שְׁמִיָּה עָלֶיהָ לְנוֹקְבָא, מִדַּת הַדִּין, כְּגוֹוֹנָא דָּא הוּא י'. דְּאִתְהַפֵּךְ לִיהָ כְּלָא לְדִינָא, וְקָשִׁין מְזוֹנוֹתֵי בְּאוֹרֵייתָא, כְּקָרִיעַת יָם סוּף. וְכְגוֹוֹנָא דָּא פּוֹרְקָנָא, אִם זְכוּ יִפְקוּן בְּרַחֲמֵי, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (ישעיהו טו) בְּטָרָם יָבֵא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר, וְיִפְקוּן בְּרַחֲמֵי. וְאִי לָאוּ אֶקְדִים רַחֲמֵי, וְיִפְקוּן בְּצַעֲרָא. וְשִׁפִּיר דְּאֶקְדִים צַעֲרָא וְדִינָא לְרַחֲמֵי. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָם לְבִרְכָה, מְאִרֵי מִתְנִיתִין לְפּוּם צַעֲרָא אֲגָרָא.

וּמִפְקָנוּ דְנִפְשָׁא, מְקוּדָם דְנִפְקָת אִית לָהּ צַעֲרָא, לְבַתֵּר דְנִפְקָת בְּרַחֲמֵי. וְרוּזָא דְמַלְאָה (ירמיה לא) בְּבִכֵי יָבֵאוּ, לְבַתֵּר וּבִתְחִנּוּנִים אוֹבִילִים, וּבְגִין דָּא, (ירמיה ל) וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה יוֹשֵׁעַ, וְיִפְקוּן בְּרַחֲמֵי. וְכְגוֹוֹנָא דְשִׁלַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיוֹנָה, וְלֹא אֲשַׁכַּח אֶתֵּר לְשִׁרְיָא. הֲכִי שִׁלַּח לָךְ רַעֲיָא מְהִימְנָא בְּקִדְמִיתָא.

וּמָה כְּתִיב בְּהוֹן. (שמות ב) וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. דְּכִלְהוֹן חִיבִין, וְלֹא אֲשַׁכַּחַת בְּהוֹן אִישׁ זוֹכֵה לְאַפְקָא מִן גְּלוּתָא. וּבְגִין דָּא סְרַבַת לְמִיזֵל תַּמָּן, וְאִמְרַת, (שמות ד) שִׁלַּח נָא בְּיַד תְּשִׁלַּח. וְהָא אַנְתָּ כְּגוֹן בְּהִהוּא זְמַנָּא, בְּךָ יִתְקַיִים עִם יִשְׂרָאֵל, (מיכה ז) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת. וּבְגְלוּתָא בְּתִרְאָה, תִּרִין מְשִׁיחִין יִשְׁלַח עִמָּךְ, לְקַבֵּל תִּרִין גְּדַפִּין דִּיוֹנָה. דְּאַנְתָּ כְּגוּפָא בְּגְלוּתָא רְבִיעָאָה, לִית לָךְ גְּדַפִּין. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא בְּקִדְמִיתָא הוּוּ יִשְׂרָאֵל כְּגוּפָא, וְאַנְתָּ וְאַהֲרֹן, כְּתִרִין גְּדַפִּין דִּיוֹנָה, וּבְהוֹן פְּרַחוּ יִשְׂרָאֵל.

השלמה מההשמטות (סימן ט"ז)

צוּלְמָא עַל בַּר נֶשׁ כּוֹרְסִיָּא מְרוּבַעַת בְּאַרְבַּע חִיוּוֹן וְאַדָּם לְשִׁבַת עַל הַפְּסָא. כָּל אֲבָר וְאֲבָר דְּהָאִי צוּלְמָא אִיהוּ מְלֵאךְ דְּאִיהוּ מְמַנָּא עַל כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין עֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת קְנָה לוּ פְּרַקְלִיט אַחַד.

צוּלְמָא בְּרִשְׁעֵיָּא עֲבוּדָה זָרָה, ד' חִיוּוֹן דִּילֵיהָ, עוֹן מְשַׁחִית אֶף וְחִמָּה ד' אֲנַפִּין דְּעֲבוּדָה זָרָה גְּדָה, שְׁפַחָה, גוּיָה, זוּנָה. וּבְגִין דָּא (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, דָּא מְטַטְרוּן. מֵאֵן אֱלֹהִים דְּבָרָא לִיהָ, דָּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ סַמ"אל, דְּמַגִּיחַ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם דְּאִתְמַר בֵּיהּ (שמות כ)
לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי. אִם זָכָה בָּרָא לִי אֱלֹהִים בְּצוֹלְמָא
דְּמַטְרוּ'ן, עֶבֶד תַּחֲתֵי רַבִּיהּ. וְהָאִי אִיהוּ וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצֶלְמוֹ, בְּהָאִי
דְּיוֹקְנָא. וְאִם לֹא זָכָה צֶלֶם דְּסַמ"אל.

תְּנִינָא מְלֵאךְ הַמּוֹת דְּאִיהוּ תַּחֲתֵי רְשׁוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִידֵן בֵּיהּ בַּר נֶשׁ
בְּגִיחָנָם, (ש"ח ע"א) אִם לָאו הוּא צְדִיק. וּבְגִין דָּא וַיִּצַר, יְצִירָה לְטַב, מְטְרוּ'ן.
לְמַעַבְד לִי עוֹזֵר בְּאוֹרֵייתָא בְּפַקוּדֵינִי, וְהָאִי אִיהוּ אֶעֱשֶׂה לוֹ עֹזֵר. וְאִם לֹא
זָכָה, יְצִירָה לְבִישׁ, סַמ"אל. דְּאִיהוּ פְּנִגְדוֹ לְמַחֲטִי לִי לְמִידֵן לִי בְּגִיחָנָם. וְתַרְוֵיהוּ
אֲזִלִּין עִם בַּר נֶשׁ בְּתַרִּין צוֹלְמִין.

וַיִּפַּח בְּאִפּוֹ נְשֵׁמַת חַיִּים, דָּא צוֹלְמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׂכִינְתָא דְּאִתְמַר בֵּיהּ
וּמְלֻכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהָאִי צוֹלְמָא שְׁלִיט עַל תַּרְוֵיהוּ. וְהָאִי
צוֹלְמָא תִּיבַת גַּת. עוֹרֵב וּבֵת זוּגוֹ לְקַבֵּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ בְּגִלּוּתָא,
אַרְמִיזוֹ רְזָא דָא.

וַיִּשְׁלַח אֶת הָעוֹרֵב בְּקַדְמֵיתָא, דָּא יְצַר הָרַע דְּשִׁלַּח לִי עִם בַּר נֶשׁ בְּהָאִי עֲלָמָא
דְּאַקְדִּים, כְּגוֹוֹנָא דְּאַקְדִּים לְיַעֲקֹב וּכְגוֹוֹנָא דְּתַבְּנִין דְּאַקְדִּים לַחֲטָה. אִי אֲשַׁפַּח הָהוּא
גוֹף מַחֲוִיב בְּכַמְהָ חוּבִין, מְלוּכְלָךְ בְּטַנּוּפִין דְּעֵבִירוֹת. אִתְמַר בֵּיהּ, וְלֹא תוֹר עוֹרֵב
בְּשְׁלִיחוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּה. לְבַתֵּר וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, דָּא יְצַר הַטּוֹב: (עד כאן

מההשמטות)

לִית פְּקוּדָא, דְּלֹא אֲתַפְּלִילוּ תַּמָּן עֶשֶׂר סְפִירוֹת. בְּתִיבָה תַּחֲתֵי שְׁנַיִם וּשְׁלִישִׁים
תַּעֲשִׂיָּה. לְאַכְלָלָא בֵּיהּ, כְּהַנִּים לְוִים וְיִשְׂרָאֵלִים. תִּיבָה שְׂכִינָה עֲמַהוֹן, תּוֹרַת יִי,
אִיהִי רַבִּיעֵית הַהִין, ה' רַבִּיעָאָה. וּמְשׁוּלְשַׁת בֵּיהּ'ו, לְאַשְׁלָמָא בֵּיהּ יְדוּד. וְעֶשְׂרָה
דְּרַגִּין דְּאֲתַפְּלִילוּ בֵּיהּ, דְּאִינוּן יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. לְאַתְקִימָא בֵּיהּ בִּישְׂרָאֵל,
(דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי' אֱלֹהֵיכֶם וְגו', (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לִי' אֱלֹהֵיכֶם. הָאִי
שְׂמָא שְׁלִטְנוּתֵיהּ בְּצוֹלְמָא דְּבַר נֶשׁ, וְעַל כָּל אַבְרָ וְאַבְרָ דִּילֵיהּ.



סדר הלימוד ליום יט אלול [יום 344 בשנה]

פקודא בתר דא, לדון בדיני חגבים, דאתמר דגים וחגבים אינן טעונין שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. הכי מארי מתניתין, אינן צריכין שחיטה, אלא דאתמר בהון ויגוע ויאסף על עמיו. מה נוני ימא, חיותן בימא, אוף תלמידי חכמים, מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה מיד מתים. תנינא (נ"א תנאין) דמתניתין, דבה אתרבו תניני ימא. ואי אינון דביבשתא יעלון (נ"א יפלון) למיא, ולא ידעין לשטטא, אינון מייתין. אבל אדם דאינון מארי קבלה, אינון לעילא מפלהו, בהו אתמר (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים, דאינון מארי מתניתין, תנינא. התנין הגדול, (ישעיה כז) נחש בריח, לקבל (שמות כו) והבריח התיכון בתוך הקרשים.

בזמנא דתנינן (דתינין) מארי משנה, אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, בלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר, שלא הגיע להוראה, ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת וקושיא, אתמר בהון לסוף, (במדבר כא) ואת והב בסופה, ואוקמוה אהבה בסופה.

דף רע"ט ע"א

אדהכי, הא נונא רבא אזדמן לגביה, ואמר רעיא מהימנא, (במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנף. תניא דמסייע לך. דהא נונין בסלע קנא דלהון, איתן בהפוכא, תניא. איתנים בהפוך אתוון, תנאים. אסתמר מנייהו, דהא אנת כבד פה וכבד לשון, ומאן דבעי לאתקפא בסלע דנוני ימא, דמארי מתניתין, דאינון תנאים, בעי למהוי תקיף, לישנא חדידא חריפא, (דלינקוב) לינקוב עד דמטי לתהומא רבא דתמן. (הבבוק ב) פי עוד (דף רע"ט ע"א) חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב, ואוקמוה דהאי קרא נוקב ויורד, עד תהומא רבא. מאן הוא דנחית לתהום רבא, לאשכחא זמנא דא, אלא אנת, דאתמר בך (תהלים לו) צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה. כמה מארי מתניתין, דבעו לנחתא לעומקא דהלכה, לאשכחא תמן קץ דפרקנא, ונחתו תמן, ולא סליקו. ואף על גב דלישנהו הות כפטיש יפוצץ סלע, חליש פטיש דלהון, לנקבא בהווא סלע. ומאן דנקיבו דיליה בהווא סלע בלא רשו, אתא חויה לנשכא ליה. ואית אחרנין דנקיבו לה, עד דמטו לתהומא רבא, ולא סליקו מתמן.

ובזמנא דנוקבא פתיחא, פל מאן דהוה נפיל תמן, לא הוה סליק. ומשיח בן דוד נפל תמן עם משיח בן יוסף. דחד איהו (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. וחד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אִיהוּ, (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְהֵאֵי אִיהוּ (שמות כא) כִּי יִכְרַה אִישׁ בּוֹר וְלֹא יִכְסְנוּ וְנִפְלַ שְׁמָה שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר. וּבִגִּין דָּא אֶקְרִי מְשִׁיחַ, בַּר נִפְלִי. וְאִיהִי נִפְלֵת בְּתַרְיִיהוּ, וְאַתְמַר עָלֶיהָ, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וְאַנְתָּ הוּא (שמות כא) בְּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם כֶּסֶף יֵשֵׁב לְבַעֲלָיו. וְהֵמַת יִהְיֶה לוֹ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, דְּעַתִּיד לְאַתְקַטְלָא. (מצאתי כאן חלק כמו ד' שורות ונראה שחסר)

נַחַת בְּגִינֵיהּ. דְּוֵדַי אַרְבַּע גְּלוֹת הוּוּ, תַּלְתָּ, לְקַבֵּל תַּלְתָּ קְלִיפִין דְּאַגוּזָא, דְּאִינוּן תַּהוּ, קוֹ יְרוּק, קְלִיפָה יְרוּקָא דְּאַגוּזָא. תְּנִינָא בַּהוּ, אַבְנִין מְפוֹלְמִין, דְּאִינוּן סְלַעִים תְּקִיפִין, דְּמִכָּל מְקוּם פְּסָקוּ מִינֵיהוּ כְּמַה פְּסָקוֹת, וְנִקִּיט לֹון, לְאַפְקָא מִיָּא דְּאוּרִייתָא. וּבִגִּין דָּא אֶתְקְרִיאוּ אַבְנִים מְפוֹלְמוֹת, דְּמִנֵּיהוּ מִיין נִפְקִין. קְלִיפָה תַּלִּיתָא, דְּקִיקָא, גְּלוּתָא תַּלִּיתָא, דְּהוּה זְעִיר, וְהֵאֵי אִיהוּ וְחֻשְׁף. גְּלוּתָא רְבִיעָא, תַּהוּם רַבָּה, חָלַל דְּאַגוּזָא. וְהֵאֵי אִיהוּ, (בראשית א) וְחֻשְׁף עַל פְּנֵי תַּהוּם.

וְאַתְקְרִי בּוֹר, דְּנִפְלַ שְׁמָה שׁוֹר, דָּא דְּכַתִּיב בְּיוֹסֵף, (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ. דְּאַתְמַר בֵּיהּ, (בראשית לו) וַיִּשְׁלִיכוּ אוֹתוֹ הַבּוֹרָה. נִוְקְבָא בִישָׂא. וְהַבּוֹר רַק, דְּכוּרָא (נ"א דבורא), רַק בְּלֹא תוֹרָה, אֲבָל נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ. וְדָא גְּלוּתָא רְבִיעָא, דוֹר דְּרִשְׁעִים מְלֹא נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים, רְמָאִים כְּנַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים, דְּעַקְרִין מְלִי דְּרַבְּנָן, וְדִינִין לְשַׁקְרָא, עָלִייהוּ אֶתְמַר, (איכה א) הִיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ. (שמות ב) וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ דִּישְׂרָאֵל, בְּאַלִּין רְשִׁיעִיא עֲרַב רַב, וְדָא בְּסוּף גְּלוּתָא. וּבִגִּין דָּא קִץ דְּפוּרְקָנָא נִוְקַב עַד הַתַּהוּם רַבָּה. וְרַעִיא מְהִימְנָא, תַּהוּם הוּא הַמּוֹת בְּהִיפּוּדְ אַתּוּוּ, וְלִית מוֹת אֶלָּא עֲנִיּוּתָא, אַנְתָּ נַחֲתֵת תַּמּוֹן. וְהֵא קָא אֶתְבְּרִיר לְעִילָא, קָמִי תַּנְאִים וְאַמּוֹרָאִים, וְכִלְהוּ נַחֲתִין בְּגִינָה בְּתַהוּמָא לְסִיעָא לָךְ.

וְאַנְתָּ תְּנִיא דְּמַסִּיעַ לָךְ יִתִּיר מְכַלְהוּ, בְּגִין דְּאַנְתָּ לְוִיתִן (נחש בריח) דִּימָא דְּאוּרִייתָא, מְאַרִיָּה דְּכָל נִוְגִין לְוִיתִן אֶתְקְרִי, עַל שֵׁם אוּרִייתָא, דְּאַתְמַר בֵּיהּ (משלי א) כִּי לְוִית חֵן הֵם לְרֹאשְׁךָ. וּבַדְּ (תהלים לו) אָדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ יִי. אָדָם דְּאַתְמַר בֵּיהּ (במדבר יט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאַהֲלֵי, וְאוּקְמוּהּ מְאַרִי מְתַנִּיתִין, אֵין הַתוֹרָה מְתַקְנִימַת אֶלָּא בְּמִי שְׁמַמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ, וְלִית מִיָּתָה אֶלָּא עֲנִיּוּתָא. וּבַהֲמָה, אֵלִין עַמִּי הָאַרְץ, דְּאִינוּן מְתַפְפִּיין כְּסוּס כְּפַרְדַּ תַּחֲוֹת מְאַרִי מְתַנִּיתִין.

אַדְהֲכִי הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׂא אַתָּא, פֶּתַח רַעִיא מְהִימְנָא וְאַמַר, מְאַרִי מְתַנִּיתִין מֵאַן אִיהוּ לְוִיתִן. אַמַר לִיָּה בּוֹצִינָא קְדִישָׂא, הֵאֵי אִיהוּ דְּדַרְגִּיָּה עֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא, וְצַדִּיק, דְּאַתְמַר בֵּיהּ, גּוֹף וּבְרִית חֻשְׁבִּינָן חַד. וְאַתְרַבִּי בִימָא דָּא, דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, יָם, דְּבַה מִיִּחְדִּין לְקוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא כ"ה כ"ה אַתּוּוּן, דְּאִינוּן יָם בְּחוּשְׁבּוֹן, וְאִיהוּ בַּה. אַמַר רַעִיא מְהִימְנָא, וְדָאֵי לְוִיתִן דְּקָאִים עַל שְׁפַת

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הַיּוֹם, וְעַלְמָא קָאִי עַל סַנְפִּירוּי, דָּא (משלי י) צַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם, דְּכָל עַלְמָא קָאִים
עֲלוּי. אָמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, זַכָּאָה חוּלְקֵךְ רַעֲיָא מְהִימְנָא. (כאן חסר)
בַּת קוֹל בְּגִלוּתָא, עַד דְּתִיתִי אַנְתָּ לְגַבְהָ, דְּאַנְתָּ קוֹל דִּילָהּ, דְּכָל אִשָּׁה בַּת
בְּעִלָּהּ, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר וְתִהְיִי לוֹ לְבַת. מְאֹרְשָׁה אִיהִי לָךְ, עַדִּין לָא עֲבַדַּת (ד״א
עאלת עמיה) עָמָה לְחוּפָהּ.

אֲתַמַּר, צַעֲקָה הַנְּעֵרָה הַמְּאֹרְשָׁה וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ. הֲכִי שְׂכִינְתָא, אִימָא דִּילָהּ
(נ״א עלאה), צוֹעֲקַת עַל בְּנָה, וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ, עַד דְּיִיתִי עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא בְּגִינָה,
דְּאִיהוּ מוֹשִׁיעַ. דְּבְגִינָה אֲתַמַּר, (זכריה ט) הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבֵא לָךְ צַדִּיק וְנוֹשֵׁעַ. הוּא
מוֹשִׁיעַ לְעִילָא, וְאַנְתָּ לְתַתָּא. וּבְגִין דְּאַנְתָּ בְּדִיוֹקְנִיָּה, אֲתַמַּר בְּךָ, (דברים ה) וְאַתָּה פַּה
עֲמוּד עֲמָדִי. דְּכִלְהוּ יִשְׂרָאֵל אֲהַדְּרוּ לְאַהֲלִיחוֹן, וְאַנְתָּ לָאוּ, עַד פּוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא.
וּמֵאֵן גְּרַם דָּא, עֲרַב רַב. דְּבְגִינִיָּהּ, (שמות לב) וַיִּשְׁלַח מִיָּדוֹ אֶת הַלּוּחוֹת. וּמַהֲהִיא
שְׁעֵתָא נְפִלָה, וְלֹא אֲתַפְּרַקַת מְעֲרַב רַב, דְּאַתַּמַּר בְּהוֹן (שמות יב) וְגַם עֲרַב רַב עָלָה
אַתָּם. בְּכָל דָּא לֹא אֲתַפְּרִשׁן מִיִּשְׂרָאֵל. וְשַׁפְּחָה מְגַבְרַתָּהּ, עַד פּוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא.

דף רע״ט ע״ב

אַנְתָּ בְּרָא דְּמֶלְכָא, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ אֲתַמַּר בְּעֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא (דף רע״ט ע״ב)
בְּכִלָּא, חֲדוּה דִּילָךְ, כְּחֲדוּה דִּילִיָּה יְהֵא, כַּד יִיתִי לְמַפְרַק לְכִלְתִּיָּה, (תהלים יט) וְהוּא
כְּחַתָּן יוֹצֵא מִחוּפְתּוֹ וְגוֹ'. דְּהָא לְבוּשִׁין דִּילָהּ בְּגִלוּתָא חֲשׂוּכִין, וּבְזוּמָא דְּאִיהִי
מִתְלַבְּשַׁת בְּהוֹן, אִיהִי אֲמָרָה (שיר השירים א) אֵל תִּרְאוּנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת. וְאַלִּין
קְלִיפִין אִיבּוֹן, מְשַׁחִית אַף וְחֻמָּה, נּוֹקְבָא בִּישָׂא, שְׁפַחָה בִּישָׂא, שְׁבַתָּאִי, (משלי ל)
וְשַׁפְּחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירַתָּהּ, דְּאִיהִי שְׁבַת מְלַכְתָּא. מְשַׁחִית אַף וְחֻמָּה, סַחְרִין לְתַלְתָּא
אַבְהָן.

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא מַה דְּהוֹת בְּרַתָּא דְּמֶלְכָא, י' עַל הו״ה, דְּכִלְיָן בְּאַבְהָן, ה'
קְדַמָּאָה בְּאַבְרָהָם. ה' תְּנִינָא בִּיצְחָק. ו' בִּיעֻקֵּב. וְהוֹת י' רִישָׁא עֲלִיָּהּ. אֲתַמַּר,
(איכה ה) נְפִלָה עֲטָרַת רֵאשִׁנוּ. וְאַמְתִּילוּ רַבְּנֵן מִתְלָא, לְמֶלְכָא דְּהוּה לִיָּה עֲטָרָה עַל
רִישִׁיָּהּ, וְאַלִּין יָאָה קְדַמִּיָּה, אֲתִיא לִיָּה שְׁמוּעָה בִּישָׂא, אֲרַמִּי עֲטָרָה מֵעַל רִישִׁיָּהּ.
וְמַה דְּהוֹת י' עַל הו״ה. י' לְעִילָא, אֲתַהֲדֵר הוּה״י, י' לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא אָמַר דּוֹד,
(תהלים קיח) אֲבָן מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֵאשׁ פְּנֵה מֵאֵת י״ הִיתָה זֹאת.

קוּם רַעֲיָא מְהִימְנָא, טוֹל אֲבָנָא דָּא בִּידָךְ, דְּאַתַּמַּר בְּהָ, (זכריה ג) עַל אֲבָן אַחַת
שְׁבַעָה עֵינִים. לְתַבְרָא קְלִיפִין דְּאַגּוּזָא, דְּהָא כְּמַה רוּעִים פְּרַנְסִי דְּרָא, אֲתַכְּנָשׁוּ עַל
הַאי אֲבָנָא, דְּאִיהִי סֵלַע דִּילָךְ, לְאַפְקָא מִיָּא מִתְמוֹן, דְּכִלְהּ דִּילָךְ מְעִין הַחֲכָמָה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בהאי סלע, דנביעא דילה באורייתא, ברזין סתימין לית סוף. ועלה אתמר, (איוב כח) והחכמה מאין תמצא.

וכל תוקפא דלהון לאעברא קליפה דלעילא, וכד מטן לקליפה תניינא, דאיהי תקיפא, איהי קשיא לון, ומחאן בה כל יומיהון כלהו, בלישנהון דאינון תקיפין כפטישין, ולית לון רשו לאפקא מינה מיא. אלא אלין טפין דנפקין על ידך, בזמנא דאתמר בה, (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. ובמחאה תניינא נפקי אלין טפין. ואלין אינון רמיזין דחכמה, רמיזין דקבלה, דאינון בחגיגה, ושאר מתניתין. והאי אבן לית מאן דאפיק מינה חכמה, דאיהי מלגא, דלית לה סוף, (דאיהו מוחא מלגאו) בר אנת, דאתמר בך הלכה למשה מסיני.

פתח רעיא מהימנא ואמר, סבא סבא, אית סלע, ואית סלע, אית אבן, ואית אבן. אית אבן דשמא דיהו"ה, עלה אתמר (דניאל יב) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב. ואית אבן דאיהי (ויקרא כו) אבן משכית, דלית תמן נביעו דמיא דחכמתא, ולא דבור.

אלא אבן דאיהי (חסר) סלע, דמשה, עלה אתמר (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו. דאיהי בת קול ולא תליא בה אלא דבור ופיוסא. אבל שפחה, סלע אחרא, דאתקריאת (קליפה) משנה. נוקבא דעבד נער. עלה אתמר, (משלי כט) בדברים לא יוסר עבד, אלא דמחאן ומתברין מינה כמה פסקות, ולקטין לון, ואתקרון לקוטות. ועל דמלקטי לון, אתקריאו לקוטות, בלא נביעו דחכמה וקבלה.

אבל סלע דילי, איהי בריתא דמלפא, בגינה אתמר, ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, בדבור ופיוס, כבריתא דמלפא. ובגין דמחנא בה, לקינא עלה, ואתגזר עלנא מותא. דמאן דמסרב למטרוניתא, חייב מיתה. כל שפן מאן דמחא לברתיה דמלפא. ובגין דא אתגזר עלי, דלא איעול לארעא דישראל, ואנא קבור בארעא נוכראה, ואתעברת מיני. ואתמר, (שמואל ב כג) וירד אליי בשבט. והאי שבט, איהו חד משבטיא דילי, דאנא עתיד לנחתא תמן למהוי עם ישראל בגלותא. וכלא אתרמיו, ובאתר אוחרא אוקמוה מארי מתניתין. (חסר)

דבי מקדשא, ושמא דמשית, אתקריאו בשם ידוד. ודא ארבע אנפי אדם, ואינון דשבטא דלוי, אינון נפקן מחיון דאינון שאר שבטין, ועאלו בחולקא דאדם, דאינון ארבע אנפין דיליה. ומשה איהו אדם בדניקנא דהווא אדם קדמאה דלעילא. (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו. ובגין דא, פהנייא וליואי, מזוניהון על ידא דמלפא אכיל בפתוריה, ושאר חילין דמלפא, כל חד יחבין ליה

למיכל בבית מושב דיליה. ורעיא מהימנא איהו כברא דמלכא, קריב למלכא יתיר מאלין דאכלין לפתוריה, דלית מאן דקריב למלכא מכל בני מלכותא, כבריה.

קם בוצינא קדישא ואמר, סבא סבא, במלין דילך אשתמודע מאן אנת. אנת הוא אדם קדמאה. מה שמו, אתמר עלך. מה שם בנו, אתמר על רעיא מהימנא. ובגין דאיהו חדש כמה חדושים באורייתא, חדוה זמינא לגבך, (משלי י) דבן חכם ישמח אב. (חסר)

דף ר"פ ע"א

רעיא מהימנא, בפרשתא דא, הוה אדכר פנישו דילך להווא עלמא, דכתיב (במדבר כו) (עלה) (דף ר"פ ע"א) אל הר העברים הנה הר נבו וגו', וראית אותה ונאספת אל עמך וגו', כאשר נאסף אהרן אחיך וגו'. ובהאי פרשתא, אית לך לאהדרא לעלמא ולהחיות, ולאעלא לארעא דישראל, ולאחברא בפרשתא דא בכלה דילך, דכתיב בה, (במדבר כה) הנני נותן לו את בריתי שלום. ובגין דא לא אמר לך קודשא בריך הוא הכא רד, אלא עלה. דמניה, אנת תהא עאל לארעא דישראל.

ומה דאמר בך, (דברים לד) ולא ידע איש את קבורתו עד היום הנה. וי לאינון אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעי קבורה דילך, דהוית אנת בעי רחמי מקודשא בריך הוא, דלא ייעול לך בהווא קבורה, דבה אנת מתקרי מת. הדא הוא דכתיב, (יהושע א) משה עבדי מת. ואינון טפשי אמרין, וכי משה הוה מפחד ממיתה, לנפקא מהאי עלמא, לעלמא דאתי, פשאר בריין. ואינון לא ידעין דקבורה דילך, ומותא דילך איך היא.

דהכי אוקמוה מארי מתגיתין, דמתי חוצה לארץ אינם חיים. לא אמרי דאינם עתידים להחיות, דאלמלי כך הוה פפרין בתחיית המתים. אלא הכא רזא רברבא, קבורה דיליה בצולמא דלאו הגונה ליה, דאיהי (תהלים מב) ארץ ציה ועיף בלי מים, ולית מים אלא תורה, ובה (ישעיה נג) לא תאר לו ולא הדר. ומאן דחזי ליה בהווא צולמא, ונראהו ולא מראהו ונחמדהו. ובגין דא, נבואת ישעיה (ישעיה נב) הנה ישפיל עבדי, קא רמיו עליה.

ובגין ההווא קבורה, הוה בעי רחמי דלא ימות תמן בחוצה לארץ, לפום דהוה בארץ ציה רעב ועיף וצמא בלי מים, דאיהי אורייתא. ובגין דא אתמר עליה, עלה אל הר העברים הנה. משפלותא דיליה, אחזי ליה מעלתיה, אף על גב דאנת קבור באתר דלאו הגון לך, ערום בלא לבושים דילך, דאינון עור ובשר (תלבישג), נע ונד מאתר דילך, ומטלטל וגלי. הא פנחס דעבדת טיבו עמיה,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דַּאתְמַר עֲלֶיךָ, הַנְּנִי נוֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, הֵא אִיהוּ יַעֲבִיד טִיבו עִמָּךְ, וּבִיהַ תִּסְתַּלַּק בְּפִרְשֻׁתָּא דִּילֵיהּ. דְּבַה פְּלָה דִּילְךָ, תַּמָּן תִּתִּיחַד עִמָּה, כְּחַתָּן עִם כְּלִתִּיהּ.

דְּהֵא אַנְתָּ (תועלת גדול לישראל בקבורתך), אִי לֹא הוּיִת קְבוּר לְבַר מֵאַרְעָא קְדִישָׁא, לְבַר מְכֻלָּה דִּילְךָ, לֹא הוּוּ יִשְׂרָאֵל נְפֻקִין מִגְּלוּתָא. וּבְגִינְךָ אַתְמַר, (ישעיה נג) וְהוּא מְחֻלָּל מִפְּשָׁעֵינוּ. אַתְעֲבִידת חוּל בְּגִין חוּבָה וּפְשָׁע דִּישְׂרָאֵל בְּקְבוּרָה דִּילְךָ, דַּאתְמַר בְּךָ (דברים לד) וַיִּקְבֹּר אוֹתוֹ בְּגִיא. וּמָה כְּתִיב בְּקְבוּרָה דִּילְךָ. (ישעיה מ) כָּל גִּיא יִנְשָׂא, כָּל שְׁפַל וְנִמְוֶךְ יִנְשָׂא בְּגִינְךָ, דַּאיִנוּן יִשְׂרָאֵל, דַּאיִנוּן שְׁפָלִים מְכַל אוּמָה וּלְיִשָּׁן. וְכַל הַר וּגְבֻעָה יִשְׁפְּלוּ, דַּאיִנוּן רְשִׁיעֵיִיא, וּגְסִי הַרוּחַ.

וְהֵאֵי אִיהוּ, (ישעיה נג) וּבְחִבּוּרְתוֹ נִרְפָּא לְנוּ, (בחבורא) בְּחִבּוּרָה דַּאתְחַפְּר עִמָּנָא בְּגִלוּתָא, נִרְפָּא לְנוּ. דַּאֲנָתְּ הוּא כְּשִׁמְשָׁא דְנַהִיר, דַּאֲף עַל גַּב דַּאתְכַּנְשׁ בְּלִילֵיא, נַהִיר הוּא בְּסִיחָרָא, וּבְכַל כְּכַבֵּיא וּמְזֻלֵי. הֵכִי אַנְתָּ נַהִיר, בְּכַל מְאִרֵי הַלְכוּת וּקְפָלוֹת. וְלָךְ אֲשַׁתְקִינן בְּגִיזוּ, כְּמַבּוּעָא דַּאֲשַׁקֵי לְאֵילָנִין תַּחוּת שְׁרִישֵׁהוֹן בְּגִיזוּ, עַד דַּאתְבַּקַּע מִיּוּמֵי בַּאתְגְּלִיִיא. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ה) יִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה.

דַּאֲנָתְּ הוּא אוּף הֵכִי, כְּשִׁמְשָׁא דַּאֲזִיל בִּימֵי הַחוּרְף תַּחוּת מַבּוּעִין, וְכַד מְטִי פוּרְקָנָא, תַּהֵא כְּשִׁמְשָׁא דַּאֲזִיל בְּקִיץ לְעֵילָא מִמַּבּוּעִין, וַיְהוֹן צוּנְגִין בְּרַחֲמֵי. דְּכַד אַנְתָּ תַּחוּתֵיִהוּ, אִינוּן חֲמִין בְּדִינָא. אַתָּא רַעֲיָא מְהִימְנָא, וּבְרִיךְ לְבוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאִמַר וְדַאי אַנְתָּ הוּא דְנַהִיר לִי, בְּזִמְנָא דַּאתְמַר עָלֵי, (בראשית כח) כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, כְּבַה הַשֶּׁמֶשׁ, דַּאֲחַשִׁיךְ נַהִירֵיהּ. יְהֵא רַעֲוָא, דִּידוּ"ד יְנַהִיר שְׁמִיָּה עֲלֶיךָ.

וְעוּד אִמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְדַאי אַנְתָּ הוּא כְּלָא, (ס"א ויאמר וגו') דַּאֲמַר, (במדבר יב) אִם יִהְיֶה נְבִיאֲכֶם וְגו'. וּבְגִין דָּא, כַּד אַתְגְּלִיִיא אִימָא עֲלָאָה לָךְ, אַמְרַת (שמות ג) אֲסוּרָה נָא וְאַרְאָה אֶת הַמְּרָאָה הַגְּדוֹל הַזֶּה מִדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסֶּנֶה. בְּגִין דַּאִיָּה רַחֲמֵי, אַתְמַר בַּה לֹא יִבְעַר הַסֶּנֶה.

וְחַמֵּשׁ נַהִירִין אִית לָהּ, דַּאתְקַרִיאוּ קַרְנֵי הַחֲמָה, עַד הוּד, וּמִתַּמָּן עַד הוּד, הוּוּ נַהִירִין בְּךָ רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְהֵאֵי אִיהוּ וְנָתַן הוּד לְמִשְׁתָּה, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא דְכְּלָהוּ לָךְ אַתְיְהִיבוּ, אֲפִילוּ עַד הוּד. וּבְגִין דָּא, פְּנֵי מִשְׁתָּה כְּפַנֵּי חֲמָה. וְאֵלִין חַמֵּשׁ, סְלָקִין לְחַמֵּשִׁין תַּרְעִין דְּבִינָה.

דף ר"פ ע"ב

וּבְאֵלִין חַמֵּשׁ דַּאתְמַר, דַּאיִנוּן חַמֵּשׁ אוּר דִּיוּמָא קְדַמָּאָה, דַּאיִנוּן לְקַבַּל חַמֵּשׁ אֲצַבְעֵן דִּימִינָא אַתְחֻזִיא לָךְ בְּסֶנֶה. בְּגִין דַּעֲתִיד אַנְתָּ לְאַפְקָא זִרְעָא דַּאֲבֵרָהּ מִן גְּלוּתָא, דַּאִיהוּ דְרָגָא (דאברהם) יְמִינָא. וּמִתַּמָּן בִּינָה אִיהוּ רַחֲמִים גְּמוּרִים, יְד הַגְּדוּלָּה. (אבל) מִסְטָרָא דְגְּבוּרָה, יְד הַחֻזְקָה, חַמֵּשׁ רְקִיעַ, בְּיוֹם שְׁנֵי, לְקַבַּל חַמֵּשׁ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אֲצַבֵּעַן דְּשִׁמְאָלָא. אָבֵל מִסְטָרָא דְדִרְגָא דִּילָךְ, (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רַמָּה. דְּגוּף וְתַרְיָן דְּרוּעִין וְתַרְיָן שׁוֹקִין, לְקַבֵּל חֲמֵשׁ אֲצַבֵּעֵן, ה' ה' ה' ה' ה' אֲצַבֵּעֵן דִּיד יָמִין, וְה' דִּיד שְׁמָאל, וְתַרְיָן דְּרוּעִין וְתַרְיָן (דף ר"פ ע"ב) שׁוֹקִין וְגוּף, דְּאֵינּוֹן חֲמֵשׁ דְּסִלְקִין י"ה.

אָמַר לִיה רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּרִיךְ אַנְתְּ לְאִמָּא עֲלָאָה. אָבֵל הָאֵי י"ה שׁוֹיָא לִי (נ"א ל"ה) ה', בְּגִין מִטָּה הָאֱלֹהִים, דְּאִיהוּ ו'. וְאָמַר וּדְאֵי הָכִי הוּא. אָמַר לִיה רַעֲיָא מְהִימְנָא, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, לְאַתְתְּקַפָּא מְלִין דִּילָךְ, דְּמַרְאָה אִיהִי לִימִינָא, חֲשׁוּב בְּמַרְאָה דְּאַתְמַר בֵּיה (במדבר יב) בְּמַרְאָה אֱלֹוֹ אֲתוּדַע, וְתִשְׁכַּח רַמ"ח, דְּסִלְקִי בְּחֲשׁוֹן אַבְרָהָם. אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, בְּקַדְמִיתָא אֲתַחְזִי לָךְ הָאֵי חִיזוּ, דְּאַתְמַר בֵּיה בְּמַרְאָה אֱלֹוֹ אֲתוּדַע. וּלְבַתֵּר דְּאַמְרַת, (שמות ג) אֲסוּרָה נָא וְאַרְאֵה אֶת הַמַּרְאָה הַגְּדוֹל הַזֶּה. דְּאַדְכִּיר בֵּיה ה' זְמַנִּין הַסְּנָה. כְּעַן אֲתַגְּלִיָּא לָךְ חִיזוּ דָא, בְּרַמ"ח פְּקוּדֵין אֱלִין, דְּאֵינּוֹן בְּחֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא, וּנְשִׁיק לִיה, וּבְרִיךְ לִיה.

אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, הָאֵי מַרְאָה, לְזַמְנִין אִיהוּ בְּאוֹת ה' הַמַּרְאָה הַגְּדוֹל. וּלְזַמְנִין אִיהוּ בְּאוֹת ב', בְּמַרְאָה אֱלֹוֹ אֲתוּדַע. וּלְזַמְנִין בְּמ"ם, (יחזקאל א) מַמְרָאָה מְתַנִּי וְלִמְטָה. וּלְזַמְנִין בְּכ' (שם) כְּמַרְאָה אָדָם עָלִיו. וּלְזַמְנִין בּו', (שמות כד) וּמַרְאָה כְּבוֹד יי'. וּלְזַמְנִין לְמַרְאָה. לָא הוּוּה לִיה לְמַהוּי תּוֹסַפַּת אֶת כָּלִל, בְּר' ב' מִן בְּמַרְאָה. אֲלָא וּדְאֵי, הָאֵי מַרְאָה כְּלִילָא אִיהִי מַעְשַׁר סְפִירָן, וְכֹל אֶת אַחְזֵי סְפִירָה דִּילָהּ, כְּגוֹן כְּמַרְאָה בְּאֵת כ', אַחְזֵי עַל פֶּתֶר, וְהָכִי שְׁאֵר אֲתוּוֹן, כָּל חַד אַחְזֵי עַל סְפִירָה דִּילָהּ. וְלֹא צְרִיךְ לְאַרְכָּא הָכָא, וּלְחַכְיָמָא בְּרַמְיָא.

וְכַמְּה חֲזִיוֹנוֹת אִית לָהּ, וּדְמִיוֹנוֹת וּמַרְאוֹת אִית לָהּ, וְכֹלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע בְּעִין הַשְּׁכֵל דְּלִבָּא, דְּאַתְמַר בְּהַ הַלֵּב יוֹדַע הַלֵּב מִבִּין. וּמַה דְּאָמַר, (חושע יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. דְּמִיּוֹן לָאו אִיהוּ, אֲלָא בְּשִׁכְל דְּלִבָּא, וְלָאו כְּדְמִיּוֹן דְּעִינָא. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה מ) וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאֲשׁוּה. (ישעיה מ) וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵל. וְאִית חֲזִיוֹנוֹת כְּגוֹן הַחֲזִיּוֹת בְּפוֹכְבִּים, אָבֵל חֲזִיוֹן דְּנִבְוָאָה אִיהוּ כְּחֲזִיוֹן לִילָהּ.

דְּמִיוֹנוֹת וְחֲזִיוֹנוֹת, כְּגוֹן הַמְּבִין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר, וְהַמְּדַמָּה דְּבַר לְדְבַר. אָבֵל מַרְאָה דְּאִיהִי בְּעִין הַשְּׁכֵל, אִיהִי כְּאוּר דְּנִהִיר בְּבַת עֵינָא. דְּבַת עֵינָא אִיהִי אוֹפְמָא. שְׁחוּרָה אֲנִי וְנִאוּה, אוּר דְּנִהִיר בְּהַ הַהוּא חוּרוֹ דְּלָגוּ. וְהָאֵי בַת עֵינָא, אִיהִי (משלי ו) גַּר מִצּוּה. נִהוּרָא דְּנִהִיר בְּהַ מְלָגוּ, וְתוֹרָה אוּר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר בוצינא קדישא היינו מאי דאמינא דכען באורייתא אתגליא לך קודשא בריך הוא ושכינתיה, והאי איהו יהו"ה, במראה אליו אתודע. במראה, אימא עלאה. אתידע, לך בדעת. בן י"ה. בחלום אדבר בו, ה"א בתראה.

חלמא, בסתימו דעיינין. ובגין דא אתקריאת אספקלריאה שאינה מאירה. נבואה איהי מראה בפתיחו דעיינין. ושלשה גוונין בעינא, לקבל תלת אבהן. דבהון נהירא בת יחידאה, תרין כנפי עינא, נצח והוד. מראה לא אתחזיא אלא בהון, כד אינון פתחין, איהי מראה בהקיץ. וכד אינון סגירין, איהו מראה בחלום. אמר ליה רעיא מהימנא, בריך אנת לקודשא בריך הוא, קום אשלים פקודין, לאנהרא מראה עלאה בהון, לקודשא בריך הוא. אמר ליה בוצינא קדישא, י, איהי בת עינא, פי נר מצוה ותורה אור ה"ו מנהיר בה ה', ג' גוונין דעינא, ותרין כנפי עינא. חמש אור נהרין בה מלגאן, ה' עלאה דאיהי אור המראה. (אורה מראה)

ע"כ (פרשת צו, כ"ז ע"א פקודא לעשות העולה)



סדר הלימוד ליום כ אלול [יום 345 בשנה]

השלמה מהשמטות (סימן ט"ז)

פְּקוּדָא לִיבָם אֶשֶׁת הָאָח. וְרָזָא דָא הָא אוֹקִימָנָא, דְּאִיהוּ עֵבִיד טִיבוּ וְקִשׁוּט עִם אַחוּהִי מִימָא, דְּלָא לִישְׁתַּצִּי מֵהֵהוּא עֲלָמָא. בְּגִין דְּהֵהוּא בַר נֶשׁ דְּמִית בְּלָא בְּנִין לָא אַעֲבַר כּוּתְלָא דְּפְרוּזָא לְמִיעַל גּוּ פְּלִטְרִין דְּמִלְכָא. בְּגִין דְּכִתְלָא דְּפְרוּזָא קְיִימָא בֵּין הָאֵי עֲלָמָא לְעֲלָמָא אַחְרָא, וּבִתְרָה הֵהוּא כּוּתְלָא קְיִימָן אֶלְף וְשִׁיתִין רִיבּוּא מְלָאכִי חֲבֵלָה, וְכִלְהוּ אַקְרוּן מְאָרִי תְרִיסִין, מְאָרִי דְּבָבוּ. סִיפִי שְׁנָנָן דְּנוּרָא מִלְּהִטָּן בִּידֵיהוּ.

וְגוּ הֵהוּא כּוּתְלָא אֵית גְּבִיָּה [שִׁיתִין אֶלְפִי הֵיכְלִין דְּחִשׁוּכָא. וְכֹל הֵיכְלָא וְהֵיכְלָא אֵית בֵּיה פּוּין פְּתִיחָן לְגִיְהֵנָם. וְכֹל אֵינּוֹן דְּלָא זָכוּ בְּבִנִין בְּהָאֵי עֲלָמָא, כַּד נִפְקִין מִבֵּינָה וְאִזְלִין לְאַעְלָא לְהֵהוּא עֲלָמָא אַחְרָא וּפְגָעוּ גּוּ הֵהוּא כּוּתְלָא. וְנִפְקִין כֹּל אֵינּוֹן מְאָרִי תְרִיסִין וְטְרַדִין לֹון, וְעֲאֵלִין לֹון גּוּ אֵינּוֹן הֵיכְלִין וְיִתְבִּין תַּמָּן עַד דִּיתְפְּרָקוּן.

וּבְכֹל יוּמָא וְיוּמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְּגִיְהֵנָם, אֶף עַל גַּב דְּאִיהוּ זַכָּאָה. בַּר אֵי זְכוּתִיה סְגִי וְזְכוּתָא דְּאַבְהָן. וְהֵנִי אֵינּוֹן דְּאֶשְׁתַּדְּלוּ בְּהוּ וְלָא יָכְלוּ. בְּגִין דְּכֹל אֵינּוֹן דְּלָא אֶתְפִּשְׁט מִנְהוֹן דִּיּוֹקְנָא דְּלְעֵילָא בְּהָאֵי עֲלָמָא לָא עֲאֵלִין גּוּ הֵהוּא עֲלָמָא. וְכֹל אֵינּוֹן דְּלָא אֶשְׁתַּדְּלוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא בְּבִנִין כַּד נִפְקִי מֵהָאֵי עֲלָמָא קְרִיבוּ גּוּ הָאֵי כּוּתְלָא וְנִפְקִין הֵנְהוּ מְאָרִי תְרִיסִין וְטְרַדִין לֹון בְּנוּרָא מְלַהֲטָא.

וְגוּ אֵינּוֹן הֵיכְלִין אֵית הֵיכְלָא חֲדָא. וְהֵהוּא הֵיכְל אַקְרִי הֵיכְל פּוּעֵלִי אֹון, וְנִטְלִין לִיה וְעֲאֵלִין לִיה בְּהֵהוּא הֵיכְלָא וְתַמָּן אֶתְטְרִיד בְּכֹל יוּמָא וְדָא קֶשֶׁה מְגִיְהֵנָם. אֵי אֵית לִיה פְּרוּקָא, יֵאוּת. וְאֵי לָאו, לָא נִפְיק מִתַּמָּן לְעֲלָמִין. וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים קכ"ז) אֲשֶׁרִי הִגְבַּר אֲשֶׁר מִלָּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם וְגו'. כַּד אֵית לֹון פְּרוּקָא לְאֵינּוֹן דְּלָא זָכוּ, אֵינְצְטְרִיד לְהֵהוּא אֶתְתָּא מִמֶּשׁ. דְּהוּא שְׁבַק תַּמָּן, בְּאַתְר דְּנִפְשִׁיה

וְרַעוּתִיה הָוָה שׁוּי תְדִיר וְאַדְבַּק בְּרַעוּתָא וְתִיאוּבְתָא. וְכַד אֶשְׁתַּמֵּשׁ בְּהֵהוּא אַתְר אַחוּהִי דְּמִימָא, הֵהוּא דְּבִיקוּ דְּתִיאוּבְתָא דְּנִפְשָׁא דְּשְׁבַק בְּהֵהוּא אַתְר אַתְעַר בְּאַתְעָרוּתָא דְּאַתְתִּיה דְּאַתְעָרַת לְגַבִּיָּה וְאַחוּהִי דְּשׁוּי רַעוּתִיה בְּאַחוּהִי בְּהֵהוּא אַתְר. כַּדִּין אַתְעָרוּ דָּא מִתְעַר לְהֵהוּא מִימָא בְּאֵינּוֹן הֵיכְלִין וְנִפְק מִתַּמָּן.

וְחַד מִמְנָא מְאָרִי תְרִיסִין אֶתִי עֲמִיה וְאַתְהֲדַר בַּר נֶשׁ לְהֵהוּא אַתְר וְיִשׁוּב לִימֵי עֲלוּמִיו. הֵהוּא מִמְנָא קְרִי עֲלִיה, וְוִי דְּנִפְיק אַגְרִיה בְּטִיקוּלִיה. מֵאֵן דְּהוּא סִיב אַתְהֲדַר רִבֵּיא לְחִיכָא בֵּיה. וְעִם כֹּל דָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא רַעוּתִיה לְמַעַבַּד עֲמִיה

טיבו לְאֶתְתַקְנָא בְּהַאי עֲלֵמָא, וְדָא אִיהוּ דְמֵאֲרִיָּה אֲתֵרְעֵי בֵּיהּ. רַבֵּי מִתְרִיסַר שְׁנִין דְּלֹא אֲשֵׁלִים לְעֵשְׂרִין אוֹ דְאִיהוּ רַבֵּי דְלֹא נְסִיב, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶעְקֹר לֵיהּ, וְשִׁתִּיל לֵיהּ לְבַתֵּר בְּסִטְרָא דְאָבוּי בְּקִשְׁוֵי, וְדָא לֹא אָזִיל לְהֵהוּא כּוּתְלָא.

בֵּין גַּן עֵדֶן וְגִיְהֵנָם אִיפָא חַד טִינְרָא וְדָא הוּא טִינְרָא דְמַחְלוּקַת. אֲמַאי אֶקְרִי הֵכִי, בְּגִין דְּכָל בְּנֵי עֲלֵמָא עֲבָדִין פְּלִיגָא בְּמֵאֲרִיָּהוֹן עַל הֵהוּא רַבֵּי. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמֵי בֵּיהּ דְלֹא יִצְלַח, דְּאִי אֲתַקְשִׁי לָא אֲתַנְטַע בְּנִטְיַעָא שְׁפִיר. וְהִשְׁתָּא דְאִיהוּ רַבֵּיכָא וְיֵאוֹת לְאֶתְעַקְרָא, אֲתַעַקֵּר וְשִׁתִּיל לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

כַּד אֲתַעַקֵּר עֲאֵל לְגַבִּיהּ הֵהוּא טִינְרָא וְתַמָּן הֵיכְלִין יְדִיעָאן לְאֵילִין וְחִילִין וּמִשִּׁירֵיין סְגִיאִין קִימִין תַּמָּן דְּמִמוּנִין עֲלֵייהוּ. וְכִלְהוּ בְּחוּשְׁבָנָא קִימֵי, וְקִימֵי תַמָּן עַד דְּאֶתְפְּרִיקוּ בְּסִטְרָא דְאָבוּי. וְאִי לָאוּ אָבוּי, זְמַנִּין דְּקִימֵי לְחַמְשִׁין שְׁנִין וְעַבְדֵי בֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טִיבוּ וְאִיפְרֵק בְּקִרְיָבָא דְקָרִיב לֵיהּ אוֹ אַחוּת.

וְכַמָּה פְּרוּקֵי אֲזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵהוּא בַר נֶשׁ. גּוּפָא קְדַמָּאָה מָה תְּהֵא מְנִיָּה. שְׂאֵלְתָא שְׂאֵילוּ קְמִיָּה חֲבֵרֵיָּא, אִי יִתְקִיִים תְּהוּא גּוּפָא, אִי לָאוּ. אִי תִימָא דְלֹא יִתְקִיִים, וְכִי יִבְדוּן עוּבְדֵי יְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אִי חֵיבָא הוּא סְגִי וְלֹא אֲתַחְזִי לְאֶתְקִימָא, לֹא שְׂאֵילְנָא. דּוּדָאֵי אֲתַאבִּיד וְלֹא אֲתַקִּיִים.

אֲבָל כַּמָּה אֵינּוֹן דְּאֶתְהַדְרוּ לְהַאי עֲלֵמָא וְאֶתְתַקְנוּ גּוּפָא מָה תְּהֵא מְנִיָּה. הֵהוּא גּוּפָא לֹא אֲתַאבִּיד, דְּהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא יֵאבֵד עוּבְדֵי יְדוּי וּבְרִיִין זְמִינִין לְמַעַבְד מְנִיָּהוּ. וְאֵינּוֹן הוּוּ גּוּפִין דְּאֶתְהַדְרוּן (ש"ז ע"ב) בְּלֹא רוּחָא.

כַּד זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֵיָּא מֵתֵיָּא, אֵלִין יִתְבַּנּוּן וּיקוּמוּן אַרְבַּעִין יוּמִין בְּלֹא רוּחָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֵס עֲלֵייהוּ וּמִשְׁדַּר עֲלֵייהוּ רוּחָא דְנִשְׁיב בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן וּיקוּמוּן בְּקִיּוּמִיהוֹן וְיִהוּן שְׁמֵשִׁין לְצַדִּיקֵיָּא דְמִתְעַסְקִין בְּאוּרֵיָּתָא. וְאֵלִין יְמוּתוֹן כְּמַלְקְדָמִין וּלְבַתֵּר יְקִימוּן לוֹן, וְעַל דָּא כְּתִיב (קהלת ד) וְשִׁבַח אֲנִי אֶת הַמֵּתִים שְׁכָבֵר מֵתוּ, מְקַדְמַת דְנָא.

כַּד יְקוּמוּן יְנַדְעוּן לְמֵאֲרִיָּהוֹן יְדִיעָה דְלֹא בְּרִיָּא כְּשָׂאָר בְּנֵי נֶשׂא וְאֵלִין שְׁמֵשִׁין דְעֵמָא קְדִישָׁא. בְּסִפְרָא דְשְׁלֵמָה עַל אֵלִין גּוּפִין כְּתִיב, (דניאל י"ב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַת עֶפֶר יִקְיִצוּ אֱלֹהִים וְגו' וְאֱלֹהִים וְגו'. בֵּין זְכָאִין בֵּין חֵיבִין יְקוּמוּן, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּהוּ בְּאוּרַח סְתִיִם, וְרַבִּים. וְלֹא כְּתִיב מֵאֵן אֵינּוֹן.

וּבְגִין כָּל דָּא אֶף עַל גַּב דְּאֲמַרִּינָן דְּאֶתְבְּרוּ לָאוּ הֵכִי. דְּהֵא לִית לָן גּוּפָא מֵאֵלִין דְלֹא יְקוּמוּן מְדוּר הַמְּבוּל וְדוּר הַפְּלָגָה, וְיִתְבְּרוּן כְּמַלְקְדָמִין. דוּר הַמְּבוּל מָה כְּתִיב בְּהוּ כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְרָכּוֹ, מְחַבְּלִין תְּהוּא שְׁיִיפָא. בְּגִין כֶּף אֲתַעַנְשׂוּ. אוּף הֵכָא כָּל אֵינּוֹן דְלֹא זְכוּ לְבַנִּין, לִית לוֹן חוּלְקָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא עַד דְּמִתְתַקְנָן.

ואפילו לחמשין דרין אהדר לון קודשא בריך הוא כמה דאתמר. פקודא לחלוץ את יבמתו, הא אתמר הואיל ולית רעותא דהאי או דהאי, ולא אתתקנן בחביבו, אית לחלוץ.

ואי תימא באתר דשריין חיים אית סנדל בשפירו דתקונא דרגלין, דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו' בגין דדא איהו אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונא דרגלין דבר נש. ובגין כך לית ביה סנדל. וכל אינון סטרין דמתפשטין מניה, כוליהו משניין רגלין עד דאשתני פרגלא דתרנגולא.

מלכת שבא כתיב (מלכים א ז) ותבא לנסותו בחידות, חדא דעביד לרגלוי סנדלא דסטרא אחרא. מה כתיב (מלכים א ז) ויגד לה המלך את כל לבבה, ולא כתיב ויעש לה. גלי לה רזא ולא אצטריך למעבד לה סנדלא, דלאו אורחא להאי סטרא בהאי.

ובגין כך מאן דחמי בחלמיה דיהבין ליה סנדלין לרגלוי, ודאי חייז אתמסרין ליה. ומאן דחמי דאעדן מניה סנדלא, בדינא סטרא אחרא יתמסר, אי לא יתוב. ועל דא אית לאשלא להאי ולמיהב ליה גו עפרא, רזא דא סנדלא דאיהו רגיל ביה לא תשלוח, בגין דלא לאעדאה מניה. אבל איצטריך סנדלא אחרא למשלף מניה, וכמה אינון.

ואלין מארי תריסין בהווא סטרא דמתכנפי תמן לאנעלא הווא סנדלא להווא סטרא, ולא יכלין. אהדר לגביה הווא מיתא וקא טעין עליה קמיה דקודשא בריך הוא למיחס עליה. וקודשא בריך הוא חס עליה.

ובגין הווא סנדלא, אהדר להווא אתר ארבעין יומין ואתעדי מהווא מיתא וכל אינון מארי תריסין דיליה. וקודשא בריך הוא יחיב ליה עונשא ופריק ליה, אבל לא עאל גו מקדשא. ואתר מתתקנא להו לבר מגנתא דעדן ותמן קיימין ואודן ומשבחן לקודשא בריך הוא וחמאן ליה מרחיק והווא נהירו דעדונא דצדיקייא בגנתא דעדן ואכספו בעובדין. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. (עד כאן מההשמטות) (דברים כ"ה) ארבעים יפנו לא יוסיף וגו', פקודא דא להלקות לרשע, דאיהו סמאל, דעתיד קודשא בריך הוא למחאה ליה חמשין מחאן. בגין דעבד גרמיה אלוה. ייתי יחודא, דמייחדן ביה ישראל בכל יומא, בכ"ה אתוון, וימחי בהון, למאן דשוי גרמיה אלוה, ולא איהו אלא עבד מטונף. ואלין דסרחו בה' תקין לון קודשא בריך הוא, (למחאה) ביו"ד ה"א וא"ו, דאינון ארבעים חסר חד. ובהאי שמא, מחא קודשא בריך הוא עשרה מכתשין לאדם.

וְעִשְׂרֵה לַחֹהַ. וְעִשְׂרֵה לְנַחֲשׁ. וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא. בְּגִין דְּכִלְהוּ סָרְחוּ בְּאֵת ה'. וּבְגִין דָּא, (בראשית ג) כִּי עָשִׂיתָ זֹאת. (ע"כ) (משפטים קי"ז ע"ב מדבר שקר תרחק) (דברים כ"ה) כִּי יֵשְׁבוּ אֲחִים יַחְדָּו וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֶן אֵין לוֹ וְגו', יִבְמָה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקַחְתָּ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְמָה. פְּקוּדָא דָּא, לְיִבֵּם אִשְׁתְּ אַח דְּאִשְׁתְּ אַח אִיהֵי ד', וְעַם אִ"ח אִיהֵי אַחַד. וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם לְבִיהָ לָאוּ אִיהוּ, לְמִיִּיתִי אַח עַל ד', דְּאִיהֵי אֲתִיתִיה בַּת זַוְגִיָּה דֵא"ח, עֶבֶד פְּרוּדָא, וְעָאֵל סְמָאֵל אֵל אַחַר בְּאַמְצְעִיתָא, וְאַתְמַר בֵּיהּ, (בראשית לח) וְשַׁחַת אֲרָצָה לְבִלְתִּי וְגו', דְּאִסְתַּלַּק קוּצָא דָּאֵת ד' מִן אַחַד. וּבְגִין דָּא, וְהִיהָ אִם בָּא אֵל אִשְׁתְּ אַחֵיו וְשַׁחַת אֲרָצָה לְבִלְתִּי נָתַן זֶרַע לְאֲחֵיו. וְהִשְׁחַתַּת זֶרַעָא, מִנְעַ מְנִיָּה כַּמָּה בְּרַכָּאן, וּפְרוּדָא דֵיִיחֻדָּא. וּבְגִין דָּא וְהִיהָ עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה' וַיִּמִּיתֶהוּ ה'.

דף רפ"א ע"א

וַיִּיחֻדָּא דָּאֵח עִם ד' בְּצַדִּיק. וּבְעֵזוּ בְּגִין דְּאֲתַתְקַף עַל יְצִרְיָה, אֶקְרִי צַדִּיק. וְהִיא אִיהוּ בּוּעִז, ב"ו ע"ז, תְּקִיף בְּיְצִרְיָה. (איוב לג) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פְּעֻמִּים שְׁלֹשׁ עִם גִּבֹּר, וְדָא יְה"ו (דף רפ"א ע"א) דְּכִלְיָן תְּלַת אַתּוּן (ס"א אבהו) בְּצַדִּיק, לְיִבֵּם ה'.

וּבִינָה בֵּן י"ה, בְּגִינָה אַתְמַר, (רות ד) וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקִיִּים כָּל דְּבַר. הֵכָא קָא רְמִיזוּ שְׁנַיִי הַשֵּׁם, וְדָא מִצְפָּ"ץ הֵכָא, וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל. וְדָא שְׁנַיִי מְקוּם, אַהֲיָה, אִיהָ מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ. יְה"ו, אִיהוּ אַהֲיָה, וְדָא שְׁנַיִי מְקוּם. שְׁנַיִי מַעֲשָׂה, אַדְנִ"י, א' אַדְנִ"ד, י' יְדוּד, תְּרוּוֹיִיָּהוּ מְשַׁתְּנִים בְּאַדְנִ"י.

וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל, הַתְּעוּדָה, אִימָא עֲלָאָה, (ישעיה ח) צוּר תְּעוּדָה חֲתוּם תּוֹרָה בְּלִמּוּדֵי. אִיהוּ חוֹתָם דְּעֲלָמָא, חוֹתָם דְּשִׁמְיָא וְאַרְעָא. עַל הַתְּמוּרָה, שְׁכִינְתָּא תַּתְּאָה. בְּאֵן אַתְר אַתְּמַרְת. בְּעוֹלִימָא דִּילָהּ, מְטַטְרוּ"ן, וַיִּשְׁנָה תַּמָּן, אִיהֵי מְשַׁנָּה. וְאַדָּם דְּאַתְמַר בֵּיהּ (ישעיה מד) כִּתְּפֹאֶרֶת אָדָם לְשַׁבַּת בַּיִת, (איוב יד) מְשַׁנָּה פָּנָיו וְתִשְׁלַחְהוּ.

וּבְגִין דָּא אֲוִקְמוּהָ מְאַרֵי מְתַנִּיתִין, לֹא כְּשִׁאֲנִי נִכְתַּב אֲנִי נִקְרָא בְּעוֹלָם הַזֶּה, נִכְתַּב יְדוּד, וְנִקְרָא אַדְנִ"י. וְהָא כְּתִיב (מלאכי ג) אֲנִי יי' לֹא שְׁנִיתִי. בְּכַתִּיבָה לֹא אֲשַׁתְּנִי, אֲבָל בְּקִרְיָאָה אֲשַׁתְּנִי. דְּכַתִּיבָה דְּאִיהוּ אַתְרִיָּה, לֹא אֲשַׁתְּנִי. בְּקִרְיָאָה דְּאִיהֵי לְבַר מְאַתְרִיָּה, אֲשַׁתְּנִי. (שמות כג) הַשְּׁמֵר מִפְּנֵיו וְשִׁמְעַ בְּקוּלוֹ אֵל תִּמְרָ בּוּ. בְּגִין דְּשַׁפְּחָה דִּילִיָּה אַדְנִ"י, שְׁמָה כְּשֵׁם מְטַרוּנִיתָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיהּ אֲשַׁתְּנִי, בְּגִין דְּאִיהוּ נַעַר. בֵּיהּ רְזָא (רוחא) (איוב לג) יֵשׁוּב לִימֵי עֲלוּמֵיו.

אֲבָל שְׁכִינְתָּא אֲצֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא מְשַׁתְּנִית, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבְהָ לֹא אֲשַׁתְּנִי, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (מלאכי ג) אֲנִי יי' לֹא שְׁנִיתִי, אֲנִי, שְׁכִינְתָּא. יי',

עמוּדא דַּאֲמַצְעִיתָא. שְׁלַף אִישׁ נֶעְלוּ, דָּא סַנְדְּלָפוֹן, סַנְדְּלָ אִיהוּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְנֶעַל לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא. אֲבַל תַּפְאֲרַת, דְּכֻלִּיל שֵׁית סַפִּירָן, אִיהוּ גּוּפָא לִידוֹן־ד. וּמְלָכוּת, גּוּפָא לְשְׁכִינְתָא, דְּאִיהוּ אֲדָנִי. (דברים כ"ה) וּנְגִשָּׁה יִבְמַתּוּ אֱלִיו לְעֵינֵי הַזְּקֵנִים וְחֻלְצָה נֶעְלוּ מֵעַל רַגְלוֹ וְגו'. פְּקוּדָא דָּא, לְחֻלּוּץ. וְהָאִי אִיהוּ חֲלִיצַת רוּחָא מִתְּהוּא גּוּפָא, דְּבַעֵי לְאַנְהָא עֲמִיהָ כְּאָת, וְהוּא קְשִׁירָא דְאַחוּהָ דְעָם אַחוּהָ מִתִּיר מִנִּיהָ, וְהוּא רוּחָא אֲזִיל נֶעַ וְנָד, עַד דְּאַשְׁכַּח פְּרוּקָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כה) או דודו או בן דודו יגאלנו או משאר בשרו וגו'. ואי לא אשכח, והשיגה ידו ונגאל. כאורח דאזיל מאתר לאתר, או כעבד דאזיל בשלשלת על צואריה, עד דאשכח פדיון מאדון דיליה על חוביה. ווי למאן דלא אנה בן למפרק יתיה.

וְאֵלֵיהּ וּרְבִנָן וּמְאָרֵי מְתִיבְתָאן, הֵכָא רְמִיז, אִין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֲסוּרִין. דְּאִיהוּ קְשׁוּר בְּקְשׁוּרָא דְתַפְלִין דִּיד, וְאֲסוּר בְּתַפְלִין דְּרִישָׁא, כַּד לִית (ליה) בֵּן לְמַפְרָק לִיה, מִסְטָרָא דְבֵן י'ה. בְּהוּא קְשִׁירוֹ אִיהוּ אַח חֲבוּשׁ וְאֲסוּר, דְּלִית לִיה רְשׁוֹ לְמַפְרָק ית גְּרַמִּיה, דְּאִיהוּ ד' עֲצָמוּ דְאַח, (בראשית ב) עֲצָם מְעַצְמֵי קְרָא לָהּ לְגַבִּיהָ, בְּקַרְקַפְתָּא דְתַפְלִין דְּרִישָׁא. וּבִשְׂר מִבְּשָׂרֵי קְרָא לָהּ מִסְטָרָא דְלִבָּא.

וְלֹא לְמַגְנָא אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה וּבְגַמְלִלוֹת חֻסְדִּים וּמִתְפַּלֵּל עִם הַצְּבוּר, מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו כְּאֵלוֹ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבָנֵי מִבֵּין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. וְכִמָּה בְּנֵי נִשָּׂא דְקָא מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְעַבְדֵי גַמְלִלוֹת חֻסְדִּים, וּמְצַלִּין, וְלֹא אֶתְפָּרַק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ וְיִשְׂרָאֵל. אֵלָּא דִישְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, לְחַבֵּר יְתָהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּגַמְלִלוֹת חֻסְדִּים, הָא אֲוִקְמוּהָ, דְהָא אִין חֻסְדִּים אֵלָּא הִמְתַּחֲסַד עִם קוּנּוֹ, דְכָל פְּקוּדֵין דְעַבִּיד, לְמַפְרָק בְּהוּ שְׁכִינְתִּיהָ, וּבְהָא עַבִּיד חֻסְדִּים עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

מֵאֵן דְּגַמִּיל חֻסְדִּים בְּשְׁכִינְתִּיהָ, עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גַמִּיל. בְּגִין דְּכַד חֲבוּ יִשְׂרָאֵל, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּהּ בַּעֲי לְיִסְרָא לֹון, אִימָא הוּת רַבִּיעָא עַלִּיהוּ, עַד דְּנַפְקוּ לְתַרְבוּת רַעָה. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַה עַבִּיד. תְּרִיךְ בְּנֵי מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא. וְאִיהוּ אוּמִי, דְּלֹא יְהַדֵּר לְאַתְרִיהָ, עַד דְּמְטְרוֹנִיתָא אֶתְהַדְרַת לְאַתְרָהָא. וּמֵאֵן דְּהַדְרַת בְּתַשׁוּבָה, וּגַמִּיל חֻסְדִּים בְּשְׁכִינְתָא, וּבְכָל אוּרִייתָא וּבְפְקוּדֵין דִּילָהּ, וְלֹאוּ אִיהִי (אִיהוּ) אֵלָּא לְמַפְרָק שְׁכִינְתָא, דָּא עַבִּיד חֻסְדִּים עִם קוּנּוֹ, וּכְאִילוּ פְּרִיק לִיה וּלְשְׁכִינְתִּיהָ וּלְבָנוּי.

אֲמַר אֵלֵיהּ וְכָל רַאשֵׁי מְתִיבְתָאן, רַעִיא מְהִימְנָא, אֲנָתְהוּ הוּא הָאִי בְּרַ נִשׁ, אֲנָתְהוּ הוּא בְּרַ מִן מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא, דְּאַשְׁתַּדְּלוּתָא דִּילָךְ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹאוּ

כמאן דעביד חסד עם קונו, אלא כברא דמחוייב לשווייה גרמיה ותוקפיה למפרק אבא ואימא, ומסר גרמיה למיתה עלייהו. דמאן דלאו איהו ברא דמלכא, ועביד טיבו עם מלכא ועם מטרוניתא, ודאי האי אתחשיב דעביד חסד עם קונו.

דף רפ"א ע"ב

קם רעיא מהימנא, ואשתטח קמי קודשא בריה הוא ובכה, ואמר בן יהא רעוא דיליה, דיחשיב לי כבר, דעובדין דילי לגבי קודשא בריה הוא ושכינתיה יהון לגביה כברא דאשתדל בהון בתר אבוי ואמיה, דרחים לון יתיר מגרמיה ונפשיה רוחיה ונשמתיה, וכל מה דהוה ליה הוה חשיב לון לאין, (דף רפ"א ע"ב) למעבד בהון רעותיה דאבא ואמא, ולמפרק לון בהון. ואף על גב דידענא דכלא ברשותיה, רחמנא לבא בעי. בההוא זמנא אתא קודשא בריה הוא ונשיק ליה, ואמר, רעיא מהימנא, ודאי אנת הוא ברא דילי, ודשכינתא. רבנן ומלאכין נשקו בר קמו פלהו ונשקו ליה, וקבילו ליה לרב ומלכא עלייהו. (נשא קמ"ז ע"ב יברך ה) (דברים כ"ה) והיה בהניח יי' אלהיך וגו', תמחה את זכר עמלק וגו'. פקודא דא, להכרית זרעו של עמלק. דהא קודשא בריה הוא אומי, דלא יחזור על פרסיה, עד דיטול נוקמא מגיה. פתח רעיא מהימנא ואמר. ודאי, בגין דא הוה אזלי במדברא ועל ימא, ולא ייעלון בארעא דישראל, עד דיטול נוקמא מגיה דעמלק.

עמלק מאן הוא לעילא, דהא חזינן דבלעם ובלק מתמן הוה נשמתינ דלהון, ובגין דא הוה שנאין לישראל יתיר מכל אומה ולישון, ובגין דא עמלק רשים בשמהון, ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, ודכר ונוקבא אינון עמלקים. ועלייהו אתמר, (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל.

כגוונא דאית בישראל ארבע אנפין, יעקב, ישראל, רחל, לאה. ישראל עם לאה, יעקב עם רחל, לקבל, (יחזקאל א) ופני נשר לארבעתם. הכי אית ארבע אנפין לעמלק, קסם, ונחש, עמל, ואון. עמל רשים בעמלק. והמן דהוה מסטרא דעמלק, (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו. וכל אלופי עשו מעמלק הוה. ולעילא עמלק, סמאל. עמל, נחש, און, ומרמה. דמפתי ליה לבר נש למחטי לקודשא בריה הוא. קס"ם, ק' מן עמלק ס"ם מן סמאל. נח"ש, א"ל מסמאל (כאן חסר)

עליה אתמר לאברהם, (בראשית יב) לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, בית מולד דילך, מאלין בתי סיהרא, או בתי שבתאי, או בתי מאדים. דבתי מאדים ובתי שבתאי ולבנה, עליהו אתמר, אין מתחילין בב"ד (אין מתחילין בב' ואין מסיימין בד'). דמאדים סומקו דחמה, גיהנם, אימא דעשו, דאתיילידת ביומא תניינא. וסיהרא, איהו טוב ורע, טוב במילואה. ורע בחסרונה.

ובגין דאיהי כלילא משוב ורע, מונין בה ישראל ומונין בה בני ישמעאל. וכד לקת במלואה, סימנא לא טב לישראל. וכד לקת בחסרונה, סימן רע לישמעאלים. ובהאי (ישעיה כט) ואבדה חכמת חכמיו, חכמה דישמעאלים, ובנית נבונים תסתתר, דאינון לא ידעין בבריאתן, אלא בשמושא דילהון, כפי שנוי עלמא בהליכתן ושימושן. וסיהרא אתבריאת ביומא רביעאה, ובחסרונה דילה עניות, אתבריאת לילית, שבתאי, דאיהו רעב וצמאון ולקותא דנהורין. עלה אתמר, יהי מארת חסר. (משלי ג) מארת יי בבית רשע. (קהלת ז) וחוטא ילכד בה, בבית הסהר דילה, וצדיק ימלט ממנה.

ואית ככבא אחרא, נקודה ועירא, נקוד על שפחה (נ"א סיהרא) דאיהו מארת, ודא חולם, בת מלך, שבת מלפנתא. דשלטנותא דתרווייהו ביום שביעי, דאתמר ביה, (דברים ה) למען ינוח עבדך ואמתך. דסדר בריאתן לאו כסדר שמושן. ובגין דא חמ"ה ומ"אדים סומקי דגיהנם, אתבריאו ביומא תניינא. לבנה שבתאי, אתבריא ביומא רביעאה, כפנא וחשוכא. ובגין דא אין מתחילין בב"ד, בגין דגיהנם אתברי ביומא תניינא, ולקותא דנהורין ביומא רביעאה.

ככ"ב, עליה אתמר, (במדבר כד) דרך ככב מעקב. דדרגיה ביומא תליתאה. וביה (שמות יט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר, דביה נחית קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל, בת יחידה, למהוי עמיה שבת מלפנתא. דאיהו יום שלישי, כליל תלת ענפי אבהן, ש', בת (מלכתא) יחידאה, דשלטנותא דילה כליל שבת, ביה אתעבידת שבת.

ובגין דא חולקין מארי מתניתין על מתן תורה, בת יחידה. דא אמר, בשלישי נתנה תורה. ודא אמר, בשביעי נתנה תורה. ואיהי בת יחידה, דאחידת בעמודא דאמצעיתא, תליתאה לאבהן. ובצדיק, שביעית ליה בת יחידאה. וכד איה עטרה על רישיה, אתקרי ביה שביעי, דהוא ששי הוה, דככב דילה צדק, ובת יחידה שבת מלפנתא אתקרי צדק. ובגין דא, תורה אחידא בין יום ג' וז'.

ואיהו כ"ב מן כוכ"ב, כ"ו (תהלים פד) פי שמש ומגן ידו"ד צבאות, שכנתא מלכות הקדש, (בראשית מח) בך יברך ישראל, כ"ב אתון דאורייתא. כוכב, כלילא מתלת דרגין, כ', פתר. ב' בינה. ידו"ד כליל תרווייהו, חכמה. וכלא כליל כוכ"ב, דרגא דעמודא דאמצעיתא.



סדר הלימוד ליום כא אלול [יום 346 בשנה]

דף רפ"ב ע"א

ושכינתא איהי לבנה, לבון ההלכה, רחמי, בסטרא דחסד. ואתקריאת חמה, ברה פחמה, מסטרא דגבורה, פני משה בפני חמה. סיהרא אפילה, מעוט דסיהרא, שפחה דילה גיהנם, חמה בישא. שפחה דיליה שבתאי, לקותא דנהורין, חילול שבת. שפחה, דאהדרת עורף לגבירתה בכל יומא (דף רפ"ב ע"א) ויומא ואתגברת עלה בחובין דישראל בנהא. הדא הוא דכתיב, (משלי ל) ושפחה פי תירש גבירתה. דשולטנותא דשפחה, לא הוי אלא ביומא תניינא, בגיהנם. וברביעי, בלקותא דנהורין. ואתהדרת לשלטאה בכל יומא ויומא.

ובת מלה, אסירא בסרכות, בבית הסהר, בגלותא דילה. ואיהי קינא דסמאל בין ככביא. וקודשא בריך הוא אומי, (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין ככבים שים קנד משם אורידך נאם יי'. ושכינתא נגה, ונגה לאש, ומחכא קרו לבי כנשתא אש נוגה.

אש מאדים לישנא דאודם, (שמות כח) טור אודם פטדה. נוגה אשא חירא. ותרווייהו פני חמה ופני סיהרא, נצח והוד, אינון דנטלו חוורו מחסד, וסומקו מגבורה. אהרן ודוד מתמן הוו, חד נטיל רחמי, וחד נטיל דינא, דוד מסטרא דשמאלא, (שמואל א טז) והוא אדמוני. אהרן איש חסד, ותרווייהו נביאי קשוט מתמן. פני משה הוו נהירין בנבואה דבינה, איהו חמה (אימא) עלאה מתמן נבואה דיליה.

בהון עשו חייבא עבד אדום, ונוקבא דיליה מאדים, איהי שפיכות דמים דישראל, וגרמה דמטרוניתא אתקיים בה, (איכה א) נתנני יי' בידי לא אוכל קום, (שם) נתנני שוממה כל היום דוה. הוד, דוה אתהדר. דנצח והוד לקבליהו. יכין ובועזו. שתיהן (שניהם) אשר הבית נשען עליהם. דבי כנשתא אתקריאת על שמיהו אש נוגה כדקא אמינא.

ושפחה רעה איהי קבורה, ובה אסירא לגבירתא. ואיהי שבתאי, קרה ויבשה, בקבורתא דעפרא, ואיהי מות דעניותא דאורייתא, ואיהי קבורת עני, מכוסה בה בשבע מיני מדורות, דאיהי כלילא משבע ככביא, פמה דשבת מלכתא כלילא משבע. ואינון שבע ככביא מסטרא דגבורה (ס"א דגבירתא) (בראשית מא) שבע שני השבע, מסטרא דשפחה שבע שני הרעב. דעלייהו אמר נביא (עמוס ח) לא רעב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

לְלַחֵם וְלֹא צָמָא לְמִים כִּי אִם לְשִׁמוּעַ אֶת דְּבַר יי'. (מכאן עד תיבת לא יטמא ליתא בדפוס

וילנא ונראה דהוא השמטת הצנוור – מהמגיה מו'ל).

גְּבִירְתָּהּ גֵּן. שְׁפַחָה אֲשֶׁפָּה מְטוּנֶפֶת, מְסִטְרָא דְעֵרֵב רַב אֲשֶׁפָּה מְעוֹרֶבֶת בְּגֵן, לְגַדְלָא זְרַעִים, מְסִטְרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. מְסִטְרָא דְעֵבוּדָה זְרָה, אֶתְקַרִּיאַת שְׁבֵתָאֵי, לִילִית, אֲשֶׁפָּה מְטוּנֶפֶת, בְּגֵן דְצוּאָה מְעוֹרֶבֶת מְכַל מִינֵי טְנוּפָה וְשִׂרְץ, דְזִרְקִין בְּהַ כְּלָבִים מְתִים וְחִמּוּרִים מְתִים. בְּנֵי עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל קְבוּרִים בְּהַ. עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְאִינוּן כְּלָבִים מְתִים, קְבוּרִים בְּהַ. וְאִיהִי קְבֵר דְעֵבוּדָה זְרָה, דְקִבְרִין בְּהַ עֲרֻלִים, דְאִינוּן כְּלָבִים מְתִים, שְׁקִץ וְרִיחַ רַע, מְטוּנֶפֶת, (מוסרח) מְסוּרָח, מִשְׁפַּחָה בִישָׂא אִיהִי סְרְכָא, דְאֶחֱידָא בְעֵרֵב רַב, מְעוֹרְבִים בְּיִשְׂרָאֵל. וְאֶחֱידַת בְּעֵצִים וּבִשָׂר, דְאִינוּן בְּנֵי עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל, עֵצִים מֵת, וּבִשָׂר טְמָא, בִּשָׂר בְּשֻׁדָּה טְרָפָה, דְעֵלָה אֶתְמַר, (שמות כב) לְכָלֵב תִּשְׁלִיכוּן אוֹתוֹ.

וּכְגוּוֹנָא דְאִית תְּרִיסַר מְזֻלוֹת, מְסִטְרָא דְטוֹב. הֵכִי אִית תְּרִיסַר מְזֻלוֹת, מְסִטְרָא דְרַע. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית כה) שְׁנַיִם עֶשֶׂר נְשִׂאִים לְאִמָּתָם. (קהלת ז) דְזֵה לְעֵמֶת זֶה עֲשָׂה הָאֱלֹהִים, וְרִשְׁעֵיִיא אִינוּן אֲבִי אֲבוֹת הַטּוֹמְאָה, דְאִינוּן טְמָא מֵת וְשִׂרְץ, דְמִטְמָא לְבַר נֶשׁ מְאֹוִירוֹ וּמִתּוֹכוֹ וּמִגְבוּ. וְאֶפִּילוּ תוֹךְ תּוֹכוֹ דְכֶהֱנָא מְסִתְאָב בְּהוּן. וּבְגֵין דָּא (ויקרא כא) עַל כָּל נַפְשוֹת מֵת לֹא יֵבֵא. דְרִשְׁע קְרוּי מֵת. וּבוֹצִינָא קְדִישָׂא, לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא. (ע"כ).

הֵכָא אֲשַׁכְּחָנָא אֶסְוּוֹתָא לְגַבִּי, דְאֶתְמַר בִּי (ישעיה נג) וַיִּתֵּן אֶת רִשְׁעִים קְבֵרוֹ. בְּתַר דְקְבוּרָה דָּא בְּגֵין אָבָא וְאִמָּא, דְאִינוּן בְּגִלוּתָא עִם יִשְׂרָאֵל, אֶתְקִיִים בִּי קְרָא וְלֹא יִטְמָא. אֱלִיהוּ, לֹא תִתְעַכֵּב מְלֻנְחָתָא, דְאָף עַל גַּב דְאֵנַת כְּהֵנָא, לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ (לא) יִטְמָא. דְהָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ בְּגִלוּתָא, דְאִיהִי קְבוּרָה לוּן, וְאֵנָא קְבוּר בִּינֵיהוּ. בְּאוּמָאָה עֲלָךְ, בְּשֵׁם יי' חַי וְקַיִים, לֹא תִתְעַכֵּב מְלֻנְחָתָא. מְלֻאכִין קְדִישִׁין, מְאֹרֵי דְגַדְפִּין, בְּאוּמָאָה עֲלִיכּוֹ, טוּלוּ אוּמָאָה דָּא, וּסְלִיקוּ לָהּ עַל גַּדְפִּיכּוֹ. שְׁבוּעַת יי' בַּח"י צְדִיק וְקַיִים עֲמוּדָא דְאֶמְצַעִיתָא. טוּלוּ אוּמָאָה דָּא, וּסְלִיקוּ לָהּ עַל גַּדְפִּיכּוֹ. בְּמִטְרוּנֵיתָא בִּיקְרָא דִילָהּ, לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

מְלֻאכִין עֲלֵאִין, שְׁלִיחַן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִימֵינָא. וּמְלֻאכִין שְׁלִיחַן דִילֵיהּ, מְשֻׁמָּאֵלָא. וּמְלֻאכִים דְאָבָא וְאִמָּא, יְהוּן סְתָרִין (סחרין) לָהּ עֵילָא וְתִתָּא, וּמְכַסִּין לָהּ בְּאֵת ו', בְּשִׁית גַּדְפִּין דִילֵיהּ. דְאֶתְמַר בִּיהּ (ישעיה ו) שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפִים וְגו' בְּשִׁתִּים יְכַסֶּה פָּנָיו דְשְׁבוּעָה דִילֵיהּ, דְאִיהִי ה', רְבִיעֵאָה. וּבְשִׁתִּים יְכַסֶּה רַגְלָיו דִילָהּ, וּבְשִׁתִּים מְעוֹפְפִים לָהּ.

דף רפ”ב ע”ב

וּאֵנֶת אֵלֶיהוּ, דְּסָלִיקַת לְעֵילָא, לְעֵילַת הָעֵילוֹת, וְהוּא טָעִין לָךְ מִכָּל טוֹב, נְחִית לְגַבְהָ, וְתַהוּי פְּרוּב תַּחוּתָא, לְנַחְתָּא לָהּ מְלָאָה כָּל טוֹב. וּמְלָאכִין דְּאַבָּא וְאַיְמָא, דְּאַיְנוּן ג’ה, (ס”א אסתרו לה) אֶסְחָרוּ לָךְ, בְּנַחֲתוֹ דִּילָהּ. וּמְלָאכִין דְּבַעֲלָהּ, בְּרָא דְאַבָּא וְאַמָּא, ו’ פְּסִיאוֹ לָהּ, וּמַעֲפָפִין לָהּ, מִשִּׁית גְּדַפִּין (דף רפ”ב ע”ב) אב”ג ית”ץ, וּבְל”ו דְּתַלְיִין מְנַיְהוּ כְּחֻשְׁבוֹן ל”ו. וְדָאִי אִיהוּ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. וּנְחִיתַת ה’ (נ”א י”ה) דִּילָהּ, טְמִירָא מְכוּסָה בְּהוֹן. וּמְלָאכִין דְּאַיְנוּן דְּצַדִּיק ח”י עֲלָמִין, אֶסְמִיכוּ לָהּ עֲלֵיכוּ כְּחִיוֹן דְּסַמְכִי לְכַרְסֵיָא.

דָּאף עַל גַּב דְּה”א דְּאַצִּילוֹת, דְּשָׂמָא דִּידוּ”ד, אִיהִי סְמִיכַת לְכַלְהוּ, לִית לְכוּן לְפָרְחָא לְעֵילָא, וְלְנַחְתָּא לְתַתָּא, בַּר מִינָהּ. כְּאַבְרִין דְּגוּפָא, דְּלִית לְהוֹן תְּנוּעָה בַּר מִנְשַׁמְתָּא, דְּאַבְרִין דָּאִית לָהּ, אֲתַפְּשִׁטוּ עֲלֵיכוּ, לְסַמְכָא לְכוּן בְּהוֹן. דְּהָכִי אִיהִי ה’, כִּימָא, אִי אִית לָהּ מְאַנִּין, מִתְמַלְיִין מִנָּהּ, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּהוֹן, כְּנַחֲלִים דְּמִתְפַּשְׁטִין מִן יִמָּא עַל אַרְעָא. וְאִי לָאוּ, אִיהִי ה’ בְּגַרְמָא יַחֲדָאָה, בְּלֹא אֲתַפְּשִׁטוֹתָא דְּנַחֲלִין.

הָכִי מְאַנִּין דְּשְׂכִינְתָּא, אִינּוּן מְלָאכִין קְדִישִׁין לְעֵילָא, וְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, אִי אִית בְּהוֹן מְאַרִי מְדוֹת, מְאַרִי חֶסֶד חֲסִידִים, גְּבוּרִים מְאַרִי תוֹרָה, גְּבִיאִים וּכְתוּבִים, צַדִּיקִים, אַנְשֵׁי מְלָכוֹת, דְּאַתְמַר בְּהוּ (דניאל א) וְאִשְׁר כַּח בְּהֵם לְעַמּוּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ, בְּעַמִּידָה דְּצִלוֹתָא. בְּהִיכְלָא דְּמִלְכָּא אַדְנָ”י, מְלָכָא דִּילָהּ יְדוּ”ד. וְהֵם חֲכָמִים וְנְבוֹנִים רְאִשֵׁי יִשְׂרָאֵל. וְלֹא רְאִשֵׁי עַרְבֵי רַב, דְּאַתְמַר בְּהוֹן, (איכה א) הִיו צָרִיחָה לְרֹאשׁ. אִיהִי אֲתַפְּשִׁטַּת עֲלֵייהוּ בְּעֶשֶׂר סְפִירֵין דִּילָהּ. בְּהוּא זְמַנָּא, נְחִית עֲלַת הָעֵלוֹת, בְּיוֹד ה”א וְא”ו ה”א, לְנַחְתָּא עֲלֵייהוּ, לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּא עֲלֵייהוּ.

וּבְזַמְנָא (שמות ב) דְּוַיִּפֶן כַּח וְכַח וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, אִיהִי אֲמַרְתָּ, (שיר השירים א) שְׁלֹמָה אֶהְיָה כְּעוֹטִיָּהּ, מְעוֹטְפַת בְּגַרְמָא דְּלֹא אֲתַפְּשִׁטַּת עֲלֵייהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צוּוח עֲלָהּ וְאָמַר, (איכה א) אִיכָה יֹשְׁבָה בְּדָד.

אַדְהָכִי, קָם בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְאָמַר, רַבּוֹן עֲלָמָא, הָא הֲכָא רַעֲיָא מְהִימְנָא. דְּאַתְמַר בֵּיהּ (במדבר יב) וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנּוּ מְאֹד, עַד כְּעַן וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. הָא הֲכָא וְהָאִישׁ מִשָּׁה, דְּשָׁקִיל לְשַׁתִּין רַבּוּא דִּישְׂרָאֵל. וּבֵיהּ (תהלים לג) מִמְּכוּן שִׁבְתוֹ הַשְּׁגִיחַ. דְּבֵיהּ אֲתַמַּר לְגַבֵּי דְרָא דְּגִלוֹתָא בְּתַרְאָה, (ישעיה נג) וַיִּי הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עֵוֹן כְּלָנוּ. וְאִיהוּ כְּלִיל בְּעֶשֶׂר מְדוֹת, דְּבִגְיַנְיָהוּ אֲמַרְתָּ (בראשית יח) לֹא אֲשַׁחֲתִית בְּעַבּוּר הָעֶשְׂרָה. נְחִית עֲלֵיהּ, לְאַשְׁגַּחָא עַל עֲלָמָא, וְקִיִּים מִלְּךְ, דְּאַנְתָּ קְשׁוּט, וְכָל מִלְּךְ קְשׁוּט.

דְּאִיהוּ גְּמַל חֶסֶד עִם שְׂכִינְתָּא, וְקָטִיר שְׂפַחָה דִּילָהּ בְּגְבוּרָה, לְמַהוּי שְׂפַחָה אֶסִירָא תַּחוּת גְּבִירְתָּהּ, בְּקִשׁוּרָא דְּתַפְלִין. וְאַשְׁתַּדַּל בְּגִינָה, בְּתוֹרַת אֲמַת. (מלאכי ב)

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

תורת אמת היתה בפיהו. ואשתדל בה, בנביאים וכתובים. בנביאי, בכמה נחמות. בכתובים, בעשרה מיני תהלים. בצדיק, בי”ח ברכאן דצלותא.

ומארי מתניתין, לא אשתמודען ליה לרעיא מהימנא. אליהו, באומא עלך בשמא דידו”ד, ובשמיה מפרש, גלי ליה לכל רישי מארי מתניתין, דישתמודעון ליה, ולא יתחלל יתיר, דאתמר ביה, (לגבי עלמא) (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו. לית לך צורך למיטל רשו דהא אנא שליחא דמארי עלמא, וידענא דאי אנת עביד דא, דיודי לך קודשא בריך הוא עליה, ויסתלקון בנך בגיניה, עילא ותתא. ולא תתעבד, לא שבוע ולא חדש ולא שנה, אלא מיד. (כאן חסר)

רעיא מהימנא, מאני דפסחא, בזמנא דשליט עליהו ליל שמורים, פלהו צריכים למהוי שמורים, ונטורים מחמץ ושאור בכל שהוא, וכל מאכלים ומשקים (ס”א מאני דפסחא) פלהו נטורין. ומאן דנטיר לון מחמץ ושאור. גופיה, איהו נטיר מיצר הרע לתתא, ונשמתא (ונשמתיה) לעילא. ואתמר ביה, (תהלים ה) לא יגורף רע. בגין דהא אתעביד גופיה קדש, ונשמתיה קדש קדשים. ואתמר ביצר הרע (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש, (במדבר א) והזר הקרב יומת.

פסח, דרועא ימינא דאברהם, כסף מזוקק. מאן דערב ביה עופרת, משקר ליה. הכי מאן דערב חמץ או שאור כל שהוא במצה, פאלו משקר חותמא (במוניטה) דמלפא. והכי מאן דערב בטפה דיליה שום תערובת, פאלו משקר חותמא דמלפא, דא בדא תלייא.

ראש השנה, דרועא שמאלא דיצחק. תמן דיני נפשות, ועקדה דיצחק תמן הוה. דעקיד ליה אברהם. קשורא דתפלה דיד, דומיא דעקדה דיצחק. זכאה איהו ברא דאתעקד באבוי, ואתקשר ביה, למעבד עובדוהי, באורייתא ובמצוה. וזכאה עבד דאתקשר תחות רביה, למעבד רעותיה, איהו באתר דברא דמלפא.

מטטרו”ן, זכאה אנת, וזכאין בנך, דאינון קשירין ועקידין בתפלין תחות רשותא דמארך. ובגין דא, אף על גב דאנת עבד למארך, מלפא אנת על כל ממנן דשאר עמין. מלפא על כל מלאכין. מלפא, דשדים וכל משרייתיה, דחלין מנך. מאן גרים דא, בגין דאנת שרפרף למארך, ואנת משמש למארך. שדי דמזוזה לבר, שומר הפתח. ידו”ד דאיהו מארך, מלגאו.

דף רפ”ג ע”א

והכי איהו פד קודשא בריך הוא נחית לשלטאה על עץ הדעת טוב ורע, דאיהו טוב מטטרו”ן. רע סמאל, שד, מלפא דשדים. (דף רפ”ג ע”א) מטטרו”ן מלאך, מלפא דמלאכים. אבל מסטרא דאילנא דחיי, שדי איהו יסוד. ובגין דא למטה, שנים,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

עבד ורבו, דלאו אינון יחודא חדא, ולמעלה, אחד. תפארת יסוד, דגוף וברית חשבינן חד, דאיהי עמודא דאמצעיתא וצדיק.

כגוונא דתפלין דראש, דאיהו בינה על תפארת, מסטרא דאילנא דחיי דאצילות, ומלכות תפלה דיד. הכי לתא באילנא דחיי דבריאה, מסטרא דכרסיהא עלאה, תפלין דראש מטטרון. תפלין דיד דיליה, כסא תחתון. והאי איהו דאמר נביא עליה, (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון.

אבל מסטרא דעין הדעת טוב ורע, בקשורא דתפלין, אתקשר יצר הרע תחות יצר הטוב, כעבדא תחות מאריה, בקלא דאורייתא, בקלא דצלותא, בקול דשופר. קלא איהו רומ"ח לגביה. ודא קול השופר, קול דעמודא דאמצעיתא, דאיהו כליל אשא מיא ורוחא. דאינון תלת אבהן, דבהון הי"ו, ה' באברהם, י' ביצחק, בכל אתר ה' דשליט על י' דינא הוא, והאי איהו ה"י מן אלהים. ובגין דא (תהלים מז) עלה אלהים בתרועה. ו' מן ואלהי יעקב, ודא רוח השופר, שכינתא מנא דכלהו תלת, ואיהו ה' מן השופר.

דאינון י' שופרות, דאינון קשר"ק קש"ק קר"ק, מתלבשין בהון ה"א יו"ד וא"ו ה"א, דכל אתון אלין (ס"א אינון) דינון לסטרין אחרנין ולחייביא.

השלמה מההשמטות (סימן י"ז)

וכל אתון אלין אינון (ס"א דינון) לסטרין אחרנין ולחייביא, אינון כששלאין ורומחין לשייפין. תרועה שלשלת ותרין תרועות בעשרה שופרות ואינון חד מן קשר"ק, ותניינא מן קר"ק, ואינון עמודא דאמצעיתא.

ותניא צדיק כל חד עמודא דאמצעיתא ישראל. שלישיה לתקיעה דאברהם רחמין פשוטים ולשברים דיצחק דינון תברין דלבא, דשברים לשון תבירו אינון, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ג) שבר תשבר מצבותיהם. צדיק איהו שלשלת תליתאה ממוצע בין צבאות דיליה תרין שפון, תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה.

שתי חצוצרות כסף אתקריאו כד נטלי מרחמי דאיהו ימינא, שנים כרובים זהב אתקריאו מסטרא דגבורה דתמן כרובים, ופני שור מהשמאל. וכלהו עשר אתקשרו בקשר אחר דאיהו סימן קשר"ר תקיעה שברי"ם תרועה.

לקבליה קשר של תפילין ואוקמוה רבנן, הראה הקדוש ברוך הוא למשה קשר של תפילין ודא עמודא דאמצעיתא קשורא דתלת אבהן לעילא, וצדיק קשורא דנצ"ח הו"ד יסו"ד. והאי איהו קשר בתוך קשר, חותם בתוך חותם למהוי חמרא דאורייתא נטיר מלגאו, והכי חוליא לית פחות מתלת פריכין. ודא שכינתא דאיהי

בת יחידא קשורא בשין דשבת, איהו אות דתפלין קשורא בשין דתפלין דאיהי תלת ענפי דאבהן. ודא י”ש דשד”י אשתאר דלי”ת למהוי ארבע בתי דתפלין.

בהאי קשורא אתקשר ש”ד בשלשלת, בקשורא דתפלין בזמנא דאיהו קשיר. אם יצילהו אלוה יפטור גרמיה משלשלאה דמלפא. בגין דתרועה איהי בדעת ואיהי עמודא דאמצעיתא, קשר תלת אבהן. אשרי העם יודעי תרועה, ולא אמר שומעי. ומיד דאתקשר שמאלא בימינא, אתכפייא (ש”ט ע”א) דינא ואתגבר רחמי.

וקשורא דתרווייהו דעת. שלשלת קשור בתקיעה ושברים. ועל דא פסח ימינא, ראש השנה שמאלא, עמודא דאמצעיתא מתן תורה. ואינון שבעה בשבעה מוצקות, ואינון שכינה עילאה כלילא משבע ספירין. שכינה תתאה בת שבע ואינון ארביסר. עמודא דאמצעיתא כליל תרווייהו ביד יהו”ה יו”ד ה”א וא”ו ה”א. וכל שבע מסטרא דשכינתא. הדא הוא דכתיב (תהלים קי”ט) שבע ביום הללתיך, לקבלהא עבדין שבע הקפות.

סופ”ה יאהדו”נהי, כ”ו ה”ס. וקודשא בריך הוא לולב, ושכינתא אתרוג. לולב דומה לגופא ואתרוג ללבא. ובגופא אית ח”י חולייין, לולב ח”י נענועין דלולב. בנטילת לולב ח”י נענועין באנא ה’, ח”י נענועין בהודו לה’, ח”י נענועין תחילה וסוף ע”ב, למברח בהון ע”ב ממנן דממנן על רוחין בישין וטללין בישין.

שבעת יומי דסופה שבע ספירין. סופה אימא עילאה דמספכא עלייהו. נסוד המים וניסוד היין מסטרא דימינא ושמאלא וחג שמיני חג עצרת שכינתא תתאה, ברתא דמלפא ומטרוניתא. אלה מועדי ה’ מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדם, לציפרא דמצפצפין לה בנהא בכל יומא בכמה צפצופין, ואיהי רביעת עלייהו. בתר דאתרביאו גדפייהו דבנהא, פרחו פלהו בתר אימא.

צייד חד הוה חפים, בעא לציידא לון. מה עבד צייד, נטל לאימא דילהון וקשיר לה, ואיהי צווחת בגין בנהא, שמעו בנין קלה ונחתו לגבה וקשירו לון. כגוונא דא אימא עילאה דאתמר בה (דברים כ”ב) והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים ואינון ישראל מצפצפין לה בכמה צפצופין דצלותין וכו’: (עד כאן מההשמטות)

כשלשלאין ורומחין וסייפין. תרועה שלשלת איהי. ותרי תרועות אית בעשרה שופרות. ואינון חד. (חסר)

דאתמר בה והאם רובצת על האפרוחים (או על הביצים ואינון). ישראל מצפצפין לה בכמה צפצופין דצלותין, ואיהי לא בעיא לנחתא לגבייהו. ישראל מה עבדין. נטלין אימא דאיהי שכינתא בהדייהו, וקשרין לה בקשורא דתפלין. פד מטאן לקריאת שמע, קראן בנין דילה בשית תיבין דייחודא, דאינון (דברים ו) שמע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ישראל יי' אלהינו יי' אחד, הא קא נחתין לגבי אמהון, קשרין לון עמה. והאי איהי (ויקרא כג) אשר תקראו אותם, דאיהו עונתה, כמו מועדי.

הכי בגוונא דא מצה, בה מזמנין לשבעה יומין דפסח. מזמנין לשבעה יומין דסכות, בשבעה מיני, דאינון לולב, ואתרוג, וג' הדסים, וב' בדי ערבה. (בשבועות) שבועות, קראן לון באורייתא. ראש השנה יומא דדינא, כל חד במיניה.

כל מאן דקרא, כל דרגא במיניה, יתקיים ביה, (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה. א"ז, ז' יומין דסכות, וחג שמיני עצרת. א"ז, מצה, וז' יומין דפסח. א"ז, סוכה, וז' מינין דלולב, דאינון שלש הדסים, ושני ערבות, לולב, ואתרוג, וכליין בד', הא חד סרי, כחושבן ה"ו. וצריך לומר הלל עליהו, הללויה, לאשלמא שם ידוד.

וצריך לסלקא לה במחשבה, בארבע מינין, הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) אמרתי אעלה בתמר. אעלה סימן: אתרוג, ערב"ה, לולב, הד"ס. ומחשבה שמא מפרש, אשתלים בה י"ד, כגוונא די"ד פרקין דינא דימינא, דביה צריך לנטלא לולב. הרי מתן תורה, שבעות, שבעה בשבעה י"ד. בראש השנה, י"ד בקול השופר, ובעשר שופרות, כדאוקימנא לעילא.

בפסח, איהי שכינתא י"ד הגדולה, מסטרא דחסד. בראש השנה, איהי י"ד החזקה, מסטרא דגבורה. במתן תורה, י"ד רמה, מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ותלת זמנין י"ד, מ"ב. ותלת אבהן דתליין מנייהו, סלקין חמשה וארבעים, כחושבן יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן. (קפ"ז ע"ב, פיקודא ליתן מחצית השקל)



סדר הלימוד ליום כב אלול [יום 347 בשנה]

פרשת וילך

דף רפ"ג ע"א

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. רבי חזקיה פתח, (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם וגו', זפאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובגין דאתרעי בהו, קרא לון בנין (דף רפ"ג ע"א) בוכרין קדישין, אחין (כביכול), נחת לדירא עמהון. הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ובקעא לאתקנא להו כגוונא דלעילא, ושארין עלייהו שבעה עבני יקר, שכניתיה אזלא קמיייהו, הדא הוא דכתיב, (שמות יג) וי' הולך לפניהם יומם.

תלת אחין קדישין אזלין בינייהו, ומאן אינון. משה, אהרן, ומרים. ובזכותהון, יהב לון קודשא בריך הוא, מתנן עלאין (והא אתמר), כל יומי דאהרן, לא אעדו עבני יקר מישראל. והא אוקמוה, (בגין) דאהרן דרועא ימינא דישראל הוה. והיינו דכתיב, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד וגו', פי בא ישראל דרך האתרים וגו'. כבר נש דאזיל בלא דרועא, וסמיה גרמיה לכל אתר, וכדין וילחם בישראל וישב ממנו שבי, בגין דהו בלא דרועא ימינא. (ועל דא אצטריכו ישראל למנדר גדר עליה הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) וידר ישראל גדר ליי ויאמר אם נתן נתן וגו')

תא חזי, אהרן דרועא ימינא דגופא הוה. ועל דא פתיב, (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומאן איהו. אהרן.

וילך משה, מאי וילך, לאן הלך. אלא וילך, כגופא בלא דרועא. כמה דאת אמר, (איכה א) וילכו בלא כח לפני רודף. דהא מית אהרן דרועא ימינא, ובקעא לאסתלקא גופא. (כל יומי דמשה שמשא נהיר בעלמא).

כל יומי דמשה, אכלו ישראל לחם מן השמים. פיון דאתא יהושע, מה פתיב (יהושע ה) וישבות המן ממחרת וגו'. ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח. מה בין האי להאי. אלא דא מלעילא ודא לתתא. (מכאן אוליפנא) כל זמנא דמשה אשתכח, גופא דשמשא שליט, ונהיר לעלמא. פיון דאסתלק משה, אתכנש גופא דשמשא, ונפיק גופא דסיהרא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

כתיב (שמות לג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה ובמה יודע אפוא וגו', הכי אוליפנא, כיון דאמר קודשא בריך הוא למשה (שמות לב) הנה מלאכי ילך לפניך, אמר משה, ומה קסטיפא דשמשא דיתכניש, וידבר סיהרא, גופא דסיהרא לא בעינא. אם אין פניך הולכים, גופא דשמשא בעינא, ולא דסיהרא. כדן גופא דשמשא אתנהיר, ואתעביד משה, כגוונא דגופא דשמשא קמיהו דישראל. כיון דאתכניש משה, אתכניש שמשא, ואתנהיר סיהרא, והוה יהושע משתמש לנהורא דסיהרא. ווי להווא כסופא. (דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגו'. היינו דאמר רבי אלעזר, ארבעין שנין נהיר שמשא לון לישראל, ואתכניש לסוף ארבעין שנין, ונהיר סיהרא. אמר רבי שמעון ודאי הכי הוא, היינו דכתיב, (משלי ג) ויש נספה בלא משפט והא אתערו חברייא. ואנן נוקים ליה לקרא. אבל על מה דאתערו חברייא בלא הוא אצטריך לעלמא, לגלאה (ס"א לתועלתא דבר נש), דבר נש דיתכניש עד לא מטון יומי.

תא חזי, והא אתמר, דכל רוחין דנפקין מלעילא, דכר ונוקבא נפקי, ומתפרשן. ולזמנין תפוק נשמטא דנוקבא, עד לא נפקת דכר, דהוא בר זוגה. וכל זמנין דדכורא לא מטא זמניה לאזדווגא בהדי נוקביה, ואתי אחרא ואתנסיב בהדה, כיון דמטא זמנא דהאי לאזדווגא, כד אתער צדק בעלמא, למפקד על חובי עלמא. כניש ליה להאי אחרא, דהוה נסיב בהדה, ואתי אחרא ונטיל לה. ועל דא קשין זוגין קמי קודשא בריך הוא.

וכל דא בגין דסרח דכורא עובדוי, ואף על גב דלא סרח כל כף עובדוי בחטאיה, אתכניש בהווא זמנא, עד לא מטון יומי. דלא עביד הכי במשפט. ועליה כתיב, (משלי ג) ויש נספה בלא משפט. ואערע ביה דינא דצדק בחובוי, בגין דמטא זמניה דאחרא, ונסיב לה, דהא דידיה היא.

אמר ליה רבי אלעזר, ואמאי, יפריש לון קודשא בריך הוא, וייתי אחרא ויהיב ליה. אמר ליה דא הוא תועלתא דבר נש, וטיבו דעביד עמיה, דלא ימטי (ס"א יחמי) אתתיה בידיא אחרא.

דף רפ"ד ע"א

ותא חזי, אי האי (דף רפ"ד ע"א) לא פשרן עובדוי, אף על גב דדיליה היא תהיא אתתא, לא אתדחי האי אחרא מקמיה.

תא חזי, שאול מלכא בטל מלכו. (אמאי) בגין דעד לא מטא זמניה דדוד להאי. דהא מלכו הוה ודאי דדוד, ואתא שאול ונטיל ליה. כיון דמטא זמניה דדוד

למירת דיליה, כְּדִין אֶתְעַר צְדָק (מלכותא דלעילא) וְכַנִּיש לִיה לְשֹׂאֵל בְּחוּבוֹ, וְאֶתְדַחֵי מִקְמֵי דוּד, וְאֶתָּא דוּד וְנָטַל דִּילִיה.

וְאִמַּאי לֹא אֶעֱדֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשֹׂאֵל מִמְּלָכוֹ, וְלֹא יְמוּת. אֲלֵא טִיבו עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִמִּיה, דְּכַנִּיש לִיה בְּמַלְכוּתָא, וְלֹא יַחְמֵי עֲבָדִיה שְׁלִיט עֲלֵיה, וְנָטַל מַה דְּהוּה דִּילִיה בְּקַדְמִיתָא. כַּךְ הָאֵי. בְּגִין כַּךְ, בְּעֵי בַר נָשׁ לְמַבְעֵי רַחֲמֵי קַמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד אֲזַדְוּוּג, דְּלֹא יִתְדַחֵי מִקְמֵי אַחְרָא.

כְּתִיב, (דברים ג) וַיֹּאמֶר יי' אֵלֵי רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דְּבַר אֵלֵי וְגו' וְהָא אוֹקִימְנָא, אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה, מִשָּׁה, תְּבַעֵי לְאַחְדָּשָׁא (ס"א לאכחשא) עֲלֵמָא, חֲמִית מִן יוֹמָךְ שְׁמִשָּׁא פְּלַח לְסִיְהָרָא. חֲמִית מִן יוֹמָךְ דִּישְׁלוּט סִיְהָרָא בְּעוּד דְּשְׁמִשָּׁא קִיִּמָּא. אֲלֵא, הֵן קָרְבוּ יְמִיךְ לְמוּת קָרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ. יִתְכַנֵּישׁ שְׁמִשָּׁא, וְיִשְׁלוּט סִיְהָרָא. וְלֹא עוּד, אֲלֵא אֵי אַנְתָּ תִיעוּל לְאַרְעָא, יִתְכַנֵּישׁ סִיְהָרָא מִקְמָךְ, וְלֹא יִשְׁלוּט. וְדֵאֵי שׁוּלְטָנוּתָא דְּסִיְהָרָא מְטָא, וְלֹא תִשְׁלוּט בְּעוּד דְּאַנְתָּ קִיִּמָּא בְּעֲלֵמָא. (דברים לא) קָרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְגו'. וּמַאי קָאֲמַר הֵנָּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבוּתֶיךָ וְקָם הָעַם הַזֶּה וְגו'. וְלֹא אֲשַׁכְחְנָא, דְּפָקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיהוֹשֻׁעַ, אֲלֵא לְמִשָּׁה. דְּאָמַר לִיה לְמִשָּׁה כָּל הָאֵי. דְּכְתִיב, (דברים לא) וְעֲזַבְנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי, וְחָרָה אַפֵּי בּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. וְעַתָּה כְּתַבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלִמְדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְרָה בְּפִיהֶם, אֵי הֲכִי מַהוּ וְאַצְוֹנוּ.

אֲלֵא קָרָא אָמַר, הֵנָּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבוּתֶיךָ, אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה, אַף עַל גַּב דְּאַנְתָּ תִשְׁכּוּב עִם אַבְהַתְךָ, הָא אַנְתָּ קִיִּמָּא תְדִיר לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. כְּמַה דְּשְׁמִשָּׁא, דְּאָף עַל גַּב דְּאַתְכַנֵּישׁ, לֹא אֶתְכַנֵּישׁ אֲלֵא לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. וְכַדִּין אַנְהִיר לְסִיְהָרָא, כַּד אֶתְכַנֵּישׁ. וְעַל דָּא, הֵנָּךְ שׁוֹכֵב לְאַנְהָרָא, וְדָא הוּא וְאַצְוֹנוּ. וְכַדִּין (ס"א אתכשר) אֶתְבַּשֵּׁר יְהוֹשֻׁעַ לְאַתְנַהָרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, הֵנָּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבוּתֶיךָ, לְאַנְהָרָא לִיהוֹשֻׁעַ, וְדָא הוּא וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקָהוּ. וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ כְּלָהוּ לְאַנְהָרָא.

כִּי אַתָּה תְּבֵא, וְלִבְתֵּר תְּבֵיא מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלֵא חַד תְּבֵא, לְבִשְׂרָא לִיה דִּיעוּל לְאַרְעָא, וְיִתְקַיֵּים בָּהּ. וְחַד תְּבֵיא, לְבִשְׂרָא לִיה שְׁלִטְנוּתָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְאַתְבַּשֵּׁר עַל קִיּוּמָא דְּגַרְמִיָּה, וְאַתְבַּשֵּׁר עַל שְׁלִטְנוּ דִּישְׂרָאֵל.

רַבֵּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (ישעיה כד) מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ צְבִי לְצַדִּיק וְגו', וּוִי לֹון לְבַנֵי נִשָּׂא, לְאַיְנוֹן דְּלֹא מִשְׁגַּחִין וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיְהוֹן, וְלֹא מִסְתַּפְּלִין בְּקִדּוּשָׁא (בְּקִדּוּשָׁה) עֲלָתָה, לְאַתְקַדְשָׁא בְּהָאֵי עֲלֵמָא, לְמַתְוִי קַדִּישִׁין בְּעֲלֵמָא דְּאַתִּי. מִכְּנַף הָאָרֶץ, דָּא (צ"ו ע"א, קמ"ב) כְּסוּתָא עֲלָתָה קַדִּישָׁא. זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ, כְּמַה דְּאַתְ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר (איוב לה) נותן זמירות בלילה, זמירות תושבחו דכנסת ישראל, קמי קודשא בריך הוא בלילה, בזמנא דאיהי אנדמנא (דקודשא בריך הוא) (ס"א אודווגא דשכיחא) ושכיחא לשבחה ליה לקודשא בריך הוא (בלילה, בזמנא דאיהי אודווגא) (אודווגת) ומשתעשע עם צדיקייא בגנתא דעדן.

דף רפ"ד ע"ב

ואימתי. מפלגות ליליא ואילך. וכדין זמירות שמענו (בלילה), תושבחו. וזמירות, כמה דאת אמר (ויקרא כה) לא תזמור. וכתיב (ישעיה כח) זמיר עריצים יענה, אעקרותא מאתריהו כל אינון תקיפין, דהא כד עייל ליליא, כמה עריצים גרדיני נמוסין שכיחין בעלמא, אזלין ושייטן (ושטיין) בעלמא לקטרגא. מפלגות ליליא ואילך, אתער רוחא חדא ואעקר לכלהו מאתריהו, ואעבר לון דלא ישלטון. זמירות שמענו, תושבחו דכנסת ישראל בליליא, וכל דא למה. צבי לצדיק, לאודווגא בזווגא חדא (לקודשא) דקודשא בריך הוא, (דף רפ"ד ע"ב) ולא תקדשא בקדושה חדא.

ואומר רזי לי רזי לי, דא הוא רזא עלאה. דא הוא רוח קדישא, אבל אוי לי על דרא, ועל עלמא. בוגדים בגדו, דכלהו משקרן ביה. משקרן בהו בגרמייהו, ולא די דמשקרן בגרמייהו (ממש), אלא אינון בנין דאולידו מתשקרן בההוא שקרא דלהון, ואשתכחו פגימין לעילא ותתא.

פיון דאסתכל ישעיהו בהאי, פניש לאינון דחלין חטאה, ואוליף לון ארח קדישא לאתקדשא בקדושה דמלכא, ולא שתפחא בנייהו קדישין. פיון דאתקדשו אלין, אינון בנין דאולידו אקרונ על שמיה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ח) הנה אנכי והילדים אשר נתן לי יי' לאותות ולמופתים בישראל, דפרישן משאר עמין.

דבר אחר מכנה הארץ זמירות שמענו, בשעתא דעאלו ישראל לארעא, וארון קיימא קדישא קמייהו, שמעו ישראל דמסטר א חד דארעא, תושבחו וחדו וקל מזמרי עלאי, דמזמרי בארעא. כדין צבי לצדיק, תושבחה דמשה הוה ביהיא שעתא. דבכל אתר דארון הוה שארי בארעא, הוה שמעי קלא דאמרי, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. אבל אוי לי דבוגדים בגדו, דזמינין ישראל לשקרא בקודשא בריך הוא, ולא תעקרא מארעא זמנא חדא. ובגין דאתאחדו בינייהו שקרא דלהון, יתעקרון זמנא תניינא, עד דישתלים חובייהו בארעא אחרא. (דברים לא) לקוח את ספר התורה הזה וגו'. הא אוקימנא מלי. אלהיכם. אלהיך. אל. אלהינו. דאמר רבי אבא אמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש ודאי, דהיינו ארץ החיים. אשר אתה עומד עליו, עליו ודאי, היינו בקדמייתא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

וְכָל שָׁפָן לְבַתֵּר. תֵּאנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פְּתִיב וְהָיָה שָׁם בְּךָ לְעֵד, לְעֵד וְדַאי דִּי־סְהִיד סְהִדוּתָא.

תְּלַתָּא אֵינּוֹן דְּקִי־מִו בְּסְהִדוּתָא לְאַסְהָדָא, וְאֵלִין אֵינּוֹן: בְּאֵר דִּי־צַחֲק, גּוֹרֵל, וְאַבְנָא דְשׁוּי יְהוֹשֻׁעַ. וְדַא שִׁירְתָּא, סְהִדוּתָא יְתִיר מְכַלָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי אֲרִבַּע אֵינּוֹן. אָמַר לִיה וְדַאי, אָבֵל גּוֹרֵל לָא פְּתִיב בֵּיה סְהִדוּתָא.

בְּאֵר דִּי־צַחֲק מְנַלְן. דְּכְתִיב, (בראשית כא) בְּעֵבוֹר תְּהִיָּה לִי לְעֵדָה וְגו'. גּוֹרֵל, דְּכְתִיב, (במדבר כו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תִּחַלֵּק נַחֲלָתוֹ, דְּהוּה אָמַר, דָּא לִיהוּדָה, וְדַא לְבְנֵי־מִיִן, וְכֵן לְכַלְהוּ. אָבְנָא דִּיהוֹשֻׁעַ, דְּכְתִיב, (יהושע כד) הִנֵּה הָאֲבָן הַזֹּאת תְּהִיָּה בְּנוֹ לְעֵדָה. וְהָכָא, וְהָיָה שָׁם בְּךָ לְעֵד. וְכְתִיב, וְעֲנַתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד, הִיא וְדַאי אֲסִהִידָת בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל.

תֵּאנָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מָאִי דְכְתִיב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְגו', אֵת דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תּוֹמָם. הָכָא אִית לְאַסְתְּפְלָא, מַהוּ אֵת דְּבַרֵּי, אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת מְבַעֵי לִיה. וּמַהוּ עַד תּוֹמָם. אֵלָא הָכִי תֵּאנָא בְּרִזָּא דְּמַתְנִיתִין, כָּל אֵינּוֹן מְלִי דְאָמַר מֹשֶׁה, כְּלָהוּ מִתְגַּלְפִּי בְשִׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכָל אֵינּוֹן מְלִין הוּוּ אֲתִיִין, וְסִלְקִין וּנְחַתִין, וּמִתְגַּלְפִּין תַּמָּן. וְכָל מְלָה וּמְלָה הוּוּ אֲתִיָּא קָמִי מֹשֶׁה לְאַתְגַּלְפָּא עַל יְדוּי וְקִיָּמָא קָמִיָּה. וְהֵינּוּ דְכְתִיב עַד תּוֹמָם.

רַבִּי אָבָא אָמַר, אֵת דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, שִׁירָה הַזֹּאת מְבַעֵי לִיה: מָאִי קָא רְמִיזָא. אֵלָא שִׁירְתָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שיר השירים א) שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, מְלַכָּא דְשַׁלְמָא כְּלָא דִּילִיָּה, וְהָא אוּקְיָמְנָא מְלִי. (דתניא כתיב) (תהלים צב) מְזִמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, לְיוֹם הַשַּׁבָּת מְמַש. שִׁיר דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר. (שיר השירים אשר לשלמה, שיר דקודשא בריך הוא אמר) (והכא את דברי השירה הזאת, שירה דקודשא בריך הוא אמר)

דף רפ"ה ע"א

אֵלָא הָכָא אִית לְאַסְתְּפְלָא, הָתָם שִׁיר, וְהָכָא שִׁירָה. דָּא דְכַר, וְדַא נוֹקְבָא. וְהָא תְּנִינָן, כָּל נְבִיאֵי כְּלָהוּ לְגַבֵּי מֹשֶׁה, כְּקוּף בְּעֵינֵי־יְהוּ דְבְנֵי נְשָׂא, וְאֵינּוֹן אָמְרוּ שִׁיר, וּמֹשֶׁה אָמַר שִׁירָה. (ומנלן דהאי נוקבא הוא, דכתיב וענתה השירה וגו') מֹשֶׁה הוּוּ לִיה לְמִימַר שִׁיר, וְאֵינּוֹן שִׁירָה. (דף רפ"ה ע"א) אֵלָא דָּא הִיא רִזָּא דְמְלָה, מֹשֶׁה לְגַרְמִיָּה לָא קָאֲמַר דָּא, אֵלָא לִישְׂרָאֵל.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, לָאו הָכִי, אֵלָא, מֹשֶׁה וְדַאי מְהָכָא אֲשַׁתְּמוּדַע, דְאִיהוּ בְּדַרְגָּא עַלְאָה יְתִיר מְכַלָּא. מֹשֶׁה סָלִיק מִתְתָּא לְעֵילָא, וְאֵינּוֹן נַחְתִּי מְעֵילָא לְתַתָּא. הוּא סָלִיק מִתְתָּא לְעֵילָא, כְּמָה דְתְּנִינָן מְעֵלִין בְּקַדְשׁ וְאִין מוֹרִידִין. מֹשֶׁה סָלִיק

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מתתא לעילא, דאמר שירה תושבחתא דמטרוניתא, דאיהי משבחת למלכא. ומשה בכלא (ס"א במלכא) אתאחד. ואינון נחתי מעילא לתתא, דאמרו שיר, דהוא שבחא דמשבחא מלכא למטרוניתא, ואינון במטרוניתא אתאחדו. ועל דא, בהאי אשתמודע שבחא דמשה, יתיר מכלהו. והיינו דכתיב, (שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי, שירתא דמטרוניתא למאן. ליי. ובגין כך, ויכתוב משה את דברי השירה הזאת, וענתה השירה הזאת.



סדר הלימוד ליום כג אלול [יום 348 בשנה]

וענתה השירה הזאת, וענו הדברים האלה מפעי ליה. אלא רוא דמלה כמה דאוקימנא, דכתיב, (איוב כ) וארץ מתקוממה לו, ומשה בכלא אסתכל, ועל דא אמר שירה, בגין לאתאחדא מלין באתר דא, למהוי עליהו דינא, דכתיב וענתה השירה הזאת לפניו. ולמה. דכתיב פי אני ידעתי את יצרו, וכתיב פי ידעתי אחרי מותי וגו'. וכד תעבדו דא, מיד וענתה השירה הזאת לפניו לעד.

תא חזי, כתיב (איוב כ) יגלו שמים עונו ולא יתיר, אבל וארץ מתקוממה לו. בהאי, דינא אתעביד למאן דאתעביד. כתיב, (שמואל ב כב) וידבר דוד ליי את דברי השירה הזאת. השתא תושבחתא דדוד הוא, בגין דאמר שירה מתתא לעילא, וזכה להאי דרגא, ולא אמר האי שירה, אלא בסוף יומי, דהוה בשלימו יתיר מהאי שירה. כמה דתנינן, אל תאמן בעצמך עד יום מותך. והכא, אמאי זכה דוד למימר שירתא מתתא לעילא, בסוף יומי. דהוה בנייחא מכל סטרוי, דכתיב, (שם) ביום הציל יי אותו מכף כל אויביו.

אמר רבי שמעון, שירתא מעליא מפלא מאי היא. כמה דתנינן ברוא דמתניתין, במלין ובעובדא הכי (ס"א הוא) נמי מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולבתר לכוונא בלבא, ולקשרא כלא בחד קשרא.

מנלן ממשא, בקדמיתא, מתתא לעילא, (דברים לב) פי שם יי אקרא. מאי אקרא. כמה דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה, דא שכנתא. לבתר, הבו גדל יאלהינו, דא מלכא עלאה. לבתר נחית בדרגוי מעילא לתתא, דכתיב צדיק וישר. לבתר קשיר קשרא דמהימנותא ואמר, הוא, ודא הוא קשרא לכלא.

בגין כן, בעי בר נש לסדרא שבחא דמאריה פהאי גוונא, בקדמיתא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקא (ע"א) דבירא נגיד ונפיק. לבתר (נגיד) לאמשכא מעילא לתתא, מההוא שקיו דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתראה, לאמשכא ברכאן לכלא, מלעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דמהימנותא. ודא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה, ליחדא שמא קדישא. ועל דא כתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד, פי מכבדי לעלמא דא, אכבד בעלמא דאתי.

ובווי יקלו, מאי ובווי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא, ולקשרא קשרא דמהימנותא, ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריה, ולאוקיר שמא דמאריה. וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה, טב ליה דלא אברי.

דף רפ”ה ע”ב

אמר רבי יהודה, ובוזי יקלו, מאן דלא ידע לאוקיר למאריה, ולא אתפון באמן, דתנינן גדול העונה אמן יותר מן המברך. והא אוקימנא קמיה דרבי שמעון, דאמן, משיך ברכאן ממבועא למלכא, וממלכא למטרוניתא (דא כנסת ישראל). ובאתון גליפין דרבי אלעזר, מאל”ף למ”ם, וממ”ם לנו”ן. פיון דמטו ברכאן לנון, מתמן נגדין (דף רפ”ה ע”ב) ונפקין ברכאן לעלאי ותתאי, ומתפשטי בכלא. וקלא נפיק אתשקיו משקיותא דברכו, דאפיק פלניא עבדא דמלכא קדישא.

וכד ישראל לתתא, משמרין לאתבא אמן, לכוונא לבייהו כמה דאצטריך, כמה פתחין דברכאן פתיחן ליה לעילא, כמה טבאן משתפחין בכלהו עלמין, כמה חדו בכלא. מאי אגר להו לישראל דגרמין האי. אגר להו בעלמא דין, ובעלמא דאתי. בעלמא דין בשעתא דעאקין להו (לישראל), ומצלן צלותא קמי מאריהו, קלא מכרזא בכלהו עלמין, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים אל תקרי אמונים, אלא אמונים. פתחו שערים, כמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן, כד השתא פתחו שערים, ותתקבל צלותהון מאינן דעאקין להו.

האי בעלמא דין, בעלמא דאתי מאי אגרייהו. דכד יפוק בר נש מהאי עלמא, דהוה שומר לאתבא אמן. מאי שומר. כלומר, נטיר תהיא ברכה דאמר תהוה דמברך, ומחכה ליה לאתבא אמן, כמה דאצטריך. נשמתי סלקא ומכרזי קמיה, פתחו שערים קמיה, כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא, כד הוה שומר אמונים.

אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, מאי אמן. אמר רבי אבא, הא אוקמוה כללא, אמן אקרי מבועא דהוה נחלא דנגיד, אמן אקרי, דכתיב, (משלי ח) ואהיה אצלו אמן, אל תקרי אמן, אלא אמן. קיומא דכלהו תהוה נחלא (ס”א טלא) דנגיד ונפיק, אמן אקרי. דתניא, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם, עולם דלעילא, עולם דלתתא. אוף הכא אמן ואמן, אמן דלעילא, אמן דלתתא. אמן קיומא דכלהו, והא אוקימנא אמן באינן אתון.

רבי שמעון אמר, אלה עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נבעין ונפקין, ומשתכחין. מ”ם פתוחה, נהרא דנגיד ונפיק, ואקרי מ”ם. והוא רזא דתנינן, מ”ם פתוחה, מ”ם סתומה. כמה דאוקימנא, (ישעיה ט) לם רבה המשרה.

גון פשוטה, כללא דתרין גונין, גון פשוטה, גון כפופה. גון פשוטה כללא דאת וא”ו, כללא דגון כפופה (ס”א פשוטה). (ס”א מ”ם פתוחה, כללא דתרין גונין, גון פשוטה, גון כפופה. גון

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

פשוטה כללא דאת וא"ו) בגין כך כלא אקרי נון ואו נון. וברזא דמתניתא הכי תאנא, ו' דבר, ו' פשוטה כללא דדכר ונוקבא, נון כפופה, בכללא דפשוטה היא. ובספרא דרב המנונא סבא, מם דהכא, היא נוטריקון מל"ד, והיינו אמן, אמ"ן נוטריקון, י"ל מ"לך ג' אמן. כללא דכלא, ושפיר הוא, והא אתמר.

תאנא, כל מאן דשמע ברכה מההוא דמברך, ולא אתכוון באמן, עליה נאמר ובוזי יקלו. כמה דאת אמר, (מלאכי א) לכם הפהנים בוזי שמי. מאי עונשיה. כמה דלא פתח ברכאן לעילא, כך לא פתחין ליה. ולא עוד אלא כד נפיק מהאי עלמא, מכריזי קמיה, ואמרי, טרוקו גלי קמיה דפלנייא, ולא ליעול, ולא תקבלון ליה, ווי ליה, ווי לנשמתיה.

תאנא, חייבי דגיהנם, כלהו סלקי במדורין ידיען, וכמה פתחין אית ליה לגיהנם, וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן. ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשיהו, אינון פתחי פתחין, ושויין (ס"א ושאבין) לון לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרון, לקבליהון דפתחין דגן עדן, וכל פתחא ופתחא, אקרי שמא, לקבלי תהוא פתחא דגיהנם, ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין, אינון פתחין דגן עדן.

בגיהנם אית מדורא בתרא תתאה דכלהו, ותהוא מדורא הוי מדורא על מדורא, ואקרי (איוב י) ארץ עיפתה. מהו עיפתה. כמה דאת אמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמינן מרובע יהיה עיף, אוף הכא עיפתה, כלומר כפולה. ותהוא אקרי שאול תחתית, שאול הוא מדורא חד. תחתית, הוא מדורא תתאה. ובגין כך אקרי ארץ עיפתה תחתית, ואקרי אבדון. ועל דא כתיב, (משלי כז) שאול ואבדון. וכלהו מדורין לא אכפלו, וכלהו לא עייפין בר מהאי.

דף רפ"ו ע"א

ותאנא, מאן דנחית לאבדון (דף רפ"ו ע"א) דאקרי תחתית, לא סליק לעלמין. ותהוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מכלהו עלמין. ותאנא, לתהוא אתר נחתין להנהו גברי דמבזי לאתבא אמן, ועל אמן סגיאין דאתאבידו מניה, דלא חשיב להו, דיינין ליה בגיהנם, ונחתין ליה בההוא מדורא תתאה, דלית בה פתחא, ואתאביד ולא סליק מניה לעלמין. ועל דא כתיב, (איוב ז) כלה ענן וילך פן יורד שאול לא יעלה. ולא, והא כתיב (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. אלא הכא שאול, התם תחתית. ואוקימנא הא דאתדר ביה, הא דלא אתדר ביה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (ירמיה ב) **פִּי שְׁתִּים רְעוּת עָשָׂה עִמִּי אוֹתֵי עֲזָבוּ מְקוֹר מִיָּם חַיִּים לְחֻצוֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת וְגו'.** אוֹתֵי עֲזָבוּ מְקוֹר מִיָּם חַיִּים, דָּא הוּא דְלָא בְעֵי לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּאֵמֵן. מְאִי עוֹנְשִׁיהּ. כְּתִיב לְחֻצוֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת בְּאֵרוֹת נְשָׁפְרִים, דְנַחְתִּין לְגִיהֶנֶם דְרָגָא בְתֵר דְרָגָא, עַד דְנַחְתִּין לְאַבְדוֹן דְאַקְרֵי תַחְתִּית. וְאִי אִיהוּ קַדִּישׁ שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְכוּנָה בְּאֵמֵן כְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק דְרָגָא בְתֵר דְרָגָא, לְאַתְעֵדְנָא מֵהוּא עֲלָמָא דְאַתִּי, דְנִגִּיד תְּדִיר לָא פְסִיק, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים לא) **אֲמוּנִים נוֹצֵר יי' וּמְשַׁלֵּם עַל יְתֵר עוֹשֵׂה גְאוּת.**

תָּאנָא, שִׁירָה מְשִׁיךְ בְּרַכָּאן מְעִילָא לְתַתָּא, עַד דִּישְׁתַּכְחוּן בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ עֲלָמִין. (אמר רבי יוסי אינון ישראל למימר שירתא, שלימתא שירה דכליל כל שאר שירין הדא הוא דכתיב, (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו). **אמר רבי אלעזר, זמינין אינון ישראל למימר שירתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולקשרא קשרא דמהימנותא. דכתיב, (במדבר כא) או ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן פלהו פהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא. עלי באר ענו לה, עלי באר, פלומר סק לאתריה, לאתאחדא בבעליה, דא הוא מתתא לעילא.**

וּלְבַתֵּר מְעִילָא לְתַתָּא, (דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא) בְּאֵר חֲפְרוּנָה שְׁרִים, דְאוּלִּידוּ לָהּ אֲבָא וְאִמָּא, (לעילא) כְּרוּה גְדִיבֵי הָעַם, אֵלִין אֲבָהוֹן, דְאַקְרוּן (תהלים מז) גְדִיבֵי עַמִּים. כְּרוּה, אֲתֵר לְאוֹדוּגָא בְּהַ מְלָכָא, בְּבִרְכָן. וּבְמָה הוּא זְווגָא. בְּמַחֲוֹקָא, דָּא יְסוּד. בְּמִשְׁעֵנוֹתֵם, דָּא נִצַּח וְהוּד, מְעִילָא לְתַתָּא. וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה, וּמִמְתַּנְה נַחְלִיאַל, וּמִנַּחְלִיאַל בְּמוֹת. הָא קְשׁוּרָא שְׁלִימָא, קְשׁוּרָא דְמִהִימְנוּתָא, קְשׁוּרָא קַיִמָא דְכֻלָּא בֵּיהּ.

אמר רבי יוסי, זמינין ישראל למימר שירתא שלימתא. שירתא דכליל כל שאר שירין. הדא הוא דכתיב, ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו. בההוא זמנא כתיב, (זכריה יד) **וְהָיָה יי' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יי' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.** וּכְתִיב (תהלים קכו) **אִז יִמְלֹא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִבָּה, אִז יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל יי' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים. בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלֹךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.**

פרשת האזינו

דף רפ"ו ע"ב

(דברים לב) האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, רבי יהודה פתח, (שיר השירים ה) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. מה פתיב לעילא. אני ישנה ולבי ער וגו'. אני ישנה, אמרה כנסת ישראל. אני ישנה, מפקודי אורייתא, בזמנא דאזילנא במדברא. ולבי ער, לאעלא לארעא, למעבד להו (נימוסין) דהא כל פקודי אורייתא בארעא משתכחין. קול דודי דופק, דא משה. דאוכח להו לישראל בכמה ויכוחין, (דף רפ"ו ע"ב) בכמה קטטין. דכתיב, (דברים א) אלה הדברים וגו', (דברים ט) ממרים הייתם וגו'. (דברים ט) ובחורב הקצפתם וגו'. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) דופק.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא הוּו כל מלוי, דכתיב, (דברים ז) פי עם קדוש אתה ליי' אלהיך. ובך בחר יי' אלהיך להיות לו לעם וגו' (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם (דברים ד) ואתם הדבקים ביי'. ועל דא (דברים כז) ושמעת בקול יי' אלהיך. (דברים ז) פי מאהבת יי' אתכם. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי.

מה פתיב. (שם) קמתי אני לפתוח לדודי, אמרו ישראל בעוד דהוינן זמינין למיעל לארעא, ולקבלא אינון פקודי אורייתא על ידי דמשה. מה פתיב, (שם) ודודי חמק עבר. דכתיב, (דברים לד) וימת שם משה עבד יי'. בקשתיהו ולא מצאתיהו, דכתיב ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. קראתיו ולא ענני, דלא הוה דרא כדרא דמשה, דקודשא בריך הוא שמע לקליהון, ועבד להו נסין ונימוסין, כמה דעבד על ידי.

רבי יצחק אמר, קמתי אני לפתוח לדודי, דא קודשא בריך הוא ביומוי דמשה, דכל יומוי לא בעא דמלאכא ושליחא לדברא עמיה, דכתיב, (שמות לג) אם אין פניך הולכים וגו'. זכאה חולקיה דמשה, דקודשא בריך הוא אסתכם לרעותיה. ודודי חמק עבר, ביומוי דיהושע, דכתיב, (יהושע ה) לא פי אני שר צבא יי'.

תא חזי, משה הוה שמע קלא קדישא דמלאכא עלאה, ולא אזדעזע, וכל שפן מלאכא, דלא בעא (ולא קבליה). בתר דשכיב מה פתיב. ויאמר לא פי אני שר צבא יי'. וכתיב (שם) ויפול יהושע אל פניו ארצה. עתה באתי, ביומוי דמשה רבך אתינא, ולא קבלני. ביה שעתיא, ידעו ישראל שבחא דמשה. בהווא זמנא בעו ישראל לקודשא בריך הוא, ולא אזדמן להו הכי ביומוי דמשה, הדא הוא דכתיב בקשתיהו ולא מצאתיהו וגו'. (דברים לב) האזינו השמים ואדברה, רבי חייא אמר, זכאה חולקיה דמשה, יתיר מפל נביאי עלמא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

תא חזי, כתיב (ישעיה א) שמעו שמים והאזיני ארץ פי יי' דבר. שמעו שמים, ישעיה דהוה יתיר רחיקא ממלכא, כתיב שמעו שמים. משה דהוה יתיר קריב למלכא, כתיב האזינו השמים.

תאנא, בההוא זמנא דאמר ישעיהו שמעו שמים והאזיני ארץ. כמה גרדיני טהירין אזדמנו לתברא רישיה, נפקא קלא ואמר, מאן הוא דין דבעי לארעשא עלמין. עד דפתח ואמר, לאו אנא, ולא דידי, אלא פי יי' דבר, ולא אנא. במשה מה כתיב. האזינו השמים ואדברה, אנא ולא אחרא. ואדברה בלא דחילו. ותשמע הארץ אמרי פי, ולא מאחרא. זכאה חולקיה. אמר רבי אבא, באתוון גליפן דרבי אלעזר, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ, הכא אתרמיז שמא קדישא עלאה.

רבי יוסי אמר, תו מה בין משה לישעיהו. משה אמר האזינו השמים, השמים, שמים עלאין, אינון דאשתמודעון, דאקרין שמא דקודשא בריך הוא. ותשמע הארץ, ארץ עלאה, ההיא דאשתמודעא, ואיהי ארץ החיים. בישעיה כתיב, שמעו שמים ולא השמים. האזיני ארץ, ולא הארץ. ואינון שמים וארץ תתאין. ועם כל דא, בעו לאענשא ליה, עד דאמר פי יי' דבר, ולא אנא. ומשה אמר כולי האי, דכתיב האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי.

רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער וגו'. זכאה חולקיהון דישראל מכל עמין עובדי כוכבים ומזלות, דהא כל שאר עמין אתיהיבו לרברבן ממנן, בשלטנותא עלייהו. וישראל קדישין, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי, דלא יהב לון קודשא בריך הוא לא למלאכא, ולא לשליטא אחרא, אלא הוא אחיד לון לחולקיה, הדא הוא דכתיב פי חלק יי' עמו. וכתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יי'. כתפוח בעצי היער, מה תפוח מתפרשא בגונוי, על כל שאר אילני חקלא, כך קודשא בריך הוא מתפרש ואתרשים על כל חילין עלאין ותתאין, בגין כך (ישעיה מח) יי' צבאות שמו, אות הוא בכל חילא דלעילא.

תא חזי, קודשא בריך הוא כתפוח, דאית ביה תלת גוונים. כנסת ישראל כשושנה. מאן שושנה. אמר רבי אבא, שושנה סתם, שושנה דאתפלילת בשית טרפי, שושנה דא גווניה חוור וסומק. וכלא הוא תרין גווני, סומק וחוור, הכי כנסת ישראל.

דף רפ"ז ע"א

קודשא בריך הוא כתפוח, כנסת ישראל כשושנה. דהכי אמרה כנסת ישראל, (שיר השירים ח) תחת התפוח עוררתיה. תחת התפוח (דף רפ"ז ע"א) באן אתר היא. אלא

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוּל]

אֵלֵּין אֲבֵהֶתִּין דְּאַמְרֵן. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, דָּא יוֹבְלָא. רַבִּי אַבָּא אָמַר, כֹּלָא שְׁפִיר,
אָלָא אֵלֵּין אֲבָהֶן דְּקַאמְרֵן, אֵלֵּין אֵינּוֹן ג' גְּוּוּנִי, דְּמַתְּחַבְּרֵן בְּתַפּוּחַ.
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בְּאֵן אֲתֵר אֲתַכְּלִילַת כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה. בְּאֵינּוֹן נְשִׁיקִין
דְּרַחֲמֹתָא, דְּאֲתַדְּבַקַת בְּמַלְכָא עֲלָאָה, נְטִלָה תְּרֵי שׁוֹשְׁנִים, כְּמָה דְּאֲתֵר אָמַר (שִׁיר
הַשִּׁירִים ה) שְׁפִתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים. וּבְגִין כֶּךָ אֲמַרְהָ כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, (שֵׁם א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת
פִּיהֵוּ. (כְּמָה דְּאֲתֵר אָמַר (בְּרַאשִׁית מֵא) וְעַל פִּיךָ יִשָּׁק כָּל עַמִּי) בְּגִין דְּאֲתַכְּלִילַת בְּשׁוֹשְׁנִים, בְּתֵרֵי
שְׁפוּן דִּילֵיהָ.



סדר הלימוד ליום כד אלול [יום 349 בשנה]

רבי יהודה אמר, קודשא בריך הוא שמים אקרי. ובגין דאקרי שמים, כל אינון רקיעין דאתכלילין בשמא דא, (ס"א שבעה אינון דכד מתחברין וכו') כד מתחברין כחדא, אקרו שמים, ואקרו שמא דקודשא בריך הוא. מאן אינון רקיעין. שבעה אינון.

כמה דתנינו, וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. ובאגדתא דבי רב המנונא סבא, הכי תנינו. רבי יצחק אמר, הני ברייתא דבי רב המנונא סבא הכי, וסגי אין אינון בכל הני גוויי. כמה דתנינו, אמר רבי שמעון, תנינו באינון ברייתא, (ס"א דלבר) דלגבי דכל הני שבעין פתרין דמלכא. לקבליהון שוויין ז' רקיעין, וז' ככביא דרהטין ואזלין, וקרי לון שמהן בשמהן. ואף על גב דשוויין פלהו פסאי דרקיעין, דשבעה ככביא, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ושויין אלין לקביל אלין, בכסויא דמלין. לגבי אינון דכתיב, (ישעיה מז) יעמדו נא וישיעוהו הוברי שמים החוזים בככבים. פלהו מלין מתכסיין, ואף על גב דלאו אורחי דאורייתא. ואנון בתר אורחין דאורייתא קא אזלינון, כמה דכתיב, (בראשית כו) ויקרא להן שמות פשמות אשר קרא להן אביו, כמה דמליל קודשא בריך הוא, אזלינון, ובהדיה אזלינון, כמה דכתיב, (דברים כח) והלכת בדרכיו.

אמר רבי יוסי, פשיטין מלין אלין לגבי חברייא, ואשתמודען מלי בהו, ואף על גב דאתכסיין. אמר ליה והכי תנון, כמה דאמר רבי יהודה אמר רבי חייא לקמן. והכי אוליפנא מאינון ברייתא, דתנא ביומוי דשלמה מלכא, קיימא סיהרא באשלמותא, ובאתרין סגי אין אשתמודען מלי דאינון ברייתא.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו לקדישא עלאה, דמלין אלין אתגליאו על ידי, בההוא עלמא, כמה דאתכסיאו בלבאי. ולית אנון באינון ארחין דאינון ברייתא, אורחי דאורייתא נקטינון.

תאנא אמר רבי יהודה, מאן לך רב בחכמתא פדוד מלכא, ושלמה מלכא בריה, בהאי פתרא דאשתמודע בברייתא אלין. וסיהרא קרייה דוד מלכא צדק, דהא דיליה הוא, דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יה. שלמה מלכא הכי נמי, ואיהו אתקרי צדק, ושמשא דאתקרי בברייתא ברית, איהו אקרי משפט. ואינון פרסי יקרא דמלכא, דכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך. צדיק וצדק הכי נמי בחד דרגא הוו. תאנא, ז' פתרין אוקמות, תשעה אקרו. ואפילו באינון ברייתא, שבעה רקיעין אינון תשעה הוו.

אמר רבי שמעון, עד אימתי יקרין חברייה בהני מלין. הא אנן בטר קודשא בריך הוא אזלינן, ואנן ידעי מלין, והא אתגלי על ידן מלה דא, מה דלא אתגלי לקדמאי. מכאן ולהלאה, כל אינון מלין, וכל אינון ברייתי, סליקו להו לאינון דלא עאלו ונפקו, ובניהון אתיין לשאלא. וכד ישאלון, יימרון חברייה, ווי לדרא דרבי שמעון בן יוחאי אסתליק מניה. אבל תא חזי מכאן ולהלאה, לא יחא דרא פדרא דא, ולא אורייתא אתגלי על חברייה.

תא חזי, דרא בתראה דנפקו ממצרים, ידעו כלא, דהא משה גלי לון כל אינון מ' שנין דהוו במדברא, כמה דאמינא. תאנא אמר רבי יצחק, ואף משה לא גלי דא, אלא בההוא יומא דהוה סליק מן עלמא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, בההוא יומא ממש, ועם כל דא לא אמר, עד דיהבו ליה רשותא. דכתיב, (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת. וכד גלי, לא אמר האינינו ישראל, אלא האינינו השמים.

דף רפ"ז ע"ב

אמר רבי יוסי, כתיב את השירה, וכי שירה אקרי. אמר רבי יצחק שירה ודאי, מה (דף רפ"ז ע"ב) שירה אתמשכא ברוח הקדש מעילא לתתא, אוף הכי מלין אלין אתמשכן ברוח הקדש מעילא לתתא, ובגין כך אמר משה שירה.

תא חזי, כולי האי אמר משה, וקרא לעלאין, עד לא יימא מלה, דכתיב האינינו השמים. יערוף כמטר וגו'. וכל כך למה. משום פי שם יי' אקרא. עד דיימא מלה, ארעיש כלהו עלמין.

תאנא בההיא שעתא דאמר משה האינינו השמים ואדברה, אתרגישו עלמין. נפק קלא ואמר, משה משה, אמאי את מרעיש עלמא כלא. את בריה דבר נש, ובגינה אתרגיש עלמא. פתח ואמר, פי שם יי' אקרא. בההיא שעתא אשתתקו, ואציתו מלוי.

השלמה מההשמטות (סימן י"ח)

תנו רבנן, כשחלה רבי שמעון בן יוחאי. עאלו קמיה ר' פנחס, ור' חייא, ור' אבהו. אמרו לו, מאן (דהוא) קיימא דעלמא, שכייב. אמר לון, לא בי דינא דלעילא מעיינין בדינאי, דהא אנא חזאי דלית אנא מתייהיב למלאכא ולדיינא דלעילא. דאנא לאו כשאר בני נשא. אלא האי דינא דילי, קודשא בריך הוא דייניה, ולא בי דיניה. והיינו דאמר דוד, בבעותיה קמיה (תהלים מג) שפטני אלהים וריבה ריבי. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא בלחודוי, ולא אחרא.

דְּהָא תַנּוּן (תנינו), כְּשֶׁהָאָדָם שָׁכִיב, בִּי דִינָא דְלַעֲיָלָא מְסַתְכְּלִין בְּדִינּוּי, אִית
מְנַהוּן דְּנִטְאן לְכַף זְכוּת, דְּאֲחֻזִּין זְכוּתָא דְּבַר נֶשׁ, וְאִית מְנַהוּן דְּנִטְאן לְכַף חוּבָה,
דְּאֲחֻזִּין חוּבָה דְּבַר נֶשׁ. וְלֹא נִפִּיק אִינִישׁ מִן דִּינָא, כְּמַה דְּהוּה בְּעֵי.

אָבַל מֵאן דְּדָאִין לִיה מַלְכָּא עֵילָאָה, דְּשְׁלִיט עַל כּוּלָּא, הוּא טַב, וְלֹא יָכִיל
אִינִישׁ לְמַהוּי בְּהוּוּא דִינָא, בַּר טַב. מֵאֵי טַעְמָא, דְּהָא תַנּוּן, מְכִילוּי דְּמַלְכָּא
עֵילָאָה, נָטִי לְזְכוּתָא תְּדִיר, וְהוּא כּוּלִיָּה צַד דְּמַהִימְנוּתָא, וּבִידּוּ לְשִׁבְקָא לְחֻטְאִין
וְחוּבִין, דְּהָא הוּא דְכֻתִּיב, (תהלים קל) כִּי עֲמַךְ הִסְלִיחָה וְגו', וְלֹא עִם אַחֵר.

וּבְגִין כִּף בְּעֵינָא קָמִיה דְּהוּא (יהא) יְדִין דִּינָא, וְאֵנָּה אַעֲיַל תְּלִיסַר אַבְבֵי לְעֵלְמָא
דְּאֲתִי, דְּלֹא אַעְבְּרוּ לֹון בַּר אַבְהָתָא, וְלֹא יְהֵא מֵאן דְּיִמְחֵי בְּיַדִּי, וְעוּד דְּלֹא אַתְּבַע
רְשׁוּתָא מְנַהוּן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְחִמּוּ בִי מִרְעִיָה, דְּלֹא הוּוּ תַמּוּן. תּוּוּהוּ, וְלֹא (הוּוּ) יָכִיל
חַד מְנַהוּן לְמַלְלָא בְּפּוּמִיָּה, מִדְּחִילוּ רַבָּה דְּהוּוּ עֲלֵיהוּן. עַד דְּהוּוּ יַתְבִּין, סְלִיק לֹון
רִיחִין דְּבוּסְמֵי סְגִיאִין, וְכֹל חַד וְחַד מְנַהוּן אֲתֵיִשְׁב, עַד דְּחִמּוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהוּוּ
מְמִלֵּל מְלִין, וְלֹא הוּוּ חֲמָאן אַחֲרָן בַּר מִינִיָּה. לְבַתַּר עֵידָן, אָמַר לֹון רַבִּי שְׁמַעוֹן,
חֲמִיתוֹן מִיַּדִּי. אָמַר לִיה ר' פְּנַחֵס, לָא. אֵלָּא כּוּלָּנָא תּוּוּהִין עַל דְּלֹא חֲמִינָא לָךְ בְּבִי
מִרְעַךְ זְמַן רַב. וְכַד חֲמִינָא לָךְ סְלִיק לֹון רִיחִין דְּבוּסְמִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדָן, וְשְׁמַעְנָא
קְלָךְ מְמִלֵּל, וְלֹא יִדְעָנָא מֵאן מְמִלֵּל עֲמָךְ. אָמַר לֹון, וְלֹא שְׁמַעְתוֹן מְלָה אוּחְרָנָא
בַּר מְדִידִי. אָמְרוּ לָאוּ. אָמַר לֹון, לִית אַתּוֹן חֻזִּין לְמַחְמֵי סַבְר אַפִּין דְּעַתִּיק יוּמִין.

אָמַר לֹון, אִימָא לְכוּ מְלָה, תּוּוּהִנָּא עַל ר' פְּנַחֵס, דְּלֹא חֲמָא. דְּאֵנָּה חֲמִית לִיה
כְּעַן בְּהוּוּא עֵלְמָא, לְתַתָּא מִינִיָּה מִרְבִּי אֲלַעְזָר בְּרִי. וְכַעַן שְׁדָרוּ בְּדִילִי מְלַעֲיָלָא,
וְאֲחֻזִּין לִי אַתְרָא דְּצַדִּיקָא לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְלֹא אֲתֵיִשְׁר בְּלַבְאֵי דּוּכְתָאֵי, בַּר עִם
אַחִיָּה הַשִּׁילוּנִי. וּבְרִירְנָא דּוּכְתָאֵי, וְאֲתֵינָא, וְאֲתוּ עֲמִי תְּלַת מָאָה נְשִׁמְתִין
דְּצַדִּיקָא, וְעֵילָא מְנַהוּן אָדָם הֲרַאשׁוֹן, דְּהוּוּ יְתִיב גְּבָאֵי, וְהוּוּ הוּוּ מְמִלֵּל עֲמִי.
וּבְעֵי, דְּלֹא יַתְגְּלִי חוּבִיָּה לְכֹל עֵלְמָא. בַּר הוּוּא דְּאָמַר אוּרִיָּתָא בְּגִינִיָּה, וְאֲתַכְּסִי
בְּהוּוּא אֵילְנָא דְּגִנְתָּא דְּעֵדָן. וְאֵנָּה אֲמִינָא לִיה דְּהָא חֲבַרְיָא (ס"א כבד) גְּלוּ.

אָמַר הוּוּא דְּגְלוּ חֲבַרְיָא בִּינִיָּהוּ טַב וְשְׁפִיר, אָבַל לְשִׁאָר בְּנֵי עֵלְמָא לָא. מֵאֵי
טַעְמָא, דְּחַס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְקָרִיָּה, וְלֹא בְּעָא לְפָרְסוּמֵי חוּבִיָּה, אֵלָּא
בְּהוּוּא אֵילְנָא דְּאֲכִיל מִינִיָּה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי לִיה (לִי) בְּרוּזָא דְּקוּדְשָׁא,
לְחֲבִירְנָא, דְּלֹא אֲשַׁתְּעוּ אֵינּוֹן בְּתַדִּיָּהוּ בִּינִיָּהוּ, וְלֹא לְרוּוּקֵי חֲבַרְיָא, וְלֵאֵינּוֹן
דְּיִיתוֹן לְעֵלְמָא.

והוא מלה דלא בעי כל איניש, וטעי ביה, לאו משום חובתא דחב, אלא משום יקרא דשמא עילאה, דבני נשא לא זהירין ביה, וכתיב (שמות ג) זה שמי לעולם. וייתון למשאל מה דלא צריכי לון. והיינו דכתיב, (שמות יט) פן יחרסו אל (ש”ט ע”ב) ה’ לראות ונפל ממנו רב, (מאי ונפל ממנו רב). הרב נופל ונתפס באותו עון. הכי גזרנא, האי חברייה (ס”א חבא) דאורי שמא קדישא (לכולא), הוא נפיל (ונתפס) ואיתא בההוא חובא, יתיר מנייהו, דכתיב ונפל ממנו רב, הרב נופל ונתפס באותו עון.

קריב לגביה רבי אלעזר בריה, אמר ליה, אבא, מה אנא התם. אמר ליה (ס”א זכאה חולקך ברי, זמן סגי יהא דלא תתקבר גבאי, אבל) ברי דלא תדפר הכא אבל בההוא עלמא, דוכתא דידי ודידך ברינא. זכאין אנן עם אינון צדיקיא, דזמינין אינון לשבחה למארי עלמא, דאינון מלאכין דמשתמשין (שמשיין) דקמיה, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. תאנא וכו’: (כמו שיבא בדף רפ”ז שורה ח’): (עד כאן מההשמטות)

האדרא זוטא קדישא

תאנא בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא והוה מסדר מלוי. אתכנשו חבריא לבי רבי שמעון. והוה קמי רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא. והוה מליא ביתא.

זקיף עינוי רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר. בזמנא אחרא פד הוינא בבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי. ועד דברינא דוכתאי אוריכו לי עד השתא. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהו יתבי. פתח עינוי רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבראי.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ויתיב לגבאי זכאיה חולקיה.

קם רבי שמעון ויתיב וחייד וחדי. אמר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא והוה חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו בבי אדרא יזמנון הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חייא. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי

שמעון כמה יאות חולקך כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלאה קמי שכנינתא, דלא יימרון דהא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד פצן טמירן הוו בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חברייא ירחשון בלבייהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי. ויתיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אחרא יתיב בההוא אתר, קם רבי אלעזר.

אתעטף רבי שמעון, ויתיב. פתח ואמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים, דהא קודשא בריך הוא חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרון חיים, ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא פתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגינהם ישתארו. שאני אינון דאקרון חיים, דהא קודשא בריך הוא בעי ביקריהון.

דף רפ"ח ע"א

אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא (דף רפ"ח ע"א) דא מאדרא. דבאדרא אנדמן קודשא בריך הוא ורתיכוי. והשתא, הא קודשא בריך הוא היכי (הכא), ואתי עם אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקודשא בריך הוא בעי ביקריהון דצדיקייא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דהוה מקטר ומפלח לעבודה זרה, וקודשא בריך הוא אוריך ליה. וכיון דאושטיט ידיה לקבלי דעדו נביאה, אתייבש ידיה, דכתיב, (מלכים א יג) ותיבש ידו וגו'. ועל דפלח לעבודה זרה לא פתיב, אלא על דאושטיט ידיה לעדו נביאה. והשתא קודשא בריך הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה.

אמר, הא רב המנונא סבא הכא, וסחרניה ע' צדיקי גליפן בעיטרין, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדוותא, אלין מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקינו דוכתייה, אנדעזעו חברייא דהוה תמן, וקמו ויתבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, אשתארו קמיה (נ"א עמיה) דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חברייא הוו אמרי, ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלוילי, עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.

פָּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (שיר השירים ז) אֲנִי לְדוּדֵי וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ. כָּל יוֹמִין דְּאַתְקֻטְרָנָא בְּהַאי עֲלֵמָא, בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטְרָנָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וּבְגִין כַּךְ הִשְׁתָּא וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ. דְּהוּא וְכָל סִיעֵתָא קְדִישָׁא דִּילֵיהּ, אָתוּ לְמִשְׁמַע בְּחַדוּהּ, מְלִין סְתִימִין, וְשִׁבְחָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, פְּרִישׁ וְאַתְפְּרִישׁ מִכְּלָא, וְלֹא פְּרִישׁ, דְּהָא כְּלָא בֵּיהּ מִתְדַבֵּק, וְהוּא מִתְדַבֵּק בְּכָלָא הוּא כְּלָא.

עֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, אֲתַתְקֵן וְלֹא אֲתַתְקֵן. אֲתַתְקֵן, בְּגִין לְקִימָא כְּלָא. וְלֹא אֲתַתְקֵן, בְּגִין דְּלֹא שְׂכִיחַ.

כַּד אֲתַתְקֵן, אֲפִיק ט' גְּהוּרִין, דְּלֵהֲטִין מְנִיָּה, מִתְקוּבוּי. וְאִיבוּן גְּהוּרִין מְנִיָּה, מִתְנַהֲרִין וּמִתְלַהֲטִין, וְאִזְלִין וּמִתְפְּשְׁטִין לְכָל עֵיבֵר. כְּבוּצִינָא דְאַתְפְּשְׁטִין (דְּמִתְפְּשְׁטִין) מְנִיָּה גְּהוּרִין לְכָל עֵיבֵר. וְאִיבוּן גְּהוּרִין דְּמִתְפְּשְׁטִין, כַּד יְקַרְבוּן לְמַנְדַּע לֹון, לֹא שְׂכִיחַ אֲלֵא בּוּצִינָא בְּלַחֲדוּי. כַּךְ הוּא עֵתִיקָא קְדִישָׁא, (הוּא) בּוּצִינָא עֲלָאָה, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְלֹא שְׂכִיחַ בַּר אִיבוּן גְּהוּרִין דְּמִתְפְּשְׁטִין, דְּמִתְגַּלְיִין, וְטְמִירִין. וְאִיבוּן אֲקִרוּן שְׂמָא קְדִישָׁא. וּבְגִין כַּךְ כְּלָא חַד.

וּמָה דְאַמְרֵי חֲבֵרָנָא בְּסַפְרֵי קְדִמָּאֵי, דְּאִיבוּן דְּרַגִּין דְּאַתְבְּרִיאָו, וְעֵתִיקָא קְדִישָׁא אֲתַגְּלִי בְּהוּ, בְּכָל חַד וְחַד. מְשׁוּם דְּאִיבוּן תְּקוּבוּיִן דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא. לָאוּ הִשְׁתָּא עֵידְנָא לְהַנִּי מְלִין דְּהָא אֲמִינָא לֹון בְּאַדְרָא קְדִישָׁא. וְחִמִּינָא מַה דְּלֹא יִדְעָנָא הַכִּי, וְעַד הִשְׁתָּא אֲסִתִּים בְּלִבָּאֵי מְלָה. וְהִשְׁתָּא אֲנָא בְּלַחֲדוּאֵי אֲסִהִידְנָא קָמִי מִלְכָּא קְדִישָׁא, וְכָל הַנִּי זְכָאֵי קְשׁוּט דְּאָתוּ לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין.

גּוּלְגַלְתָּא דְרִישָׁא חוּרָא, לָאוּ בֵּיהּ שִׁירוּתָא וְסִימָא. קוּלְטְרָא דְקֻטְפוּי, אֲתַפְּשֵׁט וְאַתְנַהֲרִי, וּמְנִיָּה יִרְתוּן צְדִיקֵיִיא ד' מָאָה עֲלֵמִין דְּכְסוּפִין לְעֲלֵמָא דְאַתִּי. מְהַאי קוּלְטְרָא דְקֻטְפָּא, דְּהִיא גּוּלְגַלְתָּא חוּרָא, נְטִיף טְלָא כָּל יוּמָא, לְהִהוּא זְעִיר אֲנַפִּין, לְאַתֵּר דְּאַתְקְרִי שְׁמַיִם, וּבֵיהּ זְמִינִין מִיתֵיִיא לְאַחֵיִיא לְזִמְנָא דְאַתִּי. דְּכַתִּיב, (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם. וְאַתְמַלִּיִיא רִישִׁיָּה, וּמִהִהוּא זְעִיר אֲפִין, נְטִיף לְחַקְל תְּפוּחִין. וְכָל חַקְל תְּפוּחִין, גְּהִירִין מִהִהוּא טְלָא.

הַאי עֵתִיקָא קְדִישָׁא טְמִיר וּגְנִיז. וְחַכְמָתָא עֲלָאָה סְתִימָאָה, בְּהִהוּא גּוּלְגַלְתָּא מִשְׁתַּכַּח, וְדַאי בְּהַאי עֵתִיקָא, לֹא אֲתַגְּלִיִיא אֲלֵא רִישָׁא בְּלַחֲדוּי, בְּגִין דְּאִיהוּ רִישָׁא לְכָל רִישָׁא. חַכְמָתָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי רִישָׁא, בֵּיהּ סְתִימָא, וְאַקְרִי מוּחָא עֲלָאָה. מוּחָא סְתִימָא. מוּחָא דְשְׂכִיף וְשְׂקִיט. וְלִית דִּידַע לֵיהּ, בַּר אִיהוּ.

דף רפ"ח ע"ב

תְּלַת רִישִׁין אֲתַגְּלִפּוּן, דָּא, לְגוּ מִן דָּא. וְדָא, לְעֵילָא מִן דָּא. רִישָׁא חַדָּא, חַכְמָתָא סְתִימָאָה, דְּאַתְפְּסִיִיא, וְלָאוּ מִתְפַּתְחָא. וְחַכְמָתָא דָּא סְתִימָאָה, רִישָׁא לְכָל

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֱלוּל]

(רִישֵׁי) רִישֵׁיהַּ, דְּשָׂאֵר חֲכָמוֹת. (בְּרֵאשִׁית קַמִּיז ע"א) רִישָׁא עֲלָאָה, עֲתִיקָא קִדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. רִישָׁא דְכָל רִישָׁא, (דָּף רַפְּחָ ע"ב) רִישָׁא דְלָאוּ רִישָׁא. וְלֹא יָדַע, וְלֹא אֲתִיָּדַע, מַה דְּהוּי בְּרִישָׁא דָּא, דְּלֹא אֲתִדְּבִק (לֹא) בְּחֲכָמְתָּא, וְלֹא בְּסוּכְלָתָנּוּ. וְעַל הָאִי אֲקָרִי, (בְּמַדְבֵּר כַּד) בְּרַח לָךְ אֵל מְקוּמְךָ. (יַחֲזַקָּא לֹא) וְהַחֲזִית רְצוּתָא וְשׁוּב.



סדר הלימוד ליום כה אלול [יום 350 בשנה]

ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלייא אין. וכל אינון שערי, וכל אינון נימין, ממוחא סתימאה נפקין. (תליין) וכלהו שעיעין, (ס"א יתבין) בשקולא. ולא אתחזי קדלא.

כלא הוא, בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי. כלא בחידו, ולא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא, כליל לון, ושליט (לון) על כלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא, הוא ארחא דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. ועל דא כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. ומהאי ארחא מתנהרין כל שאר ארחין, דתליין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין, כתר א עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה כל עטרין, וכתרין, מתנהרין. וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין (ומתנהרין). והוא, הוא בוצינא עלאה, טמירא דלא אתידע. (וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין) (רצ"ב ע"ב)

האי עתיקא אשתכח בתלת רישין, וכלילן בחד רישא. וזהו (ג"א והוא) רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהרין מניה, כלילן בתלת. עוד, עתיקא אתרשים בתרין. כללא דעתיקא בתרין. הוא כתר א עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישי. והוא דהוי לעילא מן דא, דלא אתידע. כך כל שאר בוצינין, סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים בחד, והוא חד, וכלא הוא חד. כך כל שאר בוצינין, מתקדשין, מתקשרין, ומתהדרין בחד, ואינון חד.

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא, רצון אקרי, דהא רישא עלאה דא סתים לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתכליל במצחא. ובגין דאיהו (ג"א דהוא) רעוא דכל רעוין, אתתקן במצחא, ואתגלייא בבוסיטא (ס"א אתגליה בפסיטא), האי מצחא אקרי רצון.

וכד רצון דא אתגלייא, רעוא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין, וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין, וכלא ברחמי אשתכח, וכל דינין אתטמרון ואתכפיין.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עידן דכל דינין מתערין, אתגלייא האי מצחא, ואתכפיין כל דינין, ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא, לא לעילא ולא לתתא. ואפילו אשא דגיהנם אשתקע (ס”א אשתכר) באתריה, ונייחין חייביא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא.

ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא, וכל כללא דמהימנותא, ביה אשתכח, ובעי בר נש לסדרא פתורא, ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא, ולמחדי בהו.

אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלין דהכא, דהא מן יומאי לא בטילנא אלין ג’ סעודתי, ובגיניהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפילו ביומי אחריני לא אצטריכנא, כל שכן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למהימנותא שלימתא. חד, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון כד אתגלייא, כל דינין אתכפיין משולשליהון.

תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד, כללא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה, סתימאה. כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן עלאה סתימא. והוא מוחא דעתיקא קדישא. והאי מוחא אתפשט לכל עיבר, מניה אתפשט עדן אחרא. ומהאי עדן אתגלה.

דף רפ”ט ע”א

וההוא (דף רפ”ט ע”א) רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע, כד פשיט חד טורנא (ס”א גונא), דהוה מתתקן לאתנהרא, בטש בהאי מוחא (נ”א מצחא), ואתגלה, ואתנהיר בכמה נהירין, ואפיק וארשים כבוסיטא דא, בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא, דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא, עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא, ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נוצר חסד. ובהאי רצון כד אתגלייא, מסתכלין מארי דדינא ומתכפיין.

עינוי דרישא דעתיקא קדישא, תרין בחד שקילן. דאשגחין תדירא, ולא נאים. דכתיב, (תהלים קכא) לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל קדישא, בגין כך לא אית ליה גבינין על עינא, ולא כסותא.

ההוא מוחא אתגליף ונהר בתלת חורין דעילא (נ”א דעינא), בחורא חדא מסתחין עינין דזעיר אנפין, דכתיב, (שיר השירים ה) רוחצות בחלב. דהוא (נ”א בההוא) חורא קדמאה. ושאר חורין אסתחין ונהרין לשאר בוצינין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מוחא אקרי נביעא דברכתא, נביעא דכל ברכאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בג' חורין דעינא, בעינא תלא ביה ברכתא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהא במוחא תליין חורו דעינא. האי עינא כד אשגח בזעיר אנפין, (עלמין) (ס"א אתנהרן אנפין כלהו בחדו) אנהרן כלהו בחדו. עינא דא, הוא כלא ימינא, לית ביה שמאלא. עיינן דתתא, ימינא ושמאלא, תרי, בתרי גוונין.

בצניעותא דספרא אוליפנא, דהא י' עלאה, י' תתאה. ה' עלאה, ה' תתאה. ו' עלאה, ו' תתאה. כל אלין עלאין, בעתיקא תליין. תתאין, בזעיר אנפין אינון. לאו תליין, אלא אינון ממש. ובעתיקא קדישא תליין. דהא שמא דעתיקא אתפסייא מפלא, ולא אשתכח. אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא. בגין דיתקיימון אינון דלתתא. דאי לא הכי לא יתקיימון.

ובגין כן, שמא קדישא סתים וגלייא. ההוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וההוא (אתגלייא בגיניה דתלייא) (ס"א דאתגלי בגיניה דההוא דאתגלייא) (דתלייא) בזעיר אפין. ובגין כן, כל ברכאן בעיין סתים וגלייא. אלין אתוון סתימן דתליין (בעתיקא קדישא. תליין, אמאי תליין (תליא) י' לקיימא י' דלתתא (ס"א ודאי בגולגלתא במצחא בעיינן תליא י' (ס"א אמאי) אמא תליא לקיימא לי' דלתתא))

חוטמא, בהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא דביה, נשיב רוחא דחיי לזעיר אפין. ובהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא, תלייא ה', לקיימא ה' אחרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימא, ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא, זמינן למנדע חכמתא, בזמנא דמלכא משיחא. דכתיב, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה ובינה וגו'. האי חוטמא, חיינ מפל סטריין, חדו שלימא. נחת רוח. אסוותא. בחוטמא דזעיר אנפין (כמה דאוקימנא) כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'. והכא כתיב (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

ובספרא דאגדתא, דבי רב ייבא סבא, אוקים, ה' בפומא, והכא לא מתקיימא הכי, ולא אצטרפא (ס"א אצטרפא), אף על גב דבחד סלקא, אלא בה' דינא תליא, ודינא בחוטמא תליא, דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא, הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תליא.

כל תקונין דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתים מתתקנון. וכל תקונין דזעיר אנפין, בחכמה תתאה מתתקנון. דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, וה' כלא דכלא ודאי. מה בין ה' לה'. ה' דהכא, דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי.

דף רפ”ט ע”ב

בדיקנא דעתיקא קדישא, תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (נ”א מהאי מזלא יקרא) (ממזלא יקרא) דכל יקירין, מזלי עלאי ותתאי. כלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא תלייא חיי דכלא, מזוני דכלא. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא. גשמין דרעוא. בהאי מזלא, אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חיילין עלאין ותתאין. (דף רפ”ט ע”ב)

תלת עשר נביעין, דמשחא דרבותא טבא, תליין בדיקנא דמזלא יקרא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא כלהו, אלא תשעה מנייהו, משתכחן בזעיר אנפין, לאכפייא דינן. (וכד) האי מזלא, תלייא בשקולא עד טבורא. כל קדושי קדושין דקדושא ביה תליין. בהאי מזלא, פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כך כלא בהאי מזלא תלייא.

בדיקנא דא, ג’ רישין דאמינא, מתפשטן. וכלהו מתחברן בהאי מזלא, ומשתכחין ביה. ובגין כך, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תלייא. כל אלן אתוון דתליין בהאי עתיקא, כולהו תליין בהאי דיקנא, ומתחברן בהאי מזלא, ותליין ביה, לקיימא אתוון אחרנין. דאלמלי לא סליק אלן אתוון בעתיקא, לא קיימין אלן אחרנין. ובגין כך אמר משה כד אצטרין, יי’ יי’, תרי זימנא (זימנא), ופסיק טעמא בגווייהו. דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא, מתכספי עלאי ותתאי, ומתכפייין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדכר, ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדכר, בר רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא.

והאי (נ”א דכל סתימין (ס”א בגין דאיהו) רישא (עלאה) עלאין לכל עלאין, לא אדכר, אלא רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא. והוא) טמיר וסתיים וגניז מפלא, תקוניי אתתקנן, בתהוא מוחא סתימאה דכלא, דאתפשט ואתתקן כלא ונפיק חסד עלאה, וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא במוחא סתימאה דא. כד אתתקן חוורא דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש, בהאי מוחא ואתנהיר, ותלייא ממזלא יקרא מוחא אחרא, דאתפשט ונהיר לתלתין ותרין שביילין. כד אתנהיר נהיר ממזלא יקרא. אתנהירו ג’ רישין עלאין, תריין רישין, וחד דכליל לון. ובמזלא תליין, ואתכלילן ביה.

מכאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא, דאיהו מזלא סתימאה. ואינון מתתקנן (ביה), כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כלא בתלת רישין.

וכד אתנהרון, תליין פלהו דא בדא בתלת רישין, תרין מתרין סטרין, וחד דכליל לון.

ואי תימא, מאן עתיקא קדישא.

תא חזי, לעילא לעילא, אית דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא אתרשים, והוא כליל כללא, ותריין רישין ביה כלילין (ס”א תליין). וכדין כללא (חדא) הכי אתתקן. והוא לאו במניינא, ולא בכללא ולא בחושפן אלא ברעותא דלבא, על דא אתמר, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני.

אתר דשירותא אשתכח, מעתיקא קדישא, דאתנהיר ממזלא, הוא נהירו דחכמתא, דאתפשט לתלתין ותריין עיבר. ונפקא מההוא מוחא סתימאה, מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא (ס”א בחכמתא), דא היא. ושירותא ממה דאתגלייא (הוי), ואתעביד לתלת רישין, ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין, ומאלין נהרין כללא.

אתגלייה האי חכמתא, ואפיק חד נהרא, דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא ועייל (נ”א ועיילן) ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד חד מוחא ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא, ואשקי כל אינון נטיעאן. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו’.

תו אתגלייה האי חכמתא, ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא (ההוא אחרא). והוא נהירו דאתמשכא מניה אלין תרין משיכן אתגליפו, מתחברן בחד רישא דעמיקא דבירא, דכתיב, (משלי ג) בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא, ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא, ומלייא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא. הדא הוא דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

דף ר”צ ע”א

ואלין נהרין, מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימאה, דנהיר במזלא (עתיקא קדישא). וכלא דא בדא תליין. ואתקשר דא בדא, ודא בדא, עד דישתמודע דכלא חד, וכלא הוא עתיקא, (דף ר”צ ע”א) ולא אתפרש מניה כלום. אלין תלת נהורין, נהרין לתלת אחרנין, דאקרון אבהן. ואלין נהרין לבנין. וכלא נהיר מאתר חד. פד אתגלייא האי עתיקא, רעווא דרעוון, כלא נהיר וכלא אשתכח בחדו שלימתא.

האי חכמתא אקרי עדן, והאי עדן אתמשיך מעדן עלאה, סתימאה דכל סתימין. ומהאי עדן, אקרי שירותא. דבעתיקא לא אקרי, ולא הוי שירותא וסיומא. ובגין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דלא הוי ביה שירותא וסיומא, לא אקרי אתה. בגין דאתפסייא ולא אתגלייא. ואקרי הוא. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה, ואקרי אב. דכתיב, (ישעיה סג) כי אתה אבינו.

באגדתא דבי רב ייבא סבא, כללא דכלא, ועיר אנפין אקרי אתה. עתיקא קדישא דאתפסייא, אקרי הוא. ושפיר. והשתא קרינן באתר דא דשירותא אשתכח, אתה. אף על גב דאתפסייא, מניה הוי שירותא, ואקרי אב. והוא אב לאבהן. והאי אב נפיק מעתיקא קדישא, דכתיב (איוב כח) והחכמה מאין תמצא. ובגין כך לא אשתמודע.

תא חזי, כתיב (איוב כח) אלהים הבין דרכה, דרכה ממש. אבל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש. וכל שכן דרכה. (מקומה ממש. ולא דרכה. מקומה ממש. וכל שכן דרכה.) וכל שכן ההוא חכמה דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

האי חכמה שירותא דכלא, מניה מתפשטן תלתין ותריין שבילין. (שבילין ולא ארחין) ואורייתא בהו אתפלילת בעשרין ותריין אתוון, ועשר אמירן. האי חכמה אב לאבהן. ובהאי חכמה, שירותא וסיומא אשתכח. ובגין דא, חכמה עלאה חכמה תתאה. כד אתפשט חכמה, אקרי אב לאבהן. כלא לא אתכליל אלא בהאי. (ס"א כד מתפשטן חכמות, אתקרי אב לאבהן. כלא לא אתכליל אלא בהאי) דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

זקף רבי שמעון ידוי, וחדוי, אמר, ודאי עידן הוא לגלאה, וכלא אצטריך בשעתא דא. תאנא, בשעתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בעא לאתקנא כלא, אתקין פעין דכר ונוקבא. באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא אתקיימו, אלא בקיומא אחרא (ס"א כעין דכר) (אלא בדכר) דדכר ונוקבא. והאי חכמה כללא דכלא, כד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא, לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא. דהאי חכמה אתפשט, ואפיק מיניה בינה, ואשתכח דכר ונוקבא. הוא, חכמה אב. בינה אם. חכמה ובינה, בחד מתקלא אתקלו, דכר ונוקבא. ובגיניהו כלא אתקיים בדכר ונוקבא, דאלמלא האי, לא מתקיימין.

שירותא דא אב לכלא, אב לכלהו אבהן, אתחברו דא בדא, ונהירו דא בדא. (חכמה אב. בינה אם. (משלי ב) כי אם לבינה תקרא) כד אתחברו, אולידו, ואתפשט מהימנותא. באגדתא דבי רב ייבא סבא, הכי תאני, מהו בינה. אלא כד אתחבר דא בדא, יו"ד בה"א, אתעברת, ואפיקת בן, ואולידת. ובגין כך, בינה אקרי, בן י"ה, שלימותא דכלא. אשתכחו תרווייהו דמתחברו, ובן בגווייהו. כללא דכלא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בְּתַקוּנֵיהֶו אֲשֶׁתְּכַח שְׁלִימוֹתָא (נ"א בן י"ה, תרווייהו דמתחברו, וכן בגווייהו. בתקונייהו אשתכחו שלימותא דכלא כללא) דְּכָלְא, אָב וְאִם. בֶּן וּבַת.

מְלִין אֲלִין, לָא אֲתִיְהִבו לְגַלְאָה, בַּר לְקַדִּישֵי עֲלִיוֹנִין, דְּעָאלוּ וְנִפְקוּ, וַיִּדְעִין אֲרַחוּי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּלָא סְטָאן בְּהוּ לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא. דְּכַתִּיב, (הושע יד) פִּי יִשְׂרָאֵל דְרַכִּי יִי' וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וְגו'. זַכָּאָה חוּלְקִיה, דְּמֵאן דְּזָכִי לְמַנְדַּע אֲוֲרַחוּי, וְלָא סְטִי, וְלָא יִטְעִי בְּהוּ. דְּמְלִין אֲלִין סְתִימִין אִינוּן וְקַדִּישֵי עֲלִיוֹנִין נְהִירִין בְּהוּ, כְּמֵאן דְּנְהִיר מְנַהִירו דְּבוּצִינָא. לָא אֲתַמְסְרוּ מְלִין אֲלִין, אֲלָא לְמֵאן דְּעָאל וְנִפְיק. דְּמֵאן דְּלָא עָאל וְנִפְק, טַב לִיה דְּלָא אֲבִירִי. דְּהָא גְלִיָּא קַמִּי עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, דְּמְלִין אֲלִין נְהִירִין בְּלַבְּאִי, בְּאֲשְׁלֻמוֹתָא דְּרַחֲמֵימוֹתָא וְדַחֲלִילוּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְאֲלִין בְּנֵי דְהַכָּא, יִדְעֵנָא בְּהוּ דְּהָא עָאלוּ וְנִפְקוּ, וְאֲתַנְהִירִין בְּאֲלִין מְלִין, וְלָא בְּכֻלְהוּ. וְהִשְׁתָּא אֲתַנְהִירוּ בְּשְׁלִימוֹתָא כְּמָה דְּאֲצַטְרִיד. זַכָּאָה חוּלְקִי עֲמַהוּן, בְּהֵוּא עֲלֵמָא.



סדר הלימוד ליום כו אלול [יום 351 בשנה]

דף ר"צ ע"ב

אמר רבי שמעון, כל מה דאמינא דעתיקא קדישא. וכל מה דאמינא דזעיר אנפין. כלא חד, כלא הוא חד מלה. לא (דף ר"צ ע"ב) תלייא ביה פירודא. בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

תא חזי, שירותא דא דאקרי אב, אתפליל ביו"ד, דתלייא ממזלא קדישא. ובגין כך, יו"ד כליל אתון אחרנין. י' סתימא דכל אתון אחרן. י' רישא וסיפא דכלא.

וההוא נהר דנגיד ונפיק, אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקיא, לזכאה להאי עלמא דאתי, דאשקי תדיר לגנתא, ולא פסיק. עליה פתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי, אברי ביו"ד, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י' כליל תרין אתון ו"ד.

באגדתא דבי רב ייבא סבא תנינן, אמאי ו"ד כלילן ביו"ד. אלא נטיעה דגנתא (ס"א ודאי) דא, אקרי ו'. אית גנתא אחרא, דאיהי ד'. ומהאי ו', אשתקייא ד'. (דאיהי ארבעה ראשים) והיינו רזא דכתיב, ונהר יוצא מעדן וגו'. מאי עדן. דא חכמה עלאה, ודא י'. להשקות. את הגן, דא הוא ו'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא הוא ד', וכלא כליל ביו"ד.

ובגין כך, אקרי אב לכלא. אב לאבהן. שירותא דכלא, (אקרי) ביתא דכלא, דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית. (מהאי י' שירותא וסיומא דכלא) וכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. באתריה, לא אתגלייא, ולא אתידע. מדאתחבר באימא אתרמיז באימא ובגין כך אימא כללא דכלא, בה אתידע ובה אתרמיז, שירותא וסיומא דכלא. (חכמה אקרי) דבה סתים כלא.

כללא דכלא, שמא קדישא. עד השתא רמיזנא, ולא אמנא כל אלין יומין. והאידינא מתגלפין סטרין, י', כליל בהאי חכמה. ה' דא אימא, וקרין בניה. ו"ה, אלין תרין בנין, דמתעטרן מאימא. והא תנינן, דבינה אתפליל מפלא. יו"ד דמתחברא באימא, ומפקין ב"ן. והיינו בניה, א"ב וא"ם דאינון י"ה, בן בגווייהו. השתא אית לאסתפללא, בינה, ואקרי תבונה, אמאי אקרי תבונה, ולא בינה. אלא תבונה אקרי, בשעתא דינקא לתרין בנין, ב"ן וב"ת, דאינון ו"ה, וההיא

שַׁעֲתָא אַקְרִי תְבוּנָה. דְּכֻלָּא כְּלִיל בְּאֵלִין אֲתוּוּן, בְּיָן וּבִיָּת, אֵינּוּן וִיה. וְכֻלָּא חַד כְּלָלָא, וְהֵינּוּ תְבוּנָה.

בְּסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא אָמַר, דְּשִׁלְמָה מְלָכָא, תְּקוּנָא קְדָמָא דְגַלִּי וְאָמַר, (שיר השירים א) הֲנֵךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי מֵהָאֵי הוּא. וְתְקוּנָא תְנַיִנָא, אַקְרִי כְּלָה, דְּאִיְהִי נּוֹקְבָא דְלִתְתָא. וְאֵינּוּן דְּאָמְרִי, דְּתִרְוּוּיָהוּ לְהָאֵי נּוֹקְבָא דְלִתְתָא אֵינּוּן, לְאוּ הַכִּי. דְּהִיא קְדָמָא לָא אַקְרִי כְּלָה. וְהִיא בְּתֵרָא, אַקְרִי כְּלָה, לְזַמְנִין (ידיען) יְדִיעִין (לזמנן סגיאין). דְּהָא זַמְנִין סְגִיאִין אֵינּוּן, דְּדְכוּרָא לָא אֲתַחְבְּרָ עִמָּה, וְאֲסִתְלַק מִיָּנָה. בְּהוּא זַמְנָא כְּתִיב, (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאָתָהּ לָא תִקְרַב. בְּשַׁעֲתָא דְּאֲתַדְכָּא נּוֹקְבָא, וְדְכוּרָא בְּעֵי לְאֲתַחְבְּרָ עִמָּה, כְּדִין אַקְרִי כְּלָה. כְּכֻלָּה מִמֶּשׁ אֲתִיָּא. (אבל) הָאֵי אֵימָא, לָא אֲפָסִיק רַעוּתָא דְּתִרְוּוּיָהוּ לְעֵלְמִין, בְּחַד נְפִיקוּן, בְּחַד שְׂרִיין. לָא אֲפָסִיק דָּא מִן דָּא, וְלָא אֲסִתְלַק דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב וְנָהַר יֵצֵא מִעֵדֶן, יוֹצֵא תְדִיר, וְלָא אֲפָסִיק. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, וְכַמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לָא יִכְזְבוּ מִימִיו. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב רַעֲיָתִי, בְּרַעוּתָא דְּאֲחוּהִי שְׂרִיין, בְּאֲחֻדוּתָא שְׁלִימוּתָא (שלימתא). אָבֵל הֵכָּא אַקְרִי כְּלָה, דְּכֵד אֲתָא דְּכוּרָא לְאֲתַחְבְּרָ עִמָּה, הִיא כְּלָה, כְּכֻלָּה אִיְהִי אֲתִיָּא מִמֶּשׁ.

וּבְגִין כֵּךְ, תְּרִי (ויחי רמ"ב) תְּקוּנִין דְּנוֹקְבֵי פְרִישׁ שְׁלֵמָה. תְּקוּנָא דְּקְדָמִיתָא סְתִימָא, בְּגִין דְּאִיְהִי סְתִימָא. וְתְקוּנָא תְנַיִנָא פְרִישׁ יִתִיר, וְלָא סְתִים פּוּלִי הָאֵי. וְלִבְתֵּר תְּלִיָּא כְּלָ שְׁבַחָא בְּהִיא דְּלַעֲיָלָא. דְּכְתִיב, (שיר השירים ו) אַחַת הִיא לְאִמָּה בְּרָה הִיא לְיֹלְדָתָהּ. וּבְגִין דְּאִיְהִי אֵימָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא דְּכְלָה, וְרַעוּתָא דְּיוֹד לָא אֲפָסִיק מִנָּה לְעֵלְמִין, אֲתִיְהִיב בְּרַשׁוּתָהּ כְּלָ חִירוֹ דְּעֵבְדִין. כְּלָ חִירוֹ דְּכֻלָּא. כְּלָ חִירוֹ דְּחִיָּבִיא, לְדְכָאָה לְכֻלָּא. דְּכְתִיב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם. וְכְתִיב (ויקרא כח) וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמֻשִּׁים שָׁנָה יוֹבֵל הִיא. מָאֵי יוֹבֵל. כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר (ירמיה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. מִשׁוּם הֵהוּא נָהַר דְּאֲתִי וְנָגִיד וְנָפִיק, וְאֲתִי תְדִיר, וְלָא פְּסִיק.

דָּה רַצ"א ע"א

כְּתִיב (דָּה רַצ"א ע"א) (משלי ב) כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא לְתְבוּנָה תִתֵּן קוֹלְךָ. כִּיֵּן דְּאָמַר כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא, אֲמָאֵי לְתְבוּנָה. אֲלָא כְּלָא כְּמָה דְּאֵמִינָא. הִי מְנַיִהוּ עֲלָאָה. בִּינָה עֲלָאָה מְתְבוּנָה. בִּינָה אָב וְאָם וּבֵן. י"ה: אָב וְאָם, וּבֵן בְּגוּוּיָהוּ. תְבוּנָה: כְּלָא כְּלָלָא דְּבְנִין, בֵּן וּבֵת, ו"ה. וְלָא אֲשַׁתְּכַח אָב וְאָם, אֲלָא בְּאֵימָא דְּאֵימָא וְדָאֵי (ס"א בְּבִינָה. וּבְתְבוּנָה וְדָאֵי אֵימָא) רְבִיעָא עֲלִיָּהוּ, וְלָא אֲתַגְלִיָּא. אֲשַׁתְּכַח דְּכֻלָּלָא דְּתִרְוּוּיָא בְּנִין,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אֶקְרִי תְבוּנָה. וְכִלְלָא דְאָב אָם וּבֵן, אֶקְרִי בִינָה. וְכַד בְּעֵי לְאֶכְלָלָא כֻּלָּא, בְּהַאי אֶתְכַלִּיל.

וְהַאי אָב וְאָם וּבֵן, אֶקְרִין חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. בְּגִין דְּהַאי בֵּן נָטִיל סִימְנִין דְּאָבוּי וְאִמִּיה, אֶקְרִי דַעַת, דְּהוּא סְהִדוּתָא דְתִירוּוִייהוּ. וְהַאי בֵּן, אֶקְרִי בּוּכְרָא. דְכַתִּיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דְּאֶקְרִי בּוּכְרָא, נָטִיל תְּרִין חוּלְקִין. וְכַד אֶתְרַבִּי בְּעֵטְרוּי, נָטִיל תְּלַת חוּלְקִין. וּבִין כַּף וּבִין כַּף, תְּרִין חוּלְקִין, וְתַלַּת חוּלְקִין כֻּלָּא חַד מְלָת. וְהַאי וְהַאי חֲכִי (ס"א חד) הוּי, יְרוּתָא דְּאָבוּי וְאִמִּיה יְרִית.

מַאי יְרוּתָא דָּא. אַחְסַנְתָּא דְּאָבוּי וְאִמִּיה, וְתִרִין עֵטְרִין דְּהוּוּ גְנִיזִין בְּגוּוִייהוּ, וְאַחְסִינוּ לְבֵן דָּא. מִסְטָרָא דְּאָבוּי, הוּוּ גְנִיזִין בְּגוּוִייהוּ חַד עֵטְרָא, דְּאֶקְרִי חֶסֶד. וּמִסְטָרָא דְּאִמָּא, חַד עֵטְרָא דְּאֶקְרִי גְבוּרָה. וְכִלְהוּ מִתְעַטְרִין בְּרִישֵׁיה, וְאַחֲדִי לֹון. וְכַד נְהָרִין אֵלִין אָב וְאָם עָלֵיה, כֻּלְהוּ אֶקְרוּן תְּפִילִין דְּרִישָׁא. וְכֻלָּא נָטִיל בֵּן דָּא, וְיִרִית כֻּלָּא, וְאֶתְפֹּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהַאי בֵּן יְהִיב לְבִרְתָּא. וּבִרְתָּא מְנִיחָא אֶתְזֹון. וְעַל כָּל פְּנִים מְכַאן, בְּרָא יְרִית וְלֹא בִרְתָּא. בְּרָא יְרִית לְאָבוּי וְלְאִמִּיה וְלֹא בִרְתָּא. וּמְנִיחָא אֶתְזֹון בִּרְתָּא. כְּמָה דְכַתִּיב, (דניאל ד) וּמְזֹון לְכֻלָּא בֵּיה. (ואי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק בחד אינון וחד כלא).

הַנִּי אָב וְאָם, כְּלִילִין וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא. וְאָב טְמִיר יְתִיר. וְכֻלָּא אַחֲדִי מְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא, וְתִלְיָא מִמְזֹלָא קַדִּישָׁא, יְקִירוּ (יקרא) דְכָל יְקִירִין. וְאֵלִין אָב וְאָם, מִתְקַנִּין בֵּיתָא, כְּמָה דְּאִמִּינָא דְכַתִּיב, (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית וּבִתְבוּנָה יִתְכוּנֵן וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ כָּל הוֹן יְקָר וְנָעִים. וְכַתִּיב (משלי כב) כִּי נָעִים כִּי תִשְׁמְרֶם בְּבִטְנְךָ. (הנִי כֻלָּא דְכֻלָּא, כְּמָה דְאִמִּינָא וְתִלִּין מִמְזֹלָא קַדִּישָׁא יְקִירָא).

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאֶדְרָא לָא גְלִינָא כֻּלָּא. וְכָל הַנִּי מְלִין, טְמִירִין בְּלָבַי הוּוּ עַד הַשְּׁתָּא, וּבְעֵינָא לְאֶטְמָרָא לֹון לְעֵלְמָא דְאַתִּי, מְשׁוּם דְתַמֵּן שְׁאֵלְתָּא שְׁאִיל לָבַא, כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה לג) וְהָיָה אִמּוּנַת עֲתָךְ חוֹסֵן יְשׁוּעוֹת חֲכָמָה וְדַעַת וְגו', וְחֲכָמָה בְּעֵינֵי מִינִי, וְהַשְּׁתָּא רַעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַאי, הָא בְּלָא כְּסוּפָא אִיעוּל קָמִי פְּלִטְרוּי.

כְּתִיב (שמואל א ב) כִּי אֵל דַּעוֹת יִי. דַּעוֹת וְדַאי. הוּא הַדַּעַת. בְּדַעַת כָּל פְּלִטְרוּי אֶתְמַלְיִין. דְכַתִּיב, וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ. (בגין כד) דַּעַת אַחְרָא לָא אֶתְגַּלִּיא, דְהַא טְמִירָא אֲזִיל בְּגוּוִייה, וְאֶתְכַלִּיל בֵּיה. דַּעַת נְהִיר בְּמוֹחִין, וְאֶתְפֹּשֵׁט בְּמוֹחָא כֻּלָּא. (במוחא, בגופא כלא, כי אל דעות יי)

בְּסִפְרָא דְאַגְדָּתָא תְּנִינָן, כִּי אֵל דַּעוֹת יִי, אֵל תְּקִירֵי דַּעוֹת, אֵלָא עֵדוּת. דְהוּא סְהִדוּתָא דְכֻלָּא, סְהִדוּתָא דְתִרִין חוּלְקִין, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (תהלים עח) וַיִּקָּם עֵדוּת

ביעקב. ואף על גב דהאי מלה, אוקמוה בספרא דצניעותא בגוונא אחרא. התם באתריה שלים, הכא כלא שפיר, וכלא הוי, כד אסתים מלה.

האי אב ואם, פלהו בהו פלילין, כלא בהו סתימן, ואינון סתימן במזלא קדישא, עתיקא דכל עתיקין. ביה סתימן. ביה פלילין. כלא הוא, כלא הוי. בריך הוא, בריך שמייה, לעלם ולעלמי עלמין.

דף רצ"א ע"ב

כל מלין דאדרא יאות, וכלהו מלין קדישין, מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא, פלהו מלין דסתימין, ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו, וכלא הכי הוא. ועד השתא הו מתפסיין אלין מלין דדחילנא לגלאה, והשתא אתגליין. וגלי קמי (מלכא) עתיקא קדישא, דהא לא ליקרא דילי ודבית אבא עבידנא, אלא בגין דלא איעול בכסופא קמי פלטרוי עבידנא. ועוד, הא חמינא, דקודשא בריך הוא וכל הני זכאי קשוט דהכא משתכחון, פלהו מסתפמין על ידי. דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דילי, וכלהו זמינן (דף רצ"א ע"ב) בההוא עלמא בהילולא דילי, זכאיה חולקי.

אמר רבי אבא, כד סיים מלה דא בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, ארים ידוי, ובכה וחייה. בעא לגלאה מלה חדא. אמר, במלה דא אצטערנא כל יומאי, והשתא לא יהבין לי רשותא. אתתקף, ויתיב, ורחיש בשפוותיה, וסגיד תלת זמינן, ולא הוה יכיל בר נש לאסתכלא באתריה, כל שפן ביה. אמר, פומא פומא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו מבועד. מבועד נפיק ולא פסק. עלך קרינן (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. וכתוב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו.

האידינא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא, (נ"א רעותא לגלאה רזא דא) ולא סליק ברעותי (ס"א בדי), בר האידינא, דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלאה מלין, קמיה דקודשא בריך הוא, דהא פלהו מתעטרין ברישי (ברישיה). והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה, פיומא אחרא. דהא כל יומא דא ברשותי קיימא. והשתא שרינא לגלאה מלין, בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא.

כתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מאן חפימא, יסתפל בהאי, למחמי אורחוי (ס"א דינוי) דקדישא עלאה, דינין דקשוט, דינין דמתעטרין בכתרי עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינן נהרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין, פלהו דרגין לאתנהרא. (נ"א וכלהו אינון דרגין לאתנהרא) ובההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא, אתגלייא מה דאתגלייא, וכלהו נהורין אחידן, נהורא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דא בנהורא דא, ונהורא דא, בנהורא דא, ונהרין דא בדא, ולא מתפרשן דא מן דא.

נהורא דכל בוצינא ובוצינא, דאקרון תקוני מלכא, פתרי מלכא, כל חד וחד, נהיר ואחיד בההוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין כך פלא בחד דרגא אסתלק, וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא, איהו ושמיה חד הוא. נהורא דאתגלייא, אקרי לבושא דמלכא. נהורא דלגו לגו, (בההוא נהורא הוא מה) נהורא סתים, וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגלייא.

וכלהו בוציני, וכלהו נהורין, נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, בוצינא עלאה. וכד מסתכלן, כלהו נהורין דאתפשטן. לא אשתכח בר בוצינא עלאה, דאטמר ולא אתגלייא.

באינון לבושין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט, אשתכחו תרין בוצינין, תקונא דכורסייא דמלכא, ואקרון צדק ומשפט. ואינון שירותא, ושלימותא, בכל מהימנותא. ובהני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינון לה, (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם.

כד מתערין דינין ממשפט, כלהו רחמי, כלהו בשלימו. דהאי מבסם להאי צדק, ודינין מתתקנין, וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין (אקרי) שעטא דמתחברן דכר ונוקבא, וכל עלמין כלהו ברחמי, ובחדוותא.

וכד אסגיא חובי עלמא, ואסתאבת מקדשא, ודכורא אתרחק מן נוקבא, וחויא תקיפא שריא לאתערא, ווי לעלמא דמתון בההוא זמנא מהאי צדק. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא, כמה זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה. בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא, ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי פתיב, (משלי ג) ויש נספה בלא משפט, דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אחרא.

ועל דא אמר שלמה מלכא, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אויב בצדקו וגו', הבל דא, (ס"א ל"ג הבל דא) הבל חדא, מהבלים דלעילא, דאקרון אפי מלכא, ודא איהו מלכותא קדישא, דכד היא מתערא בדינוי, פתיב יש צדיק אויב בצדקו. מאי טעמא. משום דמשפט אתרחק מצדק. ובגין כך אקרי, ויש נספה בלא משפט.

דף רצ”ב ע”א

תא חזי, כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא, רחימא דקודשא בריך הוא, אפילו כד אתער צדק בלחודוי, יכיל עלמא לאשתובא בגיניה. וקודשא בריך הוא בעי ביקריה, ולא מסתפי (דף רצ”ב ע”א) מן דינא. וכד ההוא זכאה לא קיימא בקיומיה, מסתפי אפילו ממשפט, ולא יכיל למיקם ביה. כל שכן בצדק.

דוד מלכא, בקדמיתא אמר, (תהלים כו) בחגני יי’ ונסני. דהא אנא לא מסתפינא מפל דינין, אפילו מהאי צדק, וכל שכן דאחידנא ביה, מה כתיב. (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, בצדק ודאי. לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב, אפילו ממשפט מסתפי, דכתיב, (תהלים קמג) ואל תבא במשפט את עבדך.

תא חזי, כד מתבסמא האי צדק ממשפט, כדין אקרי צדקה. ועלמא מתבסמא בחסד, ואתמליא מניה. דכתיב, (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד יי’ מלאה הארץ.

אסהדנא עלי, דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערע בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובי. כמה דכתיב, (משלי ל) אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה, כפום כל חד, כפום בירא עמקא, והא בדרא דא אית ביה זכאין, וזעירין אינון דיקומון לאגנא על עלמא, ועל עאנא, מארבעה זיוין. (ס”א על עלמא, ועלינא בעיין). על פן אחידן מלי דא בדא, ומתפרשן מלין דסתימין בעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, והיך אחידן אלין באלין. מכאן להלאה, מלין דזעיר אנפין, אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימין בלבאי, ותמן לא אתקנו. (עד כאן סתימין מלין) השתא אתתקנו ואתגליין, וכלהו מלין סתימין, וברירין כלהו. זכאה חולקי, ואינון דירתו ירותא דא, דכתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו וגו’.

האי דאוקימנא, אב ואם בעתיקא אחידן, בתיקוני, הכי הוא. דהא ממוחא סתימאה דכל סתימין תליין, (נ”א נפקין) ומתאחדן ביה. (ואף על גב דעתיקא קדישא אתתקון בלחודוי) וכד יסתפלון (בכל) מלי. כלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי, והוא יהא. וכל הני תקונין ביה. (בס”י לא נמצא אחידן ביה סתימן לא מתפרשן מניה מוחא סתימאה לא אתגלייא ולא תליא ביה) א”ב וא”ם מהאי מוחא נפקו, אתפלילו במזלא, וביה תליין, וביה אחידן. זעיר אנפין, בעתיקא קדישא תלייא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפיק, וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ומאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. וכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי’.

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומא בהאי קרא, דכתיב, (תהלים לד) ביי’ תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו. והאידינא אתקיים קרא כלא. ביי’ תתהלל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקות ואשתדלת
ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו, כל הני צדיקייא, וכל
בני מתיבתא קדישא, וזכאין דאתין השתא עם קודשא בריך הוא, פלהו שמעין
מלי, וחדאן. בגין כך, (תהלים לד) גדלו ליי' אתי ונרוממה שמו יחדיו.



סדר הלימוד ליום כז אלול [יום 352 בשנה]

פֶּתַח וְאָמַר, כְּתִיב, (בראשית לו) וְאֵלֶּה הַמַּלְכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוֹם. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים מח) כִּי הִנֵּה הַמַּלְכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּיו. נוֹעְדוּ, בְּאֵן אֶתְר. בְּאֶרֶץ אֲדוֹם. בְּאֶתְר דְּדִינִין מִתְאַחֲדִין תַּמּוֹן. עִבְרוּ יַחְדָּיו, דְּכְתִיב וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו. הַמָּה רָאוּ כֵן תַּמְהוּ נִבְהִלוּ נַחֲפִזוּ, דְּלֹא אֶתְקִימוּ בְּאֶתְרֵיהוּ, בְּגִין דְּתַקּוּנִין דְּמִלְכָּא לֹא אֶתְקֵנוּ, וְקִרְתָּא קִדִּישָׁא וְשׁוּרֵי, לֹא אֶזְדַּמְנוּ.

הַדָּא הוּא דְכְתִיב, כְּאֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ כֵן רְאִינוּ וְגוֹ', דְּהָא פְּלִהוּ לֹא אֶתְקִימוּ, וְהִיא אֶתְקִימַת הַשְּׁתָּא, בְּסִטְרָא דְדְכוּרָא, דְּשִׂרְיָא עִמָּה. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו הֶדֶר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוּ וְשֵׁם אֶשְׁתוּ מְהִיטְבָּאֵל בֵּת מְטֵרַד בֵּת מִי זְהָב. מִי זְהָב וְדָאֵי כְּמָה דְאוּקִימָנָא בְּאֶדְרָא.

דף רצ"ב ע"ב

וְהִיא בְּסִפְרָא דְאֶגְדָּתָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא אֶתְמַר, וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו הֶדֶר. הֶדֶר וְדָאֵי, כְּמָה דְאֶתְר אֶמַר, (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הֶדֶר. וְשֵׁם אֶשְׁתוּ מְהִיטְבָּאֵל, כְּמָה דְאֶתְר אֶמַר כְּפֹת תְּמָרִים. וְכְתִיב, (תהלים צב) צִדִּיק כְּתִמֵּר יִפְרֹחַ, דְּאִיְהִי דְכָר וְנוֹקְבָא. הָאֵי אֶתְקִרִיאַת בֵּת מְטֵרַד, בֵּת מְהִיטְבָּאֵל אֶתְר דְּטֵרְדִין כְּלָא לְאֶתְדִבְקָא, וְאֶקְרִי אֲב. וְכְתִיב (איוב כח) לֹא יָדַע אֲנוּשׁ עֶרְפָּה וְלֹא תִמְצָא בְּאֶרֶץ חַיִּים. דְּבַר אַחַר, בֵּת מְאִימָא, דְּמִסְטֵרְהָא מִתְאַחֲדִין דִּינִין, דְּטֵרְדִין (דף רצ"ב ע"ב) לְכֹלֵא. בֵּת מִי זְהָב, דִּינְקָא בְּתֵרִין אֲנִפִין, דְּנִהִירוּ בְּתֵרִין גְּוֹוִינִין. בְּחֹסֵד וּבְדִינָא.

עַד לֹא אֲבִרִי עֲלֵמָא, לֹא הוּוּ מְשִׁיחִין אֲנִפִין בְּאֲנִפִין, וּבְגִין כֶּךָ, עֲלֵמִין קִדְמָאֵי אֶתְחַרְבוּ, וְעֲלֵמִין קִדְמָאֵי בְּלֹא תַקּוּנָא אֶתְעִבִּדוּ. וְהָהוּא דְלֹא הוּוּ בְּתַקּוּנָא, אֶקְרִי זִיקִין נְצוּצִין, כְּהָאֵי אוּמָנָא, מְרַצְפָּא (ס"א מְרֻזְפָּא), כִּד אֶכְתֵּשׁ בְּמָנָא (בראשית קנ"ז ע"א) דְּפִרְזֵלָא, אֶפִּיק זִיקִין לְכָל עֵיבֵר, וְאִינּוֹן זִיקִין דְּנִפְקִין, נִפְקִין לְהִיטִין וְנִהִירִין, וְדַעֲכִין לְאַלְתֵּר. וְאֵלִין אֶקְרוּן עֲלֵמִין קִדְמָאֵי. וּבְגִין כֶּךָ אֶתְחַרְבוּ וְלֹא אֶתְקִימוּ. עַד דְּאֶתְתַּקֵּן עֲתִיקָא קִדִּישָׁא, וְנִפִּיק אוּמָנָא (ד"א מָנָא) לְאוּמְנוּתֵיהָ.

וְעַל הָאֵי תְנִינָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן, (דְּנִיּוּצָא) דְּבוּצִינָא אֶפִּיק זִיקִין (שמות רנ"ד ע"ב, בראשית ק"ז ע"ב סתרי תורה) בְּזִיקִין (נ"א דְבוּצִינָא אֶפִּיק זִיקִין נִיּוּצִין) לְתַלְתַּת מָאָה וְעֶשְׂרִין עֵיבֵר. וְאִינּוֹן זִיקִין, עֲלֵמִין קִדְמָאֵי אֶקְרוּן, וּמִיתוּ לְאַלְתֵּר. לְבֵתֵר נִפִּיק אוּמָנָא (ס"א מָנָא) לְאוּמְנוּתֵיהָ, וְאֶתְתַּקֵּן בְּדְכָר וְנוֹקְבָא, וְהִנֵּי זִיקִין דְּאֶתְדַעְכוּ וּמִיתוּ, הַשְּׁתָּא אֶתְקִימוּ.

כּלָא. מבוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא, נְפִק גִּיצוּצָא, פְּטִישָׁא תְקִיפָא, דְּבִטְשׁ, וְאַפִּיק זִיקִין עֲלִמִין קְדָמָי, וּמִתְעַרְבִי (ד”א ומתדכי) בְּאוּרָא דְכֵיא, וְאַתְבְּסֵמוּ דָא בְּדָא.

כּד אֲתַחְבֵּר אַבְ”א וְאַיְמָ”א, וְהָהוּא אַב הוּא, מְרוּחָא דְגִנְזוּ בְּעֵתִיק יוּמִין, בֵּיה אֲתַגְנִזוּ הָאִי אוּרָא, וְאַכְלִיל לְגִיצוּצָא, דְנִפְק מִבוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא דְגִנְזוּ בְּמַעוּי דְאַיְמָא. וְכֵד אֲתַחְבְּרוּ תְרוּוִייהוּ, וְאַתְכְּלִילוּ דָא בְּדָא. נְפִיק גּוּלְגֻלְתָּא חַד תְּקִיפָא, וְאַתְפְּשֵׁט בְּסִטְרוּי, דָּא בְּסִטְרָא דָּא, וְדָא בְּסִטְרָא דָּא. כְּמָה דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא תְלַת רִישִׁין אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּחַד, כִּךְ כְּלָא אֲזַדְמִן בְּתַלַּת רִישִׁין, כְּמָה (רפ”ח ע”ב) דְאַמִּינָא.

בְּהָאִי גּוּלְגֻלְתָּא דְזַעִיר אַנְפִּין, נְטִיף טְלָא מְרִישָׁא חוּרָא (ואחיד ליה), וְהָהוּא טְלָא אֲתַחְזִי בְּתַרִי גּוּוּנִי. וּמִנִּיהּ מִתְנִן חֻקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וּמִהָאִי טְלָא דְגּוּלְגֻלְתָּא דָּא, טַחְנִין מְנָא לְצַדִּיקָיָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּבֵיה זְמִינִין מִתְיָא לְאַחִיָּא. וְלֹא אֲזַדְמִן מְנָא דְנִפְל מִהָאִי טְלָא, בְּר הָהוּא זְמַנָּא בְּזַמְנָא דְאֲזוּלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא, וְזִין לְהוּ עֵתִיקָא דְכְּלָא, מִהָאִי אֲתֵר. מַה דְלָא אֲשֶׁתְּכַח לְבֵתֵר. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות טז) הַנְּגִי מִמִּטִּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וְגו’. הָאִי בְּהָהוּא זְמַנָּא. לְזַמְנָא אַחְרָא תְנִינִן, קְשִׁים מְזוּנֹתֵינוּ שֶׁל אָדָם קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהָא בְּמִזְלָא תְלִיָּא בְּמִזְלָא וְדָאִי. וְעַל כֵּן בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי, לָאוּ בּוֹכוֹתָא תְלִיָּא מְלִתָּא, אֲלָא בְּמִזְלָא תְלִיָּא מְלִתָּא, וְכֵלָא תְלִיָּין בְּהָאִי מְזֻלָּא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

תְּשַׁעָּה אַלְפִין רְבוּא עֲלִמִין, נְטִלִין וְסַמְכִין עַל הָאִי גּוּלְגֻלְתָּא. וְהָאִי אוּרָא דְכֵיא אֲתַכְּלִיל בְּכֵלָא, פִּיּוֹן דְהוּא כְּלִיל מְכֵלָא וְכֵלָא אֲתַכְּלִיל בֵּיה, אֲתַפְּשֵׁטוּ אַנְפּוּי לְתַרִין סִטְרִין, בְּתַרִי נְהוּרִין כְּלִילִין מְכֵלָא. וְכֵד אֲסַתְּפְלוּ אַנְפּוּי, בְּאַנְפִּין דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא, כְּלָא אַרְךְ אַפִּים אַקְרִי. מֵאִי אַרְךְ אַפִּים. (אריך אפים מבעי ליה) אֲלָא הַכִּי תְנִינִן, בְּגִין דְאַרְיָה אַפִּיהּ לְחַיִּיבָא. אַבְל אַרְךְ אַפִּים, אֲסוּוֹתָא דְאַנְפִּין. דְהָא לָא אֲשֶׁתְּכַח אֲסוּוֹתָא בְּעֵלְמָא, אֲלָא בְּזַמְנָא דְאַשְׁגַּחִין אַנְפִּין בְּאַנְפִּין.

בְּחֻלְלָא דְגּוּלְגֻלְתָּא, נְהִירִין תְּלַת נְהוּרִין. וְאִי תִימָא תְּלַת, אַרְבַּע אֵינּוּן, כְּמָה דְאַמִּינָא, אַחְסַנְתִּיהּ דְאַבוּי וְאַמִּיהּ, וְתַרִין גִּנְזִין דְלַחוּן, דְמִתְעַטְרִין כְּלַחוּ בְּרִישִׁיהּ, וְאַיְנּוּן תְּפִלִּין דְרִישָׁא. לְבֵתֵר מִתְחַבְּרִין בְּסִטְרוּי, וְנְהִירִין וְעֵאלִין בְּתַלַּת חֻלְלֵי דְגּוּלְגֻלְתָּא. נְפִיקִין כֹּל חַד בְּסִטְרוּי, וּמִתְפְּשֵׁטִין בְּכֹל גּוּפָא.

וְאַלִּין מִתְחַבְּרִין בְּתַרִי מוּחִי. וּמוּחָא תְּלִיתָאָה כְּלִיל לֹון, וְאַחִיד (ואינן תפלין דרישא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. לבתר נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחיד) בְּהָאִי סִטְרָא וּבְהָאִי סִטְרָא, וּמִתְפְּשֵׁט בְּכֹל גּוּפָא, וְאַתְעֵבִיד מַנִּיהּ תְּרִי גּוּוּנֵי כְּלִילִין כְּחַדָּא. וּמִהָאִי נְהִיר אַנְפּוּי, וְאַסְהִיד

בִּאֲבָא וְאִימָא גְוּוּנִי דְאַנְפוּי. וְהוּא אֶקְרִי דְעַת, בְּדַעַת (ס”א בדא) כְּתִיב, (שמואל א ב) כִּי אֵל דְעוֹת ה’ וְגו’, בְּגִין דְאִיהוּ בְתָרִי גְוּוּנִי לֹו נְתַכְנֹו עֲלִילוֹת. אֲבַל לְעַתִּיקָא קְדִישָׁא סְתִימָאָה, לָא נְתַכְנֹו. מְאִי טַעְמָא נְתַכְנֹו לְהָא. בְּגִין דְיָרִית תְּרִין חוּלְקִי, וּכְתִיב (שמואל ב כב) עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְגו’.

דף רצ”ג ע”א

וְהָא בְּקִשׁוּט אוֹקִימוּ חֲבֵרִיָּא, דְכְתִיב, (בראשית כט) וַיִּגְדַּע יַעֲקֹב (דף רצ”ג ע”א) לְרַחֵל כִּי אַחִי אֲבִיהָ הוּא. וַיִּגְדַּע, הָא אוֹקְמוּהָ, דְכֻלָּא רֹזָא דְחֻכְמָתָא. וְכִי בְּן רִבְקָה הוּא. בְּן רִבְקָה, וְלֹא כְתִיב בְּן יִצְחָק. רִמּוֹ, וְכֻלָּא רְמִיזָא בְּחֻכְמָתָא. וְעַל הָא אֶקְרִי שְׁלִים בְּכֻלָּא. וְבִיה אֲתַחְזִי מְהִימְנוּתָא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, וַיִּגְדַּע יַעֲקֹב, וְלֹא כְתִיב וַיֹּאמֶר.

הֲנִי גְוּוּנִי, כְּמָה דְנַהֲרִין בְּעֵטְרָא דְרִישָׁא, וְעַאלִין בְּחַלְלֵי דְגוּלְגֻלְתָּא. הֲכִי מִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא, וְגוּפָא אֲתַאֲחִיד בְּהוּ. (אבל) לְעַתִּיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא, לָא נְתַכְנֹו, וְלֹא יִיאֵן לִיה, דְהָא פְלָא בְּחַד אֲשַׁתְּכַח, חִידוֹ לְכֻלָּא, חַיִּים לְכֻלָּא. לָא תִלְיָא בִּיה דִּינָא. אֲבַל בְּהָא, לֹו נְתַכְנֹו עֲלִילוֹת וְדָא.

בְּגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא, תִּלְיָין כָּל אֵינּוֹן רַבּוּן וְאַלְפִין (קוצי) מְקוּצֵי דְשַׁעְרִין, דְאֵינּוֹן אוּכְמִין. וּמְסַתְּבִין דָּא בְּדָא, אֲחִידִן דָּא בְּדָא, דְאֲחִידִן בְּנַהֲירוֹ עֲלָאָה דְמַעְטָר (דמתעטר) בְּרִישֵׁיהָ מְאָבָא, וּמְמוּחָא דְאֲתַנְהִיר מְאָבָא. לְבַתַּר נְפָקִין נִימִין עַל נִימִין, מְנַהֲירוֹ דְמַתְעַטָּר בְּרִישֵׁיהָ מְאִימָא, וּמְשָׂאֵר מוּחֵי. וְכֻלְהוּ אֲחִידִן, וּמְסַתְּבִין בְּאֵינּוֹן שַׁעְרֵי דְאֲחִידִן מְאָבָא, בְּגִין דְאֵינּוֹן מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא, וּמְסַתְּבִין דָּא בְּדָא.

וְכֻלְהוּ מוּחֵי אֲחִידִן בְּגוּלְגֻלְתָּא, בְּמוּחָא עֲלָאָה. וְכֻלְהוּ מְשִׁיכִין (דאתמשכון) אֲתַמְשְׁכוּן מִתְלַת חַלְלֵי דְמוּחָא, (אחידן במוחי) מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא, בְּדַכְיָא בְּמִסְאָבָא. בְּכָל אֵינּוֹן טַעְמִין וְרוּזִין, סְתִימִין וּמִתְגַּלְיִין. וּבְגִין כֶּךָ פְלְהוּ מוּחֵי רְמִיזֵי (כך נמצא בס”י) בְּאַנְכֵי יִי אֲלֵהִיָּהּ וְכוּ, כְּמָה דְנַהֲרִין בְּעֵטְרָא דְרִישָׁא, וְעַאלִין בְּחַלְלֵי דְגוּלְגֻלְתָּא.

כָּל אֵינּוֹן קוּצִין אוּכְמִין, חַפִּיִן וְתִלְיִין לְסַטְרָא דְאוּדְנִין. וְהָא אוּקִימָנָא, דְבְּגִין כֶּךָ כְּתִיב, (מלכים ב יט) הִטָּה יִי אֲזַנְהָ וּשְׁמַע. מִכָּאֵן אוּקִימָנָא, מֵאֵן דְבַעֵי דִירְפִין מְלַכָּא אוּדְנִיהָ לְקַבְלִיהָ, יְסַלְסַל בְּרִישֵׁיהָ דְמְלַכָּא, וַיִּפְנֶה שַׁעְרֵי מַעַל אוּדְנִי, וַיִּשְׁמַע לִיה מְלַכָּא בְּכָל מַה דְבַעֵי.

בְּפִלְגוּתָא דְשַׁעְרֵי, מִתְאַחְדָּא חַד אוּרְחָא, בְּאַרְחָא דְעַתִּיק יוּמִין, וּמִתְפַּרְשֵׁן מְנִיהָ כָּל אוּרְחוֹי דְפְקוּדֵי אוּרִיָּתָא, (ואתמנן עליהו) כָּל מְאַרְיֵהוּן דִּיבְבָא וַיִּלְלָא תִלְיִין בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא, וְאֵינּוֹן מְפַרְשִׁין רִשְׁתָּא לְחַיִּיבָא, דְלֹא יִדְעִין אֵינּוֹן אֲרַחִין. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (משלי ד) דֶּרֶךְ רָשָׁעִים כְּאִפְלָה. וְכָל אֵלִין תִּלְיִין בְּקוּצִין תְּקִיפִין, וּבְגִין כֶּךָ פְלְהוּ תְּקִיפִין. וְאוּקִימָנָא בְּאֵינּוֹן שַׁעֲרֵין אֲתַאֲחִידִן מְאַרְיֵהוּן דְמִתְקַלָּא, (ס”א דרחימותא)

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

דְּכַתִּיב, (תהלים כה) כָּל אַרְחוֹת יי' חֶסֶד וְאֱמֶת. וְכָל כֹּהֵן, בְּגִין דְּמִשְׁכֵּין מִמוֹחִין סְתִימִין דְּרִהִיטֵי דְּמוֹחָא.

וּבְגִין כֹּהֵן מִשְׁתַּכְּחֵי כָּל חַד כְּפּוּם אוֹרְחוֹי, מִחַד מוֹחָא בְּאִינּוֹן קוֹצִין שְׁעִיעוֹן, אֲתַמְשְׁכֵן מְאָרִיִּהוֹן דְּמִתְקַלָּא, (דרחִימוֹתא) דְּכַתִּיב כָּל אַרְחוֹת יי' חֶסֶד וְאֱמֶת.

מִמוֹחָא תְּנִינָא, בְּאִינּוֹן קוֹצִין תְּקִיפִין, אֲתַמְשְׁכֵן וְתִלְיִין מְאָרִיִּהוֹן דִּיבְבָא וִילָלָא דְּכַתִּיב בְּהוּ דְּרַף רְשָׁעִים כְּאִפְלָה לֹא יִדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ. מֵאִי קָא מִיִּירִי. אֲלָא לֹא יִדְעוּ, כְּלוּמַר לֹא יִדְעִין, וְלֹא בְּעָאן לְמַנְדַּע, בְּמָה יִכְשָׁלוּ. אֵל תְּקַרִי בְּמָה, אֲלָא בְּאִימָא יִכְשָׁלוּ. בְּאִינּוֹן דְּמִתְאַחֲדִין בְּסִטְר דְּאִימָא. מֵאִי סִטְרָא דְּאִימָא. גְּבוּרָה תְּקִיפָא מִינָה מִתְאַחֲדִין מְאָרִיִּהוֹן דִּיבְבָא וִילָלָא.

מִמוֹחָא תְּלִיתָא, בְּאִינּוֹן קוֹצִין דְּאִינּוֹן בְּאֲמֻצְעִיתָא, אֲתַמְשְׁכֵן וְתִלְיִין מְאָרִיִּהוֹן דְּמִיִּדִין (דמִאֲרִין). וְאֲקִרוּן אֲפִין נְהִירִין וְלֹא נְהִירִין. וּבְהִנֵּי כְּתִיב (משלי ד) פִּלְס מַעְגַּל רְגֵלֶיךָ. וְכִלָּא אֲשַׁתְּכַח בְּאִינּוֹן קוֹצִין דְּשַׁעֲרֵי דְּרִישָׁא.

מִצְחָא דְּגוּלְגֻלְתָּא, מִצְחָא לְאֲתַפְקֵדָא (ס"א לאתְּפֵקֵדָא) חִיבִיָּא עַל עוֹבְדִיהוֹן. וְכֵד הָאִי מִצְחָא אֲתַגְלִיָּא, מִתְעַרְיִן מְאָרִיִּהוֹן דְּדִינִין, לְאִינּוֹן דְּלֹא מִתְּכַסְּפִין בְּעוֹבְדִיהוֹן. הָאִי מִצְחָא סוּמְקָא כּוּוֹרְדָּא. וּבְשַׁעֲתָא דְּאֲתַגְלִיָּא מִצְחָא דְּעִתִּיקָא בְּהָאִי מִצְחָא, אֲתַהֲדֵרֵת חוּוֹרָא כְּתַלְגָּא. וְהָאִי שַׁעֲתָא, עַת רְצוֹן אֲקַרִי לְכִלָּא.

בְּסִפְרָא דְּאֲגֻדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סְבָא אֲמַר, מִצְחָא. זְכִי מִצְחָא, מִצְחָא דְּעִתִּיקָא. וְאִי לָאוּ, אֲשַׁדִּי ח' בֵּין תְּרִין אֲתוּוֹן, כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר (במדבר כד) וּמַחֲץ פְּאִתִּי מוֹאֵב.

וְאוֹקִימָנָא, דְּאֲקַרִי נִצְחָא בְּאֲתוּוֹן רְצוּפִין. וְכְמָה נִצְחִים הוּוּ. וְאִי עַל גַּב דְּנִצְחָא אֲחֵרָא (באתרא) בְּנִצְחָא אֲחֵרָא אֲסַתְּלֵק, וְאִית נִצְחִים אֲחֵרִין דְּמִתְּפַשְּׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבְגִין דְּשַׁבְתָּא בְּשַׁעֲתָא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר דִּינִין, גְּלִיָּא עִתִּיקָא קְדִישָׁא מִצְחָא דִּילִיָּה, וְכָל דִּינִין אֲתַכְּפִיין וְאֲשַׁתְּכּוּ וְלֹא אֲתַעֲבִידוּ.

דף רצ"ג ע"ב

בְּהָאִי מִצְחָא תְּלִיין כ"ד בְּתֵי דִינִין, לְכָל אִינּוֹן דְּחֻצִיפִין בְּעוֹבְדִיהוֹן. כְּמָה דְּכַתִּיב, (תהלים עג) וְאֲמַרוּ אִיכָה יִדְעֵנָה אֵל וַיִּשׁ דַּעָה בְּעֵלְיוֹן. וְהָאִי עֲשָׂרִים אִינּוֹן, ד' (דף רצ"ג ע"ב) לְמָה. לְקַבְּלִיהוֹן דְּד' מִיתוֹת בֵּית דִּינָא לְתַתָּא, דְּתִלְיִין מְלַעֲיָלָא. וְאֲשַׁתְּאָרוּ עֲשָׂרִין. וּבְגִין כֹּהֵן לֹא מַעֲנִישִׁין בֵּי דִינָא עֲלָאָה, עַד דִּישְׁלִים (נ"א עֲשָׂרִין) וְסִלְקָא לְכ' שָׁנִין, לְקַבְּלִיהוֹן דְּכ' בְּתֵי דִינָא. בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּנִינּוּ, לְקַבְּלִיהוֹן דְּכ"ד סְפָרִים דְּאֲתַכְּלִילֵן בְּאוֹרִיָּתָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

עיינין דרישא, אינון עיינין דלא מסתמרין מנייהו חייביא. עיינין דניימיין ולא ניימיין. ובגין כך אקרו (שיר השירים ה) עייניו פיונים. מאי יונים. כמה דאת אמר, (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. ועל דא פתיב, (תהלים צד) ויאמרו לא יראה י"ה וגו'. וכתיב (שם) הנוטע און הלא ישמע וגו'.

תקונא דעל עינא, שערי דמתשערן בשעורא שלים. מאינון שערי תליין אלה וז' מאה מארי דאשגחותא, לאגחא קרבא. וכדין קיימי פלהו משולשליהון ומתפקחין עיינין.

כסותא דעל עיינין, גבינין מתאחדן בהו. ואלה (וד' מאה) רבוון מארי תריסין אתאחדן בהו, ואינון אקרון כסותא דעיינין. וכל אינון דאקרון עיני יי, לא פקחין, ולא אתערון, בר בזמנא דאלין כסותי דגבינין, מתפרשין אינון תתאי מעלאי. ובשעתא דאתפרשן גביני תתאי מעלאי, ויהבין אתר לאשגחא מתפקחין עיינין, ואתחזי כמאן דאתער משינתיה (משנתיה). אסתחרו עיינין וחמא לעינא פקחא, ואסתחן בחוורא דיליה. וכד אסתחין, אתכפיין מאריהון דדינין לישראל. ובגין כך כתיב, (תהלים מד) עורה למה תישן יי הקיצה וגו'.

ארבע גוונין אתחזיין באינון עיינין. מאינון נהירין ד' בתי דתפילין, דנהרין ברהיטי מוחא. ז' דאקרון עיני ה'. ואשגחותא (נפקא) נפקי, מגוון אוכמא דעינא. כמה דאוקימנא באדרא, דכתיב, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים. ואינון גוונין מתלהטין בסטרייהו.

מסומקא, נפקין אוחרנין, מארי דאשגחותא לדינא. ואינון אקרון, (דברי הימים ב טז) עיני יי משוטטות בכל הארץ. משוטטות, ולא משוטטים. בגין דכלהו דינא. מירוקא, נפקין אוחרנין, דקיימיין לגלאה עובדין, בין טב ובין ביש. דכתיב (איוב לד) פי עיניו על דרכי איש. ואלין אקרון, (זכריה ד) עיני יי משוטטים. משוטטים, ולא משוטטות. בגין דאינון לתרין סטריין, לטב ולביש. מחוורא, נפקין כל אינון רחמי, כל אינון טבאן, דמשתכחי בעלמא, לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין (נ"א אסתחון) כל אינון תלת גווני, לרחמא עלייהו.

אלין גוונין מתערבין דא בדא, ואתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לחבריה מגווני דיליה, בר מחוורא, דכלהו פלילין ביה פד אצטריף, והוא חפי על פלא. כל גוונין דלתתא, לא יכלין כל בני עלמא, לאסחרא לון חוורא, לאוכמא לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חד, פלהו אתאחדן ואסתחין בחוורא.

גבינוי לא משתכחין, בר פד בעיין גוונין דחוורא לאשגחא, בגין דגבינין יהבין אתר לאשגחא, לכלהו גווני. ואי אינון לא יהבין אתר, לא יכלין לאשגחא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

וְלֹא־סִתְּפֵלֵא. גְּבִינִין לָא קְיִימִין, וְלֹא מִשְׁתַּכְּכִין שְׁעֵתָא חֲדָא שְׁלִימוּתָא (שלימתא), אֲלֵא פְּקֻחִין וְסִתְּמִין, סִתְּמִין וּפְקֻחִין, מְשׁוּם עֵינָא פְּקֻחָא דְקָאֵי עֲלֵיהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יחזקאל א) וְהַחֲיִיתָ רְצוּא וְשׁוּב. וְהָא אוּקְיָמָנָא.

כְּתִיב (ישעיה לג) עֵינִיךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן, וְכְתִיב (דברים יא) תָּמִיד עֵינֵי יי' אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה וְגו'. דְּהָא יְרוּשָׁלַם בְּעֵיא פִּן, דְּכְתִיב, (ישעיה א) צִדְקָא יִלִּין בְּהַ. וּבְגִין כֹּךְ יְרוּשָׁלַם, וְלֹא צִיּוֹן. דְּכְתִיב, (ישעיה א) צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדֶּה וְגו', דְּכֻלָּא רַחֲמֵי.

עֵינִיךָ, עֵינִיךָ כְּתִיב, עֵינָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכֻלָּא. הַשָּׁתָא, עֵינֵי יי' אֱלֹהֶיךָ בְּהַ, לְטָב וּלְבִישׁ, כְּמָה דְאַתְחַזִּי. (לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חדא, כלהו אסחרן ואסתחין בחורא. גבינוי לא משתככי, בר כד בעיין גוונין לאשגחא) בְּגִין כֹּךְ לֹא אֲתִקְיָמוּ בְּקִיּוּמָא תְּדִיר. וְהַתָּם עֵינִיךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם, כְּלָא לְטָב, כְּלָא בְּרַחֲמֵי. דְּכְתִיב, (ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבְּצֶךָ.

דף רצ"ד ע"א

תָּמִיד עֵינֵי יי' אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה. מְרֻשִׁית חֶסֶר א' כְּתִיב, וְלֹא רֵאשִׁית בְּאַלְפֵי. מֵאֵן הִיא. ה"א דְלִתְתָּא. וְלְעֵילָא כְּתִיב, (איכה ב) הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמִים אֶרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל. מֵאֵי טַעְמָא הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמִים אֶרֶץ. מְשׁוּם דְּכְתִיב, (ישעיה ג) אֲלֵבִישׁ (דף רצ"ד ע"א) שְׁמִים קְדֻרוֹת, וְעֵינִין בְּקְדֻרוֹתָא, בְּגוּוּנָא אוּכְמָא אֲתַחְפוּ.

מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה, מֵאֵן אֲתֵר מְסִתְּפֵלִין בִּירוּשָׁלַם אֲלִין עֵינֵי יי', חֹזֵר וּפִירֵשׁ, מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה, דְּהוּא דֵינָא בְּלֵא אֲלֵה, וְדֵינָא אֲתַאֲחַד מְסִטְרָהָא, אֵף עַל גַּב דְּלֵאוּ הוּא דֵינָא מְמֵשׁ. וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה, אַחֲרִית שָׁנָה וְדֵאֵי דֵינָא אֲשִׁתְּכַח. דְּהָא כְּתִיב, (ישעיה א) צִדְקָא יִלִּין בְּהַ, דְּהִיא אַחֲרִית הַשָּׁנָה.

תָּא חֲזִי, א' בְּלַחֲדוּי אֶקְרִי רֵאשׁוֹן, דְּכֵר. בְּאַלְפֵי סְתִים וְגִנִּיז מַה דְּלֵא אֲתִידַע. כֵּד אֲתַחְפֵּר הֵאֵי אֲלֵה בְּאַתֵּר אַחֲרָא, אֶקְרִי רֵאשִׁית. וְאֵי תִימָא דְאַתְחַפְּרָא. לֵא. אֲלֵא אֲתַגְלִיא בִּיהַ, וְנִהִיר לִיהַ, וּכְדִין אֶקְרִי רֵאשִׁית. וְאֶפִּילוּ בְּהֵאֵי רֵאשִׁית, לֵא אֲשַׁגַּח בִּירוּשָׁלַם, דְּאַלְמֵלֵא הוּת בְּהֵאֵי, אֲתַקְיָימַת תְּדִירָא. אֲבַל מְרֻשִׁית כְּתִיב. וְלְעֵלְמָא דְאַתֵּי כְּתִיב, (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּם וְגו'.

חֻטְמָא דְזַעִיר אֲנַפִּין, תְּקוּנָא דְפְּרָצוּפָא. כֵּל פְּרָצוּפָא בִּיהַ אֲשִׁתְּמוּדַע. חֻטְמָא דָּא, לֵא כְּחֻטְמָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָאָה דְכֵל סְתִימִין. דְּחֻטְמָא דְעֵתִיקָא, חֲיִים דְּחֲיִים לְכֻלָּא. דְּהָא מִתְרִין נוֹקְבִין, נְפֻקִין רוּחִין דְּחִיין, לְכֻלָּא. בְּהֵאֵי זַעִיר אֲנַפִּין כְּתִיב, (שמואל ב כב) עֲלֵה עֲשׂוֹן בְּאִפּוֹ וְגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

בְּהַאי תִּנְנָא כּל גּוּנֵי (תרי גוּנֵי) אֶחֱדָן בֵּיהּ, בְּכַל גּוּנָא וּגּוּנָא, אֶחֱדָן כְּמַה
מְאֵרִיהוֹן דְּדִינָא קִשְׂיָא. דְּאֶחֱדָן בְּהֵוּא תִּנְנָא. (ובגין כך) וְלֹא מִתְבַּסְּמִין כְּלָהוּ, אֶלֶּא
בְּתִנְנָא דְּמִדְּבַחָא דְּלִתְתָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ח) וַיֵּרַח יי' אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ. מַהוּ
הַנְּיַחֵחַ. אֶתְבַּסְּמוּתָא דְּמְאֵרֵי דִּינָא, נַחַת רוּחַ.

וַיֵּרַח יי' אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ, אֶת רִיחַ הַקְּרָבָן לָא כְּתִיב, אֶלֶּא אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ. דְּכִלְהוּ
גְּבוּרָאן דְּאֶחֱדָן בְּחוּטְמָא, וְכַל דְּאֶתְאֶחְדָן בְּהוּ, כְּלָהוּ מִתְבַּסְּמִין. וְכַמְּה גְּבוּרָאן
מִתְאֶחְדָן כְּחָדָא, דְּכְתִיב (תהלים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. וְהַאי
חוּטְמָא, מַחַד נּוֹקְבָא נֶפֶק אִשָּׁא דְּאֶכְלָא כָּל שְׂאֵר אִשְׁיָן. בְּחַד נּוֹקְבָא תִּנְנָא. וְהַאי
וְהַאי אֶשְׁתַּכַּח בְּאִשָּׁא וְתִנְנָא דְּמִדְּבַחָא. וְאֶתְגַּלְיָא הַאי עֵתִיקָא קְדִישָׁא, וְאֶשְׁתַּכַּד
כְּלָא. הֵיִינוּ דְּאֶתְמַר (ישעיה מח) וְתִהְלֵתִי אַחַטָּם לָךְ.

חוּטְמָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא אֶרִיף, וּמִתְפַּשֵּׁט. וְאֶקְרִי אַרְךְ אֶפִּים. וְהַאי חוּטְמָא,
זְעִיר. וְכַד תִּנְנָא שְׂרֵי נֶפִיק בְּבַהִילוֹ, וְאֶתְעֵבִיד דִּינָא. וּמֵאֵן מְעַכְב לְהַאי. חוּטְמָא
דְּעֵתִיקָא. וְכִלָּא כְּמַה דְּאֶמִּינָא בְּאֶדְרָא, וְאֶתְעֵרוּ חֲבֵרִיָּא.

וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, אוֹקִים הֵנִי תְּרֵי נּוֹקְבֵי. מַחַד תִּנְנָא וְאִשָּׁא. וּמַחַד
נִיַּיְחָא וְרוּחָא טְבָא. דְּאִית בֵּיהּ יִמִּינָא וְשְׂמָאלָא, וְכְתִיב (ס"א דכתיב) (הושע יד) וְרִיחַ לוֹ
כְּלָבָנוֹן. וּבְנוֹקְבָא כְּתִיב, (שיר השירים ז) וְרִיחַ אֶפְרַיִם פֶּתְפוּחִים. וּמַה בְּנוֹקְבָא הֵכִי, כָּל
שְׁכֵן בֵּיהּ. וְשְׁפִיר קְאָמַר.

וּמַה דְּאָמַר וַיֵּרַח יי' אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ. הַנְּיַחֵחַ בְּתֵרֵי סְטְרֵי, חַד נִיַּיְחָא, דְּאֶתְגַּלְיָא
עֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, דְּהַאי הוּא נִיַּיְחָא וְאֶתְבַּסְּמוּתָא לְכָלֵּא. וְחַד
אֶתְבַּסְּמוּתָא דְּלִתְתָּא, בְּהֵוּא תִּנְנָא וְאִשָּׁא דְּמִדְּבַחָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ מִתְרִין סְטְרִין,
כְּתִיב נִיַּיְחָא. וְכִלָּא בּוֹזְעִיר אֲנִפִּין אֶתְמַר.



סדר הלימוד ליום כח אלול [יום 353 בשנה]

תרי אודנין, למשמע טב וביש. ותרווייהו סלקין לחד. דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנה ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תלייא ברשימין עקימין, בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא, ויבחין ביה מוחא, ולא בבהילו, דכל מלה דהוי בבהילו, לא הוה בחכמתא שלימתא.

מאודנין אלין תליין כל מאריהון דגדפין, דנטלין קלא מעלמא, וכלהו הכי אקרון אזני יי', דכתיב בהו, (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול וגו'. פי עוף השמים יוליך את הקול, האי קרא קשיא, השתא מאי קול איכא הכא, דהא רישא דקרא פתיב גם במדעף מלך אל תקלל, במדעף פתיב, ובחדרי משפבך וגו'. מאי טעמא פי עוף השמים יוליך את הקול, והא ליכא הכא קלא.

דף רצ"ד ע"ב

אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתפל בלבוי, לא עביד מלה, עד דאפיק ליה בשפוותיה, וחוא (ואף על גב דאיהו) לא אתכוון ביה. והתא מלה דאפיק, מתבקעא באורא, (דף רצ"ד ע"ב) ואזלא וסלקא וטסא בעלמא, ואתעביד מניה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין, וסלקין ליה למלכא, ועייל באודניו. הדא הוא דכתיב, (דברים ה) וישמע יי' את קול דבריכם. (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו.

ובגין כך, כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קודשא בריך הוא, בעי לאפקא מלין בשפוותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולאו בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין, מתבקעין באורא, סלקין וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (נ"א לכתרא) קדישא, ברישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי, נטיף נטיפא לאודנין, וההוא אקרי נחל פריית. כמה דאת אמר, (מלכים א יז) נחל פריית, כלומר, פרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדין אתעכב תמן, ואתבחין בין טב לביש. הדא הוא דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחין בין טב לביש, (שם) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעכב תמן, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למרירו.

בהאי נוקבא דאודנין, תליין נוקבין אחרנין, נוקבא דעיינין. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעיל בנוקבא דאודנין, אי אצטריך עייל לנוקבי דעיינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריך, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תנא ואשא מההוא קלא. הדיא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו ותבער בם אש יי'. ואי אצטריך, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגור מלין (נ"א גורין) מההוא קלא. פלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה פלא. (ס"א כמה תליא) (וכלא תליא) בהאי אודנא. זכאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון מוחי. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר פי שומע עבדך. (מלכים ב יח) פי שומעים אנחנו. (ובהני תליין כלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני וקח אומרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא פלא תליין באודנין בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין. הדיא הוא דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע פקח עיניך וראה. הא פלא ביה תלייא.

בהאי אודנא, תליין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא פניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארחייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדיא הוא דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטלי (ונטרי) מלין.

ואינון דעקימין בארחייהו, נטלי מלין ועיילין לון בבחילו, ולית בהו אתר לאתעכבא. וכל נוקבין אחרנין, מתפתחין ביה, עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריך הוא. במתניתא דילן תנו, כאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, (ויקרא ט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעך אני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, כאילו עבר על כלא.

דף רצ"ה ע"א

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דעלייהו פתיב, (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתלית, ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא, ההוא דמגלה רזין, בידוע דנשמתייה, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ובגין כך לית ביה רזא, ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתייה, לא אתדבקא בגופא דמלכא, דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש,

ווי ליה, ווי לנשמתייה. ופאה חולקיהון דצדיקייא, דמכסין רזין, כל שפן רזין עלאין דקודשא בריך הוא. (רזין עלאין דמלכא קדישא) עלליהו כתיב, (ישעיה ס) ועמד פולם צדיקים לעולם יירשו ארץ. (דף רצ"ה ע"א)

אנפוי, פתרין תקרובין דבוסמא. (כלהו) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תליא. ובכלא תליא סהדותא. אבל הני תקרובי דבוסמא, חוורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לון. והא במתניתא דילן אוקימנא, כמה פרסי בין חוורא לסומקא, ואתכלילן ביה פחדא בסטרא דחוורא. פד אתנהיר מנהירו דחוורא דעתיקא, חפייא ההוא חוורא על סומקא. וכלהו בנהירו אשתכת. וכדין כתיב, (במדבר ו) יאר יי פניו אליך. וכד חייבין סגיאיין, תליין דינין בעלמא, אשתכחת סגירותא בכלא (ס"א בעלמא). וסומקא אתפשט באנפין, וחפא כל (נ"א על) חוורא. וכדין כלא אשתכח בדינא. וכדין כתיב (תהלים לד) פני יי בעושי רע. (בגדי קנאה כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם) וכלא בהאי תלייא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא.

כמה וכמה מארי תריסין מחפאן להני גווי, מצפאן להני גווי. פד נהירין גווי, כל עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חוורא, כלא אתחזו בההוא גוונא. וכד אתחזי בסומקא כלא הכי אתחזו בההוא גוונא.

באלין תקרובין דבוסמא, שארי דיקנא לאתחזאה, מרישא דאודנין, ונחית וסליק בתקרובא דבוסמא, שערין אוכמין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. כגיבר תקיף, שפיר. משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא, בהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזי, ונהיר.

שפירו דהאי דיקנא, בט' תקונין אשתכח. וכד משחא דרבות, דתלת עשר גביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא, אשתכחו כ"ב תקונין. וכדין מתברכין פלהו. וישראל סבא מתברכא בהאי, וסימן, (בראשית מח) בך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתיקונין דעתיקא קדישא אתקנו. והכא בעינא לגלאה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא פסופא. (הא כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלהו מתיקונין דדיקנא (דעתיקא) עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא)

שיתא אינון, ט' אקרונ. תקונא קדמאה, נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שערא דרישא, מתחות קוצין דעל אודנין, ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא פד נגיד מזלא דעתיקא קדישא, ותלייא מניה ההוא מבועא

דְּחַכְמָתָא (חסר), כּד אִימָא אַתְמִשְׁכָּא וְאַתְפְּלִילַת בְּאוּרָא דְכִיָּא, הֵהוּא חוּרָא נְקִיט אִימָא (חסר), וְנִיצוּצָא עֲאֵלַת וְנִפְקַת, וְאַתְאַחַד דָּא בְדָא, וְאַתְעֵבִידַת חַד תְּקוּנָא. וְכַד אַצְטְרִיךְ סְלָקָא דָּא עַל דָּא, וְאַתְפְּסִיא חַד מְקַמִּי חַדָּא. וּבְגִין כְּךָ פְּלֵא אַצְטְרִיךְ, חַד לְמַעְבַּד נּוֹקְמִין. וְחַד לְרַחֲמָא. וְעַל הַאי תְּאִיב לְהַאי דִּיקְנָא דְדוּד מְלֵפָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

בְּהַאי דִּיקְנָא ט' תְּקוּנִין אֲשַׁתְּכַחוּ, שִׁיתָא רַבּוּן דְתַלְיִין בְּהוּ, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וְאַלִּין שִׁיתָא דְתַלְיִין, תַּלְיִין בְּשַׁעְרֵי דְתַחֲתוֹת תְּקַרְבָּא דְבוּסְמִין. תְּלַת מֵהַאי סְטָרָא, וְתַלַּת מֵהַאי סְטָרָא. וּבִיקְרוּתָא דְדִיקְנָא, תַּלְיִין תְּלַת אַחְרָנִין. חַד לְעֵילָא בְּשַׁפּוּון, וְתַרְיִן בְּאִינוּן שַׁעְרִין דְתַלְיִין עַד טְבוּרָא. וְכָל הַנִּי שִׁיתָא, ג' מְכַאן וְג' מְכַאן, אַתְמִשְׁכֵּן וְתַלְיִין פְּלַהוּן, בְּאִינוּן שַׁעְרֵי דְתַלְיִין וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא.

וּבְגִין דְהַנִּי תְלַתָּא אִינוּן בִּיקְרוּ דְדִיקְנָא יְתִיר מְכַלְהוּ, כְּתִיב בְּהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא. דְכְּתִיב, (תהלים קיח) מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה, יי' לִי לֹא אִירָא. וְהָא דְאוּקִימָנָא בְּאַדְרָא, מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, מֵאַתֵּר דְשַׁרְי דִּיקְנָא לְאַתְפַּשְׁטָא, דְהוּא אַתֵּר (ס"א דחיק) רַחֲמֵי אוּדְנִין, שְׁפִיר הוּא.

וּבְסִפְרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא, הֲכִי אָמַר וְאוּקִימָנָא, דְשִׁירוּתָא דְדִיקְנָא מִחֻסְדַּת עֲלָאָה, דְכְּתִיב, (דברי הימים א כט) לָךְ יי' הַגְדוּלָּה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְגו'. וְכֵלָא הוּא, וְהֲכִי שְׁאֲרֵי, וְתַשְׁעָה אַתְמִשְׁכֵּן וְתַלְיִין בְּדִיקְנָא, וּמְקַמִּי אוּדְנִין, הֲכִי שְׁאֲרֵי, וְקִיּוּמָא לֹא מִתְקִימִין אֲלָא בְּאַתֵּר אַחְרָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

דף רצ"ה ע"ב

וְכַד אַצְטְרִיךְ עֲלֵמָא לְרַחֲמֵי, אַתְגְּלִיָּא מְזֵלָא קְדִישָׁא. וְכָל הַנִּי תְקוּנִין דְבְּדִיקְנָא יְקִירָא דְזַעִיר אַנְפִּין, פְּלַהוּ רַחֲמֵי מִשְׁתַּכְּחִי. וְכַד אַצְטְרִיךְ לְדִינָא, מִתְחַזְיָא דִינָא, וְכַדִּין עֵבְדִין נּוֹקְמִין לְשִׁנְאִיהוּן דְיִשְׂרָאֵל, לְאִינוּן דְעֵקִין לְהוּ. (דף רצ"ה ע"ב) כָּל יְקִירוּ דְדִיקְנָא, בְּאִינוּן שַׁעְרֵי דְתַלְיִין אִינְהוּ, מִשּׁוּם דְכֵלָּא בְּהַאי תַּלְיִין.

כָּל הַנִּי שַׁעְרֵי דְדִיקְנָא דְזַעִיר אַנְפִּין, פְּלַהוּ קְשִׁישִׁין תְּקִיפִין, מִשּׁוּם דְכֵלְהוּ אַכְפִּיִין לְדִינִין, בְּשַׁעְתָּא דְמְזֵלָא קְדִישָׁא אַתְגְּלִי. וְכַד בְּעָא לְאַגְחָא קְרַבָּא, בְּהַאי דִּיקְנָא אַתְחַזִּי כְּגַבְרַת תְּקִיפָא, מְאַרִי נְצַחֵן קְרַבִּיא. וְכַדִּין מְרִיט מֵאן דְמְרִיט, וְאַגְלִישׁ מֵאן דְאַגְלִישׁ.

הַנִּי תַשְׁעָה תְקוּנִין, אַמְרֵן מִשָּׁה זְמַנָּא תְנִינָא, בְּשַׁעְתָּא דְאַצְטְרִיךְ לְאַתְדָּרָא לּוּן פְּלַהוּ רַחֲמֵי. דְאַף עַל גַּב דְתַלְיִסְר תְּקוּנִין לֹא אַמְרֵן הַשְׁתָּא, בְּכוּוּנָא תַלְיָא מְלֵתָא, דְהָא לֹא יִיעוּל בְּהַנִּי תְקוּנִין לְאַדְכְּרָא, אֲלָא בְּמְזֵלָא אַתְפּוּון, וְאַדְכְּרָא לִיהוּ. הָדָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הוא דכתיב, (במדבר יד) עתה יגדל נא פח יי'. מאן פח יי'. ההוא דאקרי מזלא קדישא, סתימא דכל סתימין. דחילא דא, ונהירו דא, ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא, ואדפר דא, ואתכוון ביה, אמר הני תשעה תקונין, דתליין בזעיר אנפין. בגין דינהירו פלהו, ולא ישתכח דינא. ועל דא פלא במזלא תלי.

האי דיקנא פד שראן שערי (ס"א לאתערבא) לאתערא (לאתארכא), אתחזי פגיבר תקיף פגיבר מארי נצח קרבין. בהאי דיקנא, נגיד משה דרבות מעתיקא סתימאה. כמה דאת אמר, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן.

אלין שערי לא חפין על שפון, ושפון פלהו סומקין פוורדא. דכתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שפון מרחשן גבורה, מרחשן חכמתא. באינון שפון תליין טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תליין מאריהון דאתערוותא, דכד מרחשין אלין שפון, מתערין פלא למגזר (מארי) דינא, בכל בתי דינין, (דמדוריהון בהון, ובגין כך) דאקרון עירין. דכתיב, (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ובמאמר וגו'. (ובמימד קדישין שאלתא)

מאי עיר. בספרא דאגדתא, כמה דאת אמר, (שמואל א כח) ויהי ערף. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעילא, בגין פך מתערין אלין דאינון מארי דבבו, (ס"א להו) (בכלהו) ועם כל דא בתרי גווי ברחמי ודינא, ועל דא אקרון עיר וקדיש דינא ורחמי.

ובאלין שפון, אתחזי פומא פד אתפתת. רוחא דנפיק מן פומא, ביה מתלבשין כמה אלה ורבבן. וכד אתפשט, מתלבשין ביה נביאן מהימני. וכלהו פה יי אקרון. פד מלין נפקין מן פומא, ומתרחשין בשפון, מתנהרין לכלהו תמני סרי אלפין עלמין, עד דמתקטרין פלהו פחדא, בתמניסר אורחין ושבילין, דאשתמודען.

וכלא מחפאן לפומא דא, (בדא) בלישן ממלל רברבן בקיטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו. כמה דאת אמר, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים. אשא ומיאי מתתקנו, (ס"א מתדבקין ויאן) יאן בצייורוי, (בצירוי) דהא גווי מתחברן פחדא.

חכו, באתון רשימן, דמתגלפן בעטרוי גלידין (גליפין) אחה"ע בגרון. א', דטריד מלפין, (דניאל ב) ומהעדא מלפין, ומהקם מלפין. ח', דטריד ונחית, וסליק ועטיר, פביש באשא גליף ברוחא. ה' ניקה דאימא, סטיר לנוקבא, אתפשט לנוקבא רבא, בתיאובתא דקרתא קדישא, (עד דמתקטרי) מתקטרי אתרין דא בדא. כמה דאת

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר, (שיר השירים ד) הר המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא בטיפסא, רהיטין דענפין מתאחדן, לסטרוי לרוחין גליפין.

והא ברזי דאתוון דשלמה מלכא, אתעטרו אלין אתוון ד', בד' גיכ'ק בחיך פמה דאת אמר וחיך יטעם לאכול, (איוב ו) היאכל תפל מבלי מלח וגו'. וכתוב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום. (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו'. מתוקים ודאי.

דוד מלכא אמר, גם עבדך זוהר בהם וגו'. אסהדנא עלי דכל יומאי אזדהרנא בהו, דלא לאטעאה בהו, בר יומא חד דעטירנא עטרי מלכא, במערתא דמרוניא, וחמינא בוצינא דאשא מתלהטא אפותיא דמרוניא (ב"א דמערתא), ואודעזענא. מההוא יומא אזדהרנא בדעתאי בהו, ולא שביקנא לון כל יומאי. זכאה חולקיה מאן דאזדהר במתיקא דמלכא, וטעים בהו פדקחזי. על דא כתיב, (תהלים לד) טעמו וראו כי טוב יי' וגו'. וכתוב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי וגו'.

דף רצ"ו ע"א

אתפשט דכורא בדעת, ואתמליין אכסדרין ואדרין, מרישא דגולגלתא שרי, ואתפשט בכל גופא, מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי, אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא, ולהטא ואפיק (דף רצ"ו ע"א) גלגלתא חדא, סתימא מפל סטרוי, ונהירו (ס"א ונחיתו) דתרי מוחי גליפן בה, ואתדבקת בסטרוי דכורא. בגין כך אתקרי (שיר השירים ה) יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי.

שערוי דנוקבא כלילן ביה גווי (ס"א גווי בגו גווי), פדכתיב, (שיר השירים ז) ודלת ראשך כארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן, ואתפשטת נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דכורא.

עד דאתפרשא מסטרוי. ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין. וכד מתחברן מתחזיין חד גופא ממש. מהכא אוליפנא, דכר בלחודוי, אתחזי פלג גופא, וכלהו (וכלא איהו) רחמי. וכך נוקבא. וכד מתחברן פחדא, אתחזי כלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף הכא, כד דכר אתחבר בנוקבא, כלא הוא חד גופא, ועלמין כלהו בחידו, דהא כלהו מגופא שלים מתברכן.

והיינו רזא, (שמות כ) על כן ברח יי' את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח כלא בחד גופא שלים, דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא, ואשתכח גופא חד. ועל כן ברכאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא, מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית ברכתא שריא במלה פגימא וחסירא, אלא באתר שלים, במלה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

שְׁלִים, וְלֹא בַּפְּלָגוֹת מְלָה, וּפְלָגוֹת מְלָה לֹא אֶתְקִיִּים לְעֵלְמִין, וְלֹא אֶתְבָּרְכֵן לְעֵלְמִין.

נוי דְּנוֹקְבָא, כִּלְאֵ מְנוּי דְּדְכוּרָא הוּא. וְהָא אֹקִימְנָא מְלִי, וְאֶשְׁתְּמוּדְעֵן בֵּינֵי חֲבֵרֵיָא. מֵהָא נֹקְבָא מֵתְאַחֲדֵן כָּל אֵינֹן דְּלִתְתָא. מְנָה יִנְקִין, וְבָה תְּבִין, וְהִיא אֶתְקִרִיָא אִם לְכֻלְהוּ. כְּמָה דְּאֶחְרָא אִם לְגֹפָא, וְכָל גֹּפָא מְנָה (ס"א לַגְּנָתָא וְכָל גְּנָתָא מְנָה) יִנְקָא. כִּדְ הָאִי אִם לְכֻלְהוּ אֶחְרָנִין דְּלִתְתָא.

סדר הלימוד ליום כט אלול [יום 354 בשנה]

פתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא, אתקרי חכמה ועירא לגבי אחרא ועל דא פתיב, (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'. דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי אבל רברבא היא, וסגיאה היא, דהא היא שלימו דנטיל מפלא. כמה דכתיב, (שם) אני חומה ושדי פמגדלות. ושדי, דהא מליין אינון לינקא לכלא. פמגדלות, דאינון נהרין רברבין דנפקו מאימא עלאה.

תו אתפשט דכורא בימינא ושמאלא, בירותא דאחסנא. וכד גוויי אתחברו, אקרי תפארת. ואתתקן כל גופא, ואתעביד אילנא רברבא, ותקיף, שפיר ויאה, (דניאל ד) תחותיה תטלל חיות ברא, ובענפוהי ידורון עופי שמיא, ומזון לכלא ביה. דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי, אתתקן בדעת, ואתמליין כל אכסדרין ואדרין, כמה דאמינא, דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

תו אתפשט גופא, בתרין שוקין. ומתאחדן בינייהו תרין כולליין, ותרין ביעי דדכורא. דכל משחא ורבות וחילא (דדכורא) דכל גופא, בהו אתכנש, דכל חיילין דנפיק, מנהון נפקין. ושריין כלא בפום אמה. ובגין כך אקרון צבאות, (דכל גופא, בהו אתכנש, ושריין כלא בפום אמה. ובגין כך אקרון צבאות, דכל חיילין דנפיק, מנהון נפקין) ואינון נצח והוד. תפארת, ידו"ד. נצח והוד, צבאות. ובגין כך ידו"ד צבאות.

אמה דדכורא, סיומא (נ"א כסותא) דכל גופא, ואקרי יסוד. ודא הוא דרגא דמבסם לנוקבא. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, בהאי יסוד עייל לנוקבא, לאתר דאקרי ציון. דהתם הוא אתר פסותא דנוקבא, כבית רחם לאתתא. ובגין כך, יי צבאות אקרי יסוד.

פתיב (תהלים קלב) כי בחר יי בציון אוה למושב לו. כד אתפרשת מטרוניתא, ואתחברת במלכא אנפין באנפין, במעלי שבתא. אתעביד כלא חד גופא, וכדין יתיב קודשא בריך הוא בכורסייה. ואקרי כלא שמא שלים, שמא קדישא, בריך שמייה לעלם לעלמי עלמין. כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא, דאתעטר בהו לעלמא דאתי, והשתא אתגליין הכא, זכאה חולקי.

דף רצ"ו ע"ב

האי מטרוניתא, כד אתחברת עם מלכא, כל עלמין מתברכן, ואשתכחו
בחדוותא דכלא. (דף רצ"ו ע"ב) כמה דדכורא כליל בתלתא, ושירותא בתלתא. כד
כלא הכי, וסיומא דכל גופא הכי, ומטרוניתא לא מתברכא, אלא בכללא דתלתא
אלין, דאינון נצח הוד יסוד, ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים
דלתתא. דכתביב, (תהלים קלג) כי שם צוה יי את הברכה. דהא תרין דרגין אינון
לעילא ותתא. ובגין כד לית רשותא למיעל תמן, בר כהנא רבא, דאתי מן סטרא
דחסד. בגין דלא עייל להווא אתר דלעילא, אלא ההוא דאקרי חסד, ועייל
בקדש הקדשים, ומתבסמת נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו, אתר
דאקרי ציון. ציון וירושלם, תרין דרגין אינון, חד רחמי, וחד דינא. ציון, דכתביב,
(ישעיה א) ציון במשפט תפדה. ירושלים, דכתביב, (ישעיה א) צדק ילין בה כמה
דאוקימנא.

וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרין להו ברכה, דמתמן
נפקי ברין לכלהו עלמין, וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש. וכל קדשים
דדכורא עיילין תמן, בהווא דרגא דאמינא, וכלהו אתין מרישא עלאה
דגולגלתא דדכורא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד ההיא ברכה בכל
שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מפל גופא,
מתכנשי תמן, ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין.
וההוא נגידו בתר דאתכניש, תמן שריין ליה בהווא יסוד קדישא, כלא חוורא,
בגין כד אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתביב (תהלים קל"ג) כי שם
צוה יי את הברכה חיים עד העולם.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו מלוי,
ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא
הוה סגי, ולא הוה יכילנא לאסתכלא. אדהכי אודעזענא, שמענא קלא דקארי
ואמר (משלי ג) ארץ ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים
שאל ממך וגו'.

כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא
יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגעיןא.
בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא,
אתעטף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכין.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברייא למבכי, ולא יכילו למללא. שארו חברייא בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תנווד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחברייא פלהו שתיין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתכל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערבוביא דחברייא, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והוו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בטר דנפק פורייה, הוה סליק באוריא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתככיין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמרין ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. עד כאן האדרא קדישא זוטא

דף רצ"ז ע"א

אמר רבי יוסי, כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, בקדמיתא קרא לון גוי קדוש, דכתיב, (דברים יד) כי עם קדוש אתה וגו'. לבתר קרא לון קדש, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית (דף רצ"ז ע"א) תבואתה. מה בין האי להאי. אמר רבי אבא, קדש עלאה מכלא, דהכי תנינן, כד אתחברון פלהו קדושי כחדא, אקרון קדוש. וכלהו סלקין ומתכנשין לההוא אתר עלאה, דאקרי קדש.

ובגין כך ק' ק' ק' (קדוש קדוש קדוש), קדש ישראל אתעביד מנייהו. ובגין דישאל בתלת דרגין מתעטרן, כד אתחברון כחדא, אקרון קדש ישראל ליי, דאיהי ראשית. והא אוקימנא תבואתה, בה"א. כל אוכליו יאשמו, מאי כל אוכליו יאשמו. אמר רבי אבא, הא אתמר, דכתיב, (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה. וכתיב (ס) וכל זר לא יאכל קדש, וישאל אקרון קדש, בגין כך כל אוכליו יאשמו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אמר רבי אלעזר, שירותא וסיומא דכלא, אתפליל בקדש. (ס"א א) וחכמה עלאה קדש אקרי, וכד נהיר דא חכמה עלאה, חכמה דשלמה נהיר. כמה דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, דקיימא סיהרא באשלמותא. והא אוקימנא. וכד אתברכא מיסוד, הכי קרינן לה קדש, דאיהו אנהיר בשלימו. וכד לא אתנהרא מתעטרא באשלמותא, קרינן לה רוח הקדש, ולא אתקרי קדש פההוא דלעילא. וכד מתברכא מהאי יסוד, וינקא לכל אינון דלתתא, אתקרי אם, פההיא דלעילא. וקרינן ליה קדשים. וכדין קרינן ליה קדש הקדשים, דביה פלה דכתיב, (שיר השירים ד) אתי מלבנון פלה וגו'. מאי לבנון. דא עדן, דאתלבן מכל סטרין. ועדן הא ידוע לגבי חברייא.

תאנא, כתיב פי שם יי' אקרא, מאי פי שם יי' אקרא. אמר רבי שמעון, הא כתיב הבו גודל לאלהינו. אמר רבי אבא, הבו גודל, דא גדולה, הצור תמים פעלו, דא גבורה. פי כל דרכיו משפט, דא תפארת. אל אמונה, דא נצח. ואין עול, דא הוד. צדיק, דא יסוד. וישר, דא צדק. הוא פלא שמא קדישא דקודשא בריה הוא, ובגין כך פי שם יי' אקרא.

אמר רבי יוסי, שם יי' ממש. ומשה בההיא שעתא גלי להו לישראל. דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום וגו'. מכאן אוליפנא, ההוא זכאה דחכמתא עלאה ביה, כד מטי יומא לאסתלקא מעלמא, בעי לגלאה ההיא חכמתא, לאינון די רוח קדישא בינייהו. מנלן. ממשה. דכתיב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. וכתיב, (שם) ועתה פתבו לכם את השירה הזאת וגו'.

ואם לאו, עליה כתיב, (משלי ג) אל תמנע טוב מבעליו. כמה דאת אמר, (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם וגו'. (משלי ג) בהיות לאל ידך לעשות. עד לא תסתלק מן עלמא, ולא אתייהיב לך רשותא לגלאה.

אמר רבי חייא, האי קרא אוליפנא מניה חכמתא עלאה, והכי הוא. אבל סיפיה דקרא, מקשר קשרא דמהימנותא, במאי דכתיב הוא. כמה דאת אמר, צדיק וישר הוא. כלומר הוא פלא. הוא חד בלא פרודא. דאי תימא כל הני סגיאין אינון, חזר ואמר הוא, פלהו סלקין ומתקשרן ומתאחדן בחד. וכלא, הוא היה, והוא הוה, והוא יהא. והוא חד. בריה שמייה לעלם ולעלמי עלמין. (על) עד כן מתקשרין מלין, ומתאחדין מלין קדישין, דשמא דקודשא בריה הוא.

זכאה חולקיה מאן דקרי למלפא, וינדע למקרי פדקא יאות. ואי איהו קרי ולא ידע למאן קרי, אתרחיק קודשא בריה הוא מניה, דכתיב, (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קוראיו וגו'. קרוב יי' לכל קוראיו, למאן קרוב. חזר ואמר, לכל אשר

יקראוהו באמת, וכי אית מאן דיקרי ליה בשקרא. אמר רבי אבא אין, ההוא מאן דקרי ולא ידע למאן דקרי. מנלן. דכתיב לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת. בחותמא דגושפנקה דמלכא, דהוא שלימו דכלא. הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ובגין כך לכל אשר יקראוהו באמת כתיב. זכאה חולקיה דמאן דעאל, ונפק למנדע ארחוי דקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (משלי ד) וארח צדיקים פאור נוגה וגו'. וכתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'.

דף רצ"ז ע"ב

תניא אמר רבי יצחק, כל הני תקונין, וכל הני מלי, למחצדי חקלא אתמסרין. ותנינן, חייבין כביכול עבדין פגימותא לעילא. מאי פגימותא. כמה דכתיב, שחת לו לא בניו (דף רצ"ז ע"ב) מומם דהא כל הני תקונין לא משתכחי פדקא יאות. פתוב אחד אומר, (ישעיה נט) וילבש צדקה פשריין, וכתוב אחד אומר (שם) וילבש בגדי נקם תלבושת. אלא אמר רבי יצחק, וילבש צדקה, בזמנא דישראל זכאן. לא זכו, וילבש בגדי נקם וגו'.

אמר רבי יוסי מאי פגימותא. כמה דתנינן, דאבהן לא מסתפקין (ס"א מסתפקון) לאתברכא מהווא שקיו דנחלא. כל שפן בנין. כמה דאת אמר, שחת לו לא בניו מומם. מאי לו לא תרי זמני. אלא חד לעילא, וחד לתתא.

והיינו דאמר רבי שמעון, כל זמנא דחייביא סגיא בעלמא, כביכול שמא קדישא לא מתברך בעלמא. וכל זמנא דחייביא לא סגיא בעלמא, שמא קדישא מתברך בעלמא. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קד) יתמו חטאים וגו', ברכי נפשי את יי' הללויה. אמר רבי אבא, מקרא זה ממש הוא, דכתיב שחת לו לא בניו מומם. מאן גרים לחבלותא דא. דור עקש ופתלתול, בגין דאינון חייביא ודרא אשתכח הכי.

בגין כך בטר דאמר משה כל הני מלין, ואדפר שמא קדישא פדקא יאות, אמר ודאי צדיק וישר הוא, מלה בתקונייה. אבל שחת לו לא בניו מומם. מאי טעמא הכי. משום דאינון דור עקש ופתלתול. אמר רבי יהודה, לו לא, פלומר לגרמייהו עבדין דא חייבין, דגרמין לאסתלקא ברכאן מעלמא. אמר רבי אבא, לו לא, הא אוקימנא והכי הוא. מה כתיב בתריה. הליי' תגמלו זאת, לשלמא גמול דא לקודשא בריך הוא, על כל אינון טבאן דגרים לך, ועביד לקבלך.

רבי אלעזר פתח, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. זכאין אינון ישראל, על כל עמין עובדי פוכבים ומזלות, דאף על גב דארגיוזו קמי מאריהון, קודשא בריך הוא לא בעי לשבקא לון. דבכל אתר דגלו ביני עממיא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

קודשא בריך הוא עמהון בגלותא. הדיא הוא דכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'.

רבי אבא אמר, ואף גם זאת בהיותם.

תא חזי, כמה חביבותא דקודשא בריך הוא לגביהון דישראל, דאף על גב דגרמין למגלי ביני עממיא, שכינתא לא אתעדיאת מנהון לעלמין. דלא תימא דאינון בלחודייהו בגלותא משתכחין. אלא ואף גם זאת עמהון משתכחין. הדיא הוא דכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'.

למלכא דארגיז על בריה, גזר עליה עונשא לאתרחקא מניה, ולמיזל לארעא רחיקא. שמעה מטרוניתא ואמרה, הואיל וברי אזיל לארעא רחיקא, ושדי ליה מלכא מהיכליה, אנא לא אשבוק ליה, או תרוונא פחדא ניתוב להיכלא דמלכא או תרוונא פחדא ניתוב בארעא אחרא. לזמנין, פקיד מלכא על מטרוניתא, לא אשכחה. דהוות אזלת עם בריה, אמר, הואיל ומטרוניתא תמן, תרווייהו יתובון.

ובזמנא דפקיד קודשא בריך הוא למטרוניתא, פקיד לה בקדמיתא, ובגינה פקיד לבנוי. הדיא הוא דכתיב, (שמות ו) וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל וגו'. מאן גרים דאנא שמענא עקתהון. כפיכול, מטרוניתא. דדכרנא לה. הדיא הוא דכתיב, (שמות ו) ואזכור את בריתי. וכתיב (שמות ב) ויזכור אלהים את בריתו. וכד קודשא בריך הוא יהדר לישראל מן גלותא, מה פתיב. (דברים ל) ושב יי' אליהם את שבותם ורחמם, דא מטרוניתא. ועוד פתיב, (תהלים פה) רצית יי' ארצך שבת שבות יעקב.

אמר רבי יהודה, הלוי תגמלו זאת, בגין דאתון דור עקש ופתלתול, אתון הויתון גרמין דתגלי זאת בגלותא. הלוי תגמלו זאת. דא הוא גמול דעביד עמכון, בכל אינון נימוסין דמצרים, בכל אינון אתון דעביד לכו, דא הוא גמול דאתון שלמין להאי זאת. מאן גרם לכו דא. בגין דאתון עם נבל ולא חכם, ולא מסתכלין בכל אינון טבן דעביד לכו עד השתא.

הלוי תגמלו זאת, דא שכינתא. והא אוקימנא מלי, דתנינן, ה"א דבהבראם, (בראשית ב) זעירא. ה"א דבהלוי רברבא. והא אתמר דתניא, אמר רבי יהודה, ה"א דבכל אתר קודשא בריך הוא, ואקרי אם. ותרי עלמין נינהו, דכתיב, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם. והא תנינן ברזא דקרא, (במדבר כח) בשמן פתית רביעית ההין.

דף רח"צ ע"א

תניא רבי יהודה אומר, בכמה אתרי אסתכלנא, דקודשא בריך הוא לא אעדי (דף רח"צ ע"א) רחמנותא מנייהו דישראל, דבכל אתר דאינון הוו, קודשא בריך הוא בינייהו. דכתיב, (ויקרא כו) לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם. דייקא אתם, בינייהו עמהון לא אעדי מנייהו לעלמין.

רבי יצחק הוה אזיל בארחא, ופגע ביה רבי חייא, אמר ליה חמינא (להו) באנפך, דהא במדורא דשכינתא מדורך. מאי פתיב. (שמות ג) וארד להצילו מיד מצרים. וארד, ארד מפעי ליה. וארד בקדמיתא. אימתי. פד נחת יעקב למצרים. ולמה. להצילו מיד מצרים. דאלמלא לא הוה בינייהו, לא יכלין למסבל גלותא. כמה דאת אמר (תהלים צא) עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו.

אמר ליה, ודאי בכל אתר דישראל שריין, קודשא בריך הוא בינייהו. וכל אתר דחכימי דרא אזלין, קודשא בריך הוא אזיל עמהון, דכתיב, (שם) כי מלאכיו יצוה לך וגו'. מנלן דכתיב, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו וגו', ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. השתא נשתתף פחדא, וניזיל בארחא, דהא ידענא דלא אתר חד אזלינן, לקבלא אנפוי דשכינתא. אמר ליה, ודאי. אמר רבי יצחק, תנינן, שלוחי מצוה אינן ניזוקין, לא בהליכתן ולא בחזרתן. ואנן לאתחזאה קמי קודשא בריך הוא אזלינן, ולא דחילנא.

עד דהוו אזלי, אמר רבי חייא, פתיב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ. השמים, לאכללא קודשא בריך הוא. והארץ, לאכללא קודשא בריך הוא וכל מה דלתתא, אינון אקרונ תולדות השמים מנייהו.

אמר ליה אי הכי מהו בהפראם, ואתמר בה' בראם. אמר ליה פלא חד מלה, פד שמים אתחברו, האי ה' אפיקת תולדות, ואינון אקרונ תולדות השמים והארץ. אמר ליה אי הכי, במאי אוקימנא בה' בראם, באברהם. אמר ליה פלא חד מלה הוא, באברהם, היינו השמים, דמתמן שריין לאתפשטא. בה' בראם, היינו והארץ, וכלא חד מלה.

אמר ליה, ודאי הכי הוא, והא אוליפנא, דכתיב, אלה תולדות השמים והארץ. ותנינן, העולם הזה נברא בה', דכתיב בהפראם. והעולם הבא, נברא בי', דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. לאכללא השמים. את הגן, לאכללא את הארץ.

והא אוקימנא, דכתיב, (שיר השירים ד) מעין גנים, דא היא השמים, באר מים חיים, דכתיב, (בראשית כז) ויכרו שם עבדי יצחק באר, דכתיב (שם) ויעתק משם

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

ויחפור באר אחרת וגו'. ונוזלין מן לבנון, דאינון מתעטרין לעילא, וסלקין ברישא דמלכא. דכתיב, (תהלים קח) פי גדול מעל שמים חסדך.

מן לבנון, מתמן נפקין לבינה. ונגיד ואתמשך לכל זווין, עד דנגדין אינון מבויעין, ונחתין לאתפנשא לאתר דאקרי ימא רבא. דכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'. וכתיב, (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם וגו'. לבתר פתיב, (שיר השירים ד) גן נעול אחותי כלה וגו'. ומכאן, נפיקו תולדות לכלא. דכתיב, בהפראם, בה' בראם ממש, באברהם. אמר רבי יצחק, ואפילו ביעקב ממש. וכלא חד מלה.

אמר רבי יצחק, כד אנו יתבין לקמיה דרבי שמעון, כלא אתמר קמיה באתגליא, ולא אצטריכנא לכל האי. אמר ליה, לאו רבי שמעון פשאר בני נשא, דכלהו קמיה, פשאר נביאי לקמי משה. עד דהוו אזלי, אמר רבי חייא, פתיב, (ישעיה מט) התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה וגו'. האי קרא אוקמוה, והכא מאי קא מיירי. אמר רבי יצחק, אי בקטורא דחברייא, סמיכא לא אסמכנא, אנו מה נימא.

אמר ליה, דהא קלא דרמיזא חד, שמענא יומא חד, כד הוה אזילנא בארחה, ולא ידענא מאן אמר, ולא

ידענא מלה. ותא חזי, ז' יומין הוו דחלישנא על דא, ולא טעימנא מדי. והשתא אזילנא לגביה דבוצינא קדישא, דלימא לי דילמא אדכר. אמר ליה, דילמא ההוא יומא דהוה אזיל רבי אלעזר לגביה דחמוי, וההוא יומא אזילנא עמיה, והא אדכרנא מלה.

דף רח"צ ע"ב

תא חזי, הכי אמר רבי אלעזר משמיה דאבוי, אמרו ישראל קמי קודשא בריך הוא, מיומא דנפלנא בגלותא, קודשא בריך הוא שביק לן בגלותא, ואנשי לן. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מט) ותאמר ציון עזבני יי' ויי' שכחני. אמרה שכחתי, התשכח אשה עולה, וכי ישראל דאקרון בנין, כמה דאת אמר, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. מרחם בן (דף רח"צ ע"ב) בטנה, כמה דאת אמר, (ירמיה ב) ואנכי נטעתין שורק כלה זרע אמת. גם אלה תשכחנה, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ. ואנכי לא אשכחך, מכאן, דקודשא בריך הוא לא שביק לון לישראל לעלמין.

תו אמר, התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה. דא הוא רזא עלאה, דאמר קודשא בריך הוא, הא מלין אלין בשמיה אחידן, כמה דקודשא בריך הוא לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

אנשי שמייה, דהא הוא כלא. כף קודשא בריך הוא לא אנשי לון לישראל דאינון אחידן בשמייה ממש. אתרגיש רבי חייא, אמר ודאי דא היא מלה. בריך יהא קודשא בריך הוא דאערענא לך, וידענא מלה. וידענא מאן תהוא דשמענא מביה.

ותא חזי, דתהוא יומא דרהיטנא ד' מילי, ולא אשפחנא מאן הוה. אמר ליה, בגין דעאלנא בחד מערתא דרבי אלעזר נפיש שעתא חדא. קרי עליה רבי חייא הני קראי, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר אורף וגו'. אז תקרא ויי' יענה וגו' אז תתענג על יי' וגו'. (דברים לב) זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור וגו'. זכור ימות עולם, רבי אבא אמר, מאן ימות עולם. אינון שיתא יומין, דעבד קודשא בריך הוא עלמא בהו. דכתיב, (שמות לא) פי ששת ימים עשה יי' וגו'. ששת ימים, ולא בששת ימים, והא אוקימנא. בינו שנות דור ודור. כלומר, אינון ימות עולם, ידעו וישתמודעו כל אינון שנין ויומין, וכל דרא ודרא, עד דרא דא דאתון קיימין.

שאל אביך ויגדה, דא קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, הלא הוא אביך קנה. ויגדה, והוא יגלה עומקא דחכמתא. ומאי היא. אלא כד אינון שיתא יומין שכלילו עלמא, לא שכלילו ליה, אלא בגינה, דתיתי אנת ותקיים אורייתא. דתנינו, כל מה דעבד קודשא בריך הוא, על תנאי עבד, דכד ייתון ישראל, אי יקבלון אורייתא יאות, ואי לא דיהדר ליה לתהו ובהו. ובגין כף, אינון ימות עולם ידעו ואשתמודעון כלא.

והא תנינו, הנהו ענפי דאילנא, היך מתאחדן בגו אילנא, והא אוקימנא, כדין קודשא בריך הוא ברר לון, לממנן תריסין, על שאר עמין, ואתון מה פתיב. פי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, דלא יתב להו לרבובא, ולא למלאכא, ולא לממנא אחרא, והאי עמא דקודשא בריך הוא נסב לחולקיה.

באן אתר אשכח ליה. ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יליל ישימון וגו'. דכתיב, (יהושע כד) תרח אבי אברהם וגו'. ואקח את אביכם את אברהם וגו'. ומחכא דבר להו לישראל בכל דרא ודרא, ולא אתפרש מנייהו, ודבר להו ברחמי, הדא הוא דכתיב כנשר יעיר קנו וגו'. (דברים לב) כנשר יעיר קנו. אמר רבי יוסי, לא אשפחנא מאן דחייס על בנוי, כהאי נשרא. ועל דא תנינו, פתיב, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל. נשר באן דוכתיה. באתר דיעקב קאים. הדא הוא דכתיב, (משלי ל) דרך הנשר בשמים. בהווא אתר ממש. מאי טעמא. בגין דאיהו רחמי על בנוי, ודינא לגבי אחרנין. כף קודשא בריך הוא, דבר לבנוי כנשר דא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

מה כתיב יי' בַּדָּד יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נֹכַר. הוא בלחודוי, דכתיב, (שמות יג) וַיִּיְהוֹה הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם וְגו'. וַאִין עֲמוּ אֵל נֹכַר, דְּלֹא דִבֵּר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל לֹא מִלְּאֲכָא, וְלֹא מִמְּנָא אַחְרָא, דְּאִינוּן אַקְרוּן אֵל נֹכַר. וְדָא הוּא דְּאָמַר מֹשֶׁה, (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךְ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֶנּוּ מִזֶּה. הַדָּא הוּא דְּכָתִיב, יי' בַּדָּד יִנְחֶנּוּ. הוא בלחודוי, וַאִין עֲמוּ אֵל נֹכַר.

זכאָה חוֹלְקִיהוּן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּבֵר עֲמַהוּן, (בישראל) הָכִי עֲלִייהוּ כְּתִיב, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל לְסֻגּוֹלָתוֹ, וְכָתִיב, (שמואל א יב) כִּי לֹא יִטּוֹשׁ יי' אֶת עַמּוֹ וְגו'. מַאי טַעְמָא לֹא יִטּוֹשׁ ה' אֶת עַמּוֹ. בְּעֵבֹר שְׁמוֹ הַגְּדוֹל, בְּגִין דְּהָאֵי בְּהָאֵי אֲתַדְּבֹק. וְעַל דָּא לֹא יִשְׁבּוֹק לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבַכַּל אֲתַר דְּאִינוּן שְׂרִיין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוּן כְּמַה דְּאוּקִימְנָא. (דברים לב) לֹו חֲכָמוּ יִשְׁפִּילוּ זֹאת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל הַנִּי קָרְאֵי דְּהֵכָא, אוֹכְחֵי אִינוּן, דְּאוֹכַח לְהוּ מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, בַּר הַהוּא שְׁמָא קְדִישָׁא, דְּגַלִּי בְּשִׁירוּתָא דְּמַלּוּי. אָמַר רַבִּי אַבְא, וְאִפִּילוּ מַה דְּאוֹכַח לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָלְלָא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא הוּא, דְּלִית מְלָה בְּאוּרִייתָא דְּנַפְיָא מְכָלְלָא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא. דְּאוּרִייתָא כְּלָא שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִינוּן.

דף רצ"ט ע"א

וְהַנִּי קָרְאֵי יִדְעָאן אִינוּן. אָבַל בְּגִין דְּשְׁמָא (דף רצ"ט ע"א) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְשִׁים בְּהָאֵי פְּרִשְׁתָּא, אַצְטְרִיכְנָא עַד הַשְׁתָּא. וְהֵכָא הָא כְּתִיב, לֹו חֲכָמוּ יִשְׁפִּילוּ זֹאת, זֹאת וְדָאֵי, וְהָא בְּכַמָּה אֲתַר אוּקִימְנָא הָאֵי, דְּאֵי יִשְׂרָאֵל יִנְדְּעוּן הָאֵי, אִיךְ זֹאת אַחֲדָא בְּדִינוּי לְאַתְפְּרַעָא מִן חַיִּיבָא, יִבְנִנוּ לְאַחֲרִיתֵם, וְיִסְתְּמְרוּ לְמַהוּי בְּהָ. כְּמַה דְּכָתִיב, (איוב כ) וְאַרְצָן מִתְקוּמְמָה לֹו.

דְּבַר אַחַר לֹו חֲכָמוּ יִשְׁפִּילוּ זֹאת. דְּאִתְּהֵי מִתְקַשְׂרָא בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, כַּד נִטְרִין פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וְיִתְבִּין עֲמָהּ בְּשִׁלְמָה, יִנְדְּעוּן דְּסִייעָתָא דְּהָאֵי זֹאת עֲמַהוּן, לְאַתְפְּרַעָא מִשְׁנֵאִיהוּן. וְיִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן זְעִירִין בִּינֵי עַמְמֵי, יִנְדְּעוּן, אִיכָה יִרְדּוּף אַחַד אֶלְפָּה וְשְׁנַיִם יִנְסוּ רַבְבָּה. וּמֵאֵן גְּרִים לְהוּ. הָאֵי זֹאת, דְּהוּהּ בְּהוּ בְּשִׁלְמָה, כַּד עֲבָדִין פְּקוּדֵי אוּרִייתָא. וְלַעֲלָמִין לֹא אֲתַעֲדֵי מִנְיֵהוּ, לְמַעַבְדָּ לְהוּ נוֹקְמִין. (דברים לב) אִם לֹא כִי צוּרִם מְכָרִם וַיִּיְהִי הַסְּגִירָם. מַאי טַעְמָא כִי צוּרִם מְכָרִם. בְּגִין צוּר יִלְדֵךְ תִּשִׁי, דְּתַקּוּנִין לֹא שְׂרָאן כְּדָקָא יָאוּת בְּאַתְרֵיהוּ. אִם לֹא כִי צוּרִם מְכָרִם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה דָּא אַבְרָהָם, כְּמַה דְּאוּקִימְנָא, דְּאָמַר אַבְרָהָם יִתְחַיִּיבוּן יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, וְלֹא יִיעֲלוּן בְּגִיחָם דְּתִרִין אֶלִין גְּלוּתָא וְגִיחָם, לֹא יִסְבְּלוּן יִשְׂרָאֵל. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְכֶם עַל יְדוּי, דְּכָל זְמַנָּא דֵי יְחֻבוּן יִשְׂרָאֵל, יִפְלוּן בְּגִלוּתָא, וְיִשְׁתַּעֲבְדוּן בְּהוּ שְׁנֵאִיהוּן. וּבְגִין כֶּךָ, צוּרִם מְכָרִם וְדָאֵי, וַיִּיְהִי הַסְּגִירָם, וְאֲסַתְכֶם עַל יְדוּי.

תניא, אמר רבי יהודה, מאי טעמא אוכח להו משה בהאי שירה הכי, בגין דאינהו זמינין למיעל לארעא, ולאשרי ביניהו שכינתא, ובגין כף אוכח להו על האי.

רבי יצחק אמר, בתרי אתרי קודשא בריך הוא זמין לאוכחא להו לישראל, וחדאן אומות העולם. חד דכתיב, (הושע יב) וריב ליי עם יהודה ולפקוד על יעקב פדרכיו וגו'. שמעין אומות העולם חדאן, אמרי, השתא ישתצון מעלמא, פד חמי קודשא בריך הוא דאינון חדאן, מה פתיב בתריה. בפטן עקב את אחיו וגו'. פד שמעין, אמרין, דא הוא תשובה.

לאתתא דהוה לה קטטה בברה, אזלת למקביל עליה דינא, חמאת לדדינא דאין נפשין. מנייהו לאלקאה, לצלבא, לאוקדא, אמרה ויי מה אעביד מן ברא. פד סיים דינא, אמר לההיא אינתו, אימא, מה אעביד לך בריך, אמרה קובלני, עכ”מ. (דברים לב) ימצאהו בארץ מדבר ובתהו, ודאי לבתר עבד לכל אינון קליפין, דיהון פלהו משתעבדין ליה. עד הכא הוה פתיב בהווא ספרא, דקרטנא אסיא לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל נטורא דאצטריך אסיא חכים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה, בי אסירי דמלכא, למפלח למארי עלמא.

דכד אזיל אסיא חכים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יליל ישימון, מרעין דשריין עליה, אשפח ליה באסירו דמלכא. אי תימא הואיל וקודשא בריך הוא (ס”א פקיד) יפקוד לתפשא ליה, דלא ישתדל בר נש אבתריה. לאו הכי, דהא דוד אמר, (תהלים מא) אשרי משפיל אל דל וגו', דל ההוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חכים הוא, קודשא בריך הוא יהיב ליה ברכאן, לההוא דישתדל ביה.

וההוא אסיא, ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב. ובתהו יליל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי אצטריך ליה למעבד. יסובבנהו יסובב סבות, וייתי עלות, בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה. יקיו ליה, ויפיק מניה דמא בישא. יבונגהו יסתפל ויבין ההוא מרעא ממה הוי, ויסתפל בגין דלא יתרבי עלוי, וימאד ליה. לבתר יצרנהו פאישון עינו, בגין דיהא נטיר פדקא יאות, באינון משקי, באינון אסוותא דאצטריכו ליה, ולא יטעי (ס”א מינייהו) ביניהו. דאלמלי יטעי, אפילו במלה חד, קודשא בריך הוא חשיב על ההוא אסיא, כאלו שפיך דמא וקטליה.

דף רצ”ט ע”ב

בגין דקודשא בריך הוא בעי, דאף על גב דההוא בר נש איהו בבי אסירי דמלכא, ואיהו אסיר בבי אסירי, דישתדל בר נש עליה, ויסייע ליה לאפקא ליה

מבי אסירי. והוה אמר הכי. קודשא בריך הוא דן דינין דבני עזמא לעילא, הן למות הן (דף רצ"ט ע"ב) לשרושי, הן לעקור, הן לענוש נכסין, ולאסורין. מאן דאתחזי לענוש נכסין, נפל בבי מרעיה, ולא יתסי, עד דיתן כל מה דאתגזר עליה. כיון דאתענש בממוניה, ויהיב כל מה דאתגזר עליה, אתסי, ונפק מבי אסירי. ועל דא אצטריך לאשתדלא עליה דיתן עונשיה ויפוק.

מאן דיתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי ליה בבי אסירי, עד דישתרש מכלא. ולזמנין דישתרש משייפי, או מחד מנייהו, ולבתר יפקון ליה מבי אסירי. מאן דיתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא, וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב.

ועל דא אצטריך לאסיא חפים, לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסוותא לנשמתיה, וישתדל על אסוותא דנשמתא. ודא הוא אסיא דקודשא בריך הוא ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסיא דא, ומספרא דא. בר מזמנא חדא, דאמר לי טייעא חדא, דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביומי, דכד הוה מסתכל בבר נש, כד איהו בבי מרעיה, הוה אמר, דא חי ודא מת. והוה אמרין עליה דהוא זפאה קשוט, דחיל חטאה. וכל מה דלא יכיל (אצ"ל למזבן) למדבק מה דאצטריך, איהו הוה קני, ויהיב מדיליה. הוה אמרין, דלית חפים בעלמא פגיניה. ובצלותיה הוה עביד יתיר, ממה דהוה עביד בידי. וכדדמי לן, דא הוה תהוא אסיא.

אמר תהוא טייעא, ודאי ספרא דייליה בידי איהו, דקא יריתנא מאבי אבא, וכל מלוי דההוא ספרא, פלהו אתייסדון על רזין דאורייתא, ורזין סתימין אשכחנא ביה, ומלין דאסוותא סגיאיין, דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון, בר (אי) איהו דחיל חטאה.

ואינן ממה דהוה עביד בלעם, דהוה לחיש לחישין על מרע, והוה אמר בפומי ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא. ואמר, דא אסור, ודא מותר למאן דדחיל חטאה. בגין דמרעין סגיאיין אמר, דתלייא אסוותא דלהון, בלחישו דפומא. ואינן מסטרא דנחש, ומנהון מסטרא דקסם. וכל אינן דאסור לומר בפומא, ואסור למעבד בעובדא, הוה אמר. עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאצטריך לומר כך. ולנדיי בנידי ובשמתא, על ההוא מרע. ואיהו תוהא סגי לגבן.

חדי רבי אלעזר, וחדו חברייה. אמר רבי אלעזר, אי ההוא ספרא הוה לגבן נחמי מה איהו אמר. אנא אמסר במסירה, על מנת לאחזאה לבוצינא קדישא. ותנינן, אמר רבי אלעזר, ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי, ואשכחנא ביה נהורין עלאין ויקירין. כד מטינא לאינון רזין דהוה מבלעם תוהנא.

יומא חד לחישנא באתר חד, והוה אתוון סלקון ונחתן. עד דחמינא בחלמא, ואמר לי, מה לך למיעל בתחומא דלא דילך, ולא אצטריך לך. אתערנא, ואבאיש קמאי, על רזין סתימין דהוה תמן. שדרנא לההוא יודאי, ורבי יוסי ברבי יהודה שמייה, ויהיבנא ליה ספרא.

וברזין דבלעם אשכחנא, מאינון שמתן דמלאכין דשדר ליה בלק, ולא הוה מסתדרן על תקונייהו כדקא יאות. אבל כמה זיני אסוותא אשכחנא ביה, דקא מתתקני על תקוני אורייתא, ורזין סתימין דילה. וחמינא דאינון בחסידותא. וצלותין ובעותין לקודשא בריך הוא. ואי תימא, דהוה עביד אסוותא בפסוקי אורייתא, או ברזין דאורייתא. חס ושלום. אלא הוה אמר רזין דאורייתא, ועל ההוא רזא אפיק רזין דאסוותא, דלא חמינא כההוא גוונא לעלמין. אמינא בריך רחמנא, דאחכים לבני נשא מחכמתא דלעילא.

ומאינון מלין דבלעם נסיבנא, וחמינא בהו דלא הוה בעלמא חכים בחרשין כגיניה. אמינא, בריך רחמנא דבטל מעלמא חרשין, דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דקודשא בריך הוא יתברך ויתעלה שמו אמן. (ע"כ). (מכאן חזור לפרשת בלק, אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא, מאן קטיל ליה וכו', דף קצ"ג ע"ב) ברוך יי לעולם אמן ואמן יי לעולם אמן ואמן.

נעתק מספר זוה"ק הנדפס בליוורנו ע"י הגאון החסיד חיד"א זצ"ל

ישמח חיי"ם חדא"י נפשאי הנה אשו"ר ארש בלבנון ספר"א נהר שפיר"א

דאתא מכלל יופי נקי מכל דופי תהלתו בפי כל בשר, יום ליום יביע. צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו. אלו הן הגוליות, גילת ורנן תתענג בדשן נפשם, האי די שנ"א. ולשונם תמהר לדבר צחות בשבח המגיע. איכו השתא יהבי רבנן עינייהו ומכווני דעתייהו הלא ברו"י שפ"ר התקונים מפני בירורי המדו"ת, פועלי אמת וצדק. מפני שהכ"ל יפה, הוד לטובה וגם נצח לצפירת תפארה, בגבורות ישע רב חסד בחכמה, ובתבונה ודעת דתנו רבנן באימ"ה רבה וקל זיע. ושבחא אתיא ממיל"ה מדב"ר קד"ש, לקול תתו מעורר אהבה והשפי"ע בצחצחות ברומי עלמא עילאה, ונהרו"ת המושכין ביום טוב אבות על בנים. כי שם צוה ה' הברכה ערוכה בכ"ל כמסלת שדה אשר ברכו ה' יורש עש"ר ארי"ה הוא דרביע. הדור אתם ראו חזו שמ"ש מנהו הבריק ברקאי דבר חדש חידשו סופרים חכמים

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אלול]

הזהר'ו בכ"ל, ומראה יאי ויאז כז"הר הרקיע. גם אשו"ר נלוה עמם, נסחי דווקני ובריא נהורין. סדרי בירורין הוו זהירין, מאימתי קורין. ויצא אל הדבר"ת ועלה יפי"ע. בכל הרואה זאת לפנים דפוס קושטנטינא במעלו"ת אח"ז משובח ומפואר, הא איכא כמה שני דפרי"ס ויהללוהו בשערים כי השב"ע השביע ואולם הנה זה בא הרב הר"ש בוזאגלו זלה"ה שדי ביה נרגא בשנותו את טעמו, מצמיח חסיר חליף יתיר אף מפקיע. עבר עובדא ושינה רוב הגהות דפוס קושטנטינא זוהרו מוכיח מידע ידיע. ובנסחו זהר מנטובה דבק לאהבה ודין גרמ"א אשר חשב שמגיה דפוס קושטא שינה מדעתו ופירושא אתמר מדויל ידיה והיטב חרה לו תוקע ומריע. ולדבר הזה יסלח, כי אני בעניי ידעתי מאן ניהו מר המגיה ולא הרים ידו, רק אשר מצא בנסחי גדולי ישראל ולהאי מילתא שבחו רבנן כי שיח וכי שיג לו, מומחה ופקיע. איכו השתא מחזקינא טייבותא למע' המגיהים אשר על עומדם יעמודו בשינויי הרש"ב ונסחי הרמ"ז בכ"י לברר אוכל לדון ולהכריע. והלא מראש הודעתי דזמנין דמשכחת איזה הגהה מאי"ן באת מיני קטניו"ת כמו עשב מזריע. ויברך דוד הוא הקטן לגומרה של תורה ברוך אל ההודאות ומרומם על כל ברכה ותהלה בזמירות נריע. בקול תודה (לפ"ק) לעושה נפלאות למופת ולאות האל למושעות כי אלהים יושיע. יאר פניו אתנו ויאיר עינינו בתורתו תורת חיים.



בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**



הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.



לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טז.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- לא. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- לב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- לג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- לד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- לה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- לו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- לז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימי
- פרק ב**
- לימוד הזוהר בטהרה
- א. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- א. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ב. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- אור הזוהר טעם התורה
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה ורזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים
- א. כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא ורזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה כולה, ונענש	ז. הוא המפתח והוא הסוגר
ד. כשלומדים נגלה דתורה, אנו מדברים עם נשמות ופנימיות התורה	ז. יזכה לתקן נפש רוח ונשמה
ה. ע"י סוד התורה ידע להבחין בין איסור להיתר	יח. ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה האדם כבריה
א. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה	יט. ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקן כל הדינים
א. אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה	כ. סגולה לבעל עסק
א. הזוהר מקור לכל ספרי היראים	כא. סגולתו לאור נפשו באור החיים הנצחיים
ב. ראוי ללמוד הזוהר והתיקונים עם תינוקות בני תשע	פרק ט
ג. קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, הוא תיקון לשכינה הק' ולנשמתו	א. אופני לימוד ספר הזוהר הק' האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת לימוד תורת הח"ן
ד. הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין, הקב"ה מתקן דברי	ב. לימוד תורת הסוד בלי טהרה מביאה לאפיקורסות
ה. ללמוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש קודם התפילה	ג. מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם לימוד הקבלה
ו. זוהר הכנה לתפילה	ד. אין אדם יכול לבוא למשהו השגה בגדלות הבורא מכל לימודי התורה, כמו מחכמת הקבלה
ז. לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ה. לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה להנסתר
ח. הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו כהתיקונים	ו. סודות התורה הם אור הנפש
ט. על ידו יכולים לראות נועם ה'	פרק י
י. לשונו מזכך הנשמה	א. חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים בשופי
יא. סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	א. גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש אלול, שמזכך הנר"נ
יב. סגולה לטהר הנשמה	ב. תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה
יג. להנצל ממחשבות זרות בעת התפילה	ג. התיקונים - סגולתן למתק הדינים הטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר
יד. הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר הק'	ה. תיקוני הנפש והגוף
טו. משיג חכמה ויראת שמים	ו. סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ז.	הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז.	פרק יג
ח.	התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א.	החויב והשלילה ללימוד הזוהר
ט.	עורר ישנים מתרדמתכם	ב.	מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
י.	גודל מעלת לימוד הזוהר	ג.	ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
	פרק יא	ג.	הרח"ו אודות החויב והשלילה ללימוד הזוהר
א.	התנגדות להזוהר הקדוש		פרק יד
	מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה		גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
ב.	פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	א.	ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ג.	בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ב.	משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ד.	ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ג.	או"ר בגימטריא ר"ז
	פרק יב	ד.	או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
א.	העלם וגילוי הזוהר	ה.	רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
	מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?		פרק טו
ב.	הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם		מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
ג.	הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	א.	מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
	א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא		פרק טז
	ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	א.	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן
	ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ב.	שכר לימוד חכמת הקבלה וחויב הפלפול בה
	ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	ג.	לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
			ספר הזוהר הוא מוגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. עי"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדרונו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. עי"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחזין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינם ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות
- ה. ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ו. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ז. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. כח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למושה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	
ב. "כרם היה לידדי בקרן בן שמון"	
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה	
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	
	פרק כח
	חלקי הזוהר
א. זוהר על התורה	
	1) ספרא דצניעותא
	2) אדרא רבא
	3) אדרא זוטא
	4) רעיא מהימנא
	5) מדרש הנעלם
	6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
ב. זוהר חדש	
ג. תיקוני הזוהר	
ד. סיכום	
	פרק כ"ט
	מפרשי הזוהר
א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"	
ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"	
ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"	
ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"	
ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב	
ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא	
ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא	
ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא		
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו	
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י	
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון	
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם	
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י	
נשיקין הדין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון	
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -	
פרק לג		
גודל מעלת התפילה במירון		
א. התפילה על קברי צדיקים, אפילו	וביטול גזירות - במירון	
יחיד ובלי כוונה שלימה, מתקבלת	הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג	
כתפילת ציבור	לעומר למירון וישמח שם שמחה	
ב. זכות הרשב"י מסייעת להבא ליטהר	גדולה	
פרק לד		
"האלאקע" בל"ג בעומר במירון		
א. "האלאקע" בל"ג בעומר על קבר	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד	
רשב"י במירון	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו	
ב. טעם למה התינוקות מורים בקשת	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות	
בל"ג בעומר	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר	
פרק לה		
רושמי העליה למירון		
א. רבינו עובדיה מברטנורא	ח. קדושת יום ל"ג בעומר	
ב. ר' אברהם גלאנטי	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג	
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	בעומר	
בעומר	פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר		
א. הטעם לשמחה וחדוה בכל	א. העולמות בל"ג לעומר	
העולמות בל"ג לעומר	ב. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם	
ב. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם	"הילולא"	
"הילולא"	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע	
ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע	החמישי הוא גמר ספיה"ע	
החמישי הוא גמר ספיה"ע	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל	
ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י	
ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י	בל"ג בעומר	
בל"ג בעומר		



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק לב

שמחת ל"ג לעומר

- א. הטעם לשמחה וחדוה בכל העולמות בל"ג לעומר
- ב. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הילולא"
- ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע החמישי הוא גמר ספיה"ע
- ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י בל"ג בעומר
- ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י
- ו. לימוד תורת הנסתר במירון
- ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא
- ח. אתדבקות רוחא ברוחא
- ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדדין
- י. סיום הזוהר



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק לב

שמחת ל"ג לעומר

א) הטעם לשמחה וחדוה בכל העולמות בל"ג בעומר

א. כל הימים שלא אומרים בהם תחנון לא מתו תלמידי ר"ע, והם ימי פסח, ב' ימים דר"ח אייר, וא' דר"ח סיון, ז' שבתות, בס"ה י"ז ימים, וא"כ נשארו ל"ב ימים עד מספר מ"ט, שבהם מתו התלמידים, ועל כן שמחים ביום הל"ג.

(מהרי"ל).

ב. בספר נופת צופים כתב, דתלמידי ר"ע מתו בל"ב ימי הספירה, עד שמת רשב"י בל"ג בעומר שהיה האחרון שבהם, ונמתקו הדינים, ול"ג בעומר הוא יום שמחתו עד היום, כידוע.

ב) טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הילולא"

א. במו"ק (דף כ"ה:): איתא רוכב ערבות שש ושמח בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זוה"ק ח"א דרל"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מופלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרון בהון לרשב"י,

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

כמ"ש בזוה"ק (ח"א רי"ח) שאמר אבוה דר' יצחק לר' יצחק, בהילולא רבא דר"ש תהא מתקן פתוריה, כמד"א צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו ביום שמחת לבו.

ב. יום פטירתו נקרא הילולא, מפני שע"י אותה הנשמה יהיה יחוד קוב"ה ושכינתיה, חתן וכלה.

(אור החמה פרשת בא).

ג. יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יום הילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה ממהר"א הלוי זלה"ה, ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם משם רבנן קדישי. ויש מי שנוהג לעשות הלימוד בליל ל"ג בעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזוהר ואד"ז והוא מנה יפה.

(עבודת הקודש, מורה באצבע (סי' ח' אות כ"ג)).

ד. הטעם שבז' אדר יום פטירת משה רבינו ע"ה הוא יום אבל וצום, וביום ל"ג בעומר יום פטירת רשב"י הילולא חדוה ושמחה בעולם, לפי שמושה רבינו ע"ה בכה על יום מותו, ולא חפץ בו, מטעם שרצה לקיים מצות הארץ, לכן הכל בוכין על מותו ומתאבלין עליו. ורשב"י שמח ביום מותו, ועמד ומצפה עליו: שאמר האידנא אמהדנא עלי דכל יומין דקאימנא תאיבנא למחמי יומא דא. הנה שמח וצפה עליו, עבדינן רעותיה, והיא הילולא לכל עלמא, כמש"כ באדרא זוטא (האזינו דף רל"א ע"ב).

(דבר יום ביומו)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ה. בישראל מתאבלים בפטירת משה על שלא נכנס לארץ, ובל"ג לעומר אנו עושים משתה ושמחה, ששמחים שניצוצי נשמות משה שנכנסו ברשב"י.

(הילולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי)

ו. ביום פטירת משה רבינו נשתכחו ג' מאות הלכות על ידי אבלם אחר משה רבינו, ע"כ הוא תענית. משא"כ בפטירת רשב"י, שגילה הסודות וכל האדר"ז ביום פטירתו, ועי"ז השמחה והחדוה ביום ההוא שנתגלו הני רזין עילאין, לכן ל"ג לעומר הוא יום שמחה.

(שער יששכר מאמרי חודש אייר, מאמר ג"ל עיני, אות כ"ג).

ז. רשב"י לאחר שנעשה לו נס וניצל מחרב המלכות והאריך ימים ושנים אחר ביטול הגזירה, לכן לזכר הנס שניצל קבעו יום פטירתו לשם שמחה, כי הרוגי מלכות לא ניתנו לקבורה, וכשבאים שמה על קברו יודעים ומכירים בנסו.

(שו"ת שם אריה או"ח סי' י"ד).

ג) ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע החמישי הוא גמר

הספירות הוא יום טוב

א. אנו ממליכין בז' מדות דלך ה' הגדולה וגו' והם זפ"ז גי' מ"ט מדה, לפי גודל ברור המדות, ושורש המדות הם רק עין החיים מהלך ת"ק שנה הם ה' מדות. ואח"כ כל וכלה, לכן בל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע הה' כבר הוא גמר הספירות הוא יום טוב, כזה שמעתי ממורי הרב מו"ה לוי יצחק נ"י וכו' והיחוד בשבועות.

(אור ישראל פי' על התיקונים סוף תי' ח"י)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ב. ראה באריכות בסה"ק עבודת ישראל פ' בהר, קדושת לוי סו"פ ויצא, סידור דא"ח מבעל התניא (שער ל"ג).

ד) מעשה נורא מהאריז"ל ובעל החרדים שרקדו ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעומר

א. "החרדים" שהיה בזמן הב"י והאר"י והאלשיך, היה משמש בבית המדרש בעיה"ק צפת ת"ו, ואיש לא ידע מעוצם גאונותו וקדושתו והחזיקוהו לאיש פשוט ותמים, פעם א' בהיותו בל"ג בעומר במירון, והיו שמה האר"י עם החברייא ורקד עמהם זמן רב לכבוד ההילולא.

ב. זקן אחד שהיה שם לבוש בגדים לבנים בעל צורה ובעל קומה משכמו ולמעלה, והזקן הזה רקד לעצמו שם בשמחה עצומה עם חברת לוי'ת אנשי בריתו שלא הכירום.

ג. בתוך הריקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדיו זמן רב, אחר כך אחז האר"י ביד החרדים ורקד עמו ג"כ הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עוז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הר"ר אלעזר אזכרי (החרדים) הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אח"כ השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקוד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (החרדים) שמחמת

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

צניעותו לא נודע צדקתו ומדריגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיך (תו"ד יחזקאל החדש).

ה) לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י

א. בליקוטי הש"ס להאריז"ל [ברכות ו:]: כתב: אגרא דבי הילולי מילי, פירש שהנה זה סוד הילולא דצדיקיא שאריז"ל בו ביום פטירת הצדיק מן העולם אין העסק כי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חידש הוא. וזה סוד אגרא דבי הילולי מילי, פירוש מילוליו ודבריו אשר חידש הוא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפילו רגע מלימוד הזוהר"ק בל"ג. כה אמר תלמידו רבי יוסי תוהנא על חכימי דרא היך שבקין אפילו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דר"ש קאים בעלמא.

(זוה"ק ח"ב קמ"ט ע"א)

ו) לימוד תורת הנסתר במירון

א. תלמידי גורי האריז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירון פעמים בשנה ללמוד שם ספרי זוה"ק (רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניציא דף מ"ו:)

ב. ...על קבר רשב"י לומדים הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, כי כמה נסים אירעו שם וצריכים ללמוד הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, ואחר כך לשמוח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבילות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י, והוא בדוק ומנוסה, ואח"כ נודרים נדרים ונדבות, ומתפללים שם תפילה וכו'. ושוב אודיעכם, כי היום יום ראשון

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הייתי במערת הצדיקים וכו' ורשב"י ור"א בנו ושם למדתי הזוהר.

(מסעות השל"ה בא"י - שפ"ח)

ז) תיבת "שמעון" היא חיות התנא

א. כשלומד בגמ' אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל אדם הוא החיות שלו, ושם הוי"ה הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין, והדין שאומר, הוא השכל שלו, דהיינו המוחין, ונמצא שכשלומד בדחילו ורחימו, הוא מקשר עצמו לרבי שמעון.

(המגיד ממעזריטש, בספרו לקוטי אמרים)

ח) אתדבקות רוחא ברוחא

א. בדורות האחרונים כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, שהדבר ההוא הוא חיות והמוחין שלו, והאדם (מלומד) הלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים נקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ולכך מחיה אותו שמכניס החיות בהדברים, שלכך אמרו (יבמות צ"ז). שפתותיו דובבות בקבר, שאפשר לומר כי זה בחינת השתטחות על קברי הצדיקים, כי דיבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו, כאמור, וזה הלומד בהכנסו עם החיות והמוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו דובבות בקבר, כנודע זה מדברי הבעל שם טוב נשמתו בגנזי מרומים. ונקראת בחינה זו השתטחות על קברי הצדיקים שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד, ולכך מחיה מוחין של אותו הצדיק.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(מאור עינים ריש מסכת שבת)

ב. כשאומר דבר בשם אומרו שפתותיו דובבות בקבר, שמעורר חיות להצדיק, וע"כ נחשב להדור, והיינו שדרשו אגורה באהלך עולמים, דהוי כדר בעוה"ז.

(ישמח משה, הפטרת פרשת תולדות)

ט) לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדדין

א. כשאדם כשר לומד תורת התנא, אז התנא נושק אותו והוא נושק את התנא וגורם תענוג גדול להתנא כמ"ש שפתותיהם דובבות בקבר, וזהו ע"י בחי' נשיקה, ועי"ז נתדבק רוחם ברוחינו כו'.

(ליקוטי מוהר"ן ח"א סימן י"ב)

ב. שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו (תהלים צב). ר"ת ש'תולים ב'בית ה' ר"ת שב"י, שהוא ר"ת ש'מעון ב'ר י'וחאי, דמבקשים אנחנו מהבורא ית"ש דאגרות הקדושה של רשב"י וחבריו השתולים בבית ה' בעולם העליון, בחצרות אלקינו, לאותן העומדים מרחוק מבית ה' שהם בחצרות אלקינו, כמו החצר לפני הבית, כן עומדים מנגד, יפריחו, יזריחו ויופיעו בתוכינו.

(דברי יחזקאל)

י) סיום הזוהר

א. הרבי ר' ברוך נכד הבעש"ט זיע"א נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוה"ק, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי ריקודין דקדושה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר הזוהר ואמר בזה הלשון, "איך קען ד'ך, און דו קענסט מיך" (פי' אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי).

(טעמי המנהגים)

ב. הנה לספר שבחו, תהלתו מי יספר, וגם הלא נודע ומפורסם לאלפי ישראל אשר הסתופפו בצלו גודל קדושתו ופרישותו, והי' מלא תורה וענוה וקדושה וטהרה, והי' בקי בש"ס ומדרשי רז"ל ומכילתא ספרא, וספרי, וזוה"ק ותיקוני זוהר ובכל כתבי האריז"ל עד להפליא, ונשמע מפי קדשו שהפרי עץ חיים למד ושנה מאה פעמים ואחד, וכן ספרי רבו הקדוש [רבינו צבי] הי' רגיל על לשונו, ומסר נפשו על התורה והעבודה. והתפלל בעד כלל ישראל והמשיך להם שפע פרנסה והצלחה, ועד חצי שנותיו למד מתוך דוחק ועוני ונשמע מפי קדשו שהי' לומד בעמידה ובחורף נתבקעו צפרני ידיו מן הקור שהי' בביתו, ומזה תבין גודל קדושת עבודתו.
(עשר קדושות דף לז, מערכת ח', הרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב)



מפתח הענינים

לפרק לג

גודל מעלת התפילה במירון

- א. התפילה על קברי צדיקים, אפילו יחיד ובלי כוונה שלימה, מתקבלת כתפילת ציבור
- ב. זכות הרשב"י מסייעת להבא ליטהר



[יט]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק לג

גודל מעלת התפילה במירון

א) התפילה על קברי צדיקים, אפילו יחיד ובלי כוונה שלימה, מתקבלת כתפילת ציבור

א. נתבאר שיש הכנה גדולה לשפע האלקי במקום, וכמו כן המקום שהוא מוכן להתפלל בו כבר הוכן להיות תפלת ישראל נשמעת בו, ולכן המתפלל בו אפילו יחיד, ואפילו בלי כוונה שלימה, הוא קרוב להיות תפילתו נשמעת, וכמו"ש בכלב שהלך להשתטח על קברי אבות שיצילהו ה' מעצת המרגלים, שהיה בטוח שישמע ה' תפלתו באותו מקום המקודש מצד היות בו אבות הקדושים וגופתם בהיותם חיים היו כלים להשתמש בהם בדבר שבקדושה.

(מבי"ט זלה"ה בספרו בית אלהים שער התפלה פ"ה)

ב) זכות הרשב"י מסייעת להבא ליטהר

א. ראוי לכל איש הירא וחרד אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה כי זכות רבי שמעון בר יוחאי מסייע להבא לטהר, ולא לבלות הזמן בעוה"ר בהבלי עולם אשר הוא לצדיק לטהר וכו'.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(רבי יהונתן אייבשיץ זצוק"ל)

ב. ל"ג בעומר מסוגל לרפואת הגוף והנפש.

(אורה ושמחה דף כ')



מפתח הענינים

לפרק לד

"חאלאקע" בל"ג בעומר במירון

א. "חאלאקע" בל"ג בעומר על קבר רשב"י במירון

ב. טעם למה התינוקות מורים בקשת בל"ג בעומר



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה



"חאלאקע" בל"ג בעומר במירון

א) "חאלאקע" על קבר רשב"י בל"ג בעומר

א. הה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו "כמנהג הידוע" ועשה שם יום משתה ושמחה.

(שער הכוונות פז, ב)

ב. שורש מלת "חאלאקע" נובע מלשון המקרא, ואנכי איש חלק (בראשית כ"ז, י"ב).

ג. הרח"ו כותב שהוא "מנהג ידוע", כנראה מנהג קדמוני עוד מהראשונים. והנה האריז"ל בא ממצרים למירון לאשר ולקיים המנהג הידוע הזה ביום משתה ושמחה.

ד. כשמגלח בנו לעשות לו פיאות שהוא מצוה, יעלה למירון וישמח שם שמחה גדולה.

(משנת חסידים מסכת אייר)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(ב) טעם למה התינוקות מורים בקשת בל"ג בעומר

א. בהוא יומא הוא הלולא דרשב"י, וכל יומא דרשב"י לא נראתה הקשת, והנה ביום עלותו למרום עושין הסימן בקשת לרמוז על זה.

(בני יששכר בשם הרה"ק מהרמ"מ מורימנוב זי"ע)



מפתח הענינים לפרק לה

רושמי העליה למירון

- א. רבינו עובדיה מברטנורא
- ב. ר' אברהם גלאנטי
- ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג בעומר



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק לה

רושמי העליה למירון

א) רבינו עובדיה א. בשעת פטירת הצדיק מתעוררים כל מעשיו שעשה בעולם וכל התורה שעסק בה וכל הייחודים שייחד בתורתו ובמעשיו, כולם חוזרים ומתחדשים, והוא בסוד בהילולא רבה דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה שנאמר לר' יצחק, כי בודאי הוא הילולא רבה, וכן איתא במדרש רות, כשנפטר ר' חסדאי הלך ר' יוסי בריה ובת תמן בני קבריה ההוא ליליא, שמע מגו חדוון דכתות כתות דמתכנפי והוון אמרין ניזיל בחדוותא דהילולא דאורייתא דר' חסדאי, עד כאן המדרש.

מברטנורא

א. הראשון שכותב מהעליה למירון ביום ל"ג בעומר הוא רבינו עובדיה מברטנורא (במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט נדפס בספר דרכי ציון).

ב) ר' אברהם גלאנטי

ב. ושמעתי משמו של האלהי מהרר"י אשכנזי זלה"ה שבכל אותה ההילולא אין מי שידרוש כי אם הנפטר ההוא, וזה

[כד]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

אומרו ניזיל לחדוותא דהילולא דאורייתא. וזה לדעתי שרמזו ז"ל בדבריהם, "אגרא דבי הילולא מילי", כלומר שכר דבי הילולא בההוא עלמא הוא מילי, כל אותן מילין דעביד ועסק בההוא עלמא, עכ"ל. ועיין שם עוד מ"ש בשם המגיד מה שאמר למרן הב"י זלה"ה.

(ר"א גלאנשי ב"קנית סתרים" עה"פ (איכה ה' ב') נחלתנו נהפכה לזרים)

ג) האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג בעומר

א. אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא (זוה"ק ח"א קנה: ועוד) וזו היתה פעם הראשונה שבא ממצרים וכו'. והה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו, "כמנהג הידוע" ועשה שם יום משתה ושמחה.

(מהרח"ו שער הכוונות דף פ"ז ע"ב)

ב. ראיתי למורי זלה"ה זה ח' שנים שהיה שם עם אשתו וביתו הג' ימים ההם, גם הלך לשם לגלח בנו במשתה ושמחה בימים ההם.

(שו"ע האריז"ל)

ג. ראה עוד בסידור האריז"ל להקדוש המקובל רבי שבתאי מראשקוב זי"ע, בסדר ספירת העומר.



"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק לו

להיות במחיצתו בעולם הבא

א. ע"י הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא

ב. הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק



ספר

אור הזוהר

פרק לו

להיות במחיצתו בעולם הבא

א) ע"י הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא

א. המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו.

ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.

(הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב)

ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק

בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זיע"א לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור.

(מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז)

גם האדמו"ר מסאדיגורא זיע"א מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

ת.ו.ש.ל.ב.ע.

— לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ — גְּלוֹנֵי "סֵפֶר זֹהַר הַקְּדוֹשׁ" בְּרִיק וּמְנִסָּה לְכָל מִינֵי סִגְלוֹת רְפוּאוֹת וּשְׂוֵעוֹת

כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי וּרְעוּ

סֵפֶר הַזֹּהַר

הַשְּׁלֵם וְהַמְנַקֵּד

יוצא לאור במנוח שנת
ש"ע וד'

מִכּוֹן "זֹהַר הַקְּדוֹשׁ הַיּוֹמִי"

הַדְּמוּד כֵּל סֵפֶר "זֹהַר הַקְּדוֹשׁ" בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה
שְׁעַל יְדֵי:

מִפְעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי. תַלְמִידִים וְחֹסְדִים שֶׁל הַתּוֹנָא הָאֱלֹקִי רִבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי
זִיע"א. לְפָרְסָם בְּחֵנֶם תּוֹרַת הַנְּסִתָּר. וְעַל יְדֵי זֶה יִתְקַנְּוּ מֵה שֶׁהַכְּטִיחַ הַרְשָׁפִי:
"בְּדָא יִפְקֹן מִן גַּלְוִתָּא".

מִסְרַת הַמְּפַעַל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֹהַר הַקְּדוֹשׁ רַע"ט ח"ג קכ"ו: וּבְגִין דְּעַתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִלְנָא
דְּחַי דְאִידוּ הָאֵי סֵפֶר הַזֹּהַר יִפְקֹן בְּיַה מִן גַּלְוִתָּא בְּרַחְמֵי וְיִתְקַנְּוּ בְּהוֹן הַ בְּדָד יִנְחֲנוּ וְאִין עִמּוּ אַל נִכְר.

כָּל הַזְכוּיֹת שֶׁל הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשְּׁלֵם, שְׁמוּרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתּוֹנָא הָאֱלֹקִי רִבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאי זִיע"א, וּמְצוּנָה גְדוֹלָה לְכָל אַחַד מִשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיטוֹ וְלַהֲפִיצוֹ בְּחֵנֶם וְלַחְלָקָם
לְכָל אַחַד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּים, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֵּה לְהֵיוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא",
וְלִהְיוֹת בְּמַחֲצִית הַרְשָׁפִי זִיע"א. וְכָל הַמּוֹכֵחַ אֶת הַרְבִּים יִזְכֵּה לְבָנִים צַדִּיקִים.

תְּפִלָּה קוֹדֵם לְמוּד הַזֹּהַר

(כְּפִלָּה מִהַאֲרִיז'ל)

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אֵב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ
וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקָּרַבְתָּנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלְעִבּוּדְךָ עַבְדֵיךָ הַקְּדוֹשׁ, וְנַתַּתָּ
לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מָה אֲנוּ, מָה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפְּלִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, שֶׁתְּמַחֲלוּ, וְתַסְּלַח, לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאַל
יִהְיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מְבַדְּלִים בֵּינֵנוּ לְבִינֶיךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁתְּכַוֵּן לְכַבְּדֵנוּ לְיִרְאַתְךָ וְאַהֲבַתְךָ, וְתַקְּשִׁיב אֲזִינוֹהָ לְדַבְּרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתַפְתַּח לְכַבְּדֵנוּ הַעֲרַל
בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ, וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵינוּ כְּסֵא כְּבוֹדְךָ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִיל
עֲלֵינוּ אוֹר מִקּוֹר נְשַׁמְתְּנוּ בְּכָל בְּחִינָתֵינוּ, וְשִׁיתְּנוּצְצוּ נִיצוֹצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל
יְדָם גְּלוּת דְּבָרֶיךָ אֱלֹהֵי בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם, וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם, וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם, וְחַמִּימוֹתָם,
וְקִדְשָׁתָם, יַעֲמוּד לָנוּ לְכָל נִפְשָׁל בְּדַבְּרֵים אֱלֹהֵינוּ. וּבּוֹכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֲנוּ לִזְמַנֵּינוּ.
כְּמַאֲמַר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל "גַּל עֵינֵינוּ וְאִבִּישָׁה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ". יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי גּוֹאֲלֵי. כִּי יי יִתֵּן חֻקְמָה מִפִּי דַעַת וְתִבְנוּנָה:

הַכְּטַחַת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא וְכוֹר לְטוֹב, לְרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וְכַמָּה בָּנֵי נִשְׂא לְתַמָּא וְתַפְרִיטוֹן מֵהָאֵי הַמּוֹרָא דִּילֵךְ. בְּדִ תְּגַלִּי לְתַמָּא
בְּדָרָא בְּתַרְבְּאָה בְּפוּף יוֹמָא, וְכַנְיָיָה וְקִרְאָתָם בְּרוּךְ בְּאַרְצֵן וְנָו. (תַּקְּנָה זֹהַר כ"ג)

עִיר וְקִדְשֵׁי מִן שְׁמִיא נְחִית

זְכוֹר הַשְּׂאֵלָה שְׂיִשְׂאֵלוּ אוֹרְךָ בְּבֵית הַיָּד שֶׁל מַעְלָה, "צִפְּוֹת לִישׁוּעָה"?

מָה עֲשִׂיתָ לְקָרֵב אֶת הַגּוֹאֲלָה וְלְהַבִּיא אֶת מֵלֶךְ הַמְּשִׁיחִים?, שְׁעַל זֶה אֲנוּ מִתְּפַלְלִים בְּכָל יוֹם "כִּי
לִישׁוּעָתְךָ קִינֵינוּ כָּל הַיּוֹם" !!!

הַקַּב"ה מִתְרַעַם עַל הָאָדָם כְּשֵׁאוֹנוּ מַחְכֵּה לְמַלְכוּתוֹ, כְּדֹאִיתָא בְּפִסְקִיתָא (כְּמַאֲמַר גִּילִי) שֶׁאִמַר הַקַּב"ה
לְצַדִּיקִים לֹא יִפֶּה עֲשִׂיתָם שׁוֹחֲבֵתָם לְתוֹרַתִי וְלֹא הִכִּיתָם לְמַלְכוּתִי, הָרַי אִפִּילוּ שְׂמַצְדִּיקִים הַמַּחֲבִיבִים אֶת
הַתּוֹרָה דּוֹרְשִׁים מֵהֶם עַל הַצִּיפְיָה לִישׁוּעָה. (צִפְּוֹת לִישׁוּעָה מִהַחֲפֵץ חַיִּים ז"ל, פֶּרֶק ג')

מִוְרֵי וּרְבוֹתָי! כְּבַר הִיָּה מִסְפִּיק

עַד מַתִּי? בּוֹאוּ נִתְעוֹרֶר?

- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁהַתְּפוּצָצוּ מִמְכוּנוֹת תּוֹפֵת רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁהַתְּפוּצָצוּ בְּעַקְבוֹת מֵתַאבְּדִים רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁקִּיבְּלוּ חוֹלֵי הִידוּעַ רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁנִּעְלְמוּ עַקְבוֹתֵיהֶם תַּחַת הַרִיכוֹת בְּנִין רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁהִשְׁאִירוּ יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁנִּפְטְרוּ לְעוֹלָמָם רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁאִינֶם בְּרִיאִים פִּיזִית רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁאִינֶם בְּרִיאִים נַפְשִׁית רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁאֲבָדוּ פְּרַנְסַתָּם רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁהִסְתַּכְּכוּ בְּמַשְׁפָּטִים קָשִׁים רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁמִּתִּינְעִים וְאִין לָהֶם יִלְדִים רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁיִּלְדֵיהֶם אִינֶם גְּדֹלִים כְּפִי רְצוֹן הַחּוֹרִים רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁמִּתִּינְעִים בְּשִׂדוּכִים רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁמִּסְתַּוְּכְבִּים עִם חוֹבוֹת לְאֱלֹפִים וּרְבֻבוֹת רַח"ל.
- ❖ מֵאַנְשִׁים שֶׁבִּתְיָהֶם נִשְׁכְּרוּ רַח"ל.

הַעַט לֹא יוֹכַל לְתַאֲרָ אֶת הַכָּאֵב וְאֵת הַזְעָקָה
הָאִילְמַת מְלֵב כּוֹאֵב שֶׁל כָּל אֱלוֹ הַנְּזַכְּרוּ לְעִיל
אֲבֵל רְבוֹתָי! בּוֹאוּ נַחֲשׁוּב, בְּמָה יְכוּלוּם הָאֲנָשִׁים
הַסּוֹבְלִים לְעוֹזֵר לְעִצְמָם, וּמָה יְכוּלוּם אַחֲרֵים לְעִשׂוֹת
בְּעַדָּם לְפָדוֹתָם מִמִּצְבָּם הַקָּשִׁיָּה.

— יֵשׁ לָנוּ עִצָּה קְלָה בְּשִׁבּוֹלְכֶם —

לְמַדוּ כָּל יוֹם וְיוֹם סֵפֶר "זֹהַר הַקְּדוֹשׁ"
אֲנָשִׁים מַעִידִים שֶׁהֵם רְאוּים בַּחוּשׁ
יִשׁוּעוֹת בְּכָל הָעַנְיָנִים
סֵפֶר "זֹהַר הַקְּדוֹשׁ" מַחּוּלֵק בְּחֵנֶם

* * *

לִימוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ מִצִּיל אֶת הָאָדָם וּמִשְׁפַּחְתּוֹ מִמְּגַפָּה וְשַׁעֲרוֹרוֹת.
(אִמְרֵי פְּנַחַם שַׁעַר וְאוֹת עַנ)

כְּבַר יְדוּעַ לְכַבוּדָם מַעֲלַת לִימוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִוְנֵי
פּוֹרְעֵנוֹת וְגוֹרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת וּמוֹתָנָא וְחַרְבָּא וּבִזְיָה מֵעַלְמָא.
(רַבֵּנֵי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ"א)

אַל שׁלֹא עוֹסְקִים בְּלִימוּד הַזֹּהַר, אוֹי לָהֶם שְׁנוֹרְמִים עֲנִיּוֹת וְחַרְבַּ וּבִזְיָה
וְהַרְגָּ וְאֲבָדֵן בְּעוֹלָם רַח"ל, וְגוֹרְמִים שְׁמַסְתַּלַּק רוּחַ הַמְּשִׁיחַ. (תַּקְּוִינָה זֹהַר)

עַל יְדֵי זֶה שֶׁתְּעוֹזֵר לְפָרְסָם אֶת סֵפֶר הַזֹּהַר הוּא כְּכָל מַדִּינָה וּמַדִּינָה וּבְכָל
עִיר וְעִיר מִקּוּם אֲשֶׁר דָּבַר הַמּוֹלֵךְ וּדְתוֹ מַגִּיעַ, יִזְכֵּה לְשִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן
לִיהוּדִים בְּבִיאַת מִשִּׁיחַ בֶּן דוּד בְּב"א.

בְּחַיֵּי חַבְרוֹת רַבֵּינוּ וְכָל חֲבֵרֵינוּ יִפְקֹן מִן גַּלְוִתָּא בְּרַחְמֵי

אֲחוּתוֹת